

САМ КРАЙСТЪР ЗАВЕЩАНИЕТО СТОУНХЕНДЖ

Превод от английски: Яна Маркова, 2011

chitanka.info

На сина ми Елиът по случай последната му година в гимназията — изключително съм горд от всичко, което постигна, и от начина, по който се справи.

Скъпи мой Тизиди,

Може би се гудиш даща си пасеш на живота си. Мама мое решение съвсем не бе праста.

Тизиди, спомняш ли си как търсеше съкровища, когато беше дете?

Оставях ти знаци, които да те водят. В смъртта си отново ти оставям знаци - последвай ги, за да разкриеш загадката.

Позвали ми обаче да ти предупредя:
Не се доверявай на никого освен на себе си.

Паша - решаващият момент е не съвместимостта, а равенството - борбата между деля и поща.

Твой калъ се баща,
11. Атанаси

ПЪРВА ЧАСТ

Велики са тези камъни, притежават сили магични. Болните идват от страни далечни да им се поклонят и да ги измият. С тази вода после се къпят и болестта си изличават.

Лаямон

Новолуние, неделя, 13 юни

Стоунхендж

В малките часове на дълбоката уилтширска нощ се надигна мъгла и се понесе на едри, нереални валма над стихналата земя. Оттатък, на обширното равно поле, *Наблюдателите* вдигнаха покритите си с качулки глави, за да посрещнат първия сребрист отблясък. Току-що родената луна бе тънък, девствено бял сърп, едва различим на фона на черното кадифе на небето.

Далеч на хоризонта едно бледо лице се обърна под високата си качулка. Старческа ръка вдигна във въздуха пламтяща факла. Приглушени развълнувани гласове предадоха важната новина. Думите преминаваха от един Наблюдател към друг: определеният да бъде принесен в жертва бе готов. Извели го бяха от мястото за пост. Седем дена без храна. Никаква светлина, звуци, допир или миризми. От тялото му бяха премахнати всички погълнати нечистотии. Сетивата му бяха изострени, умът му — концентриран единствено върху очакващата го съдба.

Наблюдателите бяха облечени в ръчно изработени роби от зебло, коланите им бяха изплетени от стебла на растения, а краката им — обути в необработени животински кожи. Така се бяха обличали предците им, древните създатели на Гилдията.

Очистващите свалиха мръсните, вкоравени от пот дрехи на мъжа. Той щеше да напусне този свят така, както бе дошъл. Смъкнаха пръстена от пръста му, часовника от китката му и накрая — грубата верижка, на която висеше символ на някакъв измислен, фалшив бог.

Понесоха го към реката и въпреки съпротивата му го потопиха в нея. Ледената вода нахлу в устата му и започна да клокочи в увредените му дробове. Той се бореше като подплашена риба, пляскаше и се блъскаше в трескаво търсене на безопасно течение, чрез което да избегне ръцете на онези, които го държаха в плен.

Не му бе писано да успее.

След като приключиха с пречистването, го повлякоха към брега, докато той плюеше вода и ломотеше нещо несвързано. *Носачите* го сграбчиха и го привързаха с ивици лико към носилката, изработена от ствола на млад бор — благородното дърво, спътник на хората още от далечната ледена епоха. Повдигнаха я на раменете си и я понесоха гордо, все едно носеха ковчега на любим брат. За тях той бе безценен.

Ходиха дълго — повече от три километра. Отиваха на юг от древното селище Дурингтън Уолс, към широката алея, която водеше към кръга от сини камъни и четирийсеттонни сарсенови блокове.

Носачите не се оплакваха. Те много добре знаеха, че предците им са изпитвали много по-големи страдания, докато са придвижвали огромните камъни на разстояния от стотици километри. Онези древни астроархитекти бавно и мъчително прекосявали хълмове и равнини, дори бурни морета. Те изкопали дупките, където сега са поставени камъните, с помощта на инструменти, направени от еленови рога и лопатки от домашни говеда.

След Носачите вървяха *Последователите*. Всичките бяха мъже, всичките бяха облечени в еднакви кафяви роби от груб плат, с качулки на главите. Идваха от всевъзможни краища на Великобритания, Европа и земното кълбо. Защото тази нощ предстоеше първото жертвоприношение на новия Повелител на кръга. Закъснял дар за боговете. Приношение, което щеше да обнови духовната сила на камъните.

Носачите спряха край Слънчевия камък — грамадния къс пясъчник, който бе дом на Небесния бог. Той се извисяваше над всички останали, с изключение на сарсеновите гиганти, разположени на седемдесет метра от него.

В средата на портала, водещ към мегалитния^[1] комплекс, гореше буен огън. Ярки искри прехвърчаха в мрака, димът се протягаше към Луната като призрачни пръсти. Пламъците осветиха Повелителя на кръга точно когато той вдигна ръцете си. Застина за миг, а после бавно ги разпери и описа с длани дъга — сякаш спираше и връщаше обратно енергията, течаща към него от подковата от трилитони.

— О, велики богове, усещам вечното ви присъствие. Майко наша, богиньо на Земята, и ти, татко, господар на Небесата... дошли сме тук да ви се поклоним покорно и да почетом величието ви.

Всички качулати фигури, събрани на това тайно сбирще, мълчаливо паднаха на колене.

— Ние, вашите покорни деца, Последователите на Светините, сме се събрали тук над костите на предците си, да изразим преклонението си пред вас и да ви засвидетелстваме своята вяност.

Повелителят плесна с ръце и остана така — с длани, сключени за молитва високо над главата му. Носачите се изправиха на крака и отново вдигнаха на раменете си голия млад мъж, привързан върху грубата носилка.

— Благодарим ви, богове, задето се грижите за нас и ни отдавате благословията си. В израз на преклонение към вас и към древните ни прародители ви принасяме този човек в жертва!

Носачите тръгнаха на последната част от пътуването си — излязоха изпод огромните каменни арки и се насочиха към мястото за жертвения ритуал, намиращо се точно на пътя на слънцестоеенето.

Оброчният камък, наричан още „Камъкът на заколението“.

Поставиха младежа по гръб върху дългия, плосък и сивкав каменен блок. Повелителят на кръга сведе поглед, а после и събраните си длани, с които докосна челото на жертвата. Не го бе страх да погледне в ужасените сини очи. Подготвил се бе да прогони всеки намек за съчувствие или жал така, както някой крал би прогонил в изгнание предателя, дори да му е близък.

Бавно прокара сключените си пръсти в кръг около лицето на младия мъж, като продължаваше с ритуалните думи:

— В името на бащите и майките ни, на нашите защитници и учители, в този миг опрощаваме земните ти грехове. Чрез пожертването на земното ти тяло пречистваме безсмъртния ти дух и те изпращаме по-скоро в рая, където те очаква вечен живот.

Едва сега Повелителят разтвори длани. Разпери ги широко, водоравно. Едната му половина бе осветена от Луната и изглеждаше призрачнобяла, а другата отразяваше пламъците на огъня и бе кървавочервена. Тялото му бе в пълна хармония с фазата на Луната. Силуетът му, очертан върху божествените камъни, имаше формата на кръст.

Носачите поставиха свещените инструменти в протегнатите му ръце. Той ги стисна здраво и обви пръсти около гладките дървени дръжки, издялани преди столетия.

Една каменна брадва се стовари върху главата на жертвата.

После втора.

После отново първата.

Град от удари се посипа върху податливите кожа и кости, които се разпаднаха като яйчена черупка.

Смъртта на жертвата предизвика рев у тълпата. Ликуващи възгласи посрещнаха Повелителя на кръга, когато той се отдръпна и отново разпери широко ръце, за да види събралото се множество жертвената кръв, оплискала робата и плътта му.

— Точно както вие сте пролели кръвта си и поломили костите си, за да издигнете божествения портал, който ни пази, така и ние проливаме кръвта си и трошим костите си за вас!

Един по един Последователите запристъпваха напред. Потапяха пръсти в кръвта на принесения в жертва младеж и белязваха с нея челата си. После се връщаха при основния кръг и целуваха трилитоните. Благословени и окървавени, те се покланяха, а после безшумно се стопяваха в мрака, обвил полята на графство Уилтшир.

---

[1] Мегалит (на гръцки: *мегаλίθος* — „голям камък“) е огромен камък, който заедно с други грубо обработени или необработени големи камъни служи за изграждане на съоръжения или монументи. Най-известният мегалитен комплекс е Стоунхендж. [↑](#)

По-късно същата сутрин

Толард Роял, Кранбъри Чейс, Солсбъри

Професор Натаниел Чейс седеше на бюрото си в облицования с дъб кабинет на своята провинциална къща от XVII век. Наблюдаваше през препречените с решетки прозорци как утринният здрач отстъпва пред летния изгрев. Никога не пропускаше тази ежедневна битка.

Един мъжки фазан с ярко оперение важно пристъпи по моравата до къщата, подмамен от играта на първия за деня светлик по росната трева. По петите го следваше скромнен харем от сиво-кафяви женски. След малко те започнаха да се преструват, че красивият мъжки изобщо не ги интересува. Вместо това се захванаха да кълват напълнените със специална лой черупки на кокосови орехи, които градинарят на Чейс бе провисил на дълги върви.

Мъжкият горделиво разпери криле и те проблеснаха зад него като медноцветна пелерина. Горната част на главата и шията му бяха яркозелени, а отпред и гърдите — екзотично лилави и лъскави, като че гланцирани. Около шията му имаше бяла ивица, която му придаваше вид на достолепен свещеник, но обещите му опровергаваха това впечатление с наситеночервения си цвят. Всъщност птицата бе доста тъмна, вероятно бе някаква мутирала разновидност на обикновения фазан. Професорът се вгледа по-внимателно и предположи, че преди няколко поколения предците му са се кръстосали с доста по-редкия зелен фазан.

Чейс бе успял човек. Постигнал бе толкова, колкото повечето хора дори не смеят да мечтаят. Имаше блестяща академична кариера — величаеха го като един от най-изтъкнатите учени в Кеймбридж. Книгите му на тема изкуство и археология се продаваха по цял свят и си бяха спечелили множество поддръжници, и то далеч не само сред онези, които бяха задължени да си ги купуват заради лекциите. Огромното му състояние и изисканият му охотен живот обаче не се дължаха на успеха в научното поприще. Напуснал бе Кеймбридж преди много години и се бе отдал на издирването, изкупуването и

препродаването на ценни артефакти. Тази му дейност му бе осигурила място в списъка на богаташите, както и репутация на иманяр (за която се говореше само шепнешком).

Шейсетгодишният професор свали очилата с кафяви рамки, които използваше за четене, и ги остави върху старинното бюро. Проблемът бе належащ, но все пак можеше да почака до края на спектакъла навън.

Женските се откъснаха от хранилките и най-накрая обърнаха на господаря на харема полагаемото му се внимание. Той изпълни кратък танц с подрусване и подскачане, след което поведе своите скучни кафеникави партньорки към добре оформения и поддържан жив плет от лигуструм.

Чейс вдигна към очите си малкия бинокъл, който държеше на перваза на прозореца. Първоначално не видя нищо друго, освен сиво-синьото небе. Сведе бинокъла и размазаните форми на птиците изпълниха окулярите. Поигра си малко с фокуса и след секунда образът стана ясен и чист като хладната лятна утрин, на която се наслаждаваше. Видя мъжкия, който сега бе заобиколен от харема си и издаваше откъслечни чуруликащи звуци на задоволство. Вдясно от тях, в основата на плета се криеше плитко гнездо.

Чейс се разчувства, остави емоцията да го завладее. Представлението, което се бе разиграло пред очите му, го трогна почти до сълзи. Мъжкият, в разцвета на силите си и следван по петите от многобройните си обожателки, така бляскав и жизнен... подготвящ се да създаде семейство. Чейс добре помнеше онези дни. Усещането. Топлината.

Само че онова време си беше отишло. В голямата къща нямаше снимки на мъртвата му съпруга Мари, както и на сина му Гидиън, който отдавна се беше отчуждил от него. Домът му бе пуст и студен.

Дните, в които разперваше собствените си криле и играеше танца на любовта, младостта и лятото си бяха отишли безвъзвратно.

Остави бинокъла обратно на перваза и отново се зае с важния документ. Взе любимата си луксозна писалка от лимитираната серия „Пеликан Сийлъм“ и се наслади на добре балансираното ѝ тегло и гладката лъскава повърхност. Такива имаше всичко на всичко петстотин и осемдесет и бяха изработени в чест на петдесет и осемте милиона километра, делящи Меркурий от Слънцето. Астрономията

играеше изключително важна роля в живота на Натаниел Чейс. Прекалено важна, помисли си той.

Потопи писеца в старинната мастилница, изработена от масивен месинг, напълни писалката догоре и се захвана с неприятното задължение, което го очакваше.

Отне му цял час да напише всичко, което искаше да каже. Използваше специална хартия, всеки лист от която носеше личния му воден знак. Изчете внимателно редовете и обмисли ефекта, който щяха да оказат върху читателя. Попи написаното с попивателна хартия, сгъна писмото на три равни части и го прибра в предварително приготвения плик. Запечата го по старомодния начин — с восък и собствен печат. Традициите и ритуалите са важно нещо. Особено в днешния ден.

Постави писмото в средата на голямото си бюро и се облегна назад. Чувстваше се едновременно натъжен и облекчен, че го е завършил.

Слънцето вече изгряваше над овощната градина, разположена в края на двора. Ако беше друг ден, той щеше да се разходи навън, после може би да обядва в беседката, да погледа дивите животни, навестили градината му, и с наслада да подремне следобед. Ако беше друг ден.

Отвори чекмеджето на бюрото и известно време погледът му остана прикован в онова, което лежеше вътре. След това с едно-единствено решително движение извади тежкия револвер от Първата световна война, притисна го към слепоочието си и натисна спусъка.

От другата страна на оплискания с кръв прозорец фазаните се издигнаха с тревожен крясък в сивото небе.

*На следващия ден,
Университет „Кеймбридж“*

Гидиън Чейс тихо остави слушалката и се загледа неவிждащо в стените на кабинета си. Допреди малко, нищо неподозиращ, бе разглеждал материали от разкопките на един мегалитен храм в Малта.

Полицайката бе пределно ясна:

— Баща ви е мъртъв. Застрелял се е.

Сега като се замислеше, по-ясна от това нямаше как да бъде. Никакви излишни думи и преувеличения. Само фрази, които го блъснаха като юмрук в стомаха и го оставиха без дъх. Вярно, вмъкнала бе едно „Съжалявам“, измърмори някакви съболезнования, само че тогава умът на дваисет и осем годишния бъдещ професор вече бе изключил.

Баща му. Мъртъв. Застрелял се.

Тези думи обрисоваха най-значимата картина, която Гидиън можеше да си представи. Не можа да каже нищо друго, освен едно „О!“. Поиска тя да повтори, за да е сигурен, че е разбрал правилно. Не че се съмняваше. Просто бе твърде потресен, за да може да каже нещо друго.

Бяха минали години, откакто за последно бе разговарял с баща си. Беше един от най-тежките им скандали. Гидиън бе изхвърчал от къщата и се бе заклел никога повече да не обели и дума на дъртия козел. Лесно удържа клетвата си.

Самоубийство.

Какъв шок само! През целия си живот великият му баща бе дрънкар за това колко е важно да си смел, да не се страхуваш да действаш, да мислиш позитивно. А каква по-голяма проява на страхливост от това да си пръснеш мозъка?! Гидиън потрепери. Божичко, гледката сигурно е била ужасна.

Движеше се зашеметен из малкия кабинет. От полицията искаха да отиде в Уилтшир и да отговори на няколко въпроса. Да им помогне

да изяснят нещата. Само дето той не се чувстваше достатъчно уверен, че ще успее да стигне до вратата на кабинета, камо ли до Дивайзис.

Засипаха го спомени от детството като срутващи се плочки домино. Високата коледна елха. Топящият се снежен човек на моравата пред къщата. Малкият Гидиън, едва на няколко години, слиза по стълбите по пижама и хуква да отваря подаръците. Баща му си играе с него, а майка му приготвя толкова храна, че можеше да стигне за целия квартал. Двамата се целуват под клонките имел, а той обгръща краката им и не ги пуска, докато не го взимат на ръце и не прегръщат и него.

После дойде ударът. Бе едва на шест години, когато преживя болката от смъртта на майка си. Спомни си тишината на гробището. Пустият дом. Промяната у баща му. Самотата, която изпитваше в пансиона.

Много неща имаше за обмисляне на път за Уилтшир — графството, където бе родена майка му и което тя наричаше с обич „Земята на Томас Харди“.

Графство Уилтшир

Малко хора знаеха за съществуването му. Огромно тайно подземие, изсечено в студения камък от праисторически архитекти. Място, където ходеха единствено посветените.

Храмът на Последователите бе истинско чудо. Бе огромен като катедрала, но отгоре, на фона на обширното поле, приличаше на бучка торф, почти невидима за човешкото око. Под земята блестеше като скъпоценен камък — продукт на древна цивилизация, чиито невероятни постижения слисват и най-великите съвременни умове.

Мястото бе изградено три хиляди години преди Христа и бе анахронизъм. Сякаш съществуваше извън времето. Спираше дъха на всеки — невъзможно и смайващо като Хеопсовата пирамида в Гиза.

В подземните гробници бяха погребани строителите на Стоунхендж и на самия храм. Костите им почиваха наред купчина от два милиона каменни блока, изкопани и докарани от същите кариери. Паметникът в Гиза е почти свършена пирамида; Храмът бе почти свършена полусфера. Величествен купол, замръзнала и разсечена наполовина луна.

Сега по водещия надолу коридор ечаха стъпки, сякаш едри капки дъжд падаха в издълбаните в скалата каверни. В Малката зала, осветена от свещи, започваше заседанието на Вътрешния кръг.

Те бяха петима. Символизираха петте огромни трилитона^[1], издигнати в кръга на Стоунхендж. И петимата бяха плътно загърнати в пелерини с качулки в знак на почит към миналите поколения, които бяха пожертвали живота си, за да изградят това свещено място.

След посвещаването си Последователите приемаха името на някое съзвездие. Тайнственото покривало също бе хилядолетна традиция — отзвук от епоха, когато цялото мироздание е било подчинено на звездите.

Дракон бе висок, с широки рамене и излъчваше сила. Той бе най-старшият и бе пазител на Вътрешния кръг. Носеше името на

съзвездието, в което преди три хиляди години се е намирала най-важната звезда за Северното полукуълбо — Полярната.

— Е, какво казват те? — попита той и свършените му бели зъби проблеснаха под качулката. — Какво правят по въпроса?

„Те“ бяха полицията на графство Уилтшир, най-старата областна полицейска служба в страната.

Жерав, набит мъж около петдесетте, му се сопна:

— Че се е застрелял!

Муха започна да крачи замислено. Пламъчетата на свещите хвърляха призрачни сенки по каменните стени зад гърба му. Макар да бе най-младият сред тях, присъствието му сякаш изпълваше цялото помещение.

— Никога не съм предполагал, че ще направи нещо подобно. Та той бе не по-малко отдаден от нас!

— Беше страхливец! — избухна Дракон. — Знаеше какво се очаква от него!

Жерав не обърна внимание на изблика му.

— Случилото се определено ще ни създаде проблеми.

Дракон пристъпи малко по-близо към него:

— Успях да разчета знаците, точно както и ти. Имаме достатъчно време да укротим задаващата се буря, преди да настъпи Свещеният съюз.

— Имало е и бележка — добави Жерав. — Орел познава един от следователите и каза, че е оставил предсмъртно писмо до сина си.

— Синът си ли? — Дракон се върна назад в спомените си и в ума му изплува неясен образ: Натаниел, водещ кльощаво момченце с гъста черна, стърчаща във всички посоки коса. — Бях забравил. Преподава в Оксфорд, нали така?

— В Кеймбридж. Но сега ще му се наложи да се върне. — Намекът на Жерав бе ясен. — Ще влезе отново в бащината си къща... и кой знае какво ще открие там.

Дракон сбърчи вежди и впери очи в Муха.

— Направете каквото е нужно. Всички ние имаме високо мнение за мъртвия си брат. Докато бе жив, той бе един от най-големите ни съюзници... Трябва да се уверим, че в смъртта си няма да се превърне в най-големия ни враг.

[1] Трилитон (или трилит) се нарича съоръжение от два големи вертикални камъка, върху които хоризонтално е поставен трети. Най-известни са трилитоните в Стоунхендж, Англия, и онези в мегалитните храмове в Малта, както и трите огромни камъка в Баалбек, Ливан, макар те да не са изправени. Думата „трилитон“ идва от гръцки и означава „от три камъка“ (τρι — tri — „три“, λίθος — lithos' — „камък“). ↑

Стоунхендж

Вечерната мъгла се завихри край основата на камъните и като фокусник ги превърна в архипелаг, издигащ се наред морето от облаци. За шофьорите, профучаващи по близката магистрала, това бе просто неочаквано красива гледка. За Последователите обаче бе много повече от игра на атмосферните явления.

Цареше здрач. *L'heure bleue*, синият час. Скъпоценният, магически период, който настъпва два пъти дневно — рано сутрин, преди изгрева на слънцето, и вечер, преди залеза. Времето, когато светлината и мракът са в хармония, а духовете, обитаващи скритите светове край нашия, намират мимолетен покой.

Повелителят на кръга добре разбираше всичко това. Знаеше, че първо настъпва *морският здрач*, когато слънцето потъва между шестия и дванайсетия градус под хоризонта и мореплавателите вече могат да разчитат звездната карта. Следва астрономическият здрач, когато Слънцето се плъзва между дванайсетия и осемнайсетия градус под хоризонта. Градуси, геометрия, разположение на Слънцето — свещеният триъгълник, за който хората знаеха от векове и бяха предали на други посветени мъже. Такива като него.

Стоунхендж нямаше да стои тук днес без познанията на тези хора. Древните астрономи, математици и архитекти бяха използвали най-добрите си инструменти и най-прецизните изчисления, за да определят къде да бъде изграден храмът. Планът му бил толкова сложен, фин и прецизен, че за завършване на строежа били нужни над петстотин години.

А сега, след повече от четири хилядолетия, Последователите отдаваха на древните камъни същото задълбочено внимание, дори на най-дребните детайли.

Повелителят на кръга зае позиция в секундата, когато морският здрач премина в астрономически. Застина, притихнал като воините от син камък, които го заобикаляха. Пое ролята си на защитник. Подобно

на древноримски гадател, той безмълвно и търпеливо очакваше боговете да проговорят.

Много скоро дочу тихия шепот, преминал като вятър над главата му. Те заговориха. Повелителят се заслуша в думите им, погълна мъдростта им... Вече знаеше какво да прави. Щеше да се безпокои по-малко за самоубийството на професора и повече за сина му. Щеше да провери дали принесеният в жертва младеж е погребан както трябва — щеше да е катастрофално, ако някой откриеше останките му. И най-вече, щеше да се погрижи вторият етап на Обновлението да бъде изпълнен. Церемонията трябваше да се извърши докрай.

Млечнобялата мъгла се заиздига и обгърна краката му. В странния магичен полуздрач сарсените^[1] сякаш оживяха. Дали бе зрителна измама? Игра на светлосенки, илюзия? Той не смяташе така. Тънкият сърп на луната бе почти невидим за случайно око, но за човек, занимаващ се с археоастрономия^[2] като него, бе като ярък фар в небето. Високо над него, на небесния свод се чертаеха орбитите на познати и непознати обекти, карти се подреждаха и пренареждаха, телата заставаха в нови позиции или се местеха към вече зададените. С всяка частица от съществото си той усещаше преминаването на Слънцето от Белтейн^[3] към слънцестоенето.

Оставаха точно седем дни до слънцестоенето — мига, в който Слънцето щеше да застане неподвижно в небето. Всички щяха да приковат вниманието си върху изгрева... А всъщност би трябвало да се вгледат в здрача, който щеше да дойде след това.

Щяха да изминат пет пълни дни, а после в плодовития здрач на мистичната вечер щеше да изгрее първата пълна луна след слънцестоенето. Щеше да настъпи времето на обновлението. Тогава той щеше да се върне при Светините и да довърши онова, което бе започнал.

Сега небето беше притъмняло. Повелителят потърси с поглед Поларис, наричана още Северната, или Пътеводната звезда — най-ярката от съзвездията Малка мечка. Проблясъкът, най-близък до божественото.

Той отвърна очи от черната кадифена завеса на небето и ги насочи към древната земя под краката му. Спря поглед върху Оброчния камък и потрепери, когато чу повелята на Светините.

Боговете нямаше да им простят евентуален провал.

---

[1] Сарсен — сивкав на цвят силикатен пясъчник, разпространен най-вече в района на Солсбъри и Кент. Използван е при строежа на Стоунхендж (за Слънчевия камък и за т.нар. „Сарсенов пръстен“), както и за други мегалитни комплекси. ↑

[2] Археoaстрономия (от древногръцки ἀρχή — „начало“, ἀστρον — „звезда“ и νόμος — „закон“) е наука, възникнала през XX век, изучаваща астрономическите познания на древните. ↑

[3] Белтейн (от староирландски beltene — „ярък огън“) — традиционен празник, отбелязван от келтските общности в Шотландия и Ирландия в началото на месец май, в средата на периода между пролетното равноденствие и лятното слънцестоене. С него се чества свещеният съюз между Бога и Богинята. ↑

*Уилтширско полицейско управление,
Дивайзис*

На инспектор Меган Бейкър ѝ се искаше да загърби този ден, преди даже да е свършил. Трийсет и една годишната, слаба като клечка жена обмисли за миг ситуацията: вкъщи я чакаше болно дете, нямаше съпруг, който да ѝ помогне (тъй като го бе изхвърлила), и на всичкото отгоре проклетата ѝ началничка ѝ бе натресла някакво скапано самоубийство. Сега щеше да ѝ се наложи да остане до късно, за да се види лично с опечаления син. Като се прибави и преливащата ѝ от неплатени сметки чанта, направо ѝ идваше да пропуши отново. Но не запали.

Родителите ѝ казаха, че ще гледат Сами — винаги се съгласяваха, твърдейки, че „не е проблем“. Не беше проблем, стига да не се брояха назидателната лекция и изпълнените с упрек погледи, когато прибираще четиригодишното си момиченце няколко часа след обещаното време.

Обаче нямаше да се откаже. Винаги бе мечтала да работи в полицията и продължаваше да го иска независимо от проваления си брак.

Изпи на крак едно кафе и напъха няколко дъвки в устата си, за да потуши временно никотиновия глад. После звънна мобилният ѝ телефон и тя хвърли бърз поглед към дисплея — ЛК — съкратено от „Лъжливото копеле“. Така и не вкара в указателя истинското име на бившия си съпруг. „Лъжливото копеле“ определено му подходеше повече. Той също бе полицаи и макар да работеше в друг участък, пътищата им често се пресичаха. Прекалено често, ако питаха нея. Налагаше им се да общуват както по служебни въпроси, така и по време на болезнените родителски посещения.

ЛК не желаше да спазва определените часове. О, не! Та това би нарушило начина му на живот в стил „чукам всичко, дето мърда“. Смяташе за съвсем нормално да се появява тогава, когато му хрумне да

види Сами. А това не бе честно нито спрямо нея, нито спрямо дъщеря ѝ.

Едва устоя на желанието да запокити дрънчащия телефон в стената. Стисна зъби и го грабна от бюрото си точно преди да се включи гласовата поща.

— Да? — изстреля тя.

ЛК нямаше време за излишни любезности.

— Защо не ми каза, че Сами е болна?

— Има малко температура, това е всичко. Ще се оправи за нула време.

— На лекар ли ще ми се правиш?

— А ти на родител ли ще ми се правиш?

Той въздъхна тежко и заяви:

— Виж какво, Мег, загрижен съм за дъщеря си. Преди ми крещеше, защото не звънях, сега ми крещиш, защото звъня.

Тя преброи до десет, след което изплю името му:

— Адам, Сами е добре. Децата непрекъснато пипват разни вируси в детската градина. Има температура и снощи ѝ беше малко лошо, нищо повече.

— Не е шарка или нещо подобно, така ли?

— Не. — Изведнъж самата Меган започна да се чуди дали не е сбъркала. — Не мисля. Майка ми е с нея, така че не се притеснявай.

— Би трябвало *ти* да си с нея! Когато е болно, едно малко дете има нужда от майка си, а не от баба си.

— Върви по дяволите, Адам!

Затвори рязко и се заслуша в бясното биене на сърцето си. Винаги ѝ действаше по този начин. Докарваше я до състояние, в което не можеше да се сдържи да не избухне.

В този миг звънна телефонът на бюрото и тя за малко да излезе от кожата си. Обаждяха се да ѝ съобщят, че долу я чака Гидиън Чейс. Тя отвърна, че слиза, и за последен път отпи от вече изстиналото кафе. Разговорът с близките на починалия винаги бе тежък.

В приемната нямаше други хора — само високият тъмнокос мъж с шокирано изражение на преbledнялото си лице. Докато се приближаваше, тя си пое дълбоко въздух.

— Аз съм инспектор Бейкър. Меган Бейкър. — Протегна му ръка и моментално забеляза, че старата синя лепенка върху показалеца ѝ

всеки миг ще падне.

— Гидиън Чейс — измърмори в отговор той, като се постара да не смъкне лепенката при ръкостискането. — Съжалявам, че закъснях. Движението беше много натоварено.

Тя се усмихна съчувствено.

— Винаги е така. Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо. Сигурна съм, че ви е тежко. — Посегна и отвори вратата с магнитната си карта. — Да намерим някое тихо място, където да поговорим.

Дивайзис

За един археолог, какъвто бе Гидиън Чейс, местоположението и първите впечатления бяха особено важни. Опаленият от слънцето червен египетски пясък или наситенозеленото английско поле подсказваха много неща за онова, което ще бъде открито по-късно. Също така показателна му се стори и евтината дървена врата без прозорче, която отвори инспектор Бейкър.

Мрачна квадратна стая с протрити сиви стени и покрит с черен мокет под. Интериорът беше приветлив колкото гробница. Единственото цветно петно бе жената. Червеникавокестенява коса, елегантна керемиденочервена блуза и черен клош панталон.

Гидиън приседна на неудобния стол и от любопитство побутна масата пред себе си. Тя не помръдна — захваната бе с болтове за пода.

Метан Бейкър също отдаваше голямо значение на първоначалните впечатления. Богатият ѝ опит в психологията и определянето на криминологичния профил сега си казваше думата. Започна да преценява мъжа пред себе си — тъмна коса, прическа в стил Хю Грант, кафяви очи, чувствени пълни устни, красиво оформени скули. По ноктите му не личаха следи от никотин и бяха изрязани, не изгризани. Не носеше халка, както правеха и много женени мъже с изключение на онези, които държаха на традициите. А той определено излъчваше традиционализъм с вълненото си синьо сако, типично за пансионите на престижните университети, а не за общинските жилища. При това дрехата изобщо не си отиваше с черния кашмирен пуловер под нея, а още по-малко с прекалено широката зелена риза отдолу. Ако в живота му имаше жена, тя не би пропуснала да му го каже.

Меган плъзна по масата един разпечатан плик.

— Това е писмото, което е оставил баща ви.

Гидиън го погледна, но не помръдна. Хартията беше покрита с тъмни петна.

Тя осъзна какво е привлякло вниманието му.

— Съжалявам. Не изглеждаше правилно да го поставяме в друг плик.

Правилно.

Правилните неща бяха изиграли огромна роля във възпитанието му. Нито едно от тях обаче не му бе от полза в момента. Нищо не може да те подготви за момента, в който ти подават писмо, опръскано с кръвта на мъртвия ти баща.

— Добре ли сте?

Той отмести един паднал в очите му кичур коса и вдигна поглед към нея.

— Добре съм.

И двамата знаеха, че това не е вярно.

Той погледна отново към плика и собственото си име, изписано с едрият калиграфски почерк на баща му. Главните букви сякаш се взираха в него:

„ГИДИЪН“

За първи път в живота си изпита благодарност, че баща му е останал верен на ексцентричните си навици и е използвал писалка вместо обикновена химикалка, както правеха останалите.

Улови се, че си мисли с обич за него, и се зачуди дали не е моментен импулс; дали внезапно появилото се уважение към нещата, които преди бе мразил, не е просто страничен ефект от сблъсъка със смъртта.

Има ли сила, която да е в състояние да изтрие всичко случило се и да те накара да мислиш с добро за онези, които преди си осъждаш?

Докосна ъгълчето на плика. Повдигна го леко, но не го обърна. Все още не можеше.

Сърцето му блъскаше в гърдите — точно както когато се караха с баща му. Усещаше присъствието му в това писмо, което сякаш се излъчваше от приличната на пергамент хартия.

Пое въздух, вдигна плика и го отвори. Подразни се, като разбра, че полицаите са го чели преди него. Разбираше необходимостта от това: такава им бе работата. Само че не е трябвало да го правят. Беше адресирано до него. Беше лично.

„Скъпи мой Гидиън,

Надявам се, че смъртта ще скъси разстоянието, което ни разделяше в живота. Сега, когато вече ме няма, ще откриеш много нови неща за мен. Не всички са хубави, но далеч не всички са лоши. Възможно е обаче да не разбереш колко много те обичах. През всеки миг от живота си съм те обичал и съм се гордял с теб.

Скъпи сине, прости ми за това, че те отблъснах. Всеки път, когато те погледнех, сякаш виждах майка ти. Същите очи, същата усмивка, същите доброта и нежност. Скъпи мой, за мен бе прекалено болезнено да я виждам непрекъснато в теб. Знам, че е егоистично. Знам, че бе грешка да те заточа в онова училище и да пренебрегна молбите ти да се върнеш у дома. Повярвай ми, страхувах се, че иначе ще рухна.

Мое прекрасно, мило дете, толкова съм горд с теб и с онова, което постигна. Не се сравнявай с мен. Ти си много по-добър човек и се надявам, че някой ден от теб ще излезе и много по-добър баща.

Може би се чудиш защо съм посегнал на живота си. Отговорът съвсем не е прост. Докато човек е жив, взима решения, за които е обречен вечно да го съдят. Не всички съдии са добри. Надявам се, че ти ще отсъдиш справедливо и ще проявиш снисходителност.

Повярвай ми, смъртта ми е благородна. Съвсем не е безсмислена проява на страхливост, както може би изглежда. Ти имаш право на избор — да ме разбереш или да не те е грижа и да продължиш живота си, сякаш нищо не се е случило. Надявам се да избереш второто.

Адвокатът ми ще се свърже с теб. Всичко, което съм натрупал през живота си, сега е твое. Можеш да правиш с него, каквото поискаш, но въпреки това те умолявам — не проявявай излишна благотворителност.

Гидиън, спомняш ли как търсеше съкровища, когато беше дете? Оставях ти знаци и ти ги следваше, за да откриеш скритото съкровище. В смъртта си отново ти оставям знаци — последвай ги, за да разкриеш загатката.

Най-голямото съкровище е да обичаш и да бъдеш обичан. Надявам се и се моля с цялото си сърце да го намериш.

Най-добре ще е да не търсиш отговорите на други загадки, но ще те разбера, ако решиш иначе. Ако поемеш по този път, знай, че имаш благословията ми. Позволи ми обаче да те предупредя: бъди внимателен. Не вярвай на никого, освен на себе си.

Скъпи мой сине, ти си дете на равноденствието. Трябва да видиш отвъд Слънцето, да прозреш отвъд слънцестоеенето и да се съсредоточиш в изгрева на новата, пълна луна.

Нещата, които първоначално сметнеш за лоши, ще се окажат добри. Ще откриеш, че онези, които мислиш за добри, всъщност са лоши. Всичко в този живот зависи от способността на човек да постига равновесие и да преценява правилно.

Прости ми, че не те подкрепих, че не ти казах и не ти показах колко много обичам теб и майка ти. Обичах ви повече от всичко друго на света.

Твой покорен, каещ се и любящ баща,
Натаниел“

Не можеше да осмисли всичко веднага. Прокара нежно пръсти по писмото. Искаше да усети думите „Скъпи Гидиън“. Положи и двете си длани върху изречението „Мое прекрасно, мило дете... толкова се гордея с теб...“. Накрая — почти като слепец, който чете текст, написан с Брайлов шрифт — откри отново думите, които го разчувстваха най-силно: „Прости ми, че не те подкрепих, че не ти казах и не ти показах колко много обичам теб и майка ти. Обичах ви повече от всичко друго на света.“

Очите му се наляха със сълзи. Чувстваше, че баща му нежно го докосва, сякаш се бе протегнал от отвъдното и се опитваше да го успокои. Усещането бе като при посещение на затворник, когато хората са разделени от преграда и допират длани през стъклото, за да си вземат довиждане: докосват се емоционално, а не физически. Смъртта

ги разделяше като невидима преграда. Писмото бе като стъкло, през което баща му бе избрал да му каже сбогом.

Меган го наблюдаваше, без да го прекъсва. Само от време на време хвърляше бегъл поглед към часовника си, за да потисне чувството за вина, че е оставила болната си дъщеричка при баба ѝ толкова дълго. Ясно виждаше каква болка му причинява предсмъртното писмо.

— Искате ли да останете сам за известно време?

Той не реагира. Скръбта го бе изолирала от околния свят.

Тя прочисти гърло и продължи:

— Господин Чейс, вече е много късно. Дали не бихме могли да си уговорим нова среща утре?

Той излезе от вцепенението, в което бе изпаднал.

— Моля?

Тя се усмихна с разбиране:

— Утре — кимна към писмото. — Бихме желали да ви зададем няколко въпроса. Подозирам, че и вие ще искате да научите някои неща.

Той имаше много въпроси, които изведнъж се изсипаха от устата му:

— Как е умрял баща ми? — Лицето му се сгърчи, сякаш изпитваше физическа болка. — Знам, казахте, че се е застрелял, но... какво същност се е случило? Къде е бил? По кое време е станало? — За момент гласът му секна. — Кога го е направил?

Меган отговори, без да трепва:

— Застрелял се е с малък пистолет. — Не може да се сдържи и обясни: — „Уебли Марк IV“, модел от Първата световна война.

— Дори не знаех, че притежава оръжие!

— Регистриран е на негово име. Няколко пъти е стрелял с него — упражнявал се е на едно местно стрелбище.

Гидиън я погледна, шокиран за пореден път. Тя продължи със следващата, още по-неприятна част:

— Можете да го видите, ако желаете. Жената, която се грижи за почистването на къщата и която го е открила, вече го разпозна, така че няма нужда и вие да го правите, но ако имате желание, мога да го уредя.

Той не бе съвсем сигурен какво да отвърне. Определено не искаше да види какво е останало от баща му, след като си е пръснал черепа, но същевременно се чувстваше длъжен да го стори. Не се ли правеше така? Не очакваха ли това от него?

Старши инспектор Бейкър бутна стола си назад и се изправи. Ако не поемеше инициативата, синът на мъртвеца можеше да остане тук до полунощ. А и тя с него.

— Съжалявам, но наистина трябва да приключваме.

— Извинете ме. Знам, че е късно. — Той взе писмото, сгъна го и го прибра в опръскания с кръв плик. — Нали мога да го взема?

— Да, да, разбира се.

Той го прибра в якето си внимателно, почти нежно.

— Благодаря. Благодаря ви също, че останяхте с мен до толкова късно.

— Няма проблем. — Меган му подаде визитната си картичка. — Обадете ми се утре сутринта. Тогава ще се разберем за удобен час.

Той пое визитката и я последва навън. Тя го преведе през системата за сигурност до външната врата. Нощта бе студена, опустелите улици — мрачни и неприветливи.

Когато зад тях вратата хлопна, го обхвана вцепенение. Отключи старото си ауди и се настани в него, после застина на седалката. Ключовете се тресяха в ръката му.

*Толард Роял, Кранбъри Чейс,
Солсбъри*

Имотът бе разположен на едно необикновено красиво историческо варовиково плато, намиращо се между графствата Дорсет, Хемпшир и Уилтшир, недалеч от пищното имение, в което бяха живели Гай Ричи и Мадона.

Гидиън никога не бе идвал тук преди. Оказа се изключително трудно и уморително да открие мястото в тъмното. Отне му повече от час.

Искаше му се да бе обмислил нещата по-добре — да си бе запазил стая в хотел или да бе помолил полицаите да му намерят място, където да отседне. Сега нямаше къде да спи, освен ако не влезеше с взлом в къщата.

Плодовете от съмнителната дейност на баща му бяха внушителни. Имението вероятно струваше десет милиона паунда, ако не и повече. Може би занаятът на баща му — „да плякосва гробници“, както го наричаше често синът — бе една от причините той да посегне на живота си.

Гидиън мина през металната порта и влезе в тъмната градина, която бе зловеща като гробище. Алеята се виеше в продължение на километър и половина, а после образуваше кръг около великолепен мраморен фонтан, който бе осветен, но не работеше. През листата на вековните дървета се промъкваше меката златиста светлина на жълти градински фенери.

Той угаси двигателя и за около минута остана загледан в старата къща. Бе една празна черупка, в която вече нямаше живот.

Излезе от колата и тръгна по настланата с плочи пътека, която заобикаляше източното крило. Макар да нямаше ключове, предположи, че едва ли ще си навлече неприятности. В крайна сметка имението вече бе негово и нямаше значение как точно ще влезе вътре.

В този миг се включиха прожекторите от системата за сигурност и той примигна от ярката светлина. С периферното си зрение забеляза

някакво раздвижване ниско сред живия плет около къщата. Предположи, че в храстите се крият лисици или зайци.

Забеляза таблото на охранителната система на стената, но реши, че едва ли е пусната. Човек не включва алармата, ако се кани да се самоубие. От полицията не си бяха направили труда дори да сложат катинар на външната порта. Малко вероятно бе да са се обадили на охранителната компания за кода на алармата или да са назначили временно пазач.

Надникна през стъклото на старомодната оранжерия, прилепена към сградата. Сърце не му даваше да го счупи, за да влезе.

Малко по-нататък се озова пред друга пристройка, служеща за перално помещение и склад едновременно. За разлика от предишната тази врата тук бе модерна. Подмяната ѝ обаче щеше да му излезе поевтино, отколкото на всичко останало, което бе видял дотук.

Един силен удар с крак трябваше да свърши работа. Обувките му бяха тежки и солидни. Приближи се и я огледа отблизо. Касата и ключалката бяха разбити. Той побутна леко вратата и тя се отвори.

— По дяволите! — изруга Гидиън по адрес на полицията. Не стига, че портите бяха отворени, ами и вратата бе разбита.

Въздухът в къщата бе спарен и сух. Дали полицаите бяха влезли по същия начин? Може да са ритнали вратата и да са нахлули вътре след обаждането на изпадналата в истерия икономка... Не, в това изобщо нямаше логика. Чистачката, открила баща му, със сигурност е имала ключ. Не се е налагало да разбиват вратата, за да влязат.

Вероятно къщата е била ограбена. Или я ограбваха точно в този момент.

Муха не откри нищо. Претършува всекидневната и всичките осем спални, мина през няколкото бани и двете големи гостни, но до този момент не откри абсолютно нищо, което да му е от полза. Вярно, къщата на стария бе пълна с великолепни и изключително скъпи вещи. Всеки обикновен крадец би изпаднал във възторг и би започнал да си тъпче торбата, подсвирквайки си весело, докато обикаля из красиво обзаведените помещения. Муха обаче не бе дошъл да търси скъпи предмети. Книги, дневници, документи, снимки, компютърни файлове, всякакъв вид записи — тези съкровища го интересуваха.

Първо провери библиотеката. „Провери“ не бе точната дума; „обърна с главата надолу“ би било по-подходящо. Разтвори и изтръска стотици стари книги. Сега се насочи към кабинета — мястото, където му казаха, че се е самоубил професорът.

Отиде до прозореца и дръпна плътните червени завеси. Насочи фенерчето си към бюрото, откри старинна месингова лампа и я включи. Огледа помещението на меката светлина. Очите му се спряха първо на въртящия се стол от орех, после на викторианското бюро и голямото тъмночервено петно върху кремавата попивателна хартия, която приличаше на кървава карта.

Потръпна. Мракът, обгръщаш къщата, сякаш го притисна, извиси се над него.

Трак.

Муха рязко се извъртя към вратата. Дали бе просто шум, типичен за една стара сграда?

Скръц.

Спусна се към лампата и я изключи, после внимателно се плъзна към вратата. Облегна се на стената и заповяда на сърцето си да забави ход.

Тишина. Отново меко скърцане на дърво.

Знаеше точно откъде идва звукът: подът в задната част на къщата бе покрит със стари дъски, много от които се бяха изкривили и разместили от времето. Беше ги видял още с влизането си. Свали

чантата с инструментите от рамото си, бръкна вътре и напипа късия железен лост — много подходящ за отваряне на някоя недобре обезопасена задна врата. Или за строшаване на нечий череп.

Мина минута. После още една и още една.

Започна да се чуди дали наистина през цялото време е бил сам. Ами ако някой е влязъл и го е видял? Може да се е обадил на ченгетата. Повече не можеше да понася напрежението и неизвестността. Разрови се из джобовете на панталоните си и извади запалка. Той не намери нищо уличаващо, но все пак не искаше да поеме риска някой друг да намери.

Върна се тихо до бюрото, отвори предпазливо едно чекмедже и извади пакет принтерна хартия. Идеално. Разкъса опаковката, направи руло от част от листовите и поднесе пламъка към тях. После отиде с импровизираната факла до прозореца и я доближи до пердетата. Задържа я така, докато не започнаха да пушат и хищните езици на огъня не плъзнаха по плата.

След секунда дългите до земята завеси се превърнаха в огнени колони, които гневно се извиваха и ръмжаха и сякаш протягаха към него алчни оранжеви пръсти. Муха направи две крачки назад. Край него се издигнаха кълба дим.

Обърна се и замръзна — на прага стоеше висока тъмна фигура. За миг стаята се изпълни със светлина, която почти веднага угасна, и призрачният силует неочаквано се отдръпна. Муха хвърли горящата хартия и се втурна към тежката махагонова врата, но тя хлопна точно пред него. Чу превъртането на ключ в ключалката: един, два пъти. Беше в капан.

Гидиън не бе герой. Един-единствен път бе участвал в свиване, но тогава беше още ученик. Пък и онова бе по-скоро детска разправия, отколкото истински бой. Отнесе няколко юмрука в лицето от побойника на курса, сдоби се с разкървавен нос и остана без пари за закуска.

Доста се бе налял оттогава. Бе пораснал на ръст, раменете и гърдите му бяха станали по-широки. Първото дължеше на добрите гени, другите две — на годините гребане в Кеймбридж. Бе развил инстинкт, който му подсказваше кога го дебне опасност, и бе осъзнал, че бързият ум е по-ценен от пестника на побойника.

Вече се бе обадил на полицията и в момента се прокрадваше възможно най-тихо през къщата, за да се увери, че не е направил глупава грешка.

На идващата от коридора светлина различи очертанията на масивен ключ в ключалката. Когато вратата на кабинета зейна и той видя как мъжът подпалва пердетата, реши да го заключи там, докато дойде полицията.

После обаче размисли. Бе заключил човек в горяща стая. Ако не го пуснеше, непознатият щеше да умре. И какво от това? Какво, ако умре? Нима светът щеше да загуби от смъртта на отрепка, която идва да ограби къщата на мъртвец, преди още тялото му да е изстинало?

Гидиън отвори вратата, отстъпи и инстинктивно вдигна ръце към обгореното си лице. Насреща му вилнееше огнено море, което се разбушува още по-силно заради ставащото течение. През оранжевата стена от пламъци към него се хвърли една черна фигура, която го блъсна в стената. Цялото му тяло изтръпна от удара. Непознатият го удари с юмрук в лицето, после го изрита в слабините. Гидиън се преви на две от болка и не можа да се предпази от силния ритник в главата.

Лежеше по гръб на пода, дишането му бе плитко и накъсано, по брадичката му се стичаше кръв от разбитата му уста. Последното нещо, което видя, преди тъмнината да го погълне, бе огромната вълна от огън и дим, която се спусна право към него.

Муха хукна през обширната поляна зад къщата, а сърцето му се блъскаше лудешки в гърдите. Чу воя на сирената, който надви съскането и бумтенето на пламъците. По звука прецени, че колата е само една. Беше доста след полунощ, така че едва ли щяха да мобилизират голяма група за толкова кратко време. Вероятно бяха изпратили само тази патрулка, а в нея едва ли имаше повече от двама полицаи. Въпреки това бе постъпил мъдро, като паркира далеч от къщата.

Ливадата бе равна и без препятствия, така че скоро успя да се отдалечи от осветената от пламъците къща. В пълния мрак обаче не можеше да открие точно къде бе прескочил стената, а това бе ориентируващото му към мястото, където бе оставил колата.

Заплете се в гъсталак от розови храсти и се изподра, а след това се препъна в една толкова голяма къртичина, че собственикът ѝ можеше да спечели изборите за губернатор на Калифорния. За малко да си изкълчи крака. Най-накрая откри ориентира, който си бе отбелязал: парник с тухлена основа и двойни стъклени стени, поддържани от масивно дърво. Отброи тринайсет крачки покрай стената и откри мястото.

Тук обаче се сблъска с неочаквано затруднение. За да прескочи стената, се покатери на едно ниско дърво от другата страна. За него не представляваше трудност да скочи от три метра — висок бе над един и осемдесет. На идване праметна сака, прехвърли се през стената и се пусна от другата страна.

Сега обаче не можеше да се върне. Колкото и високо да подскачаше — даже когато се затича и подскочи — не успя да се добере до горния ръб на стената. Муха остави чантата на земята и трескаво затърси нещо, на което да се покатери. Стар контейнер за компостиране, лопата или вила, която да опре на стената. Или пък, ако наистина имаше късмет, стълба. Не откри нищо такова.

Погледна отатък потъналата в мрак ливада. През прозорците на къщата излизаха пламъци. Ченгетата със сигурност бяха достатъчно

заети, така че имаше време да се измъкне, без да допуска грешки.

Парникът.

Разтресе бравата, но тя беше заключена. Надникна през прозореца и видя редици от дървени маси, покрити с растения. Чудесно. Точно това му трябваше.

Изтича до сака си и тогава се сети, че е оставил металния лост в кабинета на дъртия. Нямаше значение. Грубата сила щеше да свърши същата работа.

Отстъпи назад, засили се и разби с крак стъклото и дървената му рамка. Блъсна вратата и потъна в оранжерията. Беше прав, дървените маси бяха идеални за целта. Издърпа една от пръстта, в която бяха забити краката ѝ, и помете с ръка доматиения разсад отгоре ѝ. Издърпа я навън и отново погледна към къщата.

Сред мрака наоколо проблясваше една-единствена подскачаща светлинка. Фенерче. Най-вероятно полицай, който претърсваше имота. Приближаваше право към него, при това бързо.

Муха бе убивал преди и бе готов да го направи отново, ако се наложеше. Промъкна се вляво от светлината и хвърли един камък към парника.

— Стой! Полиция!

Усмихна се, когато светлинката се втурна към мястото, откъдето се бе чул шумът. Секунда по-късно се озова зад гърба на полицаия и го просна в безсъзнание на земята.

Върна се при дървената маса и с едно движение я изправи до стената. След двайсет секунди вече бе изчезнал.

Меган слушаше затрудненото дишане на четиригодишната си дъщеря. На всеки половин час се будеше и прокарваше ръка по главата на детето. Сами гореше. За осми път през тази нощ мокреше кърпата и я поставяше върху пламналото ѝ чело.

В този миг звънна мобилният ѝ телефон и рязко я изтръгна от неспокойния полусън, в който бе потънала. Побърза да го вдигне, преди да е събудил Сами.

— Инспектор Бейкър.

— Инспекторе, обажда се Джак Бентли от контролната.

— Момент така — прошепна тя и се измъкна от леглото. — Изчакай една секунда.

Излезе от стаята и продължи:

— Добре, казвай.

— Току-що ни докладваха за инцидент в Толард Роял. Участъковият полицаи ме помоли да се обадя.

— Това е извън компетенцията ми, Джак.

Тя погледна към коридора. Майка ѝ стоеше намръщена на вратата на спалнята.

— Знам, госпожо. Станал е пожар в една от големите къщи на платото. Според доклада е имало и обир. Преди да се измъкне, извършителят е наранил и един от полицаите.

— Затова ли ми се обаждаш?

— Откарали са един цивилен в болницата. Носел у себе си ваша визитна картичка.

Меган обърна гръб на майка си, която я гледаше обвинително.

— Знаеш ли името му? Как изглежда?

— Нямам физическо описание, но пуснахме проверка на колата, паркирана отвън — едно старо ауди А4. Регистрирано е на името на Гидиън Чейс от Кеймбридж.

Макар че се досещаше за отговора, попита:

— Кой е собственик на къщата?

Чу се тракане на клавиши — Бентли проверяваше информацията.

— Имението е на името на Натаниел Чейс. Според избирателните списъци живее сам.

— Живееше — поправи го тя. — Мъжът, когато са отвели в болница, е синът му. Видях се с него преди няколко часа. Дойде тук, защото му се обадох да му кажа, че баща му е починал.

— Горкият. Днес определено не му е ден... Момент, това не беше ли оня професор, дето се застреля?

— Същият.

— Както и да е. На мястото са отишли двама полицаи: Робин Федърби и Алан Джоунс. Джоунс в момента получава първа помощ заради получената травма на врата, а Федърби ме помоли да ви се обадя и да ви докладвам. Помоли да предам, че съжалява за късното обаждане, но по-добре така, отколкото да му крещите утре.

— Правилно е предположил. Благодаря ти, Джак. Лека нощ.

Изключи телефона и в същия миг майка ѝ влезе в спалнята да провери как е Сами. Щяха да се скарат, сигурна беше, затова слезе на долния етаж да си направи чай.

Докато чакаше водата в чайника да заври, Меган си припомни кратката си среща с Гидиън и странното писмо от баща му. Не вярваше инцидентът в Толард Роял да е просто кражба. Нямаше начин.

Вторник, 15 юни

Солсбъри

Когато Гидиън отвори очи, вече бе утро. За миг си помисли, че е вкъщи, в собственото си легло. После осъзна грешката си. Намираше се в болница. В дома на мъртвия му баща бе имало кражба и пожар, а после лекарите в районната болница бяха настояли да остане през нощта „за наблюдение“.

Когато се появи сестра Сузи Уилъби, достолепна матрона с майчинско отношение, той направи усилие и седна.

— А, значи сте буден. Как се чувствате?

Той докосна тила си. Главата му пулсираше от болка.

— Зле. Боли ме.

Тя вдигна картона, прикрепен към долната табла на леглото, хвърли му един поглед, след което се вгледа по-внимателно в Гидиън.

— Имате цицина на главата, сцепена устна, неприятна рана на лявата буза, но резултатът от рентгена не показва нищо счупено.

— Трябва да сме благодарни за малките жестове на съдбата.

— Ами да. — Тя погледна израненото му лице. — Сега е малко по-добре от вчера, но може би трябва да ви направят един-два шева.

— Няма нужда. Обикновено раните ми заздравяват бързо.

Тя разбра, че го е страх от иглата.

— Няма да боли. Някога инжекциите бяха много неприятни, но вече не е така. Скоро били ли са ви инжекция против тетанус?

— Не, само когато бях дете.

— Тогава ние ще ви сложим, а после ще ви направим кръвно изследване за инфекции. По-добре да се презастраховаме. Как е гърлото ви?

Той имаше чувството, че отново е в пансиона и училищната медицинска сестра проверява дали не симулира, за да отърве часовете.

— Малко ме дразни, но иначе е добре. Даже смятам, че вече съм в състояние да се прибера, ако нямате нищо против.

Тя му хвърли поглед, който ясно показваше, че има против.

— Лекарят ще дойде след около дваайсет минути. Ще ви прегледа и ако всичко е наред, ще ви изпише. — После започна да се суеи с тънното одеяло. — Ще ви донеса нещо за главоболието и вода за гърлото. Добре е да пиете много вода. Прочиства организма. По време на пожара сте нагълтали доста дим. Вероятно ще ви боли глава още няколко дни, а и ще кашляте много.

Той кимна признателно:

— Благодаря.

Когато сестрата се оттегли, Гидиън се замисли върху думите ѝ. Пожарът. Сега си припомни всичко — мъжа, нахлул в кабинета на баща му, пламтящите пердета, сблъсъка в коридора.

След малко тя се върна с пластмасова чаша с вода и две малки шишенца с лекарства.

— Алергичен ли сте към парацетамол или ибупрофен?

— Не.

Тя изсипа на дланта си две хапчета парацетамол:

— Вземете тези, а ако не подействат, лекарят ще ви предпише нещо по-силно.

Наложи му се да изпие всичката вода, за да ги преглътне. Вики — бившата му приятелка — умееше да гълта всякакви хапчета, цяла шепа, без глътка вода. Той обаче изливаше половин Темза в гърлото си, за да погълне дори едно. Странно, че се сети за нея точно днес. Сигурно бе заради удара по главата. Бяха се разделили преди повече от година. Кралица Виктория се върна в Единбург след завършването на доктората си, както винаги бе заплашвала да стори. Раздялата накара и двамата да осъзнаят, че е дошъл моментът всеки да поеме по своя път. Жалко, понякога му липсваше, помисли си Гидиън. Както сега например.

Сестра Уилъби се надвеси над него, леко притеснена.

— Как мислите, дали сте в състояние да приемате посетители?
— Думите ѝ прозвучаха като извинение.

Гидиън не знаеше какво да отговори.

— Какви посетители?

— От полицията. Една дама, която се представи като полицейски инспектор. На рецепцията е. — В очите ѝ проблесна пакостливо пламъче. — Не е необходимо да се срещате с нея, ако не желаете. Мога да я отпратя, няма проблем.

— Не, поканете я. Благодаря. — Главата му продължаваше да пулсира в знак на протест. Меган Бейкър определено не бе човекът, чиято компания би потърсил точно в момента.

Вътрешният кръг се събра в една от залите, намиращи се извън Светилището. Пръстен от високи до кръста свещи от най-чист пчелен восък хвърляше призрачни отблясъци върху членовете, свикани на спешно съвещание от Пазителя.

Муха бе застанал в средата с оборена на гърдите глава, смазан от тежестта на позора си.

— Ти се провали! — гласът на Дракон прокълкна като топовен изстрел и ехото отекна в каменните стени. — Разочарова братята си, предаде Гилдията и застраши всичко, в което вярваме и за което се борим!

Муха прояви достатъчно разум и не възрази. Гласът на Дракон стана още по-остър, направо жесток:

— В името на общата ни безопасност, изброй всички „дарове“, които си оставил на полицията.

С равен тон Муха започна да изрежда:

— Чанта за инструменти, в която имаше метален лост, отвертка, чук, ролка изолирбанд, клещи...

Дракон рязко го прекъсна:

— И достатъчно ДНК, за да те обвинят и осъдят за кражба, палеж и — най-вероятно — опит за убийство!

— Няма как да разберат, че е от мен.

— Засега.

— Нямам полицейско досие — възрази той. — Не разполагат с предишни мои пръстови отпечатыци или ДНК-проба, за да ги сравнят със сегашните.

Дракон го удари през лицето.

— Не само че си некадърен, а си и безочлив! Длъжен си да ми засвидетелстваш уважението, което ми се полага като Пазител на Вътрешния кръг!

Муха притисна длан към горящата си буза:

— Извинявам се.

Дракон хвърли поглед към другия край на притъмнялата стая:

— Жерав, можем ли да накараме тези улики да изчезнат?

— Уж са се изгубили?

Дракон само кимна.

— Не още. Нападнатият полицай е проблем. По-късно обаче ще се погрижим. Има начин да стане.

— Добре. — Той отново се обърна към Муха: — Някой видя ли лицето ти?

— Полицаят не, беше тъмно. Но синът със сигурност ме видя.

Дракон се обърна към всички в помещението:

— Знаем ли как е той и къде е?

Най-дребният измежду тях — червенокос брат на име Пещ — отговори:

— В болницата в Солсбъри е. Задържали са го за през нощта за наблюдение, но няма сериозни наранявания. Ще го изпишат утре или може би дори по-късно днес.

Думата взе Жерав и спокойният му равен глас им вдъхна необходимата увереност:

— Наблюдателите ще го проследят, когато излезе.

— Добре — повтори Дракон.

Имаше обаче още един въпрос към Муха:

— Искам да изясним това. Казваш, не си намерил в къщата нищо, което би издало съществуването ни?

— Абсолютно нищо. Претърсих всички стаи — и на горния, и на долния етаж. Имаше стотици, може би хиляди книги, но никакви записи, документи или писма, в които да се споменават Светините или Гилдията.

Жерав отново се намеси:

— Може би ни е останал верен до края.

Дракон обаче не бе съгласен:

— Всички знаем за привързаността ти към нашия изгубен брат, но тя не е заслужена. Самоубийството му е не само ненавременно; то е проява на висш егоизъм и може да доведе до истинска катастрофа. Той много добре знаеше какво планираме и какво очакваме от него!

След това Пазителят отново насочи вниманието си към Муха:

— Още веднъж — абсолютно ли си сигурен, че в къщата няма нищо, свързано по какъвто и да било начин с нас или Гилдията?

— Дори да е имало, вече няма. Пожарът унищожи целия кабинет и всичко в него.

Гневът и тревогата на Дракон започнаха да стихват. Може би грешката със забравената чанта не бе толкова страшна. Такава бе цената, която трябваше да платят за пречистващия огън, опазил тайните на Гилдията. Само че оставаше друг, по-голям проблем. Натаниел Чейс бе много важен за бъдещето и съдбата на Гилдията. Той изпълняваше ключова роля във втората фаза на церемонията.

Сега си бе отишъл и тази позиция трябваше да се заеме. Възможно най-скоро.

Меган Бейкър приглади тъмносивата си, дълга до коленете пола и седна на твърдия стол до леглото на Гидиън.

— Е? Какво, за бога, се е случило с вас?

— Боя се, че не си спомням почти нищо.

Тя хвърли кос поглед към сестрата, която не я изпускаше от очи:

— Има ли наоколо някое по-уединено място? Някъде, където да поговоря насаме с него?

Сестрата се замисли за миг, после отвърна:

— Нататък по коридора има кабинет за прегледи, който не се използва в момента. Можете да използвате него. Само обърнете табелката на вратата и няма да ви безпокоят.

Меган отново насочи вниманието си към Гидиън:

— В състояние ли сте да ходите?

— Да, да. Добре съм.

Той бавно спусна крака на пода, като се постара прекалено късата и тясна пижама да не разкрива от тялото му повече, отколкото смяташе за прилично.

— Извинете за външния ми вид — каза той и посочи избелялата дреха на райета.

Когато влязоха в кабинета, Меган обърна табелката с надпис „Заето“, затвори вратата и придърпа два стола.

— Добре, какво се случи, след като излязохте от полицейското управление?

Той се почувства като глупак.

— Не бях обмислил добре нещата. След като се разделихме, осъзнах, че няма къде да отседна. Реших да отида в дома на баща ми и да преспя там. Предполагам, че дълбоко в себе си съм бил... привлечен от мястото.

— Това е напълно естествено.

— Може, не зная. Както и да е. Задната врата бе разбита, така че се обадох на полицията и влязох да огледам.

Тя кръстоса крака:

— Трябваше да изчакате идването на патрулната кола. Дежурният не ви ли каза да изчакате?

Той не си спомняше какво са му казали, но не искаше да навлича неприятности никому.

— Предполагам, че ми е казал, но не му обърнах внимание. Искях само да надникна и да се уверя, че не съм вдигнал фалшива тревога.

— Явно не е било фалшива тревога.

— Да. В кабинета на баща ми видях един мъж да пали къщата.

— Как? Какво точно правеше?

Образът в главата му бе съвсем ясен:

— В едната си ръка — лявата — държеше листове хартия. Запали ги със запалка... от онези евтините.

— За еднократна употреба. Марката *BIC* ли беше?

— Нещо подобно, струва ми се. Запали хартията, после с нея запали пердетата. Канеше се да направи същото и с бюрото на баща ми.

— Но тогава се намесихте вие и го спряхте, така ли?

— Не точно. Първо затворих вратата и го заключих вътре. После осъзнах, че трябва да го пусна, иначе вероятно щеше да загине.

— Доста хора биха се изкушили да го оставят вътре.

— И на мен ми се искаше.

— Добре, че не сте го направили, иначе щяхме да ви обвиним в углавно престъпление.

— Зная.

Тя го наблюдаваше внимателно. Той бе учен, не боец. Един от онези мъже, които изглеждат достатъчно високи и добре сложени, за да се справят в подобна ситуация, но не знаеха как, защото никога не им се бе налагало.

— И какво стана? Отворихте вратата и той ви се нахвърли?

— Общо взето. Изблъска ме встрани, а аз го сграбчих през кръста като ръгбист. Само дето не успях да го поваля и той започна да ме удря и да ме рита.

Тя погледна раната на лицето му. Стори ѝ се необичайна.

— Порязал ви е бузата много лошо. Трябва да е носил нещо на дясната си ръка. Може би пръстен с монограм?

— Не забелязах, само усетих болка, когато ме удари.

— Да, мога да си представя. — Тя вдигна чантата си от пода. — Имате ли нещо против да я снимам? Очертанията са съвсем ясни.

— Ами... не.

Тя плъзна капачето на миниатюрния цифров апарат, който носеше със себе си, след което буквално го заслепи със светкавицата.

— Съжалявам — извини се, без да сваля фотоапарата, — само още една.

Светкавицата блесна още веднъж.

— Криминалистите ще погледнат снимките. — Затвори фотоапарата и го пусна в чантата си. — Ако успеем да хванем мъжа, който ви е оставил този белег, ще го обвиним в нападение, кражба с взлом и палеж. За тези трите може да получи солидна присъда.

— Може?

— Да. Боя се, че представителите на английската съдебна система ще изслушат и ще вземат под внимание всички сълзливи истории за нещастното му детство — как си е подмокрал леглото, че баща му е бил агресивен алкохолик и прочее. Това са смекчаващи вината обстоятелства. Успяхте ли да го огледате добре?

На лицето на Гидиън се изписа разочарование.

— Не, за съжаление не. Всичко стана толкова бързо... Освен това бе много тъмно.

Меган имаше диплома по психология и бе работила две години под ръководството на един от най-добрите британски криминални психолози. Разпознаваше лъжата преди още да е изречена. Намръщи се и си придаде объркан вид:

— Не разбирам... Видели сте ясно запалката в ръката му и това, че е марка VIC, но не сте успели да видите лицето му?

Гидиън се почувства неудобно.

— Не знам. Погледът ми бе привлечен от огъня, затова не го огледах.

— Разбирам. И все пак... Бил е осветен от горящата хартия в ръката му и от горящите пердета. Въпреки това не можете да дадете дори най-общо описание?

Той сви рамене:

— Съжалявам.

— Господин Чейс, искам да ви помогна, но ще трябва да ми се доверите.

Гидиън я погледна изненадано:

— Но аз ви имам доверие! Какво ви кара да мислите обратното?
Меган не обърна внимание на въпроса.

— Сигурен ли сте, че не можете да ни кажете нищо за него?
Височина? Телосложение? Цвят на косата, дрехи? Каквото и да е.

Тя бе впила поглед в него и не го изпускаше от очи. Гидиън обаче запази мълчание. Точно преди да хлопне вратата, бе успял да заснеме мъжа с телефона си. Крадецът със сигурност имаше някаква връзка с тайните на баща му — а той възнамеряваше да ги разкрие до една, и то преди полицията.

Меган все още очакваше отговор.

Той поклати глава:

— Съжалявам, наистина. Не мога да ви помогна.

Тя го заслепи с една толкова ярка усмивка, че Гидиън трепна.

— Напротив — отсече ледено. — Вярвайте ми, ще ни помогнете, независимо дали искате или не.

Стоунхендж

Опазването на свещените камъни включваше и чисто физическото възпрепятстване на посетителите да се катерят по тях или да обезобразяват повърхността им. За тази цел от „Английско културно наследство“ бяха издигнали огради, преградили шосета и опънали въжета навсякъде, където това бе възможно. В ограденото пространство се допускаха хора само при специални поводи или при представяне на писмено разрешение.

Финансираната от правителството организация си вършеше добре работата, но нямаше никаква представа доколко отдадени на мисията са някои от наетите охранители. Сред тях имаше хора като Шон Граб, които всъщност бяха предани последователи на Светините. Те оставаха да наблюдават святото място дълго след края на смените, за които им плащаха.

Трийсет и пет годишният Граб бе един от онези леко пълни мъже, които винаги ходят с навити ръкави, вършат си работата и не пропускат да кажат добра дума на хората, които работят за тях. Той водеше екип от Наблюдатели, чието задължение бе да бдят непрекъснато над Стоунхендж — два̀сет и четири часа в денонощието, седем дни седмично, триста шейсет и пет дни годишно. Докато бяха официално на смяна, го правеха открито, а през останалото време използваха малки камери с дистанционно управление, скрити на стратегически места из терена.

Граб бе Наблюдател от десет години. В Гилдията го наричаха Змия. Вървеше по стъпките на баща си, дядо си и всички останали предци от мъжки пол по бащина линия. Днес до него крачеше два̀сет и пет годишният Лий Джонс, който бе вербуван сравнително наскоро и все още не бе приет официално в свещените редици на Гилдията. Джонс бе висок и кльощав, с пъпчиво лице и когато не носеше служебната си униформа, навличаше мръсни дънки и тениски с образите на рокмузиканти. Не бе особено умен и в миналото се бе забърквал в множество проблеми, включително с наркотици.

Заклеймен като „екохипи непрокопсаник“ и отритнат от обществото, той живя като бездомник до навършването на двайсетата си година. За известно време потърси утеха и разбиране сред себеподобните си — вечно недоволни, протестиращи подстрекатели и размирници. Така и не можа обаче да се впише в някоя общност. Животът му придоби смисъл едва когато течението случайно го отведе при Стоунхендж.

Тогава пътуваше към Гластънбъри, където се надяваше да пробута разни дреболии и може би да изкара малко пари от продажба на трева. Само че така и не стигна до музикалното събиране. Слънцестоенето представляваше невероятна гледка, която му спря дъха и го закова на място. Не можеше да помръдне и да излезе от кръга. Затова остана, помогна за почистването и започна да си предлага услугите за всяка работа, която имаше дори бегла връзка с магическите камъни.

Работеше с Шон от почти три години. Взаимоотношенията им бяха като между майстор-занаятчия и чирак. Шон му бе като настойник. Черпеше го с мъдрости толкова често, колкото и с чай от плоската метална бутилка, която винаги носеше със себе си. По време на всяка обиколка, която правеха заедно, той засипваше протежето си с въпроси. Искаше да се увери, че Лий е подходящ и ще бъде приет в затворения кръг на Последователите.

— Първи въпрос. — Граб хвърли на ученика си поглед, с който му казваше да внимава. — Какво представляват камъните и какво значение имат за нас, хората от Гилдията?

Джонс се ухили — това бе лесно:

— Камъните са нашите Светини. Те са източник на цялата земна енергия. Те са нашите пазители и защитници, нашата жизнена сила.

Граб наля в чашата на Лий награда — няколко глътки от мътния кафеникав чай.

— Правилно. А защо Светините ни даряват с цялата тази благодат?

Джонс обви с ръце чашата с кафявия еликсир. Двамата спряха до бариерата на паркинга.

— Ние сме Последователите на Светините, потомци на онези, които преди хиляди години са издигнали свещените камъни тук. Кръвта и костите на прадедите ни подхранват Светините в покоя им, а

някой ден нашите останки също ще ги последват и така кръгът ще се затвори.

Над металната чаша от термоса на Граб се разнесе пара. Той отпи от горещия чай и запита:

— А как ни благославят Светините?

— Със своята духовна енергия. Предават ни я чрез камъните и благословията им ни предпазва от коварни болести и унижителна бедност.

Граб остана доволен. Ученикът му бе научил катехизиса добре, а това говореше добре за учителя. Наля му още малко чай.

— А какво очакват Светините в замяна?

— Уважение. — Думата бе произнесена искрено. — Длъжни сме да им засвидетелстваме признателност и уважение, да имаме вяра в тях и да следваме учението им. То ни бива предадено от определения от тях оракул, Повелителя на Кръга.

— Точно така, Лий. Освен това трябва да познаваме онези, които се опитват да откраднат наследството ни. Да помним католиците и техните записани на камък десет заповеди, които уж им били спуснати от Бог. Тази история е била измислена цели две хиляди години след като Светините заели полагаемото им се място тук, в Англия!

Лий кимна. Разбираше всичко. Не биваше да се отклонява от пътя, нито да позволява да го изкушат други учения — разни лъжливи религии, чиито последователи издигат огромни бляскави палати от злато, за да могат хората да им се кланят и всяка седмица да дават лептата си. А после с тези пари, събрани от заблуденото паство, си отваряха бездънни банкови сметки и купуваха скъпи имоти.

В жаждата си за уверение и успокоение Лий попита:

— Шон, знам, че ти можеш да проследиш родословието си чак до Великите, които пренесли тук сините камъни и сарсените. Ясно ми е, че това те прави достоен за благословията и защитата на Светините. Обаче как стои въпросът за такива като мен? Аз не съм тукашен.

Граб позна в думите белезите на несигурността, която често обхващаше Лий.

— Всички сме тукашни, приятелю. Преди пет хиляди години населението на Британия е било съвсем малко. По онова време с теб сигурно сме били братя или братовчеди.

Джонс хареса идеята, пък и звучеше логично. Дори християните вярваха в Адам и Ева и в това, че от един-единствен миг на интимност се е пръкнало цялото човечество. Или нещо подобно... не си спомняше точно. Той и Шон — братя.

— Справяш се много добре, Лий, наистина. — Граб постави голямата си ръка около кокалестите рамене на хлапето, за да му покаже колко се гордее с него.

В действителност обаче бе неспокоен. Притесняваше се как ще се представи протежето му, как ще посрещне ужасното предизвикателство, което го очакваше.

След като му биха инжекция против тетанус и му взеха кръв за изследване — абсолютно ненужно според самия Гидиън, — в късния следобед го пуснаха да си ходи. Единственото хубаво нещо бе фактът, че инспектор Бейкър успя да вземе ключовете за дома на баща му, преди да го изпишат.

Когато таксито наближи къщата, той установи, че пораженията са значителни. Ливадата бе разорана от пожарните коли, а едната половина на сградата бе обвита в тъмен облак дим, който отказваше да се разнесе. Голяма част от прозорците зееха с потрошени капаци и изпадали наоколо стъкла, тухлите бяха напукани и на места във фасадата се виждаха грозни дупки.

Точно в момента обаче това изобщо не го интересуваше. Къщата бе просто купчина тухли и хоросан, нищо повече. Едва когато влезе през внушителната предна врата, изпита някаква емоция.

Когато майка му почина, Гидиън внезапно се промени. От уверено и общително дете, което вярваше на хората и на света, той се превърна в мълчалив, вглъбен и подозрителен човек. Смъртта на баща му също предизвика промяна. Не бе сигурен каква точно, но я усещаше. В него се надигаше смесица от гняв, безсилие, негодувание и някакво смътно усещане за несправедливост. Знаеше, че този водовъртеж от емоции ще става все по-моцнен и ще промени необратимо характера и цялата му личност.

Крачеше из голямата пуста къща и се чувстваше ужасно самотен. Нямаше нито братя, нито сестри. Бабите и дядовците му бяха починали отдавна. Нямаше и деца. Гидиън бе последният Чейс. Остатъкът от живота му щеше да определи начина, по който светът възприема не само него, но и целия му род.

Остави якето си в антрето, качи се по широкото стълбище до просторната площадка на първия етаж и започна да търси място, където да се измие и да легне да си почине.

Къщата очевидно не бе подходяща за живота четиристотин години след построяването ѝ. Отоплението на тези огромни стаи с

високи тавани сигурно струваше цяло състояние. Нищо чудно, че баща му бе използвал само две. През дограмата духаше, мазилката на почти всички стени се ронеше на парцали заради просмукалата се в тях влага. Подът скърцаше повече от талпите по палубата на стар кораб, подмятан от морска буря. Сигурно са минали поне петдесет години, откакто за последен път е било боядисвано каквото и да било.

Бащината му спалня бе най-малката и най-странната. Бе пълна с пустота. Навсякъде се виждаха вещи на починалия, но те бяха някак обезличени, сякаш със смъртта на собственика им през тях бе минала радиоактивна вълна и бе изтрила всяка следа от него.

Край леглото бе струпана висока купчина книги, която заплашваше да се срути всеки миг. Близо до тях имаше бяла чаша с недопит чай на дъното, покрит с коричка мухъл. Вероятно баща му е пил от него през последната си утрин или може би късно предната вечер.

Кувертюрата на високото двойно легло с дървени табли бе отметната. Вдлъбнатината в стария пружинен матрак, гънките на сивия долен чаршаф и хлътналата пухена възглавница показваха къде бе лежал Натаниел. Другата половина на леглото бе недокосната. Гидиън се намръщи — независимо от пословичните си ум и богатство баща му бе живял като бездомник и бе умрял в самота.

Огледа отново малката спалня и забеляза кръглият отпечатък над вратата. Там сигурно е имало звънец, използван в далечните дни, когато някоя гувернантка или прислужник са очаквали господарят им да ги повика. Спомни си как като момче посети една къща, стопанисвана от Националния тръст^[1]. Единственият интересен коментар на екскурзовода бе, че старите сгради често имало множество тайни коридори, използвани от слугите за бързо и дискретно преминаване от един етаж на друг.

Гидиън се замисли дали и в дома на баща му не е така. Щом стъпи в коридора, под краката му се вдигна облак прах. Зачуди се дали зад малката спалня на Натаниел няма друга стая.

Нямаше.

В края на площадката имаше прозорец, който гледаше към градината. Докато вървеше към него, с периферното си зрение мерна разминаване в шарките на тапетите — на едно място не пасваха добре. Почука по стената с кокалчетата на пръстите си. Звукът бе като от

гипсокартон. Продължи да почуква на около метър вляво, после вдясно от мястото. Камък.

Провери отново там, където имаше разлика, както и наоколо. Панелът гипсокартон бе достатъчно голям, за да представлява врата. Не се виждаха дръжка или панти, но той бе сигурен, че е врата. Коленичи и заопипва с пръсти като при археологически разкопки. Скоро намери ръба, където картонената плоскост опираше в пода. Опитва се да я издърпа, но не успя — беше здраво закрепена. От яд я блъсна. Вратата рязко се отвори и отвътре полъхна застоял и миришец на плесен въздух.

Гидиън скочи на крака. В стената зееше тънък черен процеп. Плъзна ръка от вътрешната страна и откри ключа на лампата. Остана удивен от гледката, която се разкри пред очите му: тясна стая, която приличаше по-скоро на дълъг шкаф. Едната стена бе изцяло заета от рафтове с книги, стигащи чак до тавана. На другата бяха наредени стари видеокасети и няколко диска. В насрещния край на помещението имаше един стар телевизор, а под него — видео.

Замисли се. За какво му е трябвала тайна стая? Какво имаше на касетите — и защо ги държеше скрити? А десетките книги — защо бяха тук, а не на долния етаж при останалите? Каква причина е имал баща му да пази всичко това в тайна?

---

[1] Национален тръст за съхранение на обекти с историческо и природно значение — британска организация, действаща в Англия, Уелс и Северна Ирландия. Тръстът е собственик на много значими исторически домове, градини, паметници и др. ↑

ВТОРА ЧАСТ

Сряда, 16 юни

Сохо, Лондон

Джейк Тимбърленд бе на трийсет и една години, но казваше на всички, които не знаеха истинската му възраст, че е на двайсет и седем. Просто не бе готов да го асоциират с трийсетгодишните и нагоре. Сред приятелите на Джейк възрастта бе един вид голяма значка, каквато закачат на гърдите на малчуганите за рождения им ден: „ВЕЧЕ СЪМ НА 5“. Само дето след трийсетте на нея все едно бе написано: „Животът ми се върти около жената и децата, кучето, къщата и семейната кола. АЗ СЪМ СМОТАН!“

А пък Джейк определено не беше смотан. Особено в такава нощ, когато бе по-надрусан от Пит Дохърти и Ейми Уайнхаус, взети заедно.

Той не бе богат, но баща му беше. При това богатството му не бе новопридобито. Всъщност в родословното им дърво имаше пари от толкова отдавна, че вероятно проклетото нещо е било фиданка в Райската градина по времето, когато Адам все още е подскачал там на четири крака. Някой ден Джейк щеше да получи всичко, но засега му се налагаше да се задоволява със скромно апартаментче (само пет милиона лири стерлинги) и издръжка, която стигаше да покрие разходите за Астън Мартина, сметките в клуба, за някоя и друга инвестиция и за купонясване нощем.

Джейк бе единственият син и наследник на лорд Джоузеф Тимбърленд. Често свързваха името му най-известните модели, момичета на „Плейбой“ и буйни щерки на застаряващи рокзвезди. Разбира се, за подобна слава доста помагаше фактът, че най-добрият му приятел бе фотограф в клюкарското списание „Хийт“. Но пък нали именно затова са приятелите?

Тази вечер бе облечен убийствено — син костюм от коприна и памук, семпла небесносиня риза и чисто нови италиански кожени обувки. Вече си бе набелязал една страхотна мадама, която бе нахлула във ВИП-зоната в престижния клуб „Чайнаут“ и се държеше, все едно е собственик на мястото. Съвършените ѝ бели зъби издаваха, че е

американка, дълго преди човек да чуе смеха ѝ или шумните ѝ приказки. Имаше високи изваяни скули, топли кафяви очи и стилно накъдрена дълга тъмна коса. Миниполата е африкански мотиви в зелено, яркорозово и кораловочервено разкриваше великолепни крака. Приличаше на филмова звезда в ролята на хипи.

Само при вида ѝ кръвта нахлу в главата му. А после тя погледна към него. О, Боже! Джейк помисли, че ще избухне като петролен кладенец. Неустойимо привлечен от сексапила ѝ, той се понесе през дансинга. Момичето бе заобиколено от привлекателни младежи от двата пола, но сякаш имаше очи единствено за него.

— Ей, приятел! Накъде така?

Гласът и грамадната черна лапа, опряна в гърдите му, сякаш се появиха от нищото.

— Извинете — Джейк измери презрително масивните пръсти, разперени като челюст на крокодил съвсем близо до тънкия му бял врат. — Някакъв проблем ли има? — попита той с безупречния си английски акцент.

Мъжът срещу него бе толкова едър, че не успяваше да види нищо зад гърба му.

— Отдръпнете се, сър. Това е частно парти на дамата в сепарето. Външни лица не се допускат.

Джейк се изхили малко нервно:

— Парти без външни лица? Оставете ме да се представя на младата дама. Аз съм...

Пръстите на крокодила се заключиха около гърлото на Джейк и го избутаха до другия край на ВИП-зоната. После гигантската ръка го натисна да седне. Докато се бореше да си поеме въздух, друг мъж — доста по-възрастен, с къса бяла коса — приклекна пред него и го погледна право в очите:

— Синко, съжалявам, че трябваше да постъпим така. Сега за извинение ще ти поръчаме бутилка от каквото си поискаш, а ти ще си я пиеш кротко тук. Съгласен ли си?

— Това е моят клуб! — запротестира дрезгаво Джейк.

После за своя собствена изненада се изправи. Не че знаеше какво да прави или имаше някакъв план. На пътя му се изпречиха Крокодила и още едно костюмирано животно. Щеше да му е нужна стълба, за да ги преодолее.

Над двете планини от мускули погледът му отново срещна този на красивата млада американка. Тя прошепна нещо на блондинката до себе си, след което за изумление на Джейк стана и тръгна към него. Нямахме как да сбърка намеренията ѝ. Очите ѝ не се откъсваха от неговите. Която и да бе, идваше да говори с него.

Планините се завъртяха заплашително към него, но вече не му пукаше. Казват, че от любовта боли. Джейк си каза, че му предстои да разбере точно колко.

Телефонът на Гидиън чуруликаше на долния етаж настойчиво като птиче, заклещено във водосточна тръба. Знаеше, че няма да го стигне навреме, но въпреки това изхвърча от тайната стая и се втурна надолу.

Закъсня само с няколко секунди.

Гласовата поща се включи, докато търсеше химикалка и хартия. Откри самозалепващи се листчета до хладилника. На най-горното имаше списък за пазаруване — бисквити, сирене, плодове, шоколад... Последната вечеря на баща му, която така и не си бе приготвил.

Намери пропуснатото обаждане и надраска номера на едно листче. След като видя, че няма съобщение, забързано го избра.

Обади се женски глас:

— „Криминално разследване“. Инспектор Бейкър.

Надеждата му угасна.

— На телефона е Гидиън Чейс. Току-що ми звъняхте.

— Господин Чейс, благодаря ви за обаждането. Искан да уточня по кое време ще ви е удобно да видите тялото на баща си.

Думите го зашеметиха. Беше се опасявал, че ще се стигне дотук. Тя дори го бе попитала дали иска, но сега, когато моментът дойде, го свари напълно неподготвен.

— Да, благодаря ви.

— Погребалната агенция се казва „Ейбрахамс & Кънингам“ на улица „Блийк“ в Шафтсбъри. Сецате ли се къде се намира?

— Не. Не съм местен и изобщо не познавам района.

— Лесно ще го откриете. Пада се вдясно, недалеч от кръговото кръстовище „Айви Крос“. Предложиха да отидете в десет часа утре сутрин. Ако времето не е удобно, ще ви дам номера и можете да се уговорите за друг час.

На целия циферблат на който и да е часовник надали щеше се намери час, подходящ да види обезобразеното лице и мъртвото тяло на баща си. По типично английски маниер Гидиън каза точно обратното на онова, което мислеше:

— В десет е добре.

— Чудесно. Ще им се обадя да потвърдя уговорката.

— Благодаря.

Меган усети напрежението му.

— Ако желаете, мога да изпратя някой полицай да ви придружи.

— Ще се справя и сам.

— Разбирам — в гласа ѝ прозвуча състрадание. — Обадете ми се, ако промените решението си.

Гидиън затвори и се върна на втория етаж. Влезе отново в тайната стаичка с чувство на леко безпокойство. Притесняваше се, че касетите може да са порнографски. После си каза, че ще го преживее. Би могло да е нещо много по-лошо — да са свързани по някакъв начин със „занаята“ на баща му — ограбването на гробове и продажбата на докопаните ценни артефакти.

На прага спря за миг и огледа стаята. Като опитен археолог знаеше, че първо трябва да изследва терена и чак след това да копае. Земята може да те подлъже и да загубиш години, ако не си направиш труда да я опознаеш.

Баща му със сигурност е бил последният човек, влизал тук преди него. Стаята беше във вида, в който я бе оставил Натаниел. Всичко беше подредено и спретнато прибрано, с изключение на две отворени кутии за дискове. Пред прикрепения за стената телевизор бе поставено кожено кресло, а в средата на помещението имаше ниска масичка за кафе. Единият ѝ ръб бе изцапан с боя за обувки — вероятно баща му бе качвал краката си там. На масата имаше и кристална чаша, която мирише на уиски, но наоколо не се виждаше гарафа или бутилка. Предположи, че алкохолът е прибран в някой от вградените шкафове, над които бяха разположени лавиците с книги. В дъното върху рафтовете имаше няколко кашона. Зачуди се колко ли е пиел баща му към края. До чашата лежеше стар лаптоп — от онези, които работят с дискети, бележник и малък и грозен глинен моливник, който Гидиън веднага разпозна. Преди много години той самият го бе изработил в училище, а после го бе подарил на Натаниел за Деня на бащата.

Ясно му бе, че стаята е била използвана за ровене в Мрежата и събиране на информация — само че информация за какво? Близо до стола откри дистанционното и включи телевизора, под който бяха вградени три лавици. На едната имаше голямо ъгловато видео, на

втората бе сложен DVD-плейър, а най-долната явно беше място за боклуци, тъй като бе затрупана с всевъзможни кабели, кутии за касети и монети.

Телевизорът се включи с бръмчене и на екрана затрептя бяла мъгла. DVD-то също оживя и започна да се бори за достъп до канала. На екрана изплува размазана картина. Образът бе зърнест и не на фокус, но Гидиън прецени, че става въпрос за дигитално копие на стар филм, записван на 16-милиметрова лента. След миг картината се изчисти и той видя баща си като доста по-млад самоуверен мъж, изнасящ лекция пред събралото се в залата множество:

— Стоунхендж е чудо на древността. Дори и днес построяването му би било впечатляващо постижение, независимо от цялата техника и математически и инженерни познания, с които разполагаме. А той е издигнат преди пет хиляди години без компютри, системи за геометрично моделиране и компютърно проектиране, без камиони, шлепове и кранове, с които да пренесат огромните монолити... Това е отвъд чудото.

Гидиън вече бе отегчен. Като дете се бе наслушал на всякакви откачени теории за Стоунхендж — че е древен храм, гробница на някогашни крале, първата астрономическа обсерватория в света, космична връзка с пирамидите в Египет и най-глупавата от всички — че е мястото, където се е зародило друидството.

Изключи филма и пусна видеото. Чу се щракане и стържене, когато старата машина ухапа оставената вътре касета. На екрана се появи лицето на красива жена, заснето съвсем отблизо. Толкова красива, че дъхът му буквално спря.

Майка му.

Смееше се. Вдигна ръка да закрие обектива на камерата, притеснена, че я снимат. Гидиън намери копчето за звука и го усили.

— Изключи я, Нейт! Мразя това нещо. Моля те, изключи я!

Разтрепери се, като чу гласа ѝ. Сякаш подтикван от някаква могъща сила, той стана и докосна с пръсти студения екран.

— Нейт, стига вече!

Кадърът се разшири. Мари Чейс бе седнала в гондола, а зад гърба ѝ, на фона на синьо като метличина небе се виждаше Венеция. Тя извърна лице от камерата, като се преструваше на сърдита. Косата ѝ бе тъмна, гъста и дълга — абсолютно същата като на Гидиън, като се

изключи дължината — и танцуваше по раменете ѝ, носена от нежния летен вятър. Докато облеченият с раирана блуза лодкар ги прекарваше през лагуната, в далечината се поклащаше базиликата „Сан Марко“. Кадърът се разшири още повече и Гидиън видя, че майка му е бременна.

Спря касетата и с насълзени очи се взря в претърпканите лавици. Сигурен бе, че не всички са запълнени с домашни видеоклипове.

Последният филм, който бе гледал баща му обаче, бе този с бременната му съпруга. Така си бе припомнил едно по-щастливо време — може би най-щастливото в целия му живот. Хората правят такова нещо, когато преживяват най-лошите си моменти, когато им е най-тежко.

Всичко, намиращо се на тези рафтове, бе толкова ценно за баща му, че той го бе подредил и запазил. И все пак не толкова ценно, колкото безценния спомен за единствената жена, която бе обичал.

Гидиън отиде до книгите. Всичките бяха дневници, подвързани с червена кожа и без редове — от онези, предпочитани от художниците и писателите. Опита се да извади един том от горния ляв ъгъл, но кориците бяха залепнали една за друга и му се наложи да ги раздели.

Отвори книгата на първата страница и преживя поредния емоционален удар. Датата бе осемнайсетият рожден ден на баща му. Почеркът бе същият, макар и леко колеблив:

„Казвам се Натаниел Чейс и днес е осемнайсетият ми рожден ден — денят, в който ставам пълнолетен. Обещал си бях от този ден нататък добросъвестно и подробно да записвам събитията от своя, надявам се, дълъг, щастлив и успешен живот. Ще отбелязвам и хубавите, и лошите неща, благородните и безчестните, случките, които докосват душата, и онези, които я оставят безразлична. Учителите ми казват, че от историята може да се научи много, затова смятам, че с годините ще науча много за себе си именно чрез този дневник, честно описващ преживяното. Без съмнение, ако стана известен, ще публикувам тези литературни миниатюри. Ако пък си остана никой, в залеза на живота си ще се грея на топлината на спомените и ще разсъждавам за горещата кръв и оптимизма от младостта си. Аз съм на осемнайсет. Най-голямото приключение тепърва предстои.“

Бе прекалено болезнено да продължи нататък. Хвърли поглед по дългата редица. Дали съдържаха именно това — всяко събитие, всяка

емоция и подробност от голямото приключение на Натаниел Чейс?

Прокара пръст по червените гръбчета и започна да отброява годините: дваисетиет рожден ден на баща му, после дваисет и първият, дваисет и шестият — годината, в която бе срещнал съпругата си; дваисет и осмият — възрастта, на която в момента бе Гидиън; трийсетият — годината, в която Натаниел Грегъри Чейс и Мари Изабел Причард бяха сключили брак в Кеймбридж; трийсет и вторият — тогава се родил Гидиън.

Треперещите му пръсти спряха на тома. Бе навлязъл в пространството на собственото си съществуване. Очите му пробягаха нататък до трийсет и осмата година на баща му, онази, в която бе починала Мари. Протегна ръце към малкия том — искаше да го издърпа от здравата хватка на тези от двете му страни, но почти веднага се отказа. Нямаше сили да го разтвори. Вместо това пробяга още две години напред, до четирийсетата година на баща си. Две години след смъртта на майка му.

Измъкна дневника. Чувстваше се подготвен за всичко, което би могъл да открие през осмата година от собствения си живот.

Само че се оказа, че не е.

Текстът не бе на английски. Всъщност не бе написан на нито един разпознаваем и съществуващ език.

Беше кодиран.

Гидиън изтегли този за следващата година.

Код.

За по-следващата.

Отново код.

Втурна се към другия край на стаята и се наведе, за да вземе последния том. За миг отново застина — в него бяха записани последните събития от живота на Натаниел Чейс.

Сърцето му се блъскаше лудо в гърдите. Преглътна мъчително, взе книгата от рафта и я отвори.

Сохо, Лондон

Миришеше на канела и беше така надрусана, че направо хвърчеше из облаците.

Джейк Тимбърленд забеляза тези неща, когато красивата американка го целуна за довиждане на тротоара. Изглеждаше на двайсет, най-много двайсет и две. А целувката не беше бегло докосване по бузата. Беше си истинска целувка.

Тя хвана лицето му с дългите си пръсти с перфектен маникюр и устните ѝ нежно докоснаха неговите. Остави я да прави каквото реши. Близна го леко с език от вътрешната страна на горната му устна. Очите му затанцуваха под затворените клепачи. После тя се отдръпна.

— Чао! — Направи крачка назад, канейки се да си тръгне.

— Почакай!

Тя му се усмихна отново и седна на задната седалка на лимузината, като подви изящно крака. Черният мъжага с крокодилските ръце хлопна вратата и го стрелна с поглед, който бе доста повече от предупреждение. Приличаше по-скоро на обявяване на война.

Майната му! Джейк изправи рамене и се приближи към тъмното странично стъкло. За втори път тази вечер една грамадна ръка го блъсна в гърдите и го просна на земята. Бодигардът се вмъкна на седалката до шофьорската и лимузината изчезна, преди Джейк да успее да се изправи.

Най-красивата жена, която бе виждал през живота си, бе седяла и бе наблюдавала падението му. Това определено не бе добър завършек на вечерта — да я изпрати, седнал на паважа.

В мрака на Сохо край него минаха няколко двойки и го изгледаха странно. По-рано бе валил проливен дъжд и дрехите му се бяха намокрили. Изтупа се и бръкна в джоба си за кърпичка, с която да избърше калта и мръсотията от ръцете си.

В този миг нещо прошумоля и падна в краката му. Наведе се и го вдигна: парче от хартиена поставка за чаши, каквито се ползват в

баровете. Рекламната картинка бе отлепена и отгоре ѝ с химикалка бе надраскано следното съобщение:

„Обади ми се утре на този номер.“ Имаше и завъртулка, прилична на катинар. Джейк се вторачи в драскулката и разпозна написаното. Господи! Значи затова бе свирепата охрана.

Гидиън стискаше дневника в треперещите си ръце. Седна на твърдия под, облегна гръб на рафтовете и остана така. Страхуваше се да започне да чете. Чувстваше се като пребит — сякаш се бе борил с неизвестен и невидим враг и бе загубил. Победен и притиснат към стената от призрака на баща си.

Погледна към изписаните на ръка дневници край себе си — пълната интимна история на родител, когото не бе познавал. При това двайсет години от нея бяха написани на кодирано писмо. Защо?

Разтърси глава и примигна. Мракът притискаше стъклата на прозорците като тежка разорана земя. Имаше чувството, че е погребан жив. Внимателно отвори корицата и на заглавната страница прочете: ГΚΝΔΜΥ ΚΛΥ.

Това го накара да се усмихне. Прокара пръсти по хартията и се върна към детството си. Баща му никога не бе играл с него футбол или крикет, не го бе водил да плуват. Играеха други игри заедно, игри на ума. Натаниел бе прекарал стотици часове в измисляне на пъзели, ребуси, задачи и загадки, които да развият у сина му логическо мислене и да му предадат основите на класическото обучение.

Буквите ГΚΝΔΜΥ ΚΛΥ бяха древногръцки. Баща му смяташе, че това е първата истинска азбука, източникът и основата на латинската, на всички европейски азбуки, както и на арабската. Смяташе, че играе важна роля и в математиката, физиката и астрономията. Накарал бе сина си да научи всяка буква. За да изпита момчето и да прогони скуката, професорът измисли един простичък код. На всяка от двайсет и четирите букви от древногръцката азбука съответстваше една от латинската, само че наобратно: Ω представляваше А и така нататък. Излезлите от употреба *дигама* и *копа* съответстваха на Υ и Ζ. В продължение на дълги години Натаниел оставяше на сина си кодирани бележки из къщата, докато взаимоотношенията им не се обтегнаха дотолкова, че всяка форма на общуване стана невъзможна.

Гидиън се напрегна да си спомни кода. Бяха минали повече от петнайсет години. Една-две минути и всичко си дойде на мястото.

ГКΝΔΜΥ ΚΛΥ означаваше „ПЪРВИ ТОМ“. Погледна отново нагоре към десетките подвързани дневници и се зачуди колко ли кодирани думи са записани в тях. Можеше да му отнеме цял живот да ги дешифрира всичките. Един живот, за да преведеш друг живот.

Отгърна нова страница и почувства гадене. Почеркът грубо му напомни за прощалната бележка. Опитва се да разгадае първия пасаж, но бе загубил тренинг и успя да разчете едва няколко думи. Взе от масичката за кафе хартия и две химикалки — червена и черна. Начерта таблица и написа гръцките букви в лявата колонка, а английските — в дясната:

Ο	копа	Z		Μ	ми	Μ
Φ	дигама	Υ		Ν	ни	Λ
Α	алфа	Χ		Ξ	кси	Κ
Β	бета	Ψ		Ο	омикрон	Ι
Γ	гама	Υ		Π	пи	Ι
Δ	делта	Υ		Ρ	ро	Η
Ε	епсилон	Τ		Σ	сигма	Γ
Ζ	зета	Σ		Τ	тав	Φ
Η	ета	Ρ		Υ	ипсилон	Ε
Θ	тета	Q		Φ	фи	Δ
Ι	йота	Ρ		Χ	хи	Σ
Κ	капа	Ο		Ψ	пси	Β
Λ	ламбада	Ν		Ω	омега	Α

С помощта на таблицата прегледа набързо първата страница и успешно трансформира ΛΩΕΡΩΛΠΥΝ в НАΤΑΝΙΕΛ, а ΧΡΩΖΥ в ЧЕЙС. Дневникът бе написан от първо лице единствено число и проследяваше ежедневните размисли на баща му.

Прехвърли още десетина страници, без да търси нещо определено. Просто бе въодушевен от възможността да пътешества напред-назад из дните, месеците и годините от живота на баща си. Изведнъж, някъде около средата на дневника, почеркът стана по-смел. Като че ли пасажите бяха написани с повече енергия и излъчваха възбуда.

Годините скоростно четене бяха приучили погледа на Гидиън да прехвърля документите по диагонал и да открива ключовите думи в тях. Думите ZEKΛYPYΛΣY, ΨNKKΦ и ZΩXHΠTPX Y сякаш сами се набиха в очите му.

Молеше се да не е разбрал правилно, подведен от умората. ZEKΛYPYΛΣY звучеше невинно; не бе странно, че баща му го споменава. Комбинацията от букви означаваше Стоунхендж.

Другите две обаче смразиха душата му.

ΨNKKΦ беше КРЪВ.

ZΩXHΠTPX Y — ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ.

Мерилибоун, Лондон

Джейк Тимбърленд метна костюма си в единия ъгъл на стаята и седна на ръба на огромното си черно кожено легло с вграден в него 50-инчов плазмен телевизор и регулиращо се осветление. Бе прекалено уморен, за да заспи, освен това изпитваше странно нежелание да излезе отново по клубовете в преследване на секси мадами.

Впрочем вечерта не бе приключила, нито флиртът. Благодарение на новите технологии (и в частност мобилните телефони) щеше да се пренесе на виртуално ниво. Да живеят иновациите!

Седеше с телефона в лявата ръка и листчето с надрасканото катинарче в дясната. Същото листче, което му даде американската красавица, Кейтлин. По-точно, Кейтлин Лок^[1]. Достатъчно ъе да го видят в близост до „Катинарчето“, както на галено я наричаха, за да влезе в списъка на знаменитостите.

Замисли се какво ли прави тя в момента. Според него имаше три възможности. Първата — все още се забавляваше някъде; съмняваше се в това, защото горилите едва ли щяха да ѝ позволят такава свобода. Второ, може би се наслаждаваше на пиене в компанията на някое от спретнатите симпатични момченца, с които я бе видял по-рано. Това бе възможно, наистина. Или, трето, бе постъпила като добро момиче и вече бе в леглото. Имаше голяма вероятност да е сторила именно това.

Каквато и да бе истината, той бе сигурен, че в момента си мисли за него. Човек не се целуваше като нея просто така, нито забравяше подобна целувка.

Сега трябваше да се възползва от ситуацията, докато споменът е още пресен. Да създаде романтична атмосфера и да разгорещи флирта. А най-добрият начин за това бе да ѝ прати възбуждащо съобщение.

Нищо прекалено настойчиво, разбира се. Просто един-два кратки есемеса, колкото да ѝ покаже, че не спира да мисли за нея. Щеше да започне небрежно и учтиво, да опипа почвата и да действа според ситуацията. Да повдигне леко завесата над емоциите си. Нямаше смисъл от дълги излияния още в първото съобщение, защото тогава тя

нямаше да отговори. Щеше да изчака той да я потърси отново. Такива бяха правилата на играта.

Джейк написа: „Надявам се, че си се прибрала без произшествия. Страшно се радвам, че се запознахме.“

Не, това нямаше да свърши работа. Пробва иначе: „Надявам се, че си се прибрала без произшествия. СТРАШНО се радвам, че те срещнах! Джейк.“

Пак не ставаше. Тя беше много по-млада от него. Пренаписа го още веднъж: „Надявам с, че вси4ко е ОК. Супер яко, че те срещнах! Джейк“.

Усмихна се доволно и натисна копчето за изпращане. Мобилните телефони бяха велико изобретение. Наблюдаваше как малкият виртуален плик на екрана се затваря, поникват му крилца и отлита право към сърцето на жената, която обичаше. Е, може би. Засега бе просто похот, но пък любовта не би оцеляла без плътското желание.

Телефонът изпиука. Леле, колко бързо отговори! Добър знак.

„Звънни, ако искаш.“

Не беше очаквал тя да му отговори, пък и не го искаше. Малко флирт чрез есемеси преди лягане бе идеално, но един разговор точно сега би могъл да провали всичко. Замисли се. Когато някое момиче каже, че можеш да му звънеш, *ако искаш*, това не е молба, а заповед.

Джейк смъкна бързо чорапите и ризата си, наля си чаша вода и се качи на леглото. Докато ѝ звънеше, чувстваше почти паника.

— Здравсти. Джейк е.

— Здравсти! — гласът ѝ бе мек и леко сънлив. — Чудех се дали ще се обадиш, или ще ми пратиш съобщение.

— Макар че ме видя наикснат в локвата?

Тя се разсмя тихичко:

— Особено след като цопна задник в локвата!

— Всъщност не го цопнах сам — една от маймуните ти ми помогна.

— Това беше Ерик. Той има слабост към мен. Виждала съм го да се отнася и много по-грубо. Много, много по-грубо — дори без да съм целувала някого.

— Напомни ми да не му пращам картичка за Коледа.

— Той просто ме пази.

— Забелязах. Защо го направи?

— Кое?
— Защо ме целуна?
— А-а. Ами сигурно, защото исках — каза тя с мек, сънен глас.
— Признай си, че и ти го искаше!
— Така ли?
— Никога не съм виждала мъж, който така отчаяно да копнее за целувка.
Той се разсмя:
— Дори не можеш да си представиш колко го исках.
— О-о, мога да си представя. Беше забил доказателството в бедрото ми, не помниш ли?
Той се престори на шокиран:
— Божичко, наистина ли?
— Да-а бе, все едно не знаеш.
— Дай да сменим темата, преди някой от нас да се почувства неудобно.
— Няма да съм аз.
— Вярвам ти. Какво да направя, за да те видя пак?
— Добър въпрос.
— И?
— И трябва да си търпелив. Можеш да ми се обаждаш, никой не го следи, но вероятно няма да можем да се видим скоро.
— А какво да правя с отчаяния си копнеж?
— Прояви изобретателност. Лека нощ!
Телефонът замлъкна.
Джейк остана вторачен немиждащо в него. Чудеше се как ще овладее лудото прегрупироване на сърцето си и възбудата, която го бе обзела. Толкова бе твърд, че можеше да завърти отгоре му поднос.

---

[1] Лок (на англ. lock) — ключалка; катинар ↑

Меган зави дъщеря си, която спеше дълбоко в собственото си легло. Детето беше много по-добре в сравнение с предишната нощ, когато не успя дори да мигне. Колкото и да мразеше Адам, той се оказа прав. Изгаси лампата и затвори вратата на спалнята, в която сладкото ѝ ангелче тихо похъркваше, заобиколено от плюшени играчки. Температурата на Сами бе спаднала и вече почти не се потеше. Утре сутрин щеше да е съвсем добре.

Отправи се към кухненския кът, отделен с барплот от всекидневната на малката ѝ къща. Изля остатъка от бутилката кианти в една чаша за вино. Щеше да е добре да погледа нещо глупаво и ненатоварващо по телевизията, за да забрави за тревогите за Сами, паричните затруднения и вечния проблем за съчетаването на майчинството и работата.

Само че случаят „Чейс“ не я оставяше на мира. Тормозеше я като досадно насекомо. Самоубийците обикновено опираха пистолет в слепоочието си и омазваха стените поради една от три причини: не можеха да понесат вината и срама от нещо сторено, страх, че някое тяхно дело ще излезе наяве и ще опетни името им, и нелечима физическа или психическа болест. Натаниел Чейс не се вписваше в нито една от тези категории.

Бе събрала цялата налична информация за живота и миналото му: данни за банкови трансакции, извлечения от ипотечните сметки, документи за борсовите му операции — всички сведения за финансовото състояние и личния живот и на бащата, и на сина. Само че не откри никакви улики. Забележително семейство — при това съмнително богато. Поне що се отнася до сина; според адвокатите той получаваше всичко.

Доколкото можеше да прецени, ставаше въпрос за повече от 20 милиона паунда в недвижимо имущество, коли, акции и спестявания. Освен имението и двете коли, паркирани в гаража му — седемгодишен „Рейндж Роувър“ и ретро модел на „Ролс-Ройс“ на стойност поне 1 милион — в трезор се пазеха картини и антики, оценявани на над 5

милиона паунда. Оставаха частните инвестиции на Натаниел Чейс и личното му портфолио, управлявани от банка UBS в Швейцария — още 6 милиона. Странното бе, че не UBS отговаряха за финансовите операции на дружеството му, а Credit Suisse. Тазгодишният му баланс показваше печалба от над 1 милион паунда.

Професорът бе притежавал и доста земя на различни места из страната — без съмнение с някаква неясна археологическа стойност.

Сега всичко това бе на Гидиън.

Тя отново прегледа документите за финансовите операции. Както казваха, „В случай на съмнение проследи парите“. Ако не става въпрос за секс, става дума за пари. Ако няма друго обяснение, значи причината са парите. Както винаги.

Възможно ли бе синът да е инсценирал самоубийството на баща си? Печелеше много от смъртта му, а и Меган бе сигурна, че я лъже за нещо. Това би обяснило и факта, че не успя да идентифицира нападателя. Подпалвачът можеше да му е съучастник. Може би Гидиън Чейс бе измамник и убиец.

От друга страна, възможно бе да е станала прекалено подозрителна заради умората и личните си тревоги. Предаде се и включи телевизора. „Екс Фактор“^[1]. Прекрасно. Безподобни глупости: именно това ѝ трябваше, за да забрави за работата.

---

[1] The X Factor е британско певческо състезание за изгряващи таланти, започнало през септември 2004 година. ↑

Вече минаваше полунощ, но Шон Граб не можеше да заспи. Знаеше, че ще мине много, много време, преди да успее да си почине. Вероятно години. Извади нова бутилка водка от хладилника, отвори я и погълна поне четвърт от съдържанието ѝ наведнъж, без да си направи труда да си налива в чаша. Не беше толкова тъп, че да не разбира какво става. Ако който и да било нормален човек бе извършил половината от нещата, които Граб бе извършил, и той би посегнал към бутилката.

Или поне така се оправда пред себе си, когато най-накрая отвори увисналите вратички на шкафа в малката си претрупана кухня. Извади една водна чаша, наля си и започна да обикаля нервно из дома си — обикновена двуетажна къща, съвсем същата като онези, до които бе долепена.

Имаше нощи, в които спомените го измъчваха толкова безмилостно, че не можеше да го понесе. Блъскаха се в клепачите на затворените му очи и оживяваха като сцени от някакъв гротескен филм на ужасите. Тази вечер беше именно такава. Образът на размазания череп на жертвата отказваше да изчезне, както и безжизнените му пусти очи и бялата обезкървена плът.

Граб гаврътна още една чаша водка. Бяха го сторили в името на една по-висша цел, той разбираше това, и все пак не можеше да отблъсне ужасните сцени, които се въртяха в главата му. Достатъчно бе да примигне и те оживяваха. В съзнанието си виждаше как носи трупа, за който трябваше да се погрижи да изчезне. Мъртво месо, така го бе нарекъл Муха. Каза му да мисли за момчето като за парче месо — да си представи, че е агнешки врат. Или свински крак.

Хвърлиха осакатения труп в багажника на Муха и го откараха до кланицата. Докато се бореха да го качат на релсовата линия за придвижване на закланите животни, имаше чувството, че момчето тежи цял тон. Муха го увеси надолу с главата — като мъртво теле — прерязва му гърлото и източи остатъка от кръвта му в специална вана.

Граб още чуваше дрънченето на веригите, шума на електрическия мотор и призрачното тракане на машината, когато

трупът се задвижи. Помнеше ехото от буботенето на оживелите механични части. После страховитото разфасоване. Обезглавяването. Изваждането на вътрешните органи. Хидравличните скоби, които обелиха кожата. За малко да повърне, когато Муха започна да чисти плътта, полепнала по зъбите на автоматизираните им съучастници.

Отпи отново от водката. Образите обаче не изчезваха. Бяха се загнездили в паметта му и отказваха да излязат оттам — също като ужасните късчета месо, затъкнати в частите на поточната линия. Каза си, че с времето ще избледнеят, но дълбоко в себе си знаеше, че не е така. Винаги щяха да са с него.

Усети приближаването на нежната топла вълна. Тя идваше — не особено бързо, но сигурно. След малко щеше да го залее... но нямаше да отмие вината. Нито страха, че може да го заловят.

Машините оголиха костите на момчето напълно. Не останаха никакви следи, никакви улики, които да бъдат използвани срещу тях. Модерната клиника използваше системата AMR: почистваше използваемото месо от костите, без да ги троши или наранява, транжираше го, разделяше го и го поднасяше спретнато подредено в пакети, готово за консумация.

Мътните да я вземат — толкова бе ефективна, че дори пакетираше отделно костите, сланината и лойта. Кръвта и изпражненията изтичаха във ваните и оттам отиваха в канализацията.

— Няма повод за притеснение — не спря да повтаря Муха. — Няма защо да се тормозиш!

Той обаче и се притесняваше, и се тормозеше. Не само заради кошмарите. Вината също не бе най-страшното. По-лошото бе, че всичко това щеше да се повтори, и то съвсем скоро.

Четвъртък, 17 юни

Лондон

Кейтлин Лок погледна премрежено неприятната жълтеникава мъгла над проблесващите води на Темза. Лежеше в мекото топло легло в апартамента на баща си. По-точно, в един от многото. Той имаше къща в Рим, друга в Париж, две-три в Испания и Швейцария. Бяха толкова много, че не можеше да ги запомни всичките. У дома имаше още три: в Лос Анджелис, Ню Йорк и Вашингтон. Татенцето ѝ бе богат и известен, а Кейтлин бе на път да стане по-известна и по-фрашкана с пари от него. Както и от майка си.

За баща си говореше при всеки удобен случай, но не и за майка си. О, не! Мама бе тема-табу. Кайли Лок бе второстепенна холивудска актриса, която ги бе зарязала заради едно момче, с което се бе запознала на снимките на някакъв филм. Кейтлин не би ѝ направила услуга да ѝ каже колко е часът, камо ли да ѝ прави безплатна реклама. Ако трябваше да бъде честна, тя разбираше какво намира майка ѝ във Франсоа. Тъмноокият французин бе висок над метър и осемдесет и изглеждаше като модел на бански костюми.

Отказа се да прегръща повече одеялото и се измъкна гола от леглото. С ръце на кръста започна да се наслаждава на отражението си в огледалото до огромния панорамен прозорец, гледащ към Окото на Лондон^[1]. Хвърли престорено срамежлив поглед през рамо към задните си части, после се завъртя на триста и шейсет градуса. Майка ѝ би убила човек, за да има тяло като нейното!

Вгледа се в британското знаме, татуирано в горната част на задните ѝ части. Все още никой не го бе виждал, освен тя самата и татуиста ѝ. Краката ѝ потъваха в дебелия мек мокет с кремав цвят, докато вървеше към ниската масичка, където беше телефонът ѝ. Зареждаше го с предплатени временни карти, чиито номера знаеха само най-близките ѝ приятелки. Включи го и набра кода. Докато чакаше да намери мрежа, огледа отново дупето си. Мислеше си колко ли ще се вбеси баща ѝ, ако разбере какво се кани да направи.

Телефонът сигнализира, че е свързан, и тя включи камерата. Трябваше ѝ време да спре да хихика, за да направи няколко снимки. Повечето бяха размазани или кадърът не беше добър, но в крайна сметка успя да заснеме една, която вършеше чудесна работа.

Седна на леглото, намери номера на Джейк и добави кратко съобщение. Изпрати го и се стовари със смях върху чаршафите.

---

[1] London Eye — гигантско виенско колело, високо 137 метра, една от забележителностите на Лондон. ↑

Офисът на „Чепстоу, Чепстоу и Хоукс“ приличаше повече на магазин за антики, отколкото на адвокатска кантора. Веднъж един професор по право в Кеймбридж бе казал на Гидиън, че можеш да прецениш човек по адвоката, когото е наел. „Чепстоу и Ко“ изцяло потвърждаваха това правило — привърженици на традицията и без съмнение заслужаващи доверие, но също така старомодни и закостенели. Идеално подхождаха на Натаниел.

Една сивокоса, около петдесетгодишна жена с очила учтиво му съобщи, че господин Чепстоу е готов да го приеме. После го поведе към махагоновата врата с месингова табелка, носеща името на адвоката.

Мъжът се изправи иззад ниското масивно бюро от орех, поставено в ъгъла. Прозорецът зад него очерта силуета му като рамка.

— Лушън Чепстоу — представи се той и подаде ръка.

При движението изпод маншета на сакото му се подаде часовник „Ролекс“. Костюмът му бе тъмносин, консервативен, на много тънко райе.

— Гидиън Чейс. Приятно ми е да се запознаем. — Наум прокле автоматичната си учтивост.

— Много съжалявам за баща ви. Моля, седнете.

Гидиън се настани на едно от двете големи кожени кресла пред бюрото. Адвокатът — мъж в началото на четирийсетте, но с вече посивяла коса — се върна на мястото си.

— Предложиха ли ви чай? Или ще желаете вода?

— Няма нужда, благодаря.

Чепстоу постави длан върху телефона на бюрото.

— Сигурен ли сте?

Гидиън се подразни, че го питат два пъти. Реши, че тази нехарактерна за него раздразнителност се дължи на непознатата обстановка и неприятните обстоятелства на срещата им.

— Благодаря, но наистина няма нужда.

Вратата се отвори и с тромави крачки влезе възрастен, изхабен от годините мъж с приведени рамене. Без съмнение бащата на Лушън, основателят на кантората.

— Седрик Чепстоу — измърмори той, сякаш отговаряше на въпрос. Без да протегне ръка за поздрав, направо седна на креслото до Гидиън. — Надявам се нямате нищо против да се присъединя към вас. Искam да изкажа съболезнованията си. Познавах баща ви много добре. Чудесен човек. От двайсет години съм негов адвокат.

Гидиън искаше да изтъкне, че Натаниел съвсем не бе достоен за определението „чудесен човек“, но реши да си замълчи.

— Благодаря ви.

После за своя собствена изненада добави:

— Колко добре го познавахте? Какви точно услуги му предлагате?

Двамата Чепстоу се спогледаха. Въпросът явно ги бе сварил неподготвени, което заинтригува Гидиън.

— Взаимоотношенията ни бяха по-скоро професионални, отколкото лични — призна възрастният мъж. — Занимавахме се с всички правни аспекти, свързани с бизнеса му — предварителни договори, документация по сделките, договори, писмени споразумения, документи за внос и износ — такива неща. Той бе един от най-големите ни клиенти.

— Не се и съмнявам — думите му прозвучаха по-остро, отколкото бе искал.

Лушън се почувства задължен да се намеси:

— Баща ви бе амбициозен и целеустремен. Бизнесът му бе много успешен, господин Чейс. С него бе удоволствие да се работи.

Гидиън бе съсредоточил вниманието си върху баща му:

— А като човек какъв беше?

Чепстоу старши навлажни леко сухите си старчески устни:

— Смея да кажа, че бяхме приятели. Споделяхме някои общи интереси, любовта към историята, към миналите поколения.

Лушън отвори едно от чекмеджетата на бюрото и извади голям запечатан плик. Явно нямаше търпение да продължи с деловата част на срещата. Гидиън обаче не бързаше:

— Баща ми ми остави писмо.

Старият адвокат се сепна.

— Прощална бележка. Известно ли ви е защо би искал да сложи край на живота си?

Очите на Седрик се разшириха. Гидиън погледна първо бащата, после и сина:

— Можете ли да ми кажете какво е сторил? От какво толкова се е срамувал, че да стигне до подобно отчаяние?

Чепстоу старши се заигра с увисналата гънка на старческата си двойна брадичка:

— Не. Не мисля, че можем да ви помогнем. Няма нищо такова. Поне не от правна гледна точка. Впрочем, дори да знаехме, не бихме могли да споделим подобна информация. Адвокатът е длъжен да пази в тайна делата на клиента си.

Гидиън вече не можеше да скрие раздразнението си:

— Той е мъртъв. С това не отпада ли необходимостта от конфиденциалност?

Възрастният мъж поклати глава като професор, който посочва елементарната грешка на свой разсеян студент:

— Ние не работим така. Уважаваме връзката с клиентите си — завинаги. — После измери Гидиън от главата до петите. — Господин Чейс, уверявам ви, че баща ви нямаше от какво да се срамува — нито в личен, нито в професионален план. Доколкото ми е известно, той не криеше никакви мръсни тайни, никакви скелети в гардероба си.

— Никакви скелети ли?! — разсмя се горчиво Гидиън. — Баща ми ограбваше гробове, за бога! Разкопаваше гробници в Сирия, Либия, Мексико и кой знае къде още. Продаваше безценни исторически и археологически артефакти на чужди правителства и частни колекционери, които нямат никакво право на тях. Сигурен съм, че е имал цял некропол със скелети!

Годините опит бяха научили Седрик Чепстоу кога може да обори нечии аргументи и кога е невъзможно.

— Лушън, запознай, ако обичаш, господин Чейс със завещанието на баща му и му дай копие. — Стана и креслото изскърца. — Приятен ден, господине.

Лушън Чепстоу не каза нищо, докато баща му не излезе от стаята и не затвори вратата.

— Бяха много близки — обясни след това. — Баща ви бе един от малкото хора, с които той дружеше.

Гидиън все още бе изнервен:

— Явно добре са си пасвали.

Адвокатът бе стеснителен човек и не отвърна нищо, само побутна по бюрото към Гидиън запечатаното писмо и сложи копието върху червената подложка за бюро пред себе си.

— Това е завещанието на Натаниел Чейс. Подписано е пред свидетели в пълно съответствие с английските закони. Желаете ли да ви обясня основните положения?

Гидиън взе плика с две ръце. Умът му все още бе зает със Седрик Чепстоу. Той вероятно знаеше какво е криел баща му; защо иначе би реагирал по този начин? Защо да се позовава на поверителността на информацията и да се измъква със смешното „доколкото ми е известно“?

— Господин Чейс, желаете ли да обсъдим завещанието?

Гидиън вдигна поглед и кимна.

— Трябва да ви предупредя, че едно от желанията му е малко необичайно. Приживе баща ви сключи договор с крематориума в Западен Уилтшир.

Гидиън се намръщи:

— Нима това е необичайно?

— Само по себе си, не. Много хора предварително плащат и уточняват как да бъдат погребани. Само че господин Чейс пожела след кремацията прахът му да бъде разпръснат над Стоунхендж.

Лондон

Сутринта, когато Джейк Тимбърленд излезе от банята и се видя в огледалото, за малко да припадне. Измъкна кантара изпод мивката и се качи на него. Осемдесет и девет килограма. Мамка му! Слезе и после пак се качи. Не беше грешка. При ръст метър и осемдесет можеше да си позволи тегло от осемдесет и два или и три килограма, но над това започваше да прилича на угоен шопар.

Злочестината го подтикна към бързи действия и отчаянието му се превърна в решителност. Петдесет коремни преси по-късно забеляза плочките му отново да се подават изпод тлъстините и се почувства по-добре.

В момента седеше на удобен стол в клуба си и пиеше третото си капучино. Беше по средата на работна среща и гостът му, Максвел Далтън, говореше за проблемите с паричния поток, влошаването на икономическата среда, намаляването на постъпленията от реклами и опасността да фалира, ако спешно не намери инвестиции. Далтън бе нисък и закръглен, дебелите му очила бяха черни като косата му и носеше провиснал безформен костюм. Имаше уебсайт, на който представяше късометражни филми, правени от хора, които не можеха да си намерят нормална работа в телевизията.

— Колко искаш и колко ще получа аз в замяна?

Далтън се разсмя нервно:

— Сто хиляди срещу десет процента?

Изражението на Джейк ясно показва, че не е съгласен.

— Двайсет процента?

Не каза нищо. Вниманието му бе съсредоточено върху пърженото яйце в чинията на събеседника му.

— Двайсет и пет? — каза умолително Далтън, после добави: — Това много ще ме затрудни, но ако се налага, бих могъл да увелича на трийсет.

На Джейк много му допадаше идеята да се представя като човек от медиите. Без съмнение това би засилило привлекателността му. Би

могъл да мине дори за филмов продуцент и разпространител.

— Сделка може да има, но не за сто хиляди и не за трийсет процента.

Далтън беше разочарован.

Сумата не бе нищо за Джейк. Баща му би могъл да я плати цялата, без да му мигне окото. Ако пък не се съгласеше, самият Джейк щеше да я събере за нула време, като спреше скъпото шампанско, пропуснеше ските тази година и престанеше да надвишава кредитния си лимит.

— Виж, Макс, ще вложa петдесет хиляди в компанията ти, но искам петдесет и един процента от нея.

— Контролният пакет?

— Именно.

Лицето на Далтън потъмня и той мрачно изплю следния отговор:

— Съжалявам. Мога да предложа най-много четирийсет и девет процента и за тях ще искам седемдесет и пет хиляди.

Джейк се усмихна:

— Искам да ти помогна, не да те прецакам. Само че този дял не струва седемдесет и пет хиляди. Мога да ти дам петдесет. Това е окончателното ми предложение.

Далтън бе в много лошо положение. Хазяинът вече тропаше на вратата му за наема.

— Добре.

Когато Джейк се изправи, за да си стиснат ръцете, телефонът му звънна.

— Извини ме за момент.

Беше Кейтлин — разпозна номера ѝ на мига. Отвори съобщението и очите му без малко да изскочат при вида на прикачената снимка. Под татуировката с британското знаме пишеше: „Имаш ли достатъчно голям прът за знамето?:) Обади ми се!“

Джейк се усмихна на Далтън и протегна ръка. Както изглежда, щеше да успее да такова двама души в един и същи ден.

Сами бе достатъчно добре, за да отиде на детска градина, но Глория, майката на Меган, настоя да дойде да я гледа.

Като никога инспектор Бейкър се отърва без лекция, за което бе много благодарна. Разстоянието до полицейското управление на Дивайзис бе съвсем кратко и след малко тя вече седеше на бюрото си в голямата обща стая на отдел „Криминално разследване“. Отпиваше от черния си чай и четеше доклада на патрулните полицаи Федърби и Джоунс.

Гидиън Чейс бе извадил късмет. Голям късмет. Ако двамата полицаи бяха в някое съседно село при получаването на сигнала, вероятно щяха да пристигнат прекалено късно. Федърби го бе открил в безсъзнание на пода и го бе извлякъл навън, преди да се обади на „Бърза помощ“ и на пожарната служба.

Разгледа снимките от местопрестъплението — почернелите от огъня тухлени стени и обгорелите и изпочупени прозорци. Докладът на пожарникарите съвпадаше с разказа на Чейс. Без съмнение пожарът бе започнал именно от кабинета на първия етаж в западната част на къщата. Въпросното помещение, както и по-голямата част от коридора и намиращата се в близост всекидневна бяха пострадали най-сериозно. Изгоряло бе почти всичко, освен стените. Ремонтът щеше да струва сума пари.

В доклада пишеше, че Чейс ту е изпадал в безсъзнание, ту е идвал на себе си. После го вкарали в линейката и прочистили дробовете му с кислород. Това опровергаваше теорията ѝ, че може да е замесен в смъртта на баща си и да е инсценирал нападение над себе си. Освен, разбира се, ако съучастникът му не се бе полакомил. В такъв случай опитът за убийство се вписваше идеално в картинката.

Но и така нещо куцаше. Парчетата от пъзела не пасваха.

Остави доклада и за пореден път се зачуди защо Гидиън я излъга. Изглеждаше порядъчен човек. Интелигентен, добре облечен и възпитан, може би леко ексцентричен. Но пък учените си бяха такива.

Защо бе излъгал? Дали не познаваше нападателя? Малко вероятно. Според информация, с която тя разполагаше, Гидиън бе прекарал по-голямата част от детството и юношеството си в пансион, а баща му се преместил в Толард Роял преди няколко години. До онзи момент бяха живели в по-скромни къщи — първо в Източен Уилтшир, а после в Кеймбридж, където Натаниел бе преподавал.

Тогава защо?

Възможностите не бяха много. Може би се страхуваше. Много жертви на престъпления не желаят да идентифицират нападателите си, защото ги е страх те да не се върнат да си отмъстят. Те или някой друг вместо тях. Страх да не станеш отново жертва — да, в това имаше логика.

Чейс със сигурност не бе безстрашен герой, но не приличаше и на страхливец; не и на такъв, който би се разтреперил само при мисълта за нападателя — „страхливо желе“, както казваше майка ѝ. Имаше и друга възможност — да е знаел, че старецът му е замесен в нещо. Нещо, свързано с подпалвача. Възможно бе да си е уговорил среща с него, да са се скарали, мъжът да го е заплашил или нападнал. После Чейс да е извикал полицията...

Не се връзваше. Хвърли отново поглед на доклада. Тогава е бил в безсъзнание, нападателят му го е оставил само защото го е смятал за мъртъв. Освен това, когато звъннал на полицията, говорел спокойно и хладнокръвно. Не бил замаян от нападението или от дима.

Въпреки това чувстваше, че е близо до истината. Натаниел Чейс се бе занимавал с нещо недотам почтено. Сигурна бе в това.

— Бейкър!

Меган вдигна поглед и изтръпна. Към нея вървеше главен инспектор Джуд Томпкинс. Напоследък четирийсетгодишната ѝ началничка се държеше като кандидат за лудницата. Беше нервна и избухваше за най-дребното нещо. Маниакалното ѝ поведение се дължеше на предстоящата ѝ сватба — втори брак.

— Приключи ли с това самоубийство, Бейкър? — Блондинката настани прекалено кльощавия си, вечно на диета задник на бюрото на Меган и я погледна очаквателно.

— Не, госпожо. — Меган започна да си вее с купчинката доклади и показания. — В момента преглеждам документацията. В дома на самоубилия се е имало пожар.

— Чух вече. С какво си имаме работа — крадци? Незаконно настанили се скитници?

— Синът отишъл там след разговора с мен. Заварил нарушителя в кабинета, канел се да подпали къщата.

— Какъв нарушител — клошар? Наркоман?

— Още не знаем. Ударил нашия човек и го повалил в безсъзнание, след което го зарязал. Вероятно го е сметнал за мъртъв. Добре, че отговарящите за района патрулни полицаи са били съвсем наблизко. В противен случай целият род Чейс щеше да бъде изтрит от лицето на земята в рамките на четирийсет и осем часа.

Томпкинс се замисли. Нямаше никакво желание в криминалния ѝ бюлетин да фигурират неразкрита кражба, палеж и опит за убийство. И без това целият отдел бе под непрекъснат натиск да повишат разкриваемостта.

— Доколкото разбирам, нещата са по-сложни, отколкото изглеждаха на пръв поглед. Имаш ли възможност да поемеш още един случай?

В действителност това не бе въпрос. Главен инспектор Томпкинс направо пусна папката на бюроа ѝ.

— Съжалявам. Става въпрос за изчезнал човек. Хвърли един поглед вместо мен, ако обичаш.

Меган проследи с очи отдалечаващата се жена. Толкова е хубаво да прехвърлиш работата си на някой друг! Просто мяташ боклука си в нечие чуждо кошче и после гледаш отстрани как другият се гърчи да ти оправи бакиите.

— Шефе, има ли някакъв шанс да ми назначите помощник? — подвижна Меган, без да храни без особена надежда.

Томпкинс спря и се обърна, а на кръглото и лице се разля усмивка. Меган бе наясно, че е трудно да отхвърлиш молба за помощ под погледите на всички служители. Погледна началничката си отчаяно:

— Само за ден-два.

Томпкинс засия:

— Вземи сержант Джими Докъри за четирийсет и осем часа. После той се връща към предишната си задача.

Меган стисна очи. Джими Докъри! Притисна ръце към ушите си, но нямаше смисъл. Чуваше как целият отдел ѝ се смее.

Повелителят на кръга бе очаквал обаждането. Беше само въпрос на време. Извини се и направи няколко крачки встрани от бележития си събеседник. В джоба си имаше два телефона: един „Блекбъри“ за пред другите и една евтина „Нокиа“ — без договор, с предплатен ваучер, който можеше да зареди навсякъде, и съответно невъзможна за проследяване. Сега извади нокиата. Беше Кит.

— Можеш ли да говориш?

— Един момент. — Повелителят излезе на двора. — Кажи сега.

— Момчето на Чейс тъкмо мина оттук за завещанието на баща си.

Повелителят започна да рови за цигари в джоба на якето си.

— И?

— Питаше от какво би могъл да се срамува Натаниел.

— Тази дума ли използва? Или ти така го интерпретираш?

— Точно така се изрази. Каза на Вълк, че баща му му е оставил някакво писмо. Явно от полицията са го намерили на мястото.

Повелителят запали цигара „Дънхил“ със златната си запалка с монограм.

— И какво пише в него? Обвинява ли някого? Признава ли нещо?

Кит се опита да разсее притесненията му:

— Не е толкова драматично. В противен случай господа полицаите вече щяха да са дотърчали при мен и да задават неудобни въпроси.

Повелителят издуха дима и впери поглед към насрещния край на двора:

— Само че продължават да поддържат връзка. Ти самият го каза. А и Жерав потвърди — някаква инспекторка е решила, че си струва да разследва случая.

— Вярно е, но такава е практиката. Открили са наши фактури в кабинета на Натаниел и искаха да знаят дали сме работили с него по

времето, когато е починал. Колкото до инспекторката, не се притеснявай за нея.

— Добре. — Повелителят направи няколко крачки. — Доколкото знам от Натаниел, двамата са били скарани. За съжаление синът му едва ли изпитва приятелски чувства към нас.

— Да, това личи и от поведението му в кантората ми.

Повелителят се замисли за миг.

— Жалко. Като се има предвид приносът на баща му към Гилдията, той със сигурност би бил ценен кадър. От полицията разпитваха ли за завещанието?

— Естествено.

— Той получава всичко, нали?

— Всичко.

— Е, за твоя бизнес е добре. Сигурен съм, че си заделил прилична сумичка като хонорар.

Кит се обиди:

— Отнасях се добре с Натаниел. Той беше приятел, не забравяй.

Повелителят съжали за думите си. Глупава и излишна забележка.

— Прости ми, не биваше да се шегувам с това.

Хвърли поглед през рамо — един от по-младите му колеги се опитваше да привлече вниманието му и сочеше часовника си.

— Налага се да тръгвам.

— Мислиш да го отложим ли?

— Не можем. — Повелителят дръпна за последен път от цигарата си, хвърли угарката на земята и я стъпка с пета. — Предсказанието бе съвсем ясно, изчисленията ни — точни. Трябва да бъде извършено точно по средата между вечерния здрач в деня на слънцестоеенето и утринния сумрак на следващия ден. Иначе няма смисъл.

Кит мълчеше и Повелителят усети, че има нещо:

— Ще бъдем готови за второто жертвоприношение, нали?

— Да. Всичко ще мине по план. Какво ще правим обаче с Чейс младши?

Повелителят кимна на колегата си, който продължаваше да се навърта наоколо. Съобщи му с устни, че идва след минута. След като по-младият мъж влезе вътре, той обясни:

— Аз ще се погрижа за сина. От теб искам да организираш останалите приготовления. Всичко трябва да мине по план.

Инструкциите на Кейтлин бяха пределно ясни. Наеми стая. Изстуди бутилка шампанско. В мини бара да има два сладоледа „Бен & Джерис“ — ароматът няма значение, стига да не е „Кейк Батър“. Напълни ваната, но не догоре, а само три четвърти. И никакви ароматизиращи измишльотини — само вода, гореща вода. Донеси презервативи. Без аромат, оребрени. Поне пет. Погрижи се да има предостатъчно трева и екстази.

Кейтлин очевидно бе свикнала да получава всичко, което поиска. Е, той нямаше нищо против. Поне целта на срещата беше ясна. Нямаше да водят безсмислени разговори, да напредват болезнено бавно, започвайки с целувка, после опипване до (евентуално) нещо много повече. Джейк отмени всичките си планове за деня. Не че имаше кой знае какво за правене.

Не беше проблем да осигури поръчаното. Вече имаше висококачествен ливански хашиш и екстази, достатъчни за няколко дена. Взе сладоледа и две бутилки „Луи Рьодерер Кристал“, после подкара към Хайд Парк и нае стая в „Ете“ — дискретен бутиков хотел, известен с изтънчената си френска кухня. Замисли се дали да не поспори за цената на стаята — дори за него две хиляда паунда изглеждаха прекалено. После обаче се сети, че вече е медиен магнат и се кани да си легне със старлетка.

Апартаментът почти си заслужаваше парите: огромно легло, покрито с разкошна златиста кувертюра, тежки пердета от същата материя, дръпнати така, че да разкриват малката тераса с бяла метална масичка и два стола.

Дръпна завесите и светна лампите в египетски стил от двете страни на леглото. Включи айпода си и се зачуди какво да пусне. Внезапно се уплаши. Можеш да разбереш много за даден човек от избора му на музика. Превъртя част от последните неща, които бе записвал, и се спря на новия албум на „План Би“. Първата песен тъкмо свършваше, когато на вратата се почука.

Бе точно два следобед — нито секунда повече или по-малко. А той бе сигурен, че ще закъснее! Грешка.

Отиде до вратата и я отвори. Кейтлин бе облечена в ефирна полупрозрачна рокличка с буфан ръкави, подходяща за чаено парти. През ръката ѝ висеше кремаво палто.

— Стига си ме зяпал, пусни ме да вляза.

Той отстъпи встрани.

— Извинявай. Просто изглеждаш толкова... — Разбра, че тя се притеснява да не я познаят, и побърза да затвори вратата. — ... красива.

Тя вече бе до него. Пусна палтото и малката си дамска чанта на земята и го целуна. През тялото му сякаш премина нежно електричество. Това щеше да бъде много повече от страхотен секс.

Кейтлин се откъсна от него, за да си поеме въздух, и се усмихна:

— Имам само един час. Шейсет минути. Да започваме.

Дивайзис

Сержант Джими Докъри бе местният Хорейшио Кейн. Или поне така си мислеше. Говореше по-бавно от умиращ мъж с астма и носеше слънчеви очила дори и през най-мрачните дни. От онези, дето за последно бяха на мода, когато излезе „Топ Гън“.

Като дете бе голямо мрънкало, бе рижав и луничав, затова често го тормозеха и биеха. Когато порасна обаче, им го върна на всичките: стана ченге. Единственият проблем бе, че за разлика лейтенанта от „От местопрестъплението: Маями“, Джими не беше суперполицай. Беше нищо и половина.

Да, ама бе син на заместник-началника на областното полицейско управление. Нищо нямаше значение на фона на тази малка подробност.

— Чух, че се нуждаете от помощ, инспекторе. — Първо се надвеси над рамото ѝ, после се настани на стола до бюрото ѝ и я огря с най-широката си усмивка. — Радвам се, че мога да съм полезен.

Меган потръпна от отвращение.

— Благодаря, Джими. — Издърпа изпод купчината хартия няколко листа, защипани с телбод, и една дебела папка. — Това е цялата информация за самоубийството на Чейс. Знаеш за него, нали?

Като видя безизразния му поглед, едва се сдържа да не изпищи.

— Професор Натаниел Чейс. Световноизвестен писател, археолог, търговец на антики и древни артефакти. Имаше къща на Кранбъри Чейс, в Толард Роял, където живеят богатите.

— А, да. Сетих се.

Сигурна бе, че лъже, но продължи:

— В интернет можеш да намериш много информация, включително за самоубийството му. — Отвори папката и посочи списъка с телефонни номера. — Това е мобилният телефон на Гидиън Чейс, сина на Натаниел. Поиска да види тялото. Имаш ли нещо против да се погрижиш да се държат с него с подобаващо съчувствие?

Меган млъкна и се замисли дали и тази задача ще му е по силите.

— Разчитайте на мен! — Той се усмихна широко и очите му се разшириха — номер, с който искаше да ѝ покаже, че е готов на много повече за нея... извън служебните си задължения.

Меган не можеше да повярва: този я сваляше!

— Какво още чакаш, Джими? — Наклони глава настрани, сякаш изучаваше някакво странно насекомо, изпълзяло изпод камък в краката ѝ. — Доколкото разбрах, ще се наслаждавам на компанията ти само за два дни. Нямаме много време, така че ще е добре да започнеш веднага.

Той схвана намека и се отдалечи, махвайки с ръка:

— До после, шефе!

Меган отпусна юмруци. Трябваше да се научи да не се нервира толкова. Да не понасяш глупаци бе едно, да искаш да ги фраснеш в носа — съвсем друго. Направи си още една чаша черен чай в тясното пространство, служещо за кухня, и се върна на бюрото си навреме, за да вдигне телефона. В бързината разля чай върху документите.

— Инспектор Бейкър. По дяволите!

След момент колебание от отсрещната страна на линията дойде мъжки глас:

— Обажда се патрулен полицай Роб Федърби от Шафтсбъри. Сержантът ми каза да ви звънна.

— Съжалявам, Роб, току-що разлях нещо. Изчакай една секунда. — Премести листовите по-далеч от разпростиращата се тъмна локва и я попи с кърпички от чантата си. — Така, на линия съм. Още веднъж извинявай. Та какво казваше?

— С патрулен полицай Джоунс се отзовахме на обаждането за влизане с взлом в Толард. Аз поисках да ви се обадят от контролната... Нали ви звъннаха?

— Да. Много благодаря. Как е колегата ти?

— Добре е. Изгуби гласа си за кратко, което в крайна сметка не бе чак толкова лошо.

Тя се разсмя. Както с повечето ченгета, черният хумор бе едно от малкото неща, които ѝ помагаша да запази здравия си разум.

— Тъкмо прочетох доклада ти. Много е подробен. Ако от някое криминално риалити решат да използват случая, трябва на всяка цена да те вземат.

Той бе поласкан.

— Благодаря. Опитвам се да запомня и възпроизведа възможно най-пълно събитията.

— С какво мога да съм ти полезна?

— Интересувате ли се от случая? Имам предвид обира. Зная, че вие разследвате самоубийството.

— С какво разполагаш?

— Ами криминологите намериха няколко много добри отпечатъка от стъпки на ливадата в градината. Отговарят на оставените в къщата.

— Прекрасно! — Обзе я оптимизъм. — Имате ли заподозрян?

Той се изхили:

— Ще ни се! Все пак има надежда. Нападателят е забравил брезентова чанта с инструменти за разбиване — могат да послужат за практическо ръководство за кражба с взлом.

— Роб, аз съм на около шейсет километра от имота на Чейс. Дали можем да се видим там след... да речем, два часа? Много ще ми помогнеш, ако ми покажеш мястото и кое къде е било открито. И как мислиш, че е станало.

— Ще трябва да попитам сержанта, но мисля, че няма да има проблем. Ако все пак ми откаже, ще се обадя да ви съобщя. Става ли?

— Чудесно. Благодаря ти.

Затвори, доволна, че ще има възможност да види Гидиън Чейс отново. Така щеше да има възможност да разбере защо я излъга.

Хайд Парк, Лондон

Часът изтече. Кейтлин вече се бе облякла и стоеше на вратата, готова да си тръгне.

Получи всичко, което искаше. Той бе сладък, покорен, доста добър в леглото. Е, имаше нужда от някой и друг урок по търпение, но това важеше за повечето мъже. Един тренировъчен лагер във военен стил би свършил работа.

Джейк не си бе направил труда да се облече, само бе наметнал бял хавлиен халат. Щеше да си вземе душ, след като тя си тръгнеше. Или пък щеше да запази миризмата ѝ върху тялото си през целия ден... Приблужи се към нея, а в очите му все още личеше глад.

— Ще получа ли целувка за довиждане? — Сложи в уста една таблетка екстази.

Тя пристъпи напред и я засмука от езика му като награда за грижовността му. Преглътна и направи крачка назад.

— Ех, защо няма екстази с вкуса на сладолед „Бен & Джери“!

— Ако имаше, всички щяха да се друсат непрекъснато.

— Именно!

— Значи ти хареса „Черешови...“?

Кейтлин го прекъсна:

— Че как да не ми хареса? Добре се справи.

Той се усмихна:

— А кога отново ще имам възможността да се справя добре?

— Недей да се превръщаш в лепка. Не понасям лепките!

Той се сепна, неприятно изненадан.

— Другата седмица — същото време, същото място. Ти резервирай стаята. Всичко да е абсолютно същото, само че ще платя аз. Окей?

Сега се почувства долнопробен. Евтин.

— Не е нужно. Какво ще кажеш за нормална среща — филм, вечеря, клуб. Ходиш на такива неща, нали?

Тя се разсмя силно:

— Нямах представа на какво ще те подложи баща ми, преди да ти позволи дори кафе да ми купиш!

Джейк само я зяпна и не обели нито дума повече. Тя закопча палтото си.

— Виж, трябва да тръгвам. Същия час другата седмица — става ли?

Той кимна.

— Не че има значение, но ти ми харесваш. Нека видим как ще мине другия път. После ще видим дали си струва да рискуваме гнева на баща ми, за да се насладим на съмнителното удоволствие от едно кафе или вечеря.

Той имаше симпатични бръчки в ъгълчетата на очите и приятелска усмивка. За момент я завладя нежност, тя обви ръце около врата му и го целуна — така, както не бе целувала друг мъж. Спокойно, ненастойчиво, невзискателно. Интимно.

Целувката я шокира.

— Трябва да вървя.

Когато Джейк отвори очи, тя вече бе изхвърчала от стаята.

— Хей!

Кейтлин се обърна.

— Ще те изненадам. — Направи се, че звъни по телефона, като разпери палеца и кутрето си и ги притисна към ухото си. — Чакай обаждане. Бъди готова за съобщението ми.

Меган мина с форда си покрай патрулната кола, паркирана пред портите на имението на Чейс. Смъкна стъклото и подвижна:

— Ти ли си Роб Федърби?

Насреща ѝ се усмихна хубав тъмнокос мъж на двайсет и няколко години.

— Същият. Току-що пристигнах. Отиваме ли?

Тя посочи къщата:

— Ти водиш.

Патрулният полицай я погледна закачливо, запали двигателя и потегли.

Паркираха зад аудито на алеята и излязоха от колите. Навън бе топло и приятно. Федърби носеше плик със снимки на уликите от местопрестъплението. Меган натисна звънеца и за по-голям ефект почука с тежкото чукче на вратата. Измина повече от минута, но никой не отвори. Тя хвърли поглед към аудито.

— Би трябвало да е вътре. Това е неговата кола.

Патрулният полицай позвъни отново, настойчиво и продължително. В мига, в който свали пръста си от звънеца, вратата се откряна. Гидиън Чейс изглеждаше пребледнял и разтърсен.

— Съжалявам, че ви безпокоим — обърна се Меган към него, — но трябва да ви зададем още няколко въпроса.

На Гидиън не му беше до това. Не и в този момент.

— Не е удобно. — Опита се да затвори вратата.

Тя постави крак на прага и мина на „ти“:

— Това е патрулен полицай Федърби. Срещали сте се, макар че едва ли го помниш. Той те е измъкнал от пожара онази нощ.

Гидиън се сепна, спомни си добрите маниери и протегна ръка:

— Благодаря ви. Изключително съм ви признателен.

После я погледна и неохотно отвори вратата по-широко.

— Най-добре да отидете направо в задната част на къщата. Единственото място, което познавам добре, е кухнята.

Те влязоха и той затвори вратата след тях. Главата му бучеше от откритото в дневниците и последното, което му трябваше, бяха някакви полицаи.

— Голяма кухня! — провикна се Меган в опит да разведри обстановката. Прокара длан по повърхността на старата печка AGA. Единственото, което липсваше, бе следа от женска ръка. Нямаше пердета, нито вази, огнеупорни глинени съдове или бурканчета с подправки. Всичко бе сведено до най-лошото, което можеше да си представи — практична мъжка обстановка.

Гидиън се присъедини към тях.

— Малко се срамувам. Хвърли поглед към Федърби. — Би трябвало да съм в състояние да предложа на човека, спасил живота ми, поне чаша чай или кафе. Боя се обаче, че няма мляко. Мога да ви направя чисто.

— Няма нужда, благодаря — успокои го полицаят.

— И за мен няма нужда — добави Меган, без да я питат.

Гидиън скръсти ръце отбранително, облегна се на кухненския шкаф и се опита да изглежда малко по-приветлив.

— Е, как мога да ви помогна?

Тя забеляза зачервените му очи и заключи, че стресът май му идва в повече.

— Криминолозите са открили доста улики от влизането с взлом. Помолих Роб да ме разведе из мястото, така че да мога да съставя профил на престъпника. Имаш ли нещо против?

Той се почувства безпомощен:

— Не, разбира се, щом се налага. Аз какво да направя?

— Нищо — тя се постара да бъде мила. — Ще ни трябва достъп до кабинета, до западната част на къщата и градините. Съгласен ли си да огледаме?

Не бе съгласен, но бе наясно, че не може да се възпротиви.

— Разбира се. Аз съм на горния етаж, подреждам вещите на баща ми. Ако имате нужда от мен, повикайте ме.

Тя кимна:

— Благодаря.

Той излезе, като леко влачеше крака. Имаше усещането, че са го отпратили като малко дете.

Федърби тръгна пръв към изгорелия кабинет. Меган огледа почернелите стени, под и таван.

— Зле изглежда. Казваш, че огънят е започнал от пердетата, близо до бюрото?

Той очерта с ръка кръг около едно черно петно на пода.

— Точно тук. Така каза главният следовател от противопожарното звено.

Тя си отбеляза всичко наум. Престъпникът бе подпалил кабинета, не всекидневната. Било е умишлено. Търсел е нещо и или го е открил и изгорил, или е нямал достатъчно време да го намери. Ако е било второто, то вероятно е искал да се увери, че никой друг няма да се добере до търсеното.

— Използван ли е катализатор? Бензин? Олио от кухнята?

Федърби поклати глава.

— Не, не са ми съобщавали за подобно нещо.

Тя излезе в коридора и се провикна към горния етаж:

— Гидиън! Имаш ли минута?

Археологът надникна над перилата.

— Баща ти пушеше ли?

Той се замисли за секунда.

— Не, едва ли. Всъщност, доколкото си спомням, беше противник на тютюнопушенето. — В погледа му се четеше примирение. — Възможно е да е пропушил през последните години, след като престанахме да поддържаме връзка, но не ми се струва много вероятно. Нещо друго има ли?

Тя му се усмихна:

— Не, засега не.

Той изчезна обратно в стаята, а Меган се върна в кабинета. Полицаят я погледна очаквателно. Тя реши, че може да отдели малко време и да го образува:

— Нападателят е пушач. Използвал е собствената си запалка, малка ВИС. Синът каза, че я е видял в ръката му, когато се е приближил до него. Този човек не е подпалвач; никога не го е правил преди. Ако имаше опит с палешите, щеше да използва катализатор. Малко вероятно е да има криминално досие, но като се вземе предвид как е обезвредил партньора ти, нищо чудно да е бивш полицай.

Федърби бе очарован:

— Откъде знаете?

— Всъщност не зная. Затова казах, че е малко вероятно. Мисли логично. В профилирането това се нарича „смесено местопрестъпление“ — част от работата е свършена много професионално, а другата е пълна бъркотия. Когато нарушаваш закона, за да мине всичко по план, ти трябва и малко късмет. Иначе се отклоняваш от сценария, а тогава може да се случи какво ли не. Този престъпник не е имал никакъв късмет. Стопанинът се е прибрал, докато той се е канел да подпали къщата. Сварил го е неподготвен и се е обадил на полицията. За малко да го остави заключен в горящата стая. На извършителя му се е наложило да импровизира. Мислел е единствено как да оцелее и да избяга — затова само е обезвредил полицай Джоунс, а не го е убил. И е забравил чантата с инструментите.

Федърби бе виждал достатъчно ограбени къщи и разбити коли и думите ѝ му звучаха съвсем логично.

Меган не бе приключила:

— Палежът не е бил част от първоначалния замисъл. Може би му е хрумнало по-късно. Търсел е нещо — нещо, което вероятно не е открил.

— Защо в такъв случай е решил да запали къщата?

Тя се замисли.

— За да не може никой друг да открие онова, което е търсил. Явно става въпрос за нещо, представляващо заплаха за него... или за хората, с които работи.

Федърби кимна към стаята горе:

— Той даде ли описание на извършителя?

Тя се намръщи:

— Няма смисъл да се занимаваш. Не може да си спомни нищо за външния му вид.

— Жалко.

— Забрави това засега. Да се съсредоточим върху извършителя. Няма криминално досие. Не е особено умен, но пък е смел. Определено е нужен кураж, за да проникнеш с взлом в нечия къща — особено ако собственикът ѝ току-що е починал. Затова може да приемем, че търсеният човек е самоуверен, силен физически и сравнително зрял. Предполагам, че е между трийсет и четирийсет и пет годишен и работата му е свързана с физически труд. Като се има

предвид, че само шест процента от населението на Уилтшир е от различна етническа група, можем да допуснем, че е бял.

Полицаят обобщава:

— Бял мъж, занимаващ се с физически труд, трийсет до четирийсет и пет годишен, пушач, без криминално досие. Удивително! И всичко това от огледа на една изгоряла стая.

Зачуди се дали да не му обясни, че стаята е последното нещо, което е гледала. Всъщност изучаваше невидимите улики, които всички престъпници оставят — онези, които разкриват поведението и личността им.

— А според вас каква е връзката между подпалвача и починалия?

Тя спря за миг:

— Добър въпрос. Ако успеем да намерим отговора, ще разкрием цялата загадка.

— Обаче връзка има, нали?

— Със сигурност поне една. Може би дори няколко.

Той я погледна объркано.

Меган му обясни:

— Престъпникът може да е имал служебни отношения с починалия. Може да е бил градинар, да е чистел прозорците или да е поправял колата му. Вероятно е познавал професора, защото редовно е вършел някаква работа за него или пък му е правел доставките. Затова е действал уверено при проникването в къщата. Възможно е също да е познавал Натаниел Чейс, защото двамата са били замесени в нещо.

— Не разбирам.

Тя му разясни:

— Чейс е имал много пари, твърде много за човек като него. Занимавал се е с нещо недотам почтено, сигурна съм. Единственият въпрос е с какво точно.

Седнал най-горе на стълбите, където не можеха да го видят, Гидиън изтръпна. Сякаш някой го бе пробол в гърдите. Дълбоко в себе си обаче знаеше, че тя е права. Баща му бе замесен в нещо лошо. Толкова лошо, че бе нужно да се пази в пълна тайна.

Точно преди полунощ дойдоха да го вземат. Движеха се бързо и не говореха. Вече нямаше връщане назад. Много скоро Лий Джонс щеше да престане да съществува и на негово място щеше да застане Гущер — новото му име. Промяната обаче щеше да е болезнена.

Поставиха превръзка на очите му, след което в продължение на километри го возиха като безмълвен багаж. Това бе част от подготовката. Предстоеше посвещението му.

Бе заслужил правото да научи за съществуването на Светилището. Щеше обаче да мине известно време, преди да му доверят къде точно се намира то.

Силните ръце на мъже, които не виждаше, го преведоха по стълбите и го вкараха в Преддверието. Без да свалят превръзката от очите му, го съблякоха и измиха, а после го въведоха гол в Главната зала. Тя бе огромна — повече от сто квадратни метра, и приличаше на пещера. Таванът беше толкова висок, че не се виждаше — тъмен саван, надвиснал над главите им.

Хладният въздух бе изпълнен с миризмата на стотици запалени свещи. Страхът и голотата изостриха сетивата му. Каменните плочи под краката му бяха твърди и студени като лед.

Повелителят на кръга вдигна чука — символ на Гилдията, изградила мястото за покой на Светините, огледа събралото се множество и спусна инструмента. Един огромен мраморен блок затвори единствения изход на залата.

— Нека очите на детето бъдат отворени.

Махнаха превръзката. Посвещението бе започнало.

Сърцето на Лий се блъскаше в гърдите му. Намираше се в едно съвсем кръгло помещение. Не спираше да примигва, но въпреки това успя да види пред себе си копието на Стоунхендж — така съвършено, както е било в деня на завършването си. В центъра стоеше човек с роба и нахлупена на главата качулка. Лицето на мъжа бе в сянка и Лий не можа да го разпознае.

Повелителят на кръга проговори отново:

— Сега отвори очи и погледни възплъщението на Светините! Боговете са си почивали тук преди много, много векове. Тогава дошли нашите прадеди, първите Последователи, и построили този космичен кръг и това Светилище. Сега се намираш в тяхно присъствие. Като проява на уважение, след като бъдеш посветен, винаги ще идваш с покрита глава и сведени очи. Разбираш ли?

Знаеше какво да отговори:

— Да, Повелителю.

— Доведоха те тук, защото един от членовете на нашата Гилдия смята, че си достоен да бъдеш Последовател до края на дните си. Това ли е твоето желание?

— Да, Повелителю.

— И си готов да обречеш живота и душата си на Светините и на хората, които ги закрилят?

— Да, Повелителю.

— Светините ни обновяват и оздравяват само ако ние обновяваме тях. Почитаме ги с кръвта и плътта си и в замяна те лекуват кръвта и плътта ни, пазят ни. Предаваш ли кръвта и плътта си на безсмъртната им святост?

— Да, Повелителю.

Зад гърба му се разнесе миризмата на тамян. Пет чифта ръце размахаха кандилниците, закачени на тежки медни вериги. Въздухът се изпълни със сладката миризма на подправки, етерични масла и растителни смоли. Повелителят на кръга разтвори широко ръце:

— Заведете този, който желае да следва, при Оброчния камък!

Поведоха Лий Джонс през кръга към камъка. Внезапно той изпита необходимост да огледа хората около себе си. Шон го бе предупредил, че не бива да го прави — не бива да вижда лицата на събралите се в Голямата зала и най-вече това на Повелителя.

В ушите му прозвуча глас, който му заповяда да коленичи. Лий се подчини. Подът бе корав и студен. Няколко ръце го натиснаха и проснаха по лице. Четирима Последователи привързаха китките и глезените му на кръст върху покритата с петна повърхност на Оброчния камък.

Повелителят на кръга пристъпи напред, следван от петимата мъже с кандилниците — до един членове на Вътрешния кръг.

— Вярваш ли в могъществото на Светините и в силата на онези, които ги следват?

— Да, Повелителю.

— Вярваш ли безусловно и докрай в способността им да предпазват и лекуват?

— Да, Повелителю.

— Посвещавах ли живота си на това да им служиш?

— Да, Повелителю.

— Заклевах ли се в живота си и в живота на близките си никога да не споменавах Гилдията извън братството, освен ако не получиш изрично разрешение?

— Да, Повелителю.

Мъжете размахаха кандилниците и окадиха разпнатото му тяло, после отстъпиха встрани. Повелителят на кръга стискаше в ръката си дълго тъмно острие, изсечено от остро като бръснач парче от първия трилитон на Стоунхендж.

— Проливам тази човешка кръв и ви предлагам костите и плътта му с надеждата, че ще го приемете за свой слуга. Че ще му дадете благословията и защитата си. Свещени богове, смирено ви умолявам да допуснете нашия брат сред онези, на които оказвате благоволение.

Пристъпи до Оброчния камък и с резки движения направи разрези от китките до раменете му, от глезените до бедрата и от врата до основата на гръбнака.

Тялото на Лий се изопна. Болката го връхлетя и той едва се съдържаше да не изкрещи. После приливът на адреналин му донесе известно облекчение. Прорезите сякаш пламнаха и отново запулсираха от болка — ритуалът продължаваше.

Пред очите на онези, които наблюдаваха посвещението, кървящите линии оформиха звезда. Те бяха преживели същата церемония, същото унижение. Познаваха болката, която той тепърва щеше да изпита.

Повелителят на кръга коленичи, извади изпод робата си церемониалния чук и опря каменното острие в черепа на бъдещия посветен.

— Проливаме тази кръвта и жертваме плътта и костите, за да докажем верността и готовността си да ви служим.

Замахна с тежкия чук и го стовари върху дръжката на ножа. Острието отсече част от скалпа и от костта.

Сега вече Лий изкрещя. Мракът го обгърна и го заключи в прегръдките си.

Когато дойде в съзнание, Голямата зала бе пуста. Лежеше на същото място, завързан с лицето надолу. Мраморният блок отново бе затворил входа на залата. Той знаеше какво го очаква.

Петък, 18 юни

Сутринта бе безоблачна, според синоптиците денят щеше да е най-топлият от началото на годината. Меган намаза Сами с лосион против изгаряне, трийсети фактор, прибра тубата в торбичката с обяда ѝ и я закара на детска градина.

Бързаше да отиде на работа и да направи профил на крадеца от Толард Роял. Вчерашното пътуване дотам ѝ осигури множество улики, които щяха да ѝ помогнат да състави психологическия портрет на престъпника. Повечето от тях се базираха на веществените доказателства, които Роб Федърби и лабораторният екип от Шафтсбъри бяха събрали от местопрестъплението.

Щом стигна в службата, веднага се зае да състави списък на уликите:

- (1) чанта с инструменти, открита близо до задната стена на градината;
- (2) кръв, намерена върху счупеното стъкло на парника;
- (3) парче плат, закачено на храст дива роза;
- (4) запалка за еднократна употреба, открита на земята в близост до няколко къrtичини;
- (5) отпечата̀ци от стъпки в лехите с насаждения, на ливадата и в къщата.

Меган започна отзад напред. Стъпките бяха от маратонки, четирийсет и четвърти номер, марката тепърва щеше да се установява. Номерът беше с един над средния за британските мъже, така че можеше да се предположи, че и ръстът му е по-висок от средния — един и седемдесет и пет. Допусна, че е около метър осемдесет и осем.

След това взе предвид дълбочината на стъпките. На няколко места бе стъпвал с цяло стъпало, а на други — само на пета. Следите бяха дълбоки — знак, че е загубил равновесие. Вероятно го бе затруднил почти пълният мрак или пък багажът му е бил прекалено тежък и е спъвал движенията му. Средното тегло на мъжете при този ръст бе около осемдесет и два килограма. Тя можеше да се обзаложи,

че нарушителят тежи поне осемдесет и пет. Височината и теглото предполагаха гръдна обиколка около сто и пет сантиметра и талия деветдесет-деветдесет и пет сантиметра. Всички тези цифри бяха важни, защото бе възможно да е изхвърлил дрехите, с които бе извършил кражбата. Или пък да ги е дал на благотворителна организация или магазин за дрехи втора употреба, както правеха много престъпници.

Мина на запалката. Имаше голяма вероятност да е лично на извършителя. В този случай се налагаше да се довери на зрението на Гидиън Чейс. Запалката бе разноцветна, специален коледен тираж, марка VIC. Вече бе юни, така че можеше да предположи, че мъжът пуши само от време на време. Друга възможност бе да е купил пакет с няколко еднакви — често ги продаваха по три. Това би означавало, че пуши редовно. Надяваше се да е оставил отпечатыци. Дори да бе използвал ръкавици в къщата, може би по колелцето или някоя от останалите части щяха да се намерят отпечатыци.

Трето в списъка бе малкото парче плат. Открили го бяха закачено на бодлите на един розов храст. Черно на цвят, сто процента памук. Според полицаи Федърби от лабораторията изпаднали в еуфория при вида му заради наситения цвят. Смятали, че дрехата е нова или почти нова, прана само един-два пъти. Меган бе по-предпазлива в заключенията си. Може да е била купена преди месеци и забутана в някой шкаф например. Въпреки това имаше немалък шанс да успеят да проследят собственика ѝ, ако си я беше купил наскоро.

Кръвта по счупеното стъкло на парника все още се анализираше, но вече бяха открили кръвната група — O+. Същата като на близо четирийсет процента от населението на страната. Чакаха резултатите от токсикологията за евентуалната употреба на алкохол и наркотици.

Отхапа стръвно от енергийното блокче и се зачуди какъв точно вкус се предполага да има. Приличаше ѝ на нещо средно между тебешир и сажди. За нейно удивление надписът на опаковката гласеше „Шоколадово блаженство“. Излапа го набързо и продължи с най-значимата улика — чантата с инструменти.

На няколко пъти бе виждала подобни сакове с материали специално за извършване на обири. Обикновено включваха машинка за рязане на стъкло, лепенки и леко одеяло, за да се избегнат шумът и нараняванията при нахлуване през прозорците. Престъпниците често

носеха и допълнителни чанти за откраднатите предмети, както и хирургически ръкавици, за да не оставят отпечатьци. По-опитните си носеха ножици за метал, чук, секачи. Някои имаха горелки и дори експлозивни. Не и този. Беше взел неголям железен лост, отвертки, чук, метално шило с дървена дръжка, изолирбанд и брадва, която изглеждаше доста опасна. Този набор инструменти само потвърждаваше подозрението ѝ, че не е професионалист, и сочеше, че не е имал дълго време да планира престъплението — просто бе грабнал онова, с което разполагаше в гаража или бараката.

Зачуди се какво е било толкова спешно. Защо се е наложило да действа толкова бързо, безразсъдно? Дали не изпълняваше нечии нареждания? Или пък действаше по принуда?

Отсъствието на други чанти показваше, че не е отишъл в къщата да ограби ценностите. Търсел е един, може би два конкретни предмета.

Хвърли отново поглед на снимките, които ѝ бе дал Роб Федърби. Най-интересна бе брадвата. Не бе обикновена, за цепене на дърва. Приличаше на кухненско пособие, при това скъпо. Не можеше да е напълно сигурна, без да го е видяла на живо, но изглеждаше като сатър за рязане на месо. Може би извършителят работеше в кухня.

После се замисли за начина, по който бе избягал. До задната стена бе намерена маса от парника. Отвъд стената имаше общинска мера и второкласен местен път. Високата гъста трева бе изпогазена. В калта по шосето имаше следи от гуми. Всичко това означаваше, че нападателят познава добре района. Знаел е къде да паркира, за да не го видят. Бил е наясно, че по този път няма усилено движение.

Меган заключи, че става дума за бивш военен, средно интелигентен, без университетско образование. Беше склонен да планира и организира нещата, но се бе провалил в изпълнението на замисъла си. Обобщи информацията и направи следния портрет:

- * бял мъж;

- * 30-45-годишен;

- * занимава се с физически труд — може би работи във фирма за кетъринг, местен бар или ресторант;

- * бивш униформен служител, най-вероятно от армията, с нисък чин;

- * живее в околностите;
- * кара кола или микробус;
- * висок 180 см;
- * тежи около 85 кг;
- * гръдна обиколка — минимум 105 см;
- * обиколка на кръста — минимум 90 см;
- * няма криминално досие.

Меган се поколеба, накрая добави още една дума, нещо като заключение:

* „Безмилостен“.

Сигурна бе, че извършителят не се прехранва с кражби и няма опит в престъпленията. Същевременно не се бе поколебал да прати в безсъзнание патрулния полицаи, нито да остави Гидиън Чейс да умре в пожара. Който и да бе, по-скоро би убил, отколкото да се остави да го хванат.

Толард Роял

Гидиън се събуди от крясъците на дивите гъски. Чувстваше се скапан, цялото тяло го болеше така, че едва отиде до банята. Загледа се през прозореца: четири птици се бореха за територия около малкото езерце в градината. Пляскаха заплашително с криле и се хвърляха една върху друга с насочени напред здрави клюнове. Беше си истинска битка. Последва пронизителен писък и победеният заедно с партньорката си се понесе ниско над ширналите се наоколо поля.

Огледа изпитателно стария душ над покритата с ръжда емайлирана вана. Върху метала имаше отложен котлен камък, а тръбите хъхреха и кашляха. Водата обаче течеше учудващо бързо. Липсваше шампоан, но на мивката откри парче сапун. Взе го, влезе предпазливо във ваната и дръпна тънката найлонова завеса.

Горещата вода бе много приятна и донякъде облекчи напрежението в раменете му, макар да не можеше да изтрие спомена за прочетеното в дневниците предната нощ.

Тринайсет месеца след смъртта на майка му баща му се присъединил към Последователите на Светините. Първоначално Гидиън реши, че това е наименованието на някакъв местен клуб, занимаващ се с история. Само че не беше. Ставаше дума за нещо съвсем различно. Предположи, че камъните са носели на баща му някакъв вид духовна утеха — така както в скръбта и отчаянието си мнозина се обръщат към църквата. Натаниел ги наричаше „Светините“ и смяташе, че всеки къс е източник на помощ в някаква сфера. Подробно описваше как един способствал за духовното обновление на човека и прогонвал депресията, а друг давал физическа сила и издръжливост. А имаше и други, много други.

Гидиън се развесели при мисълта за Стоунхендж като някакъв вид магически кръг за ароматерапия. Кой би си помислил, че неговият известен и умен баща, чиито текстове бяха публикувани по цял свят, вярва в подобни неща? Смъртта на Мари явно го бе изкарала извън релси. Да, това би обяснило всичко.

Топлата вода изведнъж свърши и отгоре му шурна ледена. Той се измъкна с препъване от ваната и грабна от близката закачалка една твърда сива кърпа. Подсуши се и отново облече старите си дрехи. Миришеха на дим, но не можеше да се насили да прерови гардеробите и чекмеджетата на баща си дори за чисто бельо.

На долния етаж откри отворена кутия с овесени ядки, но нямаше мляко. Сипа малко в първата чаша, която измъкна от шкафа, и започна да ги дъвче сухи. Загледа се през прозореца. Няколко фазана се разхождаха отвън надутото и спокойно, като стопани на мястото. Заети с важните си дела, само от време на време му хвърляха по някой незаинтересован поглед. Той привърши оскъдната си закуска, наля си чаша вода от чешмата и я отнесе на втория етаж.

Из цялата стая бяха разхвърлени книги, но не бе в настроение да разчиства. Единственото, което искаше, бе да продължи да чете, да направи дисекция на текста, за да го проумее. Вдигна от пода дневника, с който последно се бе занимавал предната нощ, и прегледа бележките си с молив — превод на кодираните записки на баща му.

„Пътищата на Гилдията са прекрасни в своята простота. Свещено чисти. Предците ни са били прави: няма един-единствен Бог. Има божества. Нищо чудно, че водачите и последователите на всички религии по света ревностно вярват, че само и единствено те са открили Месията. Но всъщност те са открили само един от всичките. Попадали са случайно на следи от духовното присъствие на Светините, на живота, докоснат от тях, на даровете, които са ни оставили. Срамота е, че тези последователи се молят безразборно на случайните си богове. Само ако знаеха, че тяхното божество е в състояние да им предостави една-единствена, отделна благословия! Желанието на хората да монополизират религията е затворило умовете им за разнообразните начини, по които се проявява божествената щедрост.“

Гидиън се опита да гледа непредубедено на написаното. Очевидно баща му бе вярвал, че камъните са един вид дом на боговете. Наистина ли идеята бе толкова шантава? Милиарди хора вярваха в подобни неща: че боговете живеят в определените от човека места за поклонение, че тайнствено обитават златни параклиси и високи олтари или пък че могат да бъдат призовани и умиловивени чрез ритуални

жестове и масови молитви. Реши, че вярванията на баща му не са по-смешни или нелогични.

Впери поглед в дневника в ръцете си и в тъмното мастило, използвано от Натаниел. Страницата буквално бе пропита с най-съкровенията му мисли. Дори десетилетия след написването им думите носеха нещо, което той не можеше да схване докрай — емоционален контакт с баща му. Все едно усещаше докосването му.

Гидиън се зачуди дали не се случва именно това, когато докоснеш камъните. Дали възприемаш мисли и чувства, мъдрост и знания от хората, които са живели и починали много преди теб — най-мъдрите сред древните, хора, толкова велики, че са ги смятали за богове?

Едва сега, когато идеята за Светините вече не му изглеждаше толкова абсурдна, се върна към думите, които така го бяха обезпокоили:

ΨNKKΦ.

Кръв.

ZΩXНΠΤΠΧΥ.

Жертвоприношение.

Едва сега се осмели да прочете целия пасаж:

„Светините се нуждаят от обновление. То трябва да се прави постоянно или рушенето и упадъкът им ще се ускорят. Вече ясно личат доказателствата за това. Колко глупаво от наша страна да си мислим, че можем само да взимаме от тях, без да ги подхранваме в замяна. Божествата ни са пуснали дълбоко своите корени в кръвта и костите на предците ни. Те са ни дали себе си. Ние също трябва да им дадем себе си.

Трябва да има жертвоприношения. Трябва да се пролее кръв в името на бъдните поколения, на децата ни и на техните деца и най-вече заради моя любим син.“

Гидиън бе шокиран, че баща му го споменава в тези редове. Още повече се шокира обаче от следващите:

„Аз доброволно ще отдам кръвта си и собствения си живот. Надявам се единствено да са достойни да променят съдбата, която очаква моето бедно, останало без майка дете.“

— Откри ли моя изчезнал? — главен инспектор Джуд Томпкинс подхвърли въпроса към Меган Бейкър като топка и я уцели в мига, в който вървеше с чаша чай към бюрото си.

— Не, госпожо. Още не съм.

— Но работиш по случая, нали? Прегледала си папката, която ти оставих, и си намерила все някакви следи, предполагам? — Началничката ѝ направи широк, величествен жест с ръка, за да подчертае думите си. — Освен това съм сигурна, че вече си се свързала със семейството му и си набавила поне една снимка.

Меган не обърна внимание на сарказма в думите ѝ:

— Госпожо, още работя по случая на Натаниел Чейс.

— Знам. Нямам Алцхаймер, ако случайно не знаеш. Спомням си пределно ясно, че имаш работа и по случая с изчезналия, който ти прехвърлих. Така че работи!

Погледна я язвително за последно и се понесе към собствения си, отделен от общото помещение кабинет. Докато вървеше към бюрото си, изруга, при което пластмасовата чашка се огъна и заля ръката ѝ с врял чай. Тя изруга отново, избърса се с една хартиена кърпичка и рязко отвори папката, която ѝ бе натресла шефката ѝ. Беше се надявала на свой ред да я прехвърли на Джими Докъри, само че него го бе хванала липсата, ей така, без да уведоми някого.

Както и да е. Изчете резюмето: близначката на един двайсет и пет годишен нехранимайко, Тони Нейлър, бе съобщила, че брат ѝ е изчезнал. Даже няколко пъти, както ставаше ясно от докладите. Нейлър бе безработен, зависим към алкохола, от време на време заработваше по някоя пара на разни строежи. Типичен скитник, който изкарва само за пиячка и храна (второто — по-рядко). Без майка и баща. Без постоянен адрес. От онези, дето се размотават наоколо, получават помощи за безработни и тихомълком си работят на черно. Призрак в системата. Тя продължи да чете.

Единственият човек, с когото контактувал редовно, беше сестра му Натали. Обаждал ѝ се веднъж седмично — естествено за нейна

сметка.

Меган намери номера ѝ, набра го и изчака.

— Ало? — гласът бе колеблив.

— Госпожица Нейлър?

— Кой се обажда?

— Аз съм старши инспектор Бейкър от уилтширската полиция. Разследвам изчезването на брат ви, за което сте съобщили.

— Намерихте ли го?

— Боя се, че не. Не за това ви се обаждам обаче. Имате ли няколко минути да поговорим?

Младата жена от другата страна на линията въздъхна изнервено:

— Вече разказах всичко на полицаите в районното. Защо не се обърнете към тях?

— Аз съм от отдел „Криминални разследвания“, госпожице Нейлър, а вие сте разговаряли с униформени полицаи.

— А, разбирам! — Като че ли наистина схващаше разликата. — Добре, какво искате да знаете?

— Кога за последно говорихте с него?

— Преди три седмици.

Меган провери бележките пред себе си.

— Доколкото разбрах, обикновено ви звъни всяка седмица.

Натали я поправи:

— Не „обикновено“, а винаги. Никога не забравя да ми се обади.

— Знаете ли къде е бил и с какво се е занимавал, когато ви се обади последния път?

Натали се поколеба:

— Вижте, не искам да създавам проблеми на Тони, има си достатъчно. Ако ви споделя нещо, можете ли да ми обещаете, че няма да му спрат помощите?

Меган имаше достатъчно опит и знаеше, че не трябва да сключва подобни сделки:

— Госпожице Нейлър, вие се обърнахте към нас, защото сте разтревожена. Не мога да ви помогна да откриете брат си, освен ако не бъдете напълно искрена с мен.

Последва кратка пауза, след което Натали си пое дъх и изплю камъчето:

— Когато го чух за последно, каза, че е в Суиндън. Помагал на някакви ирландци, така поне разбрах. Копаел дупки и наливал цимент, нещо такова. Спомена, че мястото е близо до Стоунхендж и че му се иска да отиде там. Никога не бил го виждал.

— И оттогава не сте го чували?

— Не.

— Въпросните ирландци имаха ли си имена?

— Не. Разправяше за някой си Мик, но не съм сигурна дали имаше предвид Мик като съкращение от Майкъл или от някакво друго име.

— Нямате ли телефонен номер, на който да можете да се свържете с него?

— Само мобилния му, но той е изключен. Съжалявам.

Меган продължи:

— Когато се чухте последния път, скарахте ли се за нещо?

— Не! — Отговорът беше бърз и възмутен.

— Госпожице Нейлър, ако между вас и брат ви има някаква вражда, независимо дали е скорошна или стара, трябва да знам за това.

Сестрата се разсмя иронично:

— С Тони сме различни като деня и нощта, но никога не сме се карали. През целия си живот не сме разменили и една груба дума.

Меган реши, че жената няма причини да я лъже.

— Добре. Още нещо... има ли той някакви приятели, или по-скоро приятелки?

— Не, няма някоя специална. Той може да бъде много сладък, ако му се даде възможност, само че... — гласът ѝ затихна за миг. — Да кажем, че Тони не е от онези мъже, с които жените прекарват дълго време.

— И защо?

Натали въздъхна дълбоко:

— Откъде да започна... Първо, не държи особено на личната си хигиена. Един душ седмично е напълно достатъчно според неговите разбирания. Не е романтичен. Мисля, че не знае дори как се *пише* думата „романтичен“.

Меган си отбеляза всичко чуто.

— Дали ще е възможно да ми дадете негова снимка, по възможност скорошна? Ще изпратя някой полицаи да я вземе.

Сестрата се замисли за момент:

— Най-новата, която имам, е една от онези, паспортните... Нали се сещате — от моменталните, които се правят в кабинки по гарите.

— Откога е?

— Ами отпреди около пет години... Дори не беше за паспорт, просто се мотаехме заедно след няколко питиета и аз го накарах да се снима с мен.

— Би трябвало да свърши работа. Дайте я на колегата, когото ще пратя. После аз ще се опитам да проследя нещата. Да видим можем ли да го открием.

— Благодаря ви.

Меган затвори и допи чая си. Имаше лошо предчувствие относно Тони Нейлър. Сестра му е била единствената му опора. Ако наистина не са се скарали, той не би трябвало да има причина да прекъсне контакт с нея. При това положение щеше лесно да го открие. Беше или в затвора, или в моргата.

Пътят от Толард Роял до Шафтсбъри бе около петнайсет минути с кола. На Гидиън Чейс обаче му отне двойно повече време. Проверяваше картата отново и отново. Пропълзя през Ашмор и Ийст Мелбърн със скоростта на напечена от слънцето костенурка. Като стигна Кан Комън, отби от пътя и остави старото ауди, тресна вратата и тръгна пеша — беше само на пет минути от крайната си цел.

По пътя не видя нищо интересно — няколко бунгала за пенсионери; малка, наскоро варосана къща; черен дим, извиващ се над нечия градина; безкрайни зелени полета.

Всъщност околността изобщо не го интересуваше. Мислеше за онова, което не желаше да види. Баща си. Мъртъв. Положен в зала в погребалната агенция, от която го делиха само няколко минути ходене. Щеше да го посрещне непознат погребален агент, който без съмнение се надяваше, че е прикрил добре факта, че мъртвецът си е пръснал черепа.

Гидиън спря изведнъж и повърна върху паважа на тихата селска уличка. Превн се надве и отново повърна. Стана му неудобно, че не отиде до ивицата трева отстрани или до канавката. Случаен наблюдател сигурно би го помислил за пиян, който страда от ужасяващ махмурлук. Де да беше така!

За свой срам установи, че дори не носи кърпичка, за да си избърше устата. Използва дланта си, която после изтри в тревата, благодари на майката-природа и се обърна. На прага на близката къща бе застанала една начумерена бабичка. В този момент той реши да предприеме нещо, заради което със сигурност щеше да закъснее. Нека.

Върна се бързо до колата и подкара целеустремено към Кан Комън. Стигна до едно кръгово кръстовище и забеляза магазин „Теско“.

Влезе вътре и след миг се почувства като в „Треска за пазаруване“^[1]. Бутааше стремително количката между рафтовете и хвърляше в нея мляко, хляб, полуфабрикати, консерви, портокалов сок — всичко, за което се сетеше. После взе най-важните неща: паста за

зъби, шампоан, пяна за бръснене, самобръсначка и ножчета. Метна в количката и няколко пакета с бельо и чорапи, дезодорант и дори четка за коса.]

Веднага щом плати, се втурна към тоалетната да се освежи. Стори му се невероятен лукс да използва собствена четка за зъби вместо някоя, оставена от анонимен гост на баща му. После се сети за още нещо, върна се в магазина и взе сирене „Чедър“, пакет бисквити, шоколад и няколко вида плодове — продуктите от списъка за пазаруване, който бе видял на хладилника. Същите, които баща му не бе доживял да си купи.

На излизане Гидиън хвърли изпълнен с копнеж поглед към малкото кафене на входа. От доста време си мечтаеше за една истинска английска закуска. Може би по-късно. Запита един възрастен мъж, разхождащ лабрадора си, как да стигне до улица „Блийк“. Две минути по-късно вече бе там — на прага на смъртта, в буквалния смисъл на думата.

Сред погребалните агенти „Ейбрахамс & Кънингам“ бяха онова, което „Чепстоу, Чепстоу и Хоукс“ бяха сред адвокатите: мрачни назадничави традиционалисти. За миг почувства, че се е озовал в дома на нечия ексцентрична и леко побъркана леля. Стените в коридора бяха с мрачни раирани тапети, а подът — с тъмнозелен мокет. В неуютната приемна нямаше никой. На стената срещу себе си забеляза дискретна табелка с надпис: „Моля, позвънете!“, а под нея — полирана медна плочка с голям бял бутон в средата. Той обаче го подмина и тръгна по коридора, без сам да знае защо, тласкан от някакъв натрапчив импулс. Искаше да види какво се крие зад скучната и наивна фасада, преди да пристъпи в черното царство на погребенията и кремациите.

Стаята, чиято врата отвори първо, бе пълна с ковчези. Тук бе изложена „стоката“. Без съмнение именно тук започваше дискретното убеждаване — дъбов или кедров ковчег вместо по-евтините от бор или талашит. Следващото помещение бе за служителите: няколко стола, голяма маса, микровълнова печка, мивка и кафемашина. Животът продължава дори в присъствието на смъртта.

Третата стая го шокира. Първо миризмата. Течността за балсамиране. После металът — навсякъде стоманени мивки, колички, инструменти. Един млад мъж в бяла престилка вдигна поглед от парчето сива плът пред себе си.

— Не можете да влизате тук. — Поколеба се, после заобиколи безжизненото тяло, проснато на масата с колелца. — Роднина ли сте? Мога ли да ви помогна?

Мъжът се приближи към Гидиън, заставайки така, че да скрие тялото от погледа му.

— Върнете се в приемната, а аз ще се обадя и ще пратя някого да ви окаже съдействие. Съгласен ли сте?

Гидиън кимна. Забеляза, че мъжът държи ръцете си зад гърба — криеше омазаните в червено гумени ръкавици.

— Съжалявам — извини се Гидиън и излезе. Отиде при звънеца и този път го натисна. След по-малко от минута се появи набит мъж на около четирийсет и пет години, с къдрава брада и квадратни кафяви очила. Докато се приближаваше, мъжът приглади с длани сакото на тъмния си костюм.

— Крейг Ейбрахамс. Вие ли сте господин Чейс?

Протегна ръка:

— Гидиън Чейс.

— Много съжалявам за загубата ви, господин Чейс. Веднага ли ще искате да видите баща си, или предпочитате първо да обсъдим подробностите?

— Бих желал да го видя, ако обичате.

— Разбира се. Последвайте ме, моля.

Тръгна след него по стария зелен мокет. Прекосиха приемната и поеха по друг коридор, по-слабо осветен.

Ейбрахамс спря пред една врата, означена като „Стая за покой“. Прокашля се и покри почтително устата си с ръка.

— Преди да влезем, искам да ви спомена две неща. Първо, позволихме си да облечем баща ви в дрехите, които ни дадоха от полицията. Ако ги сметнете за неподходящи, ще ги сменим с каквото вие посочите.

— Благодаря ви.

Погледът на Ейбрахамс стана по-сериозен.

— Второ, нашият гримьор се постара неимоверно, но въпреки това се страхувам, че може леко да се шокирате, когато го видите.

— Разбирам.

— Много клиенти очакват любимите им хора да изглеждат точно такива, каквито си ги спомнят. За съжаление това не е възможно.

Просто исках да ви подготвя.

Ейбрахамс се усмихна със съчувствие, след което отвори вратата. Гидиън бе връхлетян от миризмата на свежи цветя. Пердетата бяха спуснати и навсякъде горяха големи свещи. Натаниел Чейс бе положен в махагонов ковчег, тапициран отвътре с креп. Горната част бе отворена, така че главата му се виждаше. Гидиън се приближи към тялото. Гримьорът наистина бе свършил добра работа. На пръв поглед по нищо не личеше, че баща му е опрял пистолет в слепоочието си и е натиснал спусъка.

Постепенно забеляза някои неща. Кожата имаше странен оранжев оттенък. Косата бе сресана необичайно. Главата бе сплескана близо до лявото ухо — вероятно мястото, откъдето бе излязъл куршумът.

Ейбрахамс внимателно докосна ръката му:

— Бихте ли желали да ви оставя насаме?

Гидиън не отговори. Имаше чувството, че емоциите му са се смесили и го нападат от всички страни. Съжаление. Любов. Гняв. Надигнаха се всички едновременно и впиха в него отровни зъби. За миг си припомни погребението на майка си. Сълзите. Черното облекло. Мъжете със странната дълга кола. Сети се как стоеше край гроба и с всичка сила стискаше ръката на баща си. Имаше чувството, че ако се пусне, ще пропадне някъде и няма да спре, преди да стигне края на земята. Сега тези спомени се върнаха.

— Видях достатъчно, благодаря.

Усмихна се на баща си, целуна връхчетата на пръстите си и ги постави върху деформираната му глава. Този кратък контакт обаче му се стори недостатъчен. Не можеше да го остави просто така. Приведе се над ковчега и притисна устни към челото му. Нещо, което не помнеше да е правил никога досега.

В този миг стените, издигнати около подсъзнанието му, се срутиха и очите му се наляха със сълзи. Гидиън обви с ръце мъжа, който го бе създал, и захлипа.

Крейг Ейбрахамс се измъкна тихо от стаята. Не ставаше въпрос за такт и дискретност. Трябваше да се обади по телефона. Беше много важно.

[1] Телевизионно предаване, подобно на бълг. „Парична клопка“. В американския вариант (*Supermarket Sweep*) е включено надбягване на живо в супермаркет между отборите. Печелившите се определят според стойността на хвърлените в количките им стоки. ↑

Оставаха девет дни. Накъдето и да погледнеше Повелителят на кръга, всичко му напомняше за това. Фактът се вираше в него от календара, поставен върху огромното старинно бюро в офиса му, както и от първата страница на „Таймс“, спретнато сгънат от един от асистентите му, за да му е по-лесно да чете. Суровата реалност беше навсякъде.

След съвсем малко повече от седмица трябваше да изпълни втората, довършителна част от ритуала на обновлението. Трябваше да подготви Последователите за Свещения съюз. А те изобщо не бяха готови. Само ако Чейс не бе провалил всичко! Ако бе запазил самообладание и бе изпълнил онова, което се очакваше от него, всичко щеше да е наред. А сега не беше.

Очите на Повелителя се насочиха към една поставена в златна рамка снимка и се спряха върху нежното лице на съпругата му. Днес имаха годишнина от сватбата. Трийсетата. Всичко щеше да е съвсем различно, ако тялото ѝ не се бе опълчило срещу лекарите и техните така наречени експертни мнения, срещу високотехнологичната им, „безгрешна“ диагноза: БХ. Две букви, които преди двайсет години не им говореха нищо. Тогава и двамата стояха и гледаха невярващо лекаря. Единствено лекото потрепване в ъгълчето на окото му показваше, че става дума за нещо сериозно. Фатално.

БХ. Белодробна хипертония.

Бяха сметнали, че задъхването и замайването и се дължат на изтощение, че носи две дини под една мишница — кариерата в правото и грижите за семейството. Все в някакъв момент щеше да я повали.

БХ.

„Неизлично.“

Малко му оставаше тогава, преди двайсет години, да поправи лекаря — доктор Санджей. Не че оспорваше диагнозата му. Дразнеше го езиковата грешка. Казваше се „неизлечимо“, а не „неизлично“. Човек с неговото положение в обществото, независимо от произхода

си, би трябвало да знае, че такава дума няма. А изведнъж се оказа, че има — прекрасната му мила съпруга не спираше да си я повтаря:

„Неизлично“.

БХ.

А после той откри чудото. Светините. Само седмици след като се бе присъединил към Гилдията, „неизличимото“ бе излично. БХ вече не съществуваше. Изчезна толкова бързо и тайнствено, колкото се и бе появила. От болницата в продължение на три месеца изтощаваха жена му с безкрайни изследвания, преди да го признаят. Някак с нежелание ѝ бяха върнали медицинския картон и бяха издали удостоверение, че е здрава.

Те недоумяваха. Бяха притискали студентите си стетоскопи към скъпоценните ѝ гърди, бяха изследвали кръвта ѝ, неспирно проверяваха диаграми, медицински справочници и бележки. Съгласиха се до един — диагнозата бе правилна. Въпреки това БХ си беше отишла. Съпругата му бе изцелена.

Мобилният телефон върху кожената поставка на бюрото звънна настойчиво. Той го гледа известно време, после го вдигна:

— Да.

— Обажда се Дракон. Синът е в погребалната агенция.

— Станало ли е нещо необичайно?

— Не. Съобщиха ми, че много се разстроил, когато видял баща си.

Повелителят на кръга забарабани замислено с пръсти по бюрото.

— Възможно е времето да го е излекувало, да му е помогнало да забрави за разрива помежду им.

— Може би.

— Не го притискай, остави го да си поеме дъх. Бъди отворен за всички възможности.

— Винаги съм.

— А по другия въпрос?

— Да.

— Светините ще решат.

Дракон обаче се безпокоеше:

— Сигурен ли си, че имаме достатъчно време?

— Светините са сигурни. Предай на Наблюдателите.

Когато Гидиън се върна в къщата, вече бе ранен следобед. Чувстваше се напълно изчерпан, но знаеше, че това е нормално. Обратното не би било естествено. Не и след като си видял мъртвия си баща, положен в ковчег, с едва прикрита с грим дупка в черепа. Но той нямаше да седне да се вайка — не му бе в характера. Когато животът те повали, се изправяш и продължаваш по пътя си.

Осъзна, че в момента си повтаря съвет, който му бе дал баща му. В продължение на толкова години се бе опитвал да отрича и него, и начина му на мислене. Сега прозрението дойде като шок. Влиянието, което му бе оказал старият, бе много по-голямо отколкото искаше да признае.

Гидиън си направи чаша кафе, седна във всекидневната и се загледа разсеяно навън, към моравата с вече поизрасла трева. Не можеше да си представи баща му да се занимава с подобно нещо. Най-вероятно бе наел градинар да се грижи за зелените площи.

Почти бе заспал, когато звънецът на входната врата го изтръгна от унеса му. Звукът сякаш идваше от чужда планета. Той стана и отвори вратата, без да маха веригата. На прага стоеше як мъж на около четирийсет години, облечен в дънки и синя тениска.

— Добър ден, аз съм Дейв Смитсън — каза той и кимна назад към бял микробус, паркиран до аудито, на който гордо се мъдреше името му с големи черни букви. — Занимавам се със строителна дейност. Чух в града, че тук е имало пожар. Помислих си, че може да ви трябва помощ.

Гидиън свали веригата.

— Така е, но, честно казано, не мисля, че сега е най-подходящият момент за това. Баща ми почина съвсем наскоро.

Смитсън пхна ръката си в пролуката.

— Зная. Моите съболезнования. Всъщност той ме бе наел да му свърша нещо. — Стиснаха си ръцете и строителят измъкна купчинка бележки от джоба си. — Господин Чейс ми плати за поправката на

един метален улук на гърба на къщата и за подмяната на счупените керемиди. Най-добре да ви върна парите. Много съжалявам.

Гидиън взе банкнотите, погледна ги — около двеста лири — и ги върна.

— Задръжете ги. Може би ще успеете да поправите и покрива, докато отстранявате щетите от пожара?

— Благодаря. — Мъжът прибра парите и се усмихна съчувствено. — Секунда, да ви донеса една визитна картичка от микробуса. Обадете ми се, когато решите. И моят старец умря преди година, знам как е. Родителите са странно нещо... Побъркват те, докато са живи, а после, когато вече ги няма, имаш чувството, че светът ти се е срутил.

Гидиън започна да си мисли, че отлагането на ремонта не е добра идея. Нищо нямаше да спечели от това.

— Съжалявам, беше глупаво от моя страна. Ако искате, може и сега да погледнете щетите и да ми направите оценка за ремонта. Ще съм ви много задължен.

Смитсън го измери с поглед:

— Сигурен ли сте? Не е проблем да дойда и друг път.

— Не. Моля, заповядайте. — Излезе навън. — Ще ви въведа през задния вход. Искате ли нещо за пиене? Тъкмо сложих чайника на котлона.

— С удоволствие. Чай с две бучки захар, моля.

Присъствието на майстор в къщата бе странно успокояващо, даваше му възможност да се разсее от тежките мисли с банални ежедневни дейности. Така сякаш приемаше, че животът продължава. Отключи задната врата.

На строителя не му трябваше много време да огледа пораженията и да направи оценка на нужната работа. Стените бяха от масивен камък и почти не бяха пострадали. Щеше да ги измие с вода под налягане и евентуално да добави хоросан на няколко места. Гидиън му остави чаша чай. Смитсън благодари и продължи да си записва с молив върху сгънат на две лист хартия.

В кабинета цареше пълен хаос. Паркетът бе унищожен и трябваше да се смени. Прозорецът също беше за смяна. Мазилката на тавана се бе напукала и изпопадала, гредите бяха оголени и грозно

чернееха. Майсторът мина през кухнята, където Гидиън преглеждаше прав сутрешната поща.

— Извинявам се за прекъсването. Имате ли нещо против да огледам и горния етаж над кабинета? Може да има опасност от срутване на пода заради пожара.

— Разбира се, вървете.

— Благодаря.

Гидиън стоеше и се чудеше колко ли още писма за баща му щяха да пристигнат. Колко пъти при вида им щеше да изпитва пронизващата болка от загубата. А после се сети за нещо друго. Нещо много по-притеснително. Вратата на скритата стая бе отворена. Той хвърли пощата и хукна по стълбите.

Мъжът не се виждаше никъде. Втурна се в спалнята. Нямаше го и там. Гидиън изхвърча в коридора и влетя в стаичката. Смитсън бе коленичил в ъгъла. Вдигна глава и на лицето му се изписа усмивка.

— Има една пукнатина в средата, но не е голяма. Може ли да повдигна мокета и да проверя пода както трябва?

— Не. Не, не може! — Не успя да прикрие тревогата в гласа и изражението си. — Вижте, това бе грешка. Съжалявам. Прекалено скоро е. Ще ви помоля да си вървите.

Строителят се изправи.

— Разбирам. Няма проблем. Но на ваше място не бих останал тук, преди мястото да бъде проверено и обезопасено. Пожарът вероятно е повредил носещите греди. Може да поддадат и подът се срути.

— Благодаря ви. Сега обаче наистина искам да си вървите.

Мъжът отново го погледна със съчувствие.

— Разбира се. Ще пусна визитната си картичка в пощенската кутия. Обадете ми се, когато наистина се чувствате готов.

Гидиън го придружи на долния етаж и го изпрати през задната врата. Сърцето му блъскаше лудо в гърдите. Дали не го обземаше параноя? Човекът изглеждаше свестен, дори приятен. Просто се опитваше да помогне.

Въпреки това имаше нещо, което го притесняваше. Проследи отдалечаването на микробуса, след което се върна в стаята. Дневниците на баща му бяха разместени.

Кейтлин Лок имаше едно много просто правило по отношение на мъжете — една среща и после сбогом.

Сега, докато седеше в апартамента на баща си, ѝ се наложи да си припомни всички причини да се придържа към това правило. У Джейк Тимбърленд имаше нещо, заради което ѝ се искаше да зареже предпазливостта.

Не беше само добрият външен вид. Всички мъже край нея бяха хубави. Нито пък богатството му. Така или иначе, за да се навъртат край нея, мъжете трябваше да имат пари. Просто той бе толкова... същински британец. Кое, в крайна сметка, бе и причината да дойде в проклетата им държава. Да опита от Англия. Да види нещо по-старо от къщата на баба си. Да се потопи в културата, която бе променила света; владяла половината земно кълбо. Кралица, империя и разни такива старинни работи.

Някъде дълбоко в себе си наистина бе мислила, че може да се запознае с мъж като него, така екзотично необикновен и задълбочен. Тя бе наясно, че у Джейк има доста повече от видимото на пръв поглед. Може би дори романтика. Раздялата на родителите ѝ преди години почти бе изличила подобни мисли от главата ѝ. Сега обаче копнежът ѝ се връщаше, подклаждан от съобщения като полученото преди малко. Снимка на един прекрасен изгрев, а под нея думите: „Нека го посрещнем заедно. Ела с мен в нощта. Ще посетим магично, древно място, където ще приветстваме яркочервения изгрев. Смей се с мен и остани да видим и залеза.“

Предложението определено бе изкусително. Без нощни клубове и преследващи я като хиени папаради. Без непрестанното дебнене на наетата от баща ѝ охрана. Бягство от реалността. Съобщението докосна душата ѝ, която жадуваше за свобода. Написа в отговор само едно „Да!“.

Не знаеше как ще се промъкне покрай костюмираните мъже, които винаги я следяха, покрай радиостанциите и камерите им за

наблюдение. Щеше да намери начин. Тази нощ щеше да се изплъзне от златната клетка и да полети.

След изненадващото посещение на строителя и неговото душе не наоколо Гидиън се чувстваше уязвим. Голямата стара къща бе изолирана. Вече го бяха нападнали веднъж и той не искаше да се случи отново. Не желаше да изгуби дневниците и шанса да разкрие тайните на баща си. Трябваше да вземе предпазни мерки — да заключва вратите, да пуска алармата.

Наложи му се да проведе няколко телефонни разговора. Отне му повече от час да убеди хората от охранителната фирма, че не е крадец. Най-накрая му казаха как да нагласи отново системата и той се изненада приятно от силата на звука ѝ. Не че имаше значение. Тук и малък ядрен взрив вероятно нямаше да се чуе.

Реши да претърси мястото за някакъв вид оръжие, с което да се защитава при нужда. Откри една брадва в бараката за инструменти и взе голям нож от поставката в кухнята. Това бе най-доброто, което успя да намери. Беше малко странно да ги разнася със себе си, докато си приготвя сандвич с печен боб за обяд, но по-добре да има чувството, че леко се е чалнал, отколкото да се тревожи.

После намери дистанционното (приличаше на джойстик за плейстейшън) за портата на градината и я заключи. Нагласи алармата, така че да покрива долния етаж, след което се оттегли в скритата стаичка на баща си. Взе чаша чай, бутилка минерална вода, ножа и брадвата. Знаеше, че не може да живее вечно така, но точно сега искаше да се чувства в безопасност, а не вкочанен от страх.

Припомни си коментарите на Смитсън за опасността от срутване на пода. Ами ако беше прав? Ами ако наистина огънят бе прогорил фатално поддържащите греди и те поддадяха? Щеше да пропадне през пода и вероятно да си строши гръбнака. Помисли си, че полудява. Страхът бе плъзнал в него като вирус. Трябваше да го унищожи в зародиш.

Хладно и методично се захвана да дешифрира дневниците, за да си прочисти главата. Късно вечерта установи, че вече ги разчита автоматично, без да му се налага да използва таблицата със символите.

Баща му твърдо бе вярвал, че Последователите на Светините били спасени от смъртоносни вируси. Първо от така наречения „азиатски“, или „руски“ грип през 1889 година, от който загинали един милион души, после от пандемията от „испански грип“ през 1918 година, която убила почти петдесет милиона души. Същото се случило през 1957, когато нова вълна на азиатския грип отнела живота на почти два милиона души по цял свят. После през 1968, когато „хонконгският грип“ погубил един милион, и отново през 2009, по време на смъртоносна пандемия от „свински грип“, вируса H1N1.

Нито един от Последователите не се простил с живота си.

Гидиън бе скептично настроен, но и очарован от тези твърдения. Определено имаха голяма притегателна сила. Не бе изключено излекуването да е резултат от някаква психосоматична реакция към камъните, подклаждана от силна вяра. Сети се за чудото в Лурд, признато от църквата. Доколкото си спомняше, повече от двеста милиона души бяха посетили града, за да се поклонят пред Богородица. Атеистът в него поставяше знак на равенство между двете — лечебната сила на камъните и тази на извора в подножието на Пиренеите. И двете му се струваха еднакво невероятни.

Погледна часовника си — почти един през нощта. Беше гладен и изтощен. Всъщност бе прекалено уморен и напрегнат, за да слезе долу и да си направи нещо за ядене. Зарече се да прочете само още една страница и после да си ляга.

След малко пожела направо да си бе легнал. Един откъс накара кръвта му да изстине.

„Гидиън знае само, че болестта на майка му е била смъртоносна. Единственото хубаво нещо на думата «рак» е това, че плаши хората и секва желанието им да разпитват повече, особено когато става дума за дете. Надявам се, че никога няма да разбере, че е била болна от ХЛЛ. Никога да не осъзнае, че е наследствено. Уповавам се на Светините, на връзката ми с тях, на своята чиста кръв, която им предложих в замяна на тази на детето ми.“

Прочете абзаца отново. Главата му запулсира, докато се опитваше да проумее прочетеното.

В ума му се бяха запечатали единствено ключовите думи „рак“, „наследствено“, „ХЛЛ“.

ХЛЛ.

Какво бе това? Беше ли болен от него? Щеше ли да умре?

Повелителят на кръга се разхождаше из тъмния успокояващ пръстен на Светините с вперени в ярките звезди очи. Нощното небе приличаше на черна като сажди лавина, безкрайна мистерия, тъмен ураган, спускащ се към спящите долу невежи. Негов дълг бе да наблюдава вместо тях, да разбира вместо тях. Да ги спаси от собственото им безразсъдство.

Той чувстваше промяната в невидимите течения и черни потоци над себе си. Съзвездията се завъртаха и променяха местоположението си. Усещаше летаргията на Лиридите^[1], нетърпението на приближаващите се смъртоносни Делта аквариди^[2]. Разпознаваше мощното дърпане на приливите и отливите, ветровете, които се носеха над океаните, нарастващите пукнатини в обвивката на земното ядро.

Както винаги, наивните щяха да се стекат тук за лятното слънцестоеене — с мъниста в косите и събрани за молитва ръце, без да крият надеждите си за диви оргии и наркоманска еуфория. Щяха да се задавят със собствената си наивност, всички до един. Дори онези, които се смятаха за умни, не разбираха, че важното събитие не е слънцестоеенето, нито дори самото слънце, а пълнолунието, което идваше след това.

Равновесие, винаги ставаше въпрос за равновесие. Толкова много от тях никога не виждаха очевидното. Боговете постъпваха по същия начин като великите фокусници: разсейваха зрителите и така успяваха да ги заблудят. Единствено избраните виждаха истината отвъд космическите илюзии. Оставете слепците да се проснат на земята, да позират и да се превземат по време на поразителното светлинно шоу на равноденствието. Изкуплението и спасението се криеха в здрача, когато луната се издигаше и достигаше върхната си точка, най-голямата си мощ.

Повелителят разбираше значението на невидимото. Фермерите бяха научили този основен урок още в незапомнени времена. Реколтата, която виждаме, зависи от неща, които не можем да видим. Мракът в земята трябва да бъде уважаван и обичан точно толкова,

колкото и светлината в небето. Древните, както и децата им са знаели, че невидимите сили на земята, от които зависи растежът, трябва да бъдат подхранвани. Те се нуждаят от хладни гробове, от кървава закуска, от богатството на костите.

Учените са открили, че кръвта обогатява почвата с жизненоважния за развитието азот. В кръвта обаче се съдържа и нещо друго, нещо изключително важно — душа. А земята колкото повече получава, толкова повече иска.

След четирийсет и осем часа лятното слънцестоене щеше да доведе при Стоунхендж десетки хиляди хора. Невежите щяха да приказват глупости, да се хият и да се държат като маймуни, да се катерят по камъните като пещерни хора. Да твърдят, че ги е докоснала енергията, която са копнеели да почувстват.

Само ако знаеха истината, жестоката истина, а именно че в онзи миг кръгът щеше да е пуст, лишен от божественото присъствие. Светините щяха да са в своя Храм.

Докато се отдалечаваше, повелителят се усмихна. Утре щеше да се върне и да започне поклонението си. Щеше да се помоли пред всеки един от боговете и да поеме в себе си техния божествен дух. Щеше да се превърне в техен съд, портал, през който щяха да преминат до древното светилище под черната почва.

---

[1] Метеорен поток, който се наблюдава от 687 г. преди Христа. Пикът му обикновено е през април. ↑

[2] (Южни) Делта аквариди: силен метеорен поток, който достига пика си около 28 юли. ↑

Ерик Денвър оглавяваше охраната на семейство Лок от почти двайсет години. Първо охраняваше съпруга, после жена му, а сега и дъщеря му. Бе ангел-пазител на всеки от тях.

Том Лок се бе издигнал сам и сега бе мултимилионер. Когато го избраха за вицепрезидент на Съединените щати, му се наложи да се примири с охраната на Тайните служби. Когато опряха до Кейтлин обаче, той се възпротиви — искаше единственото му дете да има лично пространство. Затова тя си имаше Ерик. Като се вземеше предвид колко бе непокорна, изборът му се оказа правилен. Онези костюмари от Вашингтон щяха да се скъсат да злословят, ако знаеха дори половината от онова, което тя вършеше в Обединеното кралство, докато уж учеше.

Ерик ежедневно изпращаше доклади на вицепрезидента, но за някои неща си замълчаваше. Детето трябваше да има малко свобода, възможност да си поеме дъх. Дори той виждаше, че понякога се задушава от цялото това внимание и непрекъснатото следене. Затова понякога — като сега — си затваряше очите и ѝ позволяваше да се поотпусне.

Беше почти полунощ, когато се довлякоха шест от приятелките на Кейтлин. Едва се държаха на краката си и почти се стовариха пред апартамента ѝ, стискайки чантички и бутилки шампанско. С тънките си ръце с изкуствен тен държаха шестима мускулести младежи, които сякаш бяха слезли от рекламен плакат на армията: едри, с остригани глави и бицепси като топки за ръгби. Очите им бяха изцъклени от погълнатите наркотици и алкохол.

Ерик и Леон, дясната му ръка, пристъпиха напред и блокираха пътя на мръсната надрусана дузина.

— Писането на домашни заедно е отменено, дечица! — заяви той, когато разпозна две от момичетата. — Прибирайте се вкъщи.

Най-високият от младежите — блондин с физика, която би отказала повечето хора, — пристъпи наперено напред.

— Не искаме проблеми, брато! Дойдохме тук само да се позабавяваме с Кейтлин!

Ерик вдигна вежда: „Брато“ не бе сред обръщенията, които смяташе за приемливи от страна на някакво бяло хлапе.

— Тази вечер купон няма да има. Госпожица Лок е на много важна среща — с чаша какао и телевизионно предаване.

Златокоското като че ли се канеше да изпита търпението му, но в този миг Кейтлин отвори вратата и го спаси. Четири от момичетата се разпищяха с пианско въодушевление и се втурнаха към нея. Момчетата тръгнаха след тях, но двамата бодигардове им препречиха пътя. От монтираната на стената уредба гръмна някакво популярно парче.

Мъжете се измерваха с погледи, когато две от момичетата се втурнаха към тях. Едното се хвърли на врата на Ерик и се опита да го целуне. Той я отдалечи от себе си и внимателно я изправи на крака. Тя приглади блестящата си синя коктейлна рокля и се изкикоти.

— Моля те, Ерик, пусни ни вътре всичките, м-о-о-л-я те! Не можеш да държиш Кейтлин затворена! Тя трябва да се позабавява малко.

Момичето миришеше на алкохол и парфюм, освежител за уста и още нещо.

— Хайде, Джейни! Хващай под ръка приятелчетата си и се прибирайте вкъщи! Знаете правилата. Кейтлин се забавлява достатъчно миналата вечер.

Ситуацията се промени за секунди. Един от младежите се завъртя и извика:

— Зарежи го, Джейни! Да се омитаме оттук! — Той и още двама сграбчиха две от момичетата и ги повлякоха обратно към асансьорите. — Хайде, да отиваме в „Чайна“.

Тези няколко думи бяха достатъчни да изкарат и останалите жени от апартамента. Едната се кикотеше толкова силно, че се спъна и си счупи токчето. Леон ѝ помогна да се изправи и тя закуцука след останалите, стиснала обувката си в ръка.

Когато вратата на апартамента се затръшна, Кейтлин изкрещя отвътре:

— Много съм ви задължена, проклетници такива!

Ерик се усмихна и се вслуша в звънчето на асансьора, който бе стигнал партера. Върна се при вратата и леко почука:

— Кейтлин, ние само се грижим за твоята безопасност.

— Мамка ти! Лягам си.

Във вътрешността на апартамента се затръшна още една врата.

Той погледна към Леон:

— Можеше да е и по-зле.

— Например?

Ерик се ухили широко:

— Можехме да ги пуснем да влязат. Тогава вече наистина щяхме да си имаме проблеми.

Взеха няколко таксита пред сградата и поеха на север от реката — земята на безкрайните купони. Ерик и Леон се прибраха в собствения си малък апартамент точно до този на Кейтлин, направиха си кафе и седнаха да гледат телевизия. Около тях бе пълно с монитори, свързани с охранителните камери към площадката, асансьорите, стълбището и тротоара отвън. Сега, докато Кейтлин се цупеше в стаята си, можеха да се отпуснат. Нямаше да им се налага да кръстосват с нея Сохо или Уест Енд и непрекъснато да дебнат за евентуална опасност. На никого от тях не му допадаше идеята за още една вечер по клубовете и улиците.

Утре щяха да променят мнението си. Утре щяха да узнаят, че сред крясъците, целувките, вливанията и излизанията на момичетата бяха изпуснали нещо, нещо много важно. Кейтлин.

Гневният глас, разнесъл се от вътрешността на апартамента, не бе нейният, а на Аби Рихтер. В момента младата американка се бе сгушила в огромното легло на Кейтлин. Смяташе да се наспи хубаво, за да има сили за утрешното конско, което Ерик щеше да ѝ дръпне, щом научеше за размяната.

А междувременно Кейтлин се взеше на предната седалка на миникемпера^[1] „Фолксваген“, който Джейк Тимбърленд бе наел специално за случая.

— Ретро модел Т2 — похвали се той, след което добави с ирония: — Мощен 1,4-литров двигател, който светкавично ще те отведе до целта с невъобразимата скорост от деветдесет и пет километра в час. Погледни отзад, ако искаш — истинско рокендрол гнезденце!

Тя се промъкна между седалките като малко дете и се захвана да изследва задната част на кемпера. Откри няколко шкафчета, натъпкани с храна (основно леки закуски), DVD-устройство, телевизор с плосък екран, удобна малка печка и хладилник, пълен с шампанско, ягоди и три различни вида сладолед.

— Е-хе-е! — провикна се въодушевено при вида на сладоледа. Очите ѝ за миг се спряха на задната седалка, която се разтягаше и ставаше на спалня.

След малко Кейтлин се върна отпред и го целуна по бузата, преди да седне на мястото си.

— Страхотно е! Всичко е страхотно!

— Радвам се, че ти харесва.

— Леле, така съм въодушевена! Е, къде отиваме?

— Някъде, където никога не си била. Място, за което много хора мечтаят, но малко са имали възможност да посетят.

Тя го удари шеговито по ръката:

— Стига, де! Кажи ми!

Джейк се разсмя:

— Няма. Изненада е.

Прекошиха реката и се отправиха на запад към Хамърсмит, отминаха Брентфорд и се насочиха на север от „Хийтроу“. Стигнаха до една река и поеха на юг по течението ѝ. Движеха се по път, чиято черна настилка приличаше на сгурия. Разтърпкаха се малко на една бензиностанция близо до Флийт, след което се покатериха обратно в кемпера и скоро Кейтлин заспа.

Джейк продължи да шофира още час. Бореше се с умората, като слушаше радио и от време на време хвърляше по някой поглед на спящата красавица до себе си. На няколко пъти хвана ръката ѝ — просто така, за да я подържи. Умът му бягаше някъде далеч, далеч напред. Представяше си как връзката им се е задълбочила. Най-накрая видя знака, който търсеше, и отби. Паркира, угаси двигателя и мина отзад, за да разпъне леглото.

Неподвижността на колата разбуди Кейтлин. Той се приведе над нея, погали я по косата и прошепна:

— Пристигнахме.

Тя измърмори нещо. Клепачите ѝ трепнаха и се вдигнаха — още не се бе отърсила от съня.

— Ела да легнеш отзад, там ще спиш по-добре, поне за известно време.

Тя успя да се разбуди достатъчно, за да се замъкне до леглото. Сви се на кълбо, а той легна до нея и придърпа завивката над телата им. Кейтлин го попита сънено, със затворени очи:

— Къде сме?

— Почакай до изгрева — отвърна ѝ той и леко я целуна.

---

[1] Кемпер-каравана, или само кемпер — нещо средно между микробус и каравана. ↑

Лий Джонс бе изгубил представа за времето. Припадаше и идваше в съзнание. Можеше да са минали часове или дори дни. Осъзнаваше единствено онези моменти, в които болката стисваше като в менгеме крайниците му, а в гърлото му се надигаше писък.

Лежеше гол и по лице на пода в Голямата зала. Беше близо до смъртта, изгубил бе поне един-два литра кръв. Леденият Оброчен камък под него бе смъкнал температурата на тялото му до такава степен, че бе на границата на хипотермията.

Събуди се. В главата си усещаше дълбоко ритмично думкане, сякаш пневматичен чук се спускаше върху нея на равни интервали. Обаче бе доволен, че е жив. Някой бе прерязал връзките, които преди стягаха крайниците му, и вече можеше да движи ръцете си. Двама Помагачи в плътни роби с качулки забелязаха, че се е размърдал, пристъпиха напред и внимателно го повдигнаха, след което го увиха в няколко одеяла.

Свърши се.

Тялото на Джонс бе вдървено и той едва ходеше. Сетивата му бяха странно изострени. Не усещаше краката си, но чуваше силното ехо от стъпките си, сякаш ходеше по повърхността на гигантски барабан. Помагачите го придържаха, докато той се поклащаше из студенияте хладни коридори.

— Ще те отведат в помещението за пречистване — заяви един далечен, хладен глас. — Ще те измият и ще те облекат, а после ще ти дадат инструкции.

Думите сякаш оставиха отпечатък във въздуха, подобно на звукова вълна, уловена от устройството за запис и после отразена като начупена линия на екрана. Джонс се напегна, погледна през рамо и видя сричките, които се влачеха зад гърба му като опашката на шарено хвърчило. Сигурно го бяха упоили с нещо. Халюцинираше, това бе всичко.

Отведоха го до една дълбока каменна вана, изсечена в скалата. Отгоре с бучене падаха водите на сърдито гърмящ водопад. Водата бе

червена. Кървавочервена. От нея се вдигаше пара и подът приличаше на чиния с доматиена супа. Джонс застана гол, замръзнал и ужасен. Не искаше да помръдне.

— Всичко е наред. Довери ни се.

Един от Помагачите протегна ръка и я пхна под мощната кървава струя. Когато докосна кожата му обаче, водата стана прозрачна — кристалночиста; все едно идваше директно от някой високопланински поток.

Джонс пристъпи напред и затвори очи. Парата, която се вдигаше от този странен душ, миришеше на ръжда и желязо. Сърцето му подскачаше. Имаше чувството, че хиляди нагорещени игли се забиват в скалпа му.

Макар и много бавно, вкочанените му от студа нервни окончания започнаха да се връщат към живота. Топлият порой продължаваше да се изливаше отгоре му. Най-после отвори очи и погледна тялото си. Водата се оттичаше, прозрачна и чиста. Нямахте кръв. Всичко бе съвсем нормално.

Помагачите бяха застанали на ръба на каменното корито с кърпи в ръце. Той излезе изпод струята и тръгна към тях, като оставяше мокри отпечатъци по покрития с плочи под. От мястото за пречистване се разнасяше млечнобяла мъгла. Подадоха му дрехите му, както и една груба роба, прилична на чувал. Сега и той бе член на Гилдията. Бяха го приели.

В ъгъла имаше голямо огледало, в което можеше да се огледа в цял ръст. Той изви тяло, за да види раните, нанесени от Повелителя. Странно. Обърна първо дясната, а после и лявата си ръка, които Повелителят бе срязал в началото на ритуала. Отново хвърли поглед в огледалото.

— Какво става тук?

Мъжете край него не отвърнаха нищо.

— Имах рани и кър вях силно. А нямам никакви белези! — Изви се за пореден път и погледна отражението си. — Не виждам нищо. Няма и следа!

Една загърната в дълъг плащ фигура изпълни рамката на вратата. Джонс вдигна поглед и разпозна грубото изсечено лице под качулката. Шон Граб, или Змия. Неговият брат от Гилдията.

Гордият наставник се усмихна на протежето си:

— Облечи се, Гуцер. Имаме важни задължения и трябва да се захващаме за работа.

Събота, 19 юни

Едва минаваше четири сутринта, когато небето започна да просветлява. Джейк нежно събуди Кейтлин и ѝ помогна ѝ да излезе от кемпера, защото краката не я държаха. Тя затрепери на сутрешния хлад и Джейк побърза да вземе две одеяла и кошницата за пикник, която бе напълнил с продукти от хладилника. Гушна я.

— Къде сме? — измърмори тя. — Още нищо не виждам.

— Ще разбереш след минута. Това е част от старата Англия. Утре сутрин тук ще е пълно с хиляди хипита като теб, но сега мястото е само наше. Единствено за теб и мен. Резервирал съм го.

— Резервирал си го?

— В днешни дни всичко може да се купи. Имаше други хора, които бяха платили, за да дойдат на обиколка точно днес. Аз обаче им платих да не го правят. Купих ги. Заради теб.

Прекалено бе трогната и уморена, за да каже каквото и да било. Тръгнаха през влажната трева. Мракът отстъпваше пред зората и постепенно започнаха да се различават очертанията на нещо огромно. Нещо, което се издигаше пред тях в розовата топлина на настъпващото утро. Зениците ѝ се разшириха и тя попита, втренчила невярващ поглед във величествените форми:

— Божичко, какво е това? Прилича на някакъв шантав космически кораб!

Точно така беше. Сякаш огромен каменен космически кораб се бе разбил в земята. Джейк разпери широко ръце и тържествено обяви:

— Добре дошла в Стоунхендж!

— Великолепно е!

Тя се измъкна за миг от ръцете му, огледа шеметната сцена, после се върна и го целуна силно. За известно време останаха така, прегърнати под избледняващите съзвездия. Заклучени в своя собствен свят и откъснати от всичко друго, освен от самите себе си.

— Хайде — хвана той ръката ѝ. — Да отидем в центъра.

Затичаха се. Тя не можеше да си спомни кога за последно се е чувствала по този начин — толкова свободна и изпълнена с енергия.

Джейк остана малко по-назад, за да я снима. Ползваше един стар малък никон. Сигурен бе, че ще пази снимките завинаги. Някой ден, когато остарееха, щеше да ги изрови и щяха да си припомнят днешния ден. В момента твореше история.

Кейтлин спря, останала без дъх, и обви ръце около един от сарсените. Приличаше на дете, увиснало на крака на родител-великан. Разсмя се и започна да му позира.

Щрак.

Отметна косата си с ръка и се нацупи.

Щрак.

Целуна камъка и го погали.

Щрак. Щрак. Щрак.

— Още една! — подвижна ѝ Джейк.

Тя се облегна на камъка и изпрати въздушна целувка в обектива.

Щрак!

Той спря да снима и отново се предаде на копнежа да я целуне. Впиха се един в друг. Гърбът ѝ бе опрян на гигантския камък, тялото му бе притиснато към нейните топли и меки извивки. Заля ги вълна от чиста, неподправена сексуална енергия.

Тя затвори очи и се остави на течението. Издигна се като птица, понесена от кипящия прилив на страстта му. Предаде се в ръцете му, нахлули под дрехите ѝ, позволи му да покори плътта ѝ. Тайнството и магията на романтичната му изненада я надвиха и тя забрави всичко друго.

Той се сгърчи отгоре ѝ. Това не бе страстта, която бе очаквала. Всъщност беше смущаващо и неприятно. Не като оргазъм, а като внезапно и неловко залитане, при което той удари челото си в нейното.

Кейтлин потръпна и притисна ръка към удареното място. Джейк се отдръпна от нея.

— Ау! — възкликна тя, ядосана, че е развалил прекрасния момент.

В този миг една ръка се притисна към устата ѝ. Ръка на непознат.

Тя едва успя да хвърли паникьосан поглед към изпадналия си в безсъзнание любовник, когато на главата ѝ нахлузиха качулка, а на устата ѝ залепиха лепенка.

След шейсет секунди полето отново бе пусто и тихо. Чуваше се единствено песента на птиците, поздравяващи новия ден. Слънцето завърши бавния си възход в синкавото небе над кръга.

Змия караше кемпера, а на пода отзад лежеше Джейк Тимбърленд със завързани очи и крайници. Гущер го следваше със старото мицубиши „Уориър“ на един свой приятел. Кейтлин Лок бе хвърлена на задната седалка, овързана, със запушена уста.

Инструкциите към Наблюдателите бяха пределно ясни: не изпускайте от поглед мястото и изчакайте Светините да направят своя избор. Бъдете търпеливи. Точно както при последното жертвоприношение, изборът ще бъде техен. Така и стана.

Двойката пристигна по мръкване. Когато утрото настъпи, те нахлуха в кръга и докоснаха камъка, който Повелителят предрече, че ще бъде докоснат. Бяха привлечени към него — точно както бе казал той.

Последователите наричаха този конкретен трилитон „Търсеция камък“. Змия не изпитваше никакви съмнения — двамата бяха привлечени именно от него. Те сами избраха съдбата си. Дракони и останалите от Вътрешния кръг щяха да са доволни — двамата с Гущер бяха свършили добра работа.

Обикновено Змия не ги хващаше в самия кръг. Щом избираха жертвите, ги следваха, понякога седмици или месеци наред. Взимаха невероятни предпазни мерки преди всяко отвлечане. Сега обаче времето бе срещу тях. Звездите променяха местоположението си. Оставаше само седмица до следващата фаза на Луната. Обновлението трябваше да се завърши. Времето едва щеше да стигне, за да пречистят жертвите.

Младежът отзад неочаквано започна да блъска с крака по дървения под като малко дете в пристъп на гняв. Той щеше да се научи да пази тишина. Много скоро. Змия пусна радиото и го усили.

След няколко минути излезе от пътя и пое директно през полето. Тази земя беше собственост на Гилдията — поля, гори и долини, в които някога бяха живели древни племена от мезолитната, неолитната и бронзовата епоха. Змия спря на едно тихо и усамотено място в близост до тайната пътека, която водеше до скрития вход на

Светилището. Гуцер паркира мицубишито зад кемпера и зачака учителят му да предприеме следващата стъпка. Знаеше само, че ще оставят жертвите тук и ще откарат кемпера до някаква плевня, където щеше да остане до стъмване, след което най-вероятно щяха да го откарат до някоя автоморга и да го смачкат за старо желязо.

Змия изключи двигателя и мина отзад. Поне мъжът бе спрял да рита — явно си бе научил урока. Най-добре бе да не се съпротивлява.

Да не се противи на онова, което щеше последва.

Гущер бавно тръгна към паркирания кемпер. Чудеше се защо Змия все още се бави вътре. Надникна през прозорчето и го видя приклеknал в колата. Отвори вратата и пхна глава в пролуката:

— Всичко наред ли е?

— Не, не е! — Змия се обърна. — Изобщо не е наред!

Гущер се качи и затвори вратата след себе си.

— Защо, какво има?

Змия се отдръпна и разкри тялото на пода.

— Мъртъв е.

— Мъртъв?!

Това е една от онези думи, които просто се налага да повториш. Не че така придобиват повече смисъл.

— Мъртъв! — Змия подчерта значението на думата, като вдигна ръката на Джейк Тимбърленд и я пусна.

Крайникът падна с глухо тупване и без никаква реакция от страна на собственика си.

— Мамка му!

— Да. Мамка му.

Гущер бе в шок. Пристъпи напред и погледна сгърченото тяло на пода.

— Какво му има?

— Освен това, че сърцето му не бие и няма пулс ли?

— Имах предвид какво го е убило.

Змия поклати глава:

— Нямам представа. Може би съм го ударил прекалено силно. Или ти си го вързал прекалено стегнато и той се е задушил.

В продължение на цяла минута се взираха виновно в трупа и се питаха кой от тях е отговорен за смъртта му.

И двамата знаеха каква съдба очакваше двойката. Жертвоприношение. Преживяването би било несравнимо по-лошо за мъжа. Само че щеше да се извърши пред очите на боговете, с тяхната благословия, в тяхна чест и под тяхната закрила. При специални

мерки. Всички процедури се планираха и извършваха така, че участниците да не бъдат под заплаха. А не както стана тук. Това бе провал.

Гущер наруши мълчанието:

— Какво ще правим?

По-възрастният мъж седна и подпря глава на ръцете си.

— Опитвам се да измисля нещо.

— Може просто да ги зарежем — предложи Гущер и кимна към пикапа. — Никой не знае нито за момичето, нито за него. Можем да ги откараме някъде и да ги оставим там.

Змия се замисли.

— Тя видя ли лицето ти?

— Не, не мисля. Всъщност може и да ме е видяла, но за половин секунда... най-много.

Змия изкриви лице.

— И това ѝ стига. Човек успява да забележи много неща за половин секунда. — Замълча за миг, после добави: — Тя знае къде е била и по кое време, ще може да разкаже. Прекалено е рисковано.

— Да я убием тогава — сви рамене Гущер. — Така или иначе щеше да умре. Може да нагласим нещата все едно гаджето ѝ е станало агресивно. И без това ѝ се беше нахвърлил там, при камъните. Обзалагам се, че са правили секс преди това. ДНК-то му ще е навсякъде по нея. От полицията ще решат, че той го е направил.

Наставникът му отново поклати глава:

— Тя бе избрана. Докосна Светините. Наш дълг е да им я дадем.

Гущер започваше да се паникьосва:

— Наш дълг е да не се оставяме да ни тикнат в затвора!

Змия запази самообладание и си събра мислите.

— Трябва да откараме кемпера някъде и да го скрием, така че да не се вижда. После ще се обадя на моя човек от Вътрешния кръг. Нека Повелителят да реши.

— А момичето?

Той кимна:

— Остани тук с мъжа. Аз ще я отнеса в Светилището.

Гущер не бе никак щастлив от този развой на събитията.

Дори на това усамотено място, далеч от шосета и къщи, не искаше да остане сам с труп.

— Побързай тогава.

Змия изтича до мицубишито. Девојката се бореше с въжетата с почервенияло от напрежение лице и ужасени очи. Поне беше жива.

Кейтлин видя паниката, изписана на лицето му. Страхът бе заразен и тя започна да рита и да се мята като риба на сухо.

Змия помисли дали да не свали лепенката от устата ѝ и да се опита да я успокои, но се отказа. Най-добре да я вкара вътре по възможно най-бързия начин, да я заключи и да се обади на Дракон. Трябваше да му каже каква ужасна каша са забъркали.

Заради вчерашното си откритие Гидиън почти не спа през нощта.

ХЛЛ — хронична лимфоцитна левкемия. Ужасяващо заболяване, резултат от мутацията на ДНК на лимфоцитните клетки. С напредването на годините увредените клетки се размножават и унищожават нормалните клетки в лимфните възли и костния мозък. В крайна сметка успяват да надвият и кръвообразуващите клетки и болният повече не може да се бори с инфекцията.

Така бе умряла майка му.

Знаеше всичко това, защото цяла нощ бе чел за болестта в интернет. Откри, че тя се наследява, но не винаги. Това бе въпрос на късмет — нещо като медицинска руска рулетка. Той може би имаше заболяването, а може би — не. Времето щеше да покаже.

В този миг нещо дълбоко заровено в паметта му се раздвижи и изплува от пясъците на забравените кошмари. Като дете не беше здрав — непрекъснато боледуваше от настинки и сенна хрема, имаше кашлица и му се виеше свят. Веднъж се разболя много сериозно — висока температура, обилно потене, треска. Толкова бе зле, че баща му го спря от училище и го заведе в болница да го изследват. Спомняше си множеството машини и монитори, иглите, забодени в ръцете му, сериозните, намръщени лица около себе си. Възрастните говориха дълго помежду си, като гледаха той да не ги чуе. После му позволиха да се прибере вкъщи. Очите на баща му бяха зачервени, все едно бе плакал.

Спомни си и още нещо.

Наложи си да спре за секунда, за да се увери, че умът му не му прави номера. Дневниците го бяха разтърсили и объркали, в момента бе изтощен и прекалено чувствителен. Възможно бе да страда от някакъв синдром на фалшиви спомени, да приписва на миналото събития, които в действителност не са се случили.

Но не, не бе така. Споменът бе истински.

Баща му го накара да легне в студената метална вана в старата им къща. Спомняше си го ясно, защото страшно се засрами от голотата

си. Натаниел изсипа върху него някаква студена сива вода. Обля го от главата до петите и му каза да наплиска и лицето, и косата си. Настоя да не хаби нито капка.

Когато излезе от ваната, трепереше от студ и страх. Баща му го уви в една кърпа и силно го прегърна. Каза му да не се притеснява, че водата е специална и ще прогони болестта му. Точно така бе станало. Заболяването изчезна, при това почти веднага. Върна се на училище само след няколко дена, чувствайки се напълно здрав.

Още едно парченце от пъзела на детството му си дойде на мястото. От онзи ден повече никога не се бе разболявал.

Дори не настиваше. Ако се случеше да се пореже, раната заздравяваше много бързо.

Гидиън отиде в старата спалня на баща си и се погледна в огледалото на тоалетката. Нараняванията, които бе получил при нападението на подпалвача, бяха изчезнали. Кожата му изглеждаше съвсем здрава. Не бе останала дори следа от разцепената устна и порязването на бузата му. Сякаш никога не го бяха ранявали.

Върху разнебитения покрив на старата плевня се бяха разположили черни гарвани — от онези, които налитат на мърша. Постройката изглеждаше изоставена от поне дваисет години. Дракон посочи към птичата армия, докато двамата с Муха вървяха през високата яркозелена трева.

Удари с юмрук по изкорубената от времето дървена врата на плевнята и птиците се разлетяха в небето. След малко се спуснаха обратно и накацаха в клоните на дърветата, които растяха по края на полето.

Отвътре се чу странен, настойчив шум: удар на метала в метал, разместване на тежки предмети. Змия вече ги бе съзрял през пролуките в стената на плевнята и отвори. Изглеждаше силно притеснен и засрамен.

— Съжалявам за цялата тази каша.

Дракон не каза нищо. И той съжаляваше — за провала, за това, че му се наложи да дойде тук да оправя чуждите грешки. Дватама мъже се вмъкнаха покрай Змия и той отново заключи. Дотъркаля една развалена косачка за трева и подпря вратата с дръжката ѝ.

— Благодаря, че дойдохте.

Дракон бързо се огледа наоколо:

— Сами ли сме тук?

Змия кимна:

— Изпратих Гущер вкъщи.

— Добре — отсъди Муха. — Поне едно нещо си свършил както трябва.

Дракон мина направо на въпроса:

— Къде е тялото?

Шон посочи към другия край на плевнята, където бе паркиран кемперът.

— Там е, вътре.

— А жената?

— Тя е на сигурно място в Светилището. В една от стаите за размисъл.

Това бе евфемизъм. Въпросните помещения бяха просто изсечени в камъка ниши с големината на килер за метли. В тях бе невъзможно да коленичиш, камо ли да седнеш или да легнеш. За въздуха имаше съвсем тесни процепи в близост до краката и главата на молителя.

— Каза ли нещо?

— Нищо смислено. Само крещеше.

Муха се усмихна:

— След час-два ще спре.

Змия отвори плъзгащата се врата на кемпера и тримата се качиха в него. Дракон се приведе над трупа:

— Претърсихте ли го?

Змия поклати глава. Муха отвори жабката и извади от нея документите за наемането на превозното средство, шофьорска книжка и някакво пликче.

— Екстази. Много оригинално скривалище, няма що! — Пусна пликчето на шофьорската седалка и взе договора. — Ето му името — Едуард Джейкъб Тимбърленд, адрес Ню Кавендиш Стрийт, Мерилибоун.

Взе шофьорската книжка и погледна снимката.

— Да, същият е. На трийсет и една години. — Обърна страницата. — И има цели шест наказателни точки^[1]!

— Вече няма да се тревожи за подобни неща — отсече Дракон и си пое дълбоко въздух. — Добре, да обобщим. Този тип и приятелката му наели кемпер „Фолксваген“, за да си организират посещение в хипарски стил на Стоунхендж. Това значи, че никой няма да ги потърси поне още ден-два.

Огледа ги и се усмихна:

— Положението не е толкова зле. Светините са си подбрали идеалните жертви — свободни души, които разполагат с достатъчно свободно време да си играят на деца от шейсетте години.

Змия си отдъхна с облекчение:

— Добре, а с него какво да правя?

— Нищо. Ще оставим кемпера тук, докато приключи церемонията, а после ще се отървем от двата трупа едновременно.

Върви да закусиш както трябва. И си почини. Ние ще поемем момичето оттук нататък.

---

[1] В Обединеното кралство книжка се отнема при натрупване на 6 наказателни точки в рамките на 2 години (за първа книжка на млад шофьор) или на 12 в рамките на 3 години за останалите. [↑](#)

Главен инспектор Джуд Томпкинс нахлу в стаята на отдел „Криминално разследване“ с потъмняло като буреносен облак лице:

— Бейкър, Докъри, в конферентната зала след пет минути. Никакви закъснения!

Изчезна точно толкова стремително, колкото и се бе появила. Джими погледна към Меган:

— Това пък какво беше? След десет минути имам среща с информатор!

— Мисля, че това е по-важно, Джими. Най-добре да звънеш на човека и да отложиш срещата.

— Мамка му! — Той почти изтръгна слушалката на телефона и заизбира номера с такава злост, сякаш искаше да счупи всички бутони.

Меган спокойно довърши документа, върху който работеше, запази го и заключи компютъра. Наля си чаша вода от машината в кухненското помещение и бавно тръгна към заседателната зала.

Оказа се, че вече е претъпкана. Събрала се бе цяла тълпа големи клечки. Опита се да свърже лицата с имена и позиции.

Имаше петима сержанти, поне трима инспектори, двама главни инспектори, началникът на службата комисар Джон Роуландс и — начело на масата, естествено — таткото на Джими, главен комисар Грег Докъри. От двете му страни се бяха настанили двама елегантно облечени цивилни, които Меган не познаваше.

— Защо ни привикаха? — попита я Чарли Ланинг, един от униформените инспектори, докато се настаняваше до нея. — Има ли нещо общо със слънцестоенето? От всеки скапан жив плет, покрай който мина, вече изскачат наркоманчета! Мисля, че ще е по-зле от обикновено.

— Знам точно толкова, колкото и ти. — Меган кимна към другия край на дългата маса. — Ония с костюмите изглеждат твърде сериозни за фенове на слънцестоенето. Цялата работа е прекалено официална. Намирисва на проверка от министерството. Или пък на нови съкращения.

— В моята група не остана нищо за съкращаване. Така сме се оголили, че ни лъцят костите. Направо сме на минус.

Не им се наложи дълго да правят догадки. Заместник-началникът на областното полицейско управление повиши глас:

— Моля за внимание!

Изчака няколко секунди да утихне шумът.

— Събрахме ви тук, защото възникна проблем от изключителна важност. Вляво от мен е Дрю Блейк от американското посолство, а вдясно — Себастиан Инграм от вътрешното министерство. — Вдигна една снимка от масата и я обърна към тях. — Това е Кейтлин Лок, на двайсет и две години. Американска гражданка, която следва в лондонски университет. Изчезнала е.

Завъртя снимката първо наляво, после и надясно, за да могат всички да я видят, след което продължи:

— Някои от вас може би познават тази млада дама. Госпожица Лок е нещо като знаменитост. Спечели американското риалити шоу „Сървайвър“, освен това е дъщеря на холивудската звезда Кайли Лок и, разбира се, на вицепрезидента на Съединените щати Том Лок.

Почти всички присъстващи си записваха, така че Докъри изчака, докато химикалките спряха да скърцат.

— На този етап нямаме причина да вярваме, че с Кейтлин се е случило нещо лошо. Не е получено искане за откуп. Знае се, че е доста свободолюбива, така че е възможно просто да е избягала с новия си приятел. Все пак никой не я е виждал от полунощ и трябва спешно да я открием. Въпросът е от изключителна важност — повтори той още веднъж и огледа лицата край масата, за да провери доколко осъзнават сериозността на ситуацията. После махна с ръка към началника на областния отдел за криминални разследвания.

Джон Роуландс се изправи. Той бе слаб мъж, малко над петдесетте, изключително сериозен. Освен това бе единственият полицай в цялото графство, който бе работил в столицата в отделите за тежки криминални престъпления и антитероризъм. Бе разследвал убийства, отвличания и терористични атаки. Изложението му бе подробно, но по същество:

— Снощи, малко преди полунощ, Кейтлин Лок е заблудила личната си охрана, че си е легнала, и се измъкнала от апартамента на баща си в централната част на Лондон. Тръгнала с мъж, когото

приятелите ѝ познават само като „Джейк“. По-късно се обадила на своя приятелка от една бензиностанция във Флийт и ѝ съобщила, че пътуват на запад, но не знае къде точно отиват — било изненада. Приятелката каза, че звучала щастлива и ентусиазирана. Кейтлин споменала стара кемпер-каравана, но не дала описание — нито марка, нито цвят.

Замълча и изчака около минута, докато запишат и осмислят чутото.

— Като се вземат предвид слънцестоенето, караваната и времето, има голяма вероятност тази млада жена да се намира на наша територия. Ако е така, искам да я откриете и върнете в Лондон, преди камериерките да са сменили чаршафите на леглото ѝ!

После се обърна наляво:

— Аз ще ръководя разследването, главен инспектор Томпкинс ще ми е пръв помощник. Тя ще ви разясни подробностите и ще ви възложи индивидуални задачи веднага след настоящата среща. Полицейските управления на съседните графства ще проведат собствено разследване. В момента уведомяваме пресата за изчезването на Кейтлин.

Навсякъде край него се разнесоха стенания.

— Проявете здрав разум, хора. Обществеността и пресата могат да открият това момиче много по-бързо от нас. Те са нашите очи и уши. Използвайте ги, но без да злоупотребявате с тях. Да няма обидени после. И без глупости. Всички журналистически запитвания трябва да минават през нашия отдел по комуникациите. Сега вървете да хапнете нещо, защото скоро няма да ви се удаде такава възможност.

Дракон чу новината по радиото. Не всичко, но достатъчно. Ставаше въпрос за дъщерята на холивудска актриса и американски политик, която изчезнала заедно с приятеля си. Били с каравана. Извади евтината нокиа и звънна на Муха.

— Чу ли новините от последния час?

— Не. Наблизо няма нито телевизор, нито радио.

Дракон се замисли.

— Чакай.

Влезе в интернет през телефона си, отвори търсачката и отиде на страницата на Би Би Си. Това бе водещата новина. Под заглавието имаше снимка на момичето.

— Чуй това! — започна да чете на висок глас: — „Американската риалити звезда Кейтлин Лок, дъщеря на вицепрезидента Том Лок и актрисата Кайли Лок, е изчезнала от дома на баща си в Южен Лондон. Била е с мъж, чието име не е известно. Госпожица Лок, двайсет и две годишна, вероятно се намира в западната част на страната. От полицията молят всеки, който я види, да се обади веднага на изписания по-долу номер. Тя има спортна фигура, висока е метър и седемдесет и пет, има тъмна коса до раменете и кафяви очи.“

Прибра телефона в джоба си:

— Ти ходи до Светилището, след като се разделихме тази сутрин, нали? Прилича ли на описанието?

Муха едва успя да произнесе:

— Така мисля.

Дракон трепна:

— Защо? Какво те кара да мислиш така?

— Американка е, в това няма никакво съмнение. Освен това е добре сложена и изглежда спортна натура. Млада.

Дракон затвори очи и му се прииска нищо от казаното да не бе вярно.

— Отивай там веднага! Аз ще се обадя на Повелителя.

Затвори, без в действителност да знае какво да предприеме. Ако момичето наистина бе дъщеря на американския вицепрезидент, сънародниците ѝ щяха да обърнат земята, за да я открият. Може би дори в момента проследяваха телефонните обаждания с прочутите си шпионски сателити.

Вдигна поглед към небето, като почти очакваше да види реещо се над главата му метално насекомо, записващо всеки звук. Ако наистина умееха да правят такива неща, той вече бе казал прекалено много.

Набра номера:

— Дракон е. Трябва да се срещнем. Спешно е.

— Разбирам. Ще дойда възможно най-бързо.

И двамата бяха наясно с мястото на срещата при подобни спешни случаи. Дракон нямаше време да се държи учтиво:

— Когато затвориш, изхвърли телефона си на някое обществено място. Може да сме в опасност.

Линията заглъхна. Той отвори телефона си и извади батерията и SIM-картата, за да ги изхвърли отделно от апарата. После се качи в колата и подкара бързо към Светилището, стараейки се да не нарушава ограниченията за скоростта. По пътя се отклони на три пъти, за да се отърве от телефона. Всеки път поглеждаше нагоре и се чудеше дали не го наблюдават.

Повелителят на кръга идваше и си отиваше незабелязано през личния си вход към Храма — онзи, за който само той знаеше, защото бе описан в наследените от него свещени книги.

Мина по неохранявания коридор, влезе в собствената си стая и седна да изчака Дракон. Съвсем скоро на вратата се почука. Той подвижна:

— Влез!

Дракон се поколеба на входа.

— Седни.

Гласът на Повелителя издаваше раздразнението му, че са го извикали така спешно. Махна с ръка към извитата като подкова каменна пейка срещу себе си. Дракон седна там и намести гънките на робата си. Гласът му бе нисък и звучеше извинително:

— Момичето, избрано от Светините, се оказа дъщеря на американския вицепрезидент. Съобщиха го по новините.

За миг на лицето на Повелителя се изписа шок, който почти веднага изчезна:

— Дори да е така, както ти сам каза, Светините избраха нея.

В очите на Дракон проблесна страх:

— Повелителю, не трябва ли да я отдалечим от себе си? Много скоро ще я търсят не само американските служби за сигурност, но и всяко ченге във Великобритания!

— А нима те са по-важни от онези, които следваме?

— Не, Повелителю.

— Повтарям — тя бе избрана. Нали?

— Да, Повелителю, но...

— Достатъчно! — прекъсна го той остро. Тонът му не оставяше място за спорове. — Нашите вярвания, дейност и ритуали са протичали необезпокоявано от полицията в продължение на векове. Цели хилядолетия съществуването ни е било запазено в пълна тайна. Това не се дължи на късмет. Нас ни направлява волята на Светините, а

те са много по-могъщи от което и да било правителство или полицейска служба!

Дракон разбра:

— Съжалявам. Сметнах, че предпазливостта не би била излишна.

Повелителят кимна в съгласие.

— Добре е, че си се сетил и ме предупреди. — Впери поглед в събраните върхове на пръстите си. — Значи момичето е онова, за което съобщават по радиото? Кейтлин Лок?

— Да.

— А какво стана с приятеля ѝ?

Дракон преглътна мъчително. Страхуваше се, че ще бъде обвинен за провала.

— Мъртъв е. Починал е, когато Наблюдателите са пленили него и момичето. Било е нещастен случай.

Повелителят не се разтревожи особено:

— Или просто такава е волята на Светините. Може би мъжът не е бил достоен. А тялото му и кемпер-караваната, за която споменаха по новините?

— Оставихме ги наблизко, в една плевня, построена на наша земя.

— Отървете се от тях, и то бързо! — Повелителят се надигна от каменното си кресло. — Приключихме. Има хора, които ме очакват. Обади се на членовете на Вътрешния кръг и им съобщи за срещата ни. Предай им какво съм казал и какво искам да бъде свършено. Звездите се подреждат, а Луната се променя. Продължаваме по плана.

На Меган се падна караваната. Трябваше да докладва директно на Томпкинс. Освен Джими Докъри получи още двама помощници — сержантите Тина Уорън и Джак Дженкинс. Уорън не ставаше за нищо, вече го бе установила. Можеше единствено да прави чай, да изпълнява дребни поръчки и да налее бензин в служебната кола. Дженкинс бе обещаващ. Повишен наскоро, все още неопитен, но умен.

Меган разпредели задачите:

— Джак, взemi показания от приятелката на Кейтлин — онази, която последна е разговаряла с нея. Разпитай я отново за превозното средство. Зная, че не е получила описание, но ти въпреки това попитай. Може да си спомни нещо.

— Джим, отиди с екип криминалисти до бензиностанцията във Флийт. Намира се на шосе М3. Трябват ни записите от наблюдателните камери към предния двор, където, освен колонките за гориво има и сервиз. Възможно е да са използвали тоалетните, така че изискай и записите от паркинга. Разпитай в магазините и ресторантите наоколо, покажи им снимката — да си размърдат малко мозъците и да си припомнят нещо. Вероятно са пазарували там или са хапнали. Разбери какво точно и кой им го е продал. Ако имаме късмет, може да са разпитвали как да стигнат до дестинацията си. Или дори да са си купили карта. Навсякъде проверявай охранителните камери — може да са ги заснели някъде. Тина, прати хора да разпитат — да зададат същите въпроси на бензиностанциите преди и след Флийт. Може да са спирали и другаде.

И тримата стояха и я зяпах в очакване на още инструкции.

— Веднага. Искam да подходите към случая с пълното съзнание, че животът на момичето може да зависи от нас.

Още не бяха тръгнали, когато Меган на свой ред грабна телефона. Позвъни на една приятелка в „Пътна полиция“ и отправи запитване за караваните. Докато изчакваше, влезе в интернет и започна да разглежда превозните средства от този тип. Имаше десетки видове кемпер-каравани: фиати „Шайен“, „Дукато“ и „Комета“, фордове

„Транзит“, фолксвагени „Транспортер“, уинебаго, тойоти „Хайейс“, „Хаймър“, бедфорди, мерцедеси. После спря — инстинктът ѝ бе подшушнал нещо. Замисли се. Не за кемпера, а за хората, които го бяха наели: импулсивни; богати. Малко вероятно бе Кейтлин да се движи в бедняшки среди. Приятелят ѝ би трябвало да има пари. Сигурно е искал да я впечатли, да я изненада.

Нито една от караваните на екрана пред нея не ставаше за тази цел, затова написа други ключови думи: „знаменитости“, „кемпер“ и „каравана“. Само след секунда се появи над петдесет хиляди резултата. Заемаха повече от петдесет страници. Най-горе в списъка се мъд्रेха фолксвагените. Отвори един от линковете: „Кемпер-каравани «Фолксваген» под наем“.

При вида на снимката се усмихна. Магическата машина — онази, с която обикаляха Скуби-Ду и Шаги. Написа „кемпер каравани под наем Лондон“ и изтръпна: половин милион резултата. Разгледа няколко линка и установи, че положението не е толкова лошо, колкото изглеждаше. Просто бе задала неточно ключовите думи — бе написала „кемпер каравани“ вместо „кемпер-каравани“, затова търсачката бе показала резултати и за двата типа превозни средства. Поправи грешката си и почти веднага откри телефонния номер на Асоциацията за кемпер-каравани на „Фолксваген“. След малко вече имаше списък на компаниите в района на Лондон, предлагащи въпросните автомобили под наем.

След още два часа списъкът вече бе съвсем кратък. През последните двайсет и четири часа няколко души бяха наели кемпери, но само един изпъкваше. Бе платил със златна карта „Американ Експрес“ и се казваше Джейк Тимбърленд. Сърцето ѝ подскочи — точно както правеше винаги, когато разпознаеше своя човек. Интуицията ѝ не грешеше.

Преди обаче да се обади на главния инспектор, трябваше да проведе един друг разговор — разговор, от който се боеше до смърт. Пак щеше да се наложи някой друг да гледа Сами.

Кейтлин не можеше да се движи. Не виждаше нищо и дишаше трудно. Чувстваше се като погребана жива, само дето не лежеше по гръб, а стоеше права. Толкова бе тясно, че едва успя да повдигне длани до лицето си, по което се стичаха едри капки пот. Страхуваше се.

— Джейк! — изкрещя.

Знаеше, че няма да ѝ отговори. В паметта ѝ се бе запечатал образът на безжизненото му тяло, проснатото в странния каменен кръг. Тогава при вида му ѝ бе призляло, а и сега не се чувстваше по-добре от спомена.

— Джейк!

Имаше чувството, че като крещи името му, го поддържа жив поне в съзнанието си.

Пръстите ѝ опипаха грубия камък и намериха една съвсем тясна пролука. През нея влизаше тънката струйка въздух, благодарение на която все още не се бе задушила. Надяваше се единствено, че онези, които я бяха пленили, са професионалисти — че това не е първото им отвличане и знаят какво правят. Само да не е попаднала на някакви луди изнасилвани или серийни убийци. Ако бяха професионалисти, щяха да се интересуват само от парите и тя щеше да е в безопасност. Е, поне за известно време. Много скоро някой щеше да дойде, да я почисти и нахрани. Да направят видеозаписа и да го изпратят на родителите ѝ. Тогава щеше да започне играта. Бяха я подготвили за това. Ерик Денвър ѝ бе описал целия процес десетки пъти, както и баща ѝ. По дяволите, дори майка ѝ бе говорила с нея за възможността да се случи подобно нещо.

Сега разбираше каква глупост е направила, като тръгна с Джейк и загърби безопасността, осигурена от собствената ѝ охранителна мрежа. В този миг я прониза ужасна мисъл, която срина и малкото останало ѝ себеуважение. Може би Джейк бе съучастник на мъчителите ѝ. Нищо чудно да го бе обмислял от момента, в който я видя за пръв път. Алтернативата бе почти толкова неприятна. Ако той не им бе съучастник, какво бе станало с него? Кейтлин добре знаеше,

че похитителите рядко държат двама заложници едновременно — бе прекалено сложно. Отново започна да ѝ се гади.

— Джейк! — Викът ѝ се превърна в скимтене.

Бяха изминали часове, откакто я затвориха тук, откакто говориха с нея. Гърбът я болеше, раменете, тилът и коленете ѝ бяха натъртени и ожулени от триенето в каменните стени. Освен това бе почти сигурна, че се е изпуснала.

Независимо от болката, схващането и унижението Кейтлин започна да задрямва. Лишен от нещо, с което да се занимава, умът ѝ просто изключваше. Тя се унасяше и сънуваше, че се намира на някакво безкрайно далечно място, което нямаше нищо общо с усойния зандан, в който се намираше всъщност. Докато бе в полусън, стената на килията ѝ се отмести и Кейтлин политна напред. Уловиха я мъже в кафяви роби и черни маски под качулките, които внимателно я положиха на земята.

Когато се свести, лежеше по гръб. Беше замаяна. Със замъглените си очи видя висок черен таван и тежък чугунен полилей, на който горяха дебели свещи.

В полезрението ѝ изникнаха четири покрити с качулки глави. Един рязък глас изплющя смразяващо:

— Съблечете я и я измийте. Церемонията продължава.

Като никога бившият съпруг на Меган бе доволен, че Сами ще спи при него. Дори обеща да ѝ приготви вечеря, вместо обичайното детско меню от „Макдоналдс“. За една работеща майка това бе голямо облекчение.

Върна се към кемпера. Материалите по случая бяха разпилени по цялото ѝ бюро заедно със снимките на Джейк Тимбърленд. Тях бе свалила от „Фейсбук“, след като проследи картата „Американ Експрес“. След пробива събитията се развиваха с главолмна скорост. В Лондон екип от столичната полиция потвърди, че младият англичанин не си е у дома в Мерилибоун. Втори екип бе отишъл при охраната на Кейтлин с негова снимка, а трети бе при родителите на Джейк, лорд и лейди Тимбърленд. Междувременно се проверяваха и разпечатките от мобилните и стационарните им телефони, както и плащанията с дебитните и кредитните им карти. Разследването напредваше с неочаквано бързи темпове.

Меган постави снимките на Тимбърленд и Лок една до друга. Хубава двойка. Пресата със сигурност щеше да полудее — натискът щеше да е достатъчен да разруши самолетоносач. Вгледа се в лицата им и реши, че ако имаха връзка, тя явно бе отскоро. Ако бяха заедно от по-дълго, вече щяха да са ги изтипосали по всички клюкарски списания.

За миг изпита съмнение. Ами ако е сбъркала човека? Между Джейк и Кейтлин можеше да няма никаква връзка. Можеше той случайно да е наел яркосин кемпер в деня, когато тя бе изиграла на охраната си. Може би в момента тя седеше в някоя каравана със съвсем друг човек и се наслаждаваше на гледката от някой хълм, без дори да подозира за съществуването на Едуард Джейкъб Тимбърленд. Възможно бе всичко да е просто съвпадение.

Меган мразеше съвпаденията. Убедена бе, че съвпаденията са начинът, по който Господ проверява дали даден полицай си върши добре работата. Надяваше се екипите, изпратени до бензиностанциите,

да се върнат със запис, на който ясно се виждат двойката и кемперът. Така частите на пъзела щяха да се подредят.

Погледна отново снимката на Кейтлин, след което провери страницата ѝ във „Фейсбук“. Очевидно се поддържаше от специално нает специалист по връзки с обществеността, при това следен от зоркото око на баща ѝ. Не съдържаеше нищо прекалено лично — само мода, музика и дребни клюки. Незначителни, постни теми. Опита с „Туитър“ и се разочарова още повече. Прехвърли се на Джейк. Ако наистина излизаше с Кейтлин Лок, едва ли би пропуснал да го спомене. Нямаше мъж на света, който да премълчи подобно нещо. Обаче и в „Туитър“ удари на камък. Нямаше дори бегъл коментар, никакъв намек за евентуално пътуване до Уилтшир. Все пак не се отказа. Погледна написаното отпреди повече от двайсет и четири часа и сърцето ѝ подскочи при вида на двата реда типична мъжка хвалба: „Имам план да спечеля новата си муза, да строша веригите ѝ и да я направя своя!“

Звучеше окуражаващо. Изкушаваше се да приеме, че става дума за Кейтлин, но имаше нужда от доказателства. Върна се още назад и попадна на поредната находка: „Срещнах една американка, която направо ме покори. Тя е всичко, за което някога съм мечтал!“

Тези кратки бележки водеха към един и същи извод: Джейк бе решил да отскочат за малко до Стоунхендж и да се позабавляват далеч от очите на личната охрана на Кейтлин. Похотта можеше да побърка всекиго, дори синовете на английски лордове и дъщерите на американски филмови звезди. Всъщност най-вече тях.

Сигурно бяха заминали заедно. Изчезнали са от радар на родителския контрол. Може дори да са се оженили. Не, едва ли. Увеличаше се. Със сигурност не бяха хукнали да се женят. Кемперът бе нает само за три дни. Предположението за бягството обаче бе правилно. Вероятно с дружни усилия бяха заблудили охраната на момичето, за да прекарат известно време насаме.

Нещо обаче не се връзваше, но не схващаше какво точно. След минута ѝ просветна. Кейтлин вероятно бе имала намерение да позвъни на бодигардовете си, преди те да бият тревога и всички да полудеят. Защо не го бе направила? Това бе нещо, което както баща ѝ, така и всеки от охраната със сигурност ѝ бе набивал в главата. *Непременно се обади! Каквото и да правиш, обади се!* Тя би се обадила, как иначе.

Но все още не се беше обадила, което означаваше, че нещо не е наред. Нещо въобще не бе наред.

Страхът прониза Кейтлин като нагорещено острие. Група мъже с качулки я приковаха към пода. Щяха да я изнасят, сигурна беше. По-скоро щеше да им прегризе гърлата, отколкото да позволи да ѝ причинят това!

Един сграбчи лявата ѝ китка, друг — дясната. Рязко се извъртя и зарита. Усети, че петите ѝ се блъскат в мека податлива плът.

— Оставете ме на мира, мамка ви!

Дълбоко в себе си бе наясно, че колкото и да крещи и да се бори, полза няма да има. Въпреки това нямаше намерение да се предава без бой.

— Махнете се от мен! Вървете по дяволите!

Ръце, които не можеше да види, сграбчиха глезените ѝ. Други разкопчаха блузата ѝ и смъкнаха дънките ѝ. Преобърнаха я, разкопчаха сутиена ѝ и събуха гащичките ѝ. Мяташе се и викаше, докато гърлото ѝ започна да гори и остана без сили. Цялата ѝ съпротива бе напразна. Сега със сигурност щяха да ѝ се изредят.

Някой дръпна назад косата ѝ и нахлузи на главата ѝ качулка, после я вдигнаха грубо на крака и щракнаха белезници на китките ѝ. Не разбираше какво се случва, но бе благодарна, че не я насилиха. Нечии пръсти здраво сграбчиха раменете и ръцете ѝ и я изправиха, после я блъснаха в гърба, за да върви напред. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че имаше чувството, че ще умре. Повтаряше си наум инструкциите на Ерик. *Не се паникьосвай. Запази спокойствие. Каквото и да се случи, ще се справиш. Въпросът е да живееш минута за минута. Да разрешаваш проблемите един по един. Иначе си мъртва.*

Подкараха я като добиче по дълги тъмни коридори, по-заплетени и от лабиринт. Спуснаха се надолу, после я накараха да стъпи в някаква яма. Смъкнаха ѝ качулката и от мрака на главата ѝ се изсипа горещ водопад. От шока едва си поемаше дъх. Намираше се в нещо като душ-кабина. Или се лъжеше?

После осъзна. Отгоре ѝ не се изливаше вода. Беше кръв. Къпеха
я в кръв.

Дракон и Муха спряха на паркинга до Стоунхендж. Наоколо бе пълно със служители, заети с подготовката за посрещането на слънцестоеенето. Имаше хора навсякъде. Издигаха допълнителни тоалетни и монтираха кошчета на специални поставки, за да са готови за лавината от боклук, която неминуемо щеше да се изсипе. Змия се отдели от групата, която ръководеше, и се вмъкна през задната врата на мерцедеса. Дракон дори не го изчака да седне:

— Трябва да се отървем от кемпера и тялото още тази нощ.

Инстинктът за самосъхранение на Наблюдателя се задейства:

— Няма начин да карам аз! На всички главни шосета са разположени полицейски патрули.

— А твоето момче? — запита Муха. — Той ще го направи ли?

— Гуцер е млад, но не е глупав. Ще го спрат. Знаеш, че ще го спрат!

— Рано или късно от полицията ще открият караваната — заяви Дракон. — Проверяват пътища, паркинги — всички места, където се крият наркоманите. Въпрос на време е.

— А какво ще кажете да използваме екстазито, което открихме в жабката? — предложи Муха. — Ще изглежда така, все едно той и момичето са взели свръхдоза.

Дракон поклати отрицателно глава:

— Не можеш просто да натъпчеш наркотици в гърлото му. Той не е в състояние да преглъща и храносмила, така че химикалите няма да се разтворят. Аутопсията ще покаже, че е направено след смъртта му.

— А какво ще стане, ако от него не остане материал за аутопсия? — настоя Муха. — Може да подпалим кемпера заедно с него. Да инсценираме нещастен случай.

Интересът на Дракон се пробуди:

— Какво точно имаш предвид?

— Ами да предположим, че са били уморени и са спрели насред полето да пренощуват. — Муха се опита да си представи правдоподобна картина и добави: — Може би мъжът е сложил чайника

на котлона и печката е експлодирала. Или пък газовата бутилка. При размера на караваната ще се получи съвсем прилична експлозия.

— Можеш ли да го направиш?

Змия кимна:

— Да, няма проблем. Обаче ще открият само тялото на мъжа и ще се чудят какво е станало с момичето.

Муха се опита да запълни пропуските в сценария:

— Да кажем, че са се скарали. Тя си е тръгнала. Качила се е на автостоп. Слязла е на някоя гара и е напуснала района. — Това бе най-доброто, което успя да измисли. — Ако е извън пределите на графството, изчезването ѝ ще бъде грижа на други. Местната полиция ще се откаже или най-малкото ще забави темпото.

— Можеш ли да се справиш с тялото? — Дракон настойчиво впи поглед в очите на Змия. — Налага се.

Очевидно не му оставяха избор. Нали неговият удар бе убил мъжа. Искаше да пийне нещо. Направо умираше за едно питие. Накрая кимна.

— Аз ще ти помогна — предложи си услугите Муха. — Не е нужно да го правиш сам.

Кейтлин отвори очи и се задъха. Мрак. Беше изправена отново се намираше в ужасното място, което се бе превърнало в неин личен затвор. Не помнеше кой и кога я е върнал адската дупка. Вероятно бе припаднала под „душа“. Водопад от кръв.

Тънки лъчи светлина очертаваха правоъгълна форма точно пред очите ѝ. Вероятно това бе капак на прозорец, през който можеха да я виждат или да ѝ подават храната. Осъзна, че това не е същата дупка, в която бе преди. Беше малко по-различна. Пространството бе по-голямо, макар и не много. Постепенно забеляза и други разлики. Беше без белезници и можеше да вдигне ръце встрани. Опипа стените край себе си. Отпред, отзад и отстрани бе заобиколена от камък. Явно бе затворена подобна на първата, изсечена в стената ниша. Протегна ръце, доколкото бе възможно. До тавана имаше не повече от метър — едва успя да вдигне длани на височината на лактите си.

Нещо докосваше задната част на краката ѝ, точно над коленете. Дали не беше издатина? Пробва да седне и установи, че може да поеме тежестта ѝ. Усещането бе като от неочаквана благословия. Краката ѝ все още бяха боси, но поне бе облечена в нещо като роба с качулка. Размърда главата, раменете и бедрата си, за да почувства материята — беше груба, в гърдите ѝ все едно се триеше шкурка.

Започна да намества парченцата от мозайката от изминалата нощ. Свалиха ѝ дрехите. Изкъпаха я в кръв. Облякоха я роба като техните.

Постепенно си спомни и някои думи. Не бяха кой знае колко, така че нямаше много за анализиране. И една бе достатъчна.

„Церемония“.

Нечий глас бе казал именно това. „Церемонията продължава“.

Само че каква церемония? Какво, за бога, възнамеряваха; правят с нея?

Комисар Джон Роуландс имаше чувството, че не е спал цяла седмица. Времето летеше, кълбото на разследването се разплиташе бавно. Натискът бе безмилостен. Началникът на областната полиция, заместникът му, половината Министерство на вътрешните работи плюс личният секретар на американския вицепрезидент му дишаха във врата. Инспектори и началници влизаха и излизаха от кабинета му на тълпи и подхвърляха на бюрото му късчетата информация, до която се бяха добрали. Последни дойдоха Джуд Томпкинс и Метан Бейкър. Поздрави ги, като използва жалките остатъци от чара си:

— Дами, добре дошли в двореца на удоволствията! Какво ми носите?

— Добри новини. — Томпкинс махна от близкия стол една чиния с остатъци от пица. — Старши инспектор Бейкър откри превозното средство и приятеля на госпожица Лок.

Сините му очи се разшириха:

— Говорете.

Меган сложи един диск на бюрото:

— Тук съм събрала записите от охранителните камери. Първият е от бензиностанцията във Флийт. Цветен е и на него ясно се виждат Лок и Джейк Тимбърленд — мъжът, наел кемпер-караваната.

Роуландс не се нуждаеше от бележките си:

— Синът на лорд Джоузеф Тимбърленд.

— Точно така.

Той взе диска и го плъзна в плейъра, който се намираше под телевизора на лавицата до него. Докато той се занимаваше с дистанционното, Меган обясни:

— Автомобилът, който ще видите, е вносен; „Фолксваген“ тип 2, ретро модел с дясно управление. Цветът му е яркосин, има хромирани тасове и интериорът му е подновен.

Описаното превозно средство се появи на екрана. Кемперът намали и спря на бензиностанцията. От него се измъкнаха две фигури. След секунди изображенията станаха съвсем ясни. Джейк махна с ръка

към колонката — явно подканяше Кейтлин да налее гориво. Остави я да напълни резервоара, а той тръгна към магазина да плати.

— Спрете тук, моля!

Роуландс натисна съответното копче на дистанционното и картината замръзна.

— Погледнете дясната му ръка — усмихна се Меган. — Златна кредитна карта. „Американ Експрес“. Точно нея е използвал, за да наеме кемпера.

Роуландс кимна и изключи телевизора и DVD-то.

— Това ми е напълно достатъчно. Джуд, накарай някой от хората си да направи копия на записа и да ги раздаде на екипите следователи и на пресата. Говори с пресцентъра — да свикат пресконференция за осем сутринта. — Обърна се към Меган: — Добра работа. Предай и на екипа си, че съм ги похвалил.

— Разбира се. Благодаря ви, сър!

Стана, запъти се към вратата, после спря. Роуландс вдигна поглед към нея:

— Нещо друго ли има?

— Сър, ако наистина утре сутрин има пресконференция, бих желала да участвам. Опитът с пресата ще ми бъде от полза.

Той се усмихна и се обърна към главния инспектор:

— Леле, каква амбициозна инспекторка имаш в екипа си!

Томпкинс кимна:

— Болезнено амбициозна.

Той отново погледна Меган:

— Не, инспекторе, не може.

— Защо не, сър?

Сега бе ред на Томпкинс да се усмихне.

— Причините са две, Меган — заяви тя. — Първо, защото вършиш много добра работа по разследването и не искаме да си губиш времето в позиране пред камерите. И второ, прекалено си неопитна, за да те пуснем сама сред тези хиени. Не си подготвена да се справиш с тях, разбираш ли? Вече е доста късно. Защо не се прибереш? Наслади се на заслужената почивка. Виж си детето.

Меган с усилие прикри гнева си. Скастриха я като ученичка. Мразеше снизхождението.

— Благодаря ви, госпожо... за добрината и загрижеността. Само че за дъщеря ми тази вечер ще се погрижи баща ѝ. Така че, ако нямате нищо против, разбира се, ще се върна при екипа си и ще изготвя доклад за свършената работа. Същата, с която комисарят току-що заяви, че съм се справила много добре.

След като каза това, се въртна и излезе, преди да са ѝ отнели последната дума.

Змия погледна часовника си. Полунощ. Моментът бе настъпил.

Изправи се и застана да чака отвън, пред старата плевня. Мислите му бяха черни като нощното небе над главата му. Твърде много неща му се бяха струпали наведнъж. И продължаваха да се трупат. Притискаха го, смазваха го психологически. Не можеше да си поеме дъх дори за секунда. Твърде силно се бе разстроил по-рано този месец, когато се отърваха от трупа на предишното жертвоприношение. Случвало се бе да участва в избора на жертвата, но никога в онова, което ставаше после. Никога не бе виждал със собствените си очи кървавата сеч, нито кланиците. Дори не си ги бе представял.

А сега бе прекосил границата, при това с огромни крачки. Бе отишъл още по-далеч — собственоръчно бе отнел човешки живот. Мисълта, че е причинил смъртта на младежа в кемпера, не му даваше мира. Той бе твърд и суров мъж, навремето бе участвал в множество сбивания, имаше и полицейско досие. Но никога не бе убивал.

Може би, ако сега се предадеше в полицията, щеше да се отърве с по-леко обвинение — непредумишлено убийство. Сигурен бе, че ако им разкаже всичко още сега, щяха да му предложат някаква сделка. Може би дори имунитет срещу съдебно преследване.

Само че от Гилдията щяха да се доберат до него много бързо. Щяха да го открият и да го убият, бе убеден в това. Имаха братя в полицията, в съдилищата, в затворите. Със сигурност щяха да се доберат до него.

Змия обори глава на гърдите си. Това бе просто криза на вярата, нищо повече. На всекиго се случва. Няма начин човек да не я преживее поне веднъж в живота си.

В този миг се появи Муха с бял найлонов плик в дясната ръка.

— Добре ли си? — попита и положи свободната си ръка на раменете на Змия. — Не се безпокой, след половин час всичко ще е приключило. После ще отидем в къщата на Октант. Той ще ни осигури алиби. Ще каже, че цяла нощ сме били при него и сме играли карти. Всичко ще бъде наред.

Муха винаги казваше, че всичко ще е наред. Както и Дракон. А и за тях си бе точно така. За тях всичко бе наред. Живееха си чудесно, без чувство на вина, без угризения.

Плевнята бе осветена от една керосинова лампа, поставена върху обърната наопаки дървена щайга на около два метра от кемпера. Пространството около нея приличаше на жълтото устие на река от светлина. После реката се разливаше и до дъсчените стени достигаха само разсеяни пръски. Когато се приближиха до караваната, колония обезпокоени прилепи се втурна към небето. Муха се разсмя и посочи пляскащите с криле създания:

— Гнусни малки гадинки! Ще ми се да имах нещо, с което да ги изпозастрелям всичките.

Змия дръпна плъзгащата се врата на фолксвагена. Малка вградена лампа примигваше и хвърляше нездрава светлина върху покрития с мухи труп. Опита се да се стегне за предстоящата задача.

— Какво смяташ да го правиш?

— Чакай малко. Първо си сложи това — Муха му подаде тънки латексови ръкавици. — По-добре да вземем предпазни мерки сега, отколкото да съжаляваме после.

Змия ги опъна и непохватно ги нахлузи на ръцете си.

— Добре. Сега гледай и се учи! — отсече Муха и се залови за работа.

Първо взе от малката кухня кошницата за пикник, оставена като подарък от компанията за коли под наем. Усмихна се:

— Тъкмо от това имахме нужда!

От шкафа измъкна чиния, нож, вилица, тенджерата и тостер. Отвори кутия с боб от кошницата, изсипа я в тенджерата, която постави върху печката. Пусна две филии хляб в тостера и извади бутилка водка от плика, който бе донесъл със себе си. Отвори я и наля щедра доза в една чаша.

— Почти сме готови, приятелю. Почти сме готови.

Змия наблюдаваше действията му като изпаднал в транс. Муха отвори шкафа над печката, после пусна газта. Запали клечка кибрит, поднесе я към котлона и над него мигом пламна синкав огнен кръг. После изключи печката и се усмихна доволно.

— Така, приключихме с подготвителния етап. — Посочи трупа. — Сцената е готова. Ето какво се е разиграло тук. Значи нашият човек

остава сам в кемпера, след като се е скарал с гаджето си. — Посочи към водката. — Човекът се напива — напълно разбираема реакция, след като са го зарязали на средата на романтичната ваканция, нали така?

Направи една крачка и насочи показалец към кошницата.

— После, изтощен от караницата, огладнява. — Муха грабна бутилката с водка и започна да плиска с течността около себе си. — За нещастие, понеже е пиян до козирката, се спъва и разлива питието — върху себе си, по пода, върху печката.

Рязко вдигна ръце, за да покаже какво се е случило.

— Бу-у-ум! Пламъците лумват и го обхващат. Превръща се в огнена топка, паникьосва се, започва да се мята насам-натам. Спъва се, пада и си удря главата. След секунди целият кемпер гори, после пламва и плевнята и нашият човек загива в пожара. — Муха изкриви устни и с престорено изражение на тъга заключи: — Понякога несподеляната любов завършва трагично.

Змия не бе в позиция да търси недостатъци на плана.

— И пожарът унищожаваше всички доказателства?

— Точно така. — После размахна показалец и посочи тялото. — Само че трябва да се погрижим за подробностите. Първо ще излеем половината от тази бутилка в гърлото на господина с разбитото сърце, после ще го нагласим така, че да изглежда все едно е паднал. Ще ударим главата му в нещо. Трябва да е на същото място, на което ти си го ударил. По този начин при аутопсията съдебните медици ще установят, че нараняването „съответства на падането“, както казват те. Важното е да не заключат, че съответства на нещо друго, като например на факта, че първо ти си го цапардосал.

Млъкна за миг, после се ухили:

— Накрая ще го залеем с остатъка от пиячката, ще подпалим погребалната клада и ще хукнем колкото ни държат краката.

Змия бе притеснен, но кимна в знак на съгласие.

— Добре, давай да приключваме. Помогни ми да го наместя в седнало положение.

Тялото на Тимбърленд бе тежко и неповратно и издаваше гнусни звуци, все едно нещо в него се трошеше и се освобождаваха газове. В крайна сметка успяха да го закрепят. Муха бутна главата

назад, разтвори устата и започна да налива водка в гърлото му. Змия чувстваше, че всеки момент ще повърне.

— Най-добре да изчакаме минута-две, иначе ще го повърне — заяви Муха.

Остави Змия да придържа трупа, а той самият включи отново газта, подгръ боба и препече филийките.

— Готово. Сега да го преместим до ей ония чекмеджета там. Да, на стената срещу печката. Отвори най-долното. Ще изглежда така, сякаш се е подхлъзнал или спънал и си е строшил главата.

Змия направи, каквото му бе казано, после си пое дълбоко дъх. Заедно започнаха да се борят с тялото. Тимбърленд бе по-дребен и от двама им, но както бе отпуснат в момента, сякаш тежеше цял тон. Накрая Муха го хвана под мишниците и започна да го влачи. Намести главата му над чекмеджето и я пусна. Когато тилът на мъртвеца се удари в ръба на чекмеджето, се чу се тъп звук. Муха остави тялото, както бе паднало, и се изправи, за да се порадва на работата си.

Малко водка се бе изляла от устата на Тимбърленд и бе намокрила предната част на ризата му, откъдето капеше на пода. Като изключим това, инсценировката бе идеална.

— Време за големия финал. Готов ли си?

— Така мисля.

Муха взе наполовина празната бутилка и започна да излива остатъка върху главата и гърдите на мъртвия. Когато я изпразни, я захвърли до ръцете на Тимбърленд. Изключи газта под врящия боб, за да угаси пламъка на котлона, после отново включи газта и разви кранчето почти докрай. Стрелна Змия с поглед, след което измъкна от плика още една бутилка, изля част от нея в устата на трупа и наплиска печката. Накрая посочи вратата:

— Най-добре да идем отвън.

Излязоха от кемпера и застанаха в студената плевня, облени от жълтата светлина на керосиновата лампа. Змия, вече претръпнал, наблюдаваше как Муха излива остатъка от алкохола на пода на караваната. Шишето хвърли вътре.

— Три, две, едно, нула! — Запали втора клечка кибрит. Изчака я да изгори почти до средата, после я хвърли на пода, съвсем близо до трупа.

— Бягай!

Хукнаха като уплашени деца и изскочиха на заобикалящото ги отвсякъде поле. Насред мрака, на безопасно разстояние от плевнята двамата наблюдаваха разгарянето на пожара. Старото дърво започна да пращи и да пука. Огънят се разрастваше. После се чу гръм — газовата бутилка бе избухнала.

Дъските на плевнята поддадоха и се срутиха навътре в огнения ад. Прилепите с писъци се разхвърчаха в небето, далеч от хищните оранжеви пламъци.

Неделя, 20 юни

Кейтлин бе чувала за жени, държани в плен в продължение на години. Заклучени в мазета, понякога в дървени клетки. Знаеше за преживения от тях ужас, защото Ерик ѝ бе разказвал за тях. Твърдеше, че така ще я научи да внимава, да не поема излишни рискове. Потръпна при мисълта, че не бе научила урока си. Може би и други бяха имали същата съдба: затворени в мрачни каменни гробници, където колкото и да крещиш, няма да те чуят.

В главата ѝ ехтяха предупрежденията на Ерик, ужасяващите истории, които според него щяха да я предпазят. Тийнейджърката Даниел Креймър от Кънектикът, затворена в продължение на една година в тайна стаичка под стълбището. Нина фон Галвиц, държана в плен сто четирийсет и девет дни, докато родителите ѝ платили откуп от над един милион германски марки, за да им я върнат. Фусако Сано от Япония, държана в плен цели десет години — цяло едно десетилетие.

Помнеше всичките, помнеше лицата им. И това бяха късметлийките. Ерик ѝ бе показал дълъг списък с германки, холандки, американки, англичанки, италианки — жени, които не бяха имали такъв късмет. Които бяха отвлечени, затворени някъде и след това убити, макар близките им да бяха платили искания откуп.

Чуваше думите на Ерик с кристална яснота, те я преследваха и измъчваха: „Те отвличат за секс, за пари, за да ги измъчват или да си отмъстят на родителите им. Това са опасни хора, Кейтлин. Някои от тях са толкова луди, че биха те отвлекли само за да станат известни. Каквото и да правиш, не нарушавай принципите на сигурността. Не рискувай безопасността си.“

А тя бе направила именно това. Беше сгафила жестоко и сега не можеше да поправи стореното. Прииска ѝ се да заплаче; да хлипа, докато не ѝ останат повече сълзи. Но не го направи. Нямаше да плаче. Напомни си, че не бе плакала нито веднъж през всичките трийсет и девет мъчителни дни на „Сървайвър“. Нямаше тепърва да става ревла.

Опита се да мисли за нещо различно. Припомни си преживяното в риалитишоуто. Партието в началото, първите задачи. Мъжете, които я сваляха. Трийсет и девет дни, двайсет състезатели. Петнайсет епизода, които направиха името ѝ известно във всяко домакинство. По време на едно от директните излъчвания плува гола, с което направо побърка цензурата. Малко оставаше да спрат цялото предаване. Обаче се превърна в истински хит и вдигна рейтинга на шоуто до небесата.

Би го направила отново, по всяко време. „Шок“ и „блясък“ ѝ бяха като нарицателни имена. Почти се усмихна при тази мисъл. Дори в тази мръсна каменна дупка още усещаше сладостта на предишния си живот — парите, славата, брожението, предизвикано от свободолюбивата ѝ природа.

Колко ли дълго обаче щеше да продължи това? Колко време щеше да издържи, преди психопатите, които я бяха затворили тук, да я побъркат напълно?

Гидиън бе стигнал до последните две касети. Вече бе изгледал почти четирийсет. Независимо от гръмотевичната буря, която в момента бушуваше в главата му, бе решил да види всичките. После щеше да си легне.

Пъхна едната във видеото и се вгледа в образа на баща си на екрана. Изглеждаше не по-възрастен от Гидиън в момента. След няколко секунди се чу гласът на Мари Чейс (явно тя снимаше) „Мисля, че вече работи, Нейт. Да — червената светлинка примигва. Започвай, когато искаш.“

Натаниел си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Отмести от очите си кичур разпиляна от вятъра коса. Облечен бе в дебело вълнено горнище в яркосин цвят, тъмни панталони и туристически обувки. Земята бе покрита със сняг, а зад него се виждаше един прекалено познат фон. Стоунхендж.

„Ще ви върна почти пет хиляди години назад — заяви той, като обхвана с широк жест цялата околност. — В дните, когато нашите предци изкопали тук кръгъл ров с диаметър почти сто метра, широк шест и дълбок повече от два.“

Приклекна на земята и постави дланите си върху браздата, където някога се бе намирал ровът.

„Отдолу, точно под това място, археолозите откриха костите на животни, умрели двеста години преди изкопаването на рова. Защо дедите ни са ги заровили тук? Защо са използвали стари кости за очертаването на нов ров? Отговорът е прост: защото тези кости идвали от специални жертвоприношения в чест на древните богове.“

Гидиън се усмихна. Баща му, който имаше склонност сам да си прави реклама, вероятно бе използвал това домашно видео за разнообразяване на скучните университетски лекции. Младият професор на екрана тръгна към каменната окръжност. Докато вървеше, излагаше теория, която сега бе широко известна — че на мястото са открити повече от двеста човешки скелета:

„Историкът от XVII век Джон Обри открил обгорелите човешки кости в петдесет и шест различни дупки. Дали и те са били дарове? Дали Стоунхендж не е бил едновременно крематориум и храм, място за ритуални убийства, с които древните са почитали боговете?“

Тъй като тъкмо бе прочел дневниците, писани едно десетилетие по-късно, Гидиън се учуди на скептичния тон на баща си. Стигна до последната сцена:

„Преди около три хиляди години незнайни ръце пренесли тези сини камъни тук от хълмовете Пресели. Все още не знаем как са го постигнали. От тях направили кръгъл каменен монумент, чийто вход е подравнен с пътя на слънцето по време на лятното слънцестоене.“

Натаниел се приближи към по-големите камъни и протегна ръка към небето:

„Някои от тези гигантски сарсени са три пъти по-високи от мен и тежат по четирийсет тона. Невероятно талантлив са били древните строители, които са успели да ги изправят и да поставят хоризонтално отгоре им други, не по-малки сарсени. Използвали са много сложна и напредничава техника на сглобяване — т.нар. «длаб и зъб», при която издадената част на един предмет влиза в жлеб, издълбан в друг предмет. — Продължи да върви към центъра на окръжността. — Тук, в самото сърце на кръга, под формата на подкова са подредени пет двойки изправени сарсени, свързани с по един хоризонтален. Това са трилитоните.“

Гидиън прегледа останалата част от касетата първо на двойна, а после и на четворна скорост. Наблюдаваше как баща му се мятал комично насам-натам и с резки конвулсивни жестове сочи Камъка на петата, Оброчния камък и североизточния вход.

После реши да си почине малко. Направи си чаша чай и се върна да изгледа последната, невписана в каталога касета. Издърпа я от картонената ѝ кутийка и видя етикета, на който пишеше: „На Гидиън, моя любим син, моята гордост и радост“. Не беше написано от баща му. Гидиън не бе виждал този почерк от десетилетия, но го разпозна на мига. Беше на майка му.

Джими Докъри навлече полиетиленов непромокаем костюм, проклинайки факта, че именно него извикаха посред нощ. Като че ли все на него натрисаха най-лошата работа и гробарската смяна, която изискваше много труд и малко мислене. Ако някой някъде беше забъркал каша, викаха Джими да я оправя. Първо трябваше да търчи подир някакъв изчезнал нехранимайко, да разчиства след самоубийството на някакъв дъртак, а сега — изгоряла плевня. Та той беше много по-добър следовател, отколкото го смятаха. Ако баща му, заместник-началникът, знаеше какви простотии го пращат да разследва, щеше да ги изхвърли всичките!

Докъри показва служебната си карта и се наведе да мине под потрепващата на вятъра жълта лента. Един уморен участъков полицаи си записа името му, след което го пусна да влезе сред почернелите ребра на плевнята. Мощните флуоресцентни лампи на криминалистите осветяваха овъглените останки на кемпер-караваната — обгоряло копие на онази от записа на бензиностанцията. Същата, която се издирваше от половината полиция в страната. Джими тръгна към превозното средство, като внимаваше къде стъпва, за да не компрометира сцената на местопрестъплението. Вътре завари мъж и жена, коленичили на пода да изследват тялото.

— Момичето ли е? — попита Джими. — Онова, изчезналото?

Съдебният патолог Лиса Хамилтън дори не се обърна при въпроса, но разпозна гласа му.

— Не. Мъж е. И, сержант, да ви предупредя — не ми висете на главата, не ме притискайте и много внимавайте да не ми оплескате сцената на местопрестъплението.

— Разбрано.

Джими не се обиди от тона ѝ, нито от резките ѝ думи. Всички се надпреварваха да му казват да не прави това или онова. Пък и имаше слабост към Лиса. Дори в два през нощта нещо в нея успяваше да събуди първичния му инстинкт.

През рамото ѝ виждаше трупа, който приличаше на недобре опечена пържола — смесица от розово и черно, от която на човек му призляваше. По обгорелите кости бяха залепнали парцаливи останки от дрехи, а по цокъла и пода се стичаха локвички от човешка мазнина. Джими забеляза, че шасито на кемпера е огънато.

— Експлозия ли е имало?

— Изглежда, е гръмнала газовата бутилка — отвърна един от помощниците, младо пълчиво момче с остра коса, оформена в нещо като шипове. — Съдейки по пътя на въздушната струя, явно е избухнала под готварската печка.

Джими ги заобиколи и отиде да огледа останалата част от изгорялото превозно средство.

— Значи няма следи от момичето, така ли? — подвижна през рамо. — Сигурни ли сте, че наоколо не се търкалят парченца и от нея?

Лиса Хамилтън проточи врат:

— Наистина ли смяташ, че мога да пропусна цяла жена?

Джими се почувства глупаво:

— Не, разбира се. Просто така ни притискат да я открием, че направо сме откачили.

Патоложката продължи да се мръщи:

— Изчезналата жена си е отделен въпрос. В момента единствената ми грижа е този мъж тук. Опитвам се да му отдам полагащото му се уважение, като се опитам да изясня причините за смъртта.

Джими схвана намека и се отдръпна. Край него работеха още неколцина криминалисти — събираха в найлонови торбички и надлежно надписваха всичко, което можеше да се вземе или изчегърта от стените и пода. Видя купчина хартиени пликове, в които имаше счупена водна чаша, обгоряла тенджерка, празна бутилка от водка и почернели прибори и чинии.

При него дойде жена от екипа криминалисти, която носеше найлонова торбичка за улики.

— В жабката открихме шофьорска книжка и документа за наем на превозното средство. Малко са опушени, но иначе са непокътнати.

Джими повдигна пликчето към светлината на близката лампа, за да може да разчете името. Макар и трудно, успя: Едуард Джейкъб Тимбърленд.

Произнесе го на глас и за миг се натъжи. Свържеш ли трупа с някакво име, възприемаш нещата различно; вече не става дума за фантом.

Джими подвикна на съдебната лекарка:

— Професоре, връщам се в управлението. Кога ще бъде готов докладът?

Без да прекъсва работата си, тя отвърна:

— След няколко часа. Ще го пусна по електронната поща от някоя външна линия. Иначе ще съм на разположение около десет часа сутринта, ако искаш да ти го разясня лично.

— Благодаря!

Би било чудесно наистина — един приятен разговор на чаша кафе. Кой знае, можеше и да излезе нещо. На излизане Джими вдигна ръка:

— Спокойна нощ на всички!

Чуха се няколко приглушени отговора. Вече бе излязъл от плевнята, когато съдебната лекарка шеговито изстреля:

— Ами, вечер — сутрин! Трябва да боравиш с правилните факти, детективе, иначе работата няма да върви. Вече е утро, ако не си забелязал.

Гидиън пхна касетата във видеото. Сърцето му биеше забързано.

Едва позна обичната си майка. Бе очаквал да види красивата жена от видеото във Венеция — засмяна, пълна с живот. Реалността обаче бе друга.

Мари седеше в болнично легло, облегната върху бяла планина от възглавници. От ъгъла на образа личеше, че се е снимала сама. Лицето ѝ бе толкова слабо, че костите на черепа прозираха под кожата. Косата ѝ бе преждевременно побеляла и изтъняла, очите — силно зачервени. Личеше, че изпитва силна болка. Мари Чейс умираше.

Тя се усмихна от екрана на сина си и заговори:

„Скъпи мой Гиди! Толкова ще ми липсваш! Надявам се да живееш дълго и много, много щастливо. Надявам се да познаеш радостта да бъдеш родител. След като ти се роди, животът ми придоби нов смисъл. Почувствах се цялостна. Най-много от всичко исках ти, аз и баща ти да сме щастливи заедно.“

Емоцията я надви и тя замлъкна, после продължи:

„Скъпи, това ми желание няма да се изпълни. Не ми остава много време, затова трябва да ти кажа нещо. Оставям ти послание за по-късно, когато ще си достатъчно голям, за да не се уплашиш от моето състояние.“

Гидиън избърса сълзите си. За първи път осъзнаваше, че всъщност баща му не му е позволил да види майка си в тези последни

дни, когато тя гаснеше мъчително. Мари Чейс също плачеше, когато протегна ръце, сякаш да прегърне единственото си дете:

„Гиди, никой, освен теб няма да види този запис. Нито баща ти, нито чужд човек. Той е единствено за теб. Има нещо, което трябва да кажа лично и единствено на теб. Баща ти уважава желанията ми. Той е добър човек и те обича повече, отколкото можеш да си представиш. Надявам се да се грижите един за друг, когато мен вече ме няма.“

Тя взе чаша вода от шкафчето до леглото и я поднесе към напуканите си устни. После се насили отново да се усмихне храбро. Гидиън отвърна на усмивката ѝ. Толкова му липсваше; много повече, отколкото бе признавал дори пред себе си.

Мари Чейс довърши съобщението, което му изпращаше от гроба: последните ѝ думи към сина, когото не бе видяла да пораства. Накрая му каза онова, което някога му казваше вечер преди заспиване. Изгасяше лампата на нощното му шкафче, привеждаше се и го целуваше по главата с думите: „Няма от какво да се страхуваш, съкровище. Обичам те и винаги ще съм до теб!“

Образът се превърна във вихрушка от сиви точки и касетата шумно започна да се пренавива. Гидиън се взираше в празния екран, без да може да помръдне. Умът му бе обсебен от шокиращата тайна, която майка му току-що бе споделила с него.

Вече беше три часът през нощта, когато Джими Докъри се яви пред Меган Бейкър, стиснал нацърбена чаша с кафе, над която се виеше пара.

— Може ли за минутка, шефе?

— Разбира се. — Посочи с ръка към един стол. — Какво те мъчи?

Той седна. Изглеждаше капнал.

— Ами... за онова момче, дето е умряло в кемпера.

— Тимбърленд.

— Същия.

— Не се безпокой. Няма да те карам да говориш с родителите му. Онези от столичната полиция могат да свършат тази работа. Поддържат контакт с тях, откакто открихме, че наемът е платен с неговата кредитна карта.

— Не става въпрос за това.

— За какво тогава?

Той изпусна продължителна въздишка и отпи голяма глътка от кафе.

— Сцената на пожара бе пълен хаос. От тялото липсваха части, вероятно откъснати при взрива, кожата се бе стопила, а главата му бе една голяма черна топка! Изобщо нищо не беше наред!

Тя го разбираше чудесно. Видяното го бе разтърсило, но не искаше да говори с колегите си — мъжете щяха да възприемат поведението му като проява на слабост.

— Искаш ли да ти уредя час при психолог?

Той я изгледа ужасено.

— Джими, когато бях на стаж, видях мъж, блъснат от влак. Беше самоубийство. В продължение на дни не можех да мигна. Накрая отидох на психолог и установих, че разговорите с професионалист наистина помагат.

— Благодаря, но съвсем нямах предвид това. Говоря за самата сцена — тя не беше наред! Не отговаряше на онова, което уж се е

случило там.

Сега вече пробуди интереса ѝ:

— Как така?

За миг той се поколеба. Чудеше се дали няма да се изложи.

— Ще видите доклада на патоанатома след няколко часа. Може би ще е най-добре да изчакаме дотогава.

— Не, кажи. Няма проблем, Джими. Ако имаш някаква теория, ако интуицията ти подсказва нещо, искам да го чуя.

— Добре. — Той подпря лакът на бюрото ѝ. — Трите „М“, както казват: местоположение, местоположение и пак местоположение. Нали така?

Тя го погледна объркано.

— Брокерите на недвижими имоти винаги казват, че това е най-важното нещо.

Тя кимна, макар да не бе сигурна какво точно иска да каже. Той се опита да ѝ обясни:

— Значи, тръгнал си с кемпер-каравана — това е спретнат малък дом, в който имаш всичко необходимо. С него можеш да отидеш, където си поискаш. Ще удържи на всякакви капризи на времето — студ, дъжд, сняг. Обаче решаваш да го паркираш в плевня, при това толкова отдалечена от главните пътища, че вероятно половината местни жители не подозират за съществуването ѝ.

Тя започна да схваща:

— Странно е, наистина. Мястото на един кемпер определено не е в плевня.

Той леко се отпусна:

— Да, това е първото нещо. Та, значи... този Тимбърленд е бил пълен сноб, богаташ. Син на лорд, нали така?

— Точно така.

— Ами когато един такъв мъж наема ретрокемпер, за да изведе на разходка новото си гадже, какво друго би приготвил за пътуването?

Тя се замисли.

— Безалкохолни напитки, може би някакви леки закуски, друга храна. Предполагам, шампанско... или пък бутилка хубаво розе, или изстудено бяло вино. Изискани чаши, кристални. — Ясно си представяше картината. — Одеяла за пикник, както и подходяща кошница. Слънчеви очила, може би някакъв подарък за нея.

Джими се усмихна.

— Добре. Е, аз не стигнах толкова далеч, но... Погледнете списъка с предметите, идентифицирани от криминалистите.

Плъзна към нея листа, който преди малко бе взел от принтера. Наблюдаваше я внимателно, докато тя четеше. След минута добави:

— В този списък са включени отворена кутия с обгорели остатъци от фасул в нея; късчета сребристо фолио, вероятно от шоколад; две празни бутилки от водка; някаква смачкана препечена маса, която много прилича на хляб с масло. Нищо неочаквано дотук. Част от нещата вероятно е купил сам, но повечето със сигурност са подарък от компанията, от която е наел превозното средство. — При тези думи посочи най-долу на листа. — В кемпера имаше малък хладилник. Съдържанието му е непокътнато, макар самият той да е пострадал от взрива. И ето че в него откриваме хубав и доста скъп сладолед, както и неотворена бутилка шампанско „Болинджър“.

— Какво точно се опитваш да ми кажеш?

— Двете бутилки водка. Човек, който би изпил тях вместо любимото шампанско на Джеймс Бонд, си е чиста проба закоравял алкохолик! Ако си дал толкова пари за „Болинджър“, би трябвало да отвориш първо него.

Казаното наведе Меган и на друга мисъл:

— Трудно е да запалиш пожар с шампанско, но не и с водка. Смяташ, че алкохолът е използван като катализатор, така ли?

Той сви рамене:

— Не съм сигурен дали шампанското изобщо гори. А вие?

— Нямам представа.

Тя се загледа неவிждащо в пространството, спомняйки си за един друг свят — деня на сватбата си, когато за последен път пи шампанско.

— Няма обаче да си губя времето да проверявам. — Върна се на идеите, които му бе подсказала интуицията. — Прав си, няма логика да изпиеш сам две бутилки водка, когато имаш шампанско „Болинджър“. Същото важи и за паркирането на кемпер в плевня. Още по-подозрителен е фактът, че момичето още липсва.

Джими започна да побутва с крак празния стол до бюрото ѝ.

— Смятате ли, че двамата са се скарали за нещо и тя го е цапардосала? Може да го е ударила по-силно, отколкото е искала, и да

се е паникьосала.

Меган поклати глава:

— Едва ли. Не забравяй коя е. Дъщерята на американския вицепрезидент не би постъпила толкова малоумно. Ако беше виновна, нямаше да подпалва местопрестъплението, за да заличи доказателствата, а щеше да се обади на татенцето си за помощ.

Той се съгласи с логиката ѝ:

— А и това не обяснява бутилките водка.

— Именно. Аз обаче се чудя нещо друго — защо тя не е в кемпера заедно с него?

— Скарали са се и тя е избягала?

— Съмнявам се. Ако бе така, веднага щеше да се обади вкъщи, на охраната или на баща си. Тук не става въпрос за момиче от средната класа. Тя не би се качила на влака за Лондон. Вероятно дори не знае откъде да го хване.

Замълчаха. В главите и на двамата се въртяха едни и същи мисли: Джейк Тимбърленд бе мъртъв, защото някой го беше убил. Кейтлин Лок бе изчезнала, защото някой я бе отвлякъл. Ако успееха да открият Кейтлин, щяха да хванат и убиеца. Надяваха се само, че ще успеят, преди да убие отново.

Змия и Муха отидоха отделно, всеки със своята кола, до дома на Октант. Изкъпаха се, а междувременно Хвърчаща риба прибра в два отделни сака дрехите и обувките им, за да ги изгори по-късно, и им дадоха нови, специално приготвени за целта. На масата за карти ги чакаха чинии със студена пица и кутийки бира. Никой от тях не спомена за случилото се. Играха покер, джин руми и крибидж, докато светлината на новия ден започна да нахлува през мръсния прозорец на задната стаичка. Просто четирима стари приятели, които се забавляват по мъжки.

Граб не сложи и залък в устата си, но затова пък пиеше като викинг. След като се отърваха от тялото, се чувстваше още по-виновен заради убийството. Та той бе ударил момчето леко, при това с малък камък — не по-голям от дланта му. Подобен удар не би трябвало да го убие. Хлапето сигурно бе имало някакъв дефект на черепа или мозъчен проблем.

Въпреки това не можеше да отрече фактите — беше убиец, а това не му понасяше. Ако го заловяха, родителите му щяха да са съсипани. Това щеше да ги довърши. Те бяха над осемдесетгодишни, едва се придвижваха. Живееха в старчески дом. Обичаха го и го подкрепяха, не го изоставиха, докато беше в затвора. Майка му смяташе, че оттогава не се е забърквал в неприятности, че се е поправил, израснал е и сега могат да се гордеят с него.

— Искаш ли друга карта, или ще пасуваш?

Змия стрелна с поглед Муха и хвърли картите си на масата.

— Трябва да си почина малко. — Обърна се към другите двама:
— Благодаря за храната и за всичко друго.

Муха се изправи и го последва до вратата:

— Достатъчно добре ли си, за да шофираш? Искаш ли да те закарам вкъщи?

Той поклати глава:

— Добре съм.

Нещо между тях се бе променило; сякаш бе счупено и не можеше да се поправи. Муха го усещаше, макар да не можеше да го обясни.

— Защо не се върнеш вътре и не останеш с мен през деня? Може да се почувстваш по-добре.

— Добре съм, казах ти вече! — В гласа му се усещаше напрежение.

Двамата мъже приковаха погледи един в друг, останаха така за миг, после Змия отвори вратата и излезе навън в хладното утро.

Муха тръгна след него:

— Почакай малко!

На Змия обаче не му се чакаше. Рязко отвори вратата на старото си мицубиши „Уориър“. Муха постави ръка на рамото му и го спря.

— Чакай малко, наистина трябва да...

Змия замахна и го удари с юмрук в лицето. Всъщност искаше да го направи от три месеца насам. Сега негодуванието и гневът надделяха. Онзи се строполи по гръб на асфалта.

Когато Муха се съвзе достатъчно и докосна с пръсти устата си, която кървеше, мицубишито вече бе отпрашило по улицата напред облак изгорели газове.

Октант и Хвърчаща риба стояха на прага, на лицата им бе изписано безпокойство. Притесняваха се да не би някой да е видял сцената.

Муха обаче бе далеч по-разтревожен от тях. Змия се превръщаше в проблем. Голям проблем.

Началник Алан Хънт обичаше бюрото му да е подредено. Подреденото бюро значеше подреден ум. Той смяташе, че човек винаги трябва да приключва деня си на чисто, без да оставя проблеми за разрешаване на следващия ден.

Според Джон Роуландс, който седеше срещу него, това се дължеше на факта, че Хънт се бе издигнал по съвременния начин: магистратура по право, бързо повишаване в ранг, успехи, ново повишение. Бе председател на Асоциацията на областните полицейски началници. С две думи, златното момче на министерството, с усет към политиката и умение да разтяга бюджета така, че да стигне за всичко.

До комисаря се бе сгърчил заместник-началникът на областната полиция Грег Докъри. Часът бе шест сутринта. На голата букова маса имаше само едно нещо: силно увеличена фотография на Кейтлин Лок.

Хънт докосна снимката с малките си, добре поддържани ръце.

— Добре де, къде е тя, Джон? Защо онези, които са я хванали, не са се свързали с нас?

Роуландс потърка наболата си сива брада.

— Предполагам, че ще установят контакт по-късно днес. Изглежда, са професионалисти — не са се поколебали да убият приятеля ѝ, за да я отвлекат. Сега, когато вече е при тях, със сигурност ще се обадят да поискат откуп.

— И аз смятам така — обади се Докъри. — Вероятно досега не са го направили, защото са били заети да наблюдават развитието. Искали са да видят как ще реагираме на изчезването ѝ. Може вече да са я преместили на безопасно място с друго превозно средство.

Роуландс злокобно потупа с пръст ръчния си часовник:

— Правилото за първите четирийсет и осем важи с най-голяма сила за отвличанията.

Докъри забеляза, че началникът се намръщи. Явно при стремителния си напредък в кариерата не бе успял да научи основни правила, известни на всеки редови полицай.

— Джон има предвид, че според статистиката при тежки престъпления като отвлечане или убийство, ако не заловим престъпника през първите два дни, шансовете ни намаляват наполовина.

Хънт се усмихна:

— Вярвам единствено в положителната статистика, Грегъри, би трябвало да го знаеш!

Другите двама се засмяха с него от любезност, след което той добави:

— След като ми се обадохте за това момче, Тимбърленд, позвъних на Себастиан Инграм в министерството. Оттам са разпоредили САС^[1] да бъдат в бойна готовност, а от „Скотланд Ярд“ да изпратят екип от Специализирана дирекция „Криминална полиция“.

Докъри беше достатъчно умен да не изразява гласно съмнението си в благоразумието на този ход. Роуландс обаче не бе толкова дипломатичен:

— Сър, това разследване си е наше! Ние сме напълно подготвени и можем да се справим с него. Аз самият съм участвал пряко в преговори за освобождаване на заложници.

Началникът започна да го успокоява:

— Не става въпрос за знания и умения, Джон. Тук говорим за политическа отговорност и разпределяне на отпуснатите средства. Всеки ден се чудим откъде да намерим пари, за да купим бензин за патрулните коли. Подобно разследване ще погълне бюджета за цялата финансовата година!

Докъри също се опита да подслади горчивия хап:

— Ще се погрижим да останеш в разследването. Когато и да ни стоварят на главите, ще му се наложи да работи поне колкото теб и екипа ти, ако не и повече.

Телефонът на бюрото иззвъня. И тримата знаеха, че подобно ранно обаждане не може да носи добри новини. Хънт вдигна слушалката и проведе кратък разговор със секретарката си. Човекът, с когото го свързаха след това, явно бе важна клечка, защото той изпъна гръб и се напегна.

След по-малко от минута затвори телефона и с безизразен глас им съобщи новините:

— Господа, вицепрезидентът Лок и бившата му съпруга току-що тръгнаха от Ню Йорк на борда на частен самолет. Скоро ще бъдат тук.

---

[1] САС — Специална авиационна служба, част от специалните служби на Британската армия. САС поемат специалните операции по време на война и антитерористични задачи в мирно време. ↑

Дракон беше гол до кръста и бос, облечен единствено в черно долнище на анцуг. В момента правеше ежедневните си упражнения в специално построения за целта фитнес салон, в разкошната си провинциална къща. Покритите с огледала стени му позволяваха непрекъснато да оглежда мускулите, които бе оформил с толкова усилия. Изглеждаше с десет, може би дори с двайсет години по-млад от своите петдесет.

Замисли се за Змия. Никога не го бе харесвал и беше сигурен, че природата му отговаря на онази на съзвездието, чието име носеше.

Евтината нокиа, която ползваше за поверителни разговори, иззвъня. Щеше да научи последните новини.

Почти бе направил десетте си километра на пътеката, така че я изостави без угризения на съвестта. Изключи звука на музикалния канал, който гърмеше от шейсетинчовия плазмен телевизор, и отиде да вдигне телефона.

— Как мина? Всичко наред ли е?

— Не всичко — гласът на Муха бе напрегнат. — Свършихме работата според плана, обаче нашият човек се разболя.

Дракон веднага схвана кодираното съобщение.

— Има ли причина да се притесняваме сериозно?

Взе една бяла кърпа от близката пейка и избърса потта от лицето си.

— Да, има.

Дракон пусна кърпата и се протегна към бутилката вода до нея.

— Къде е в момента?

— Вкъщи си е.

— Върви го виж. Провери дали не се чувства по-добре.

Муха потри челюстта си. Мястото, където Змия го бе ударил, здравата го болеше.

— Ще изчакам да стане обед. Нека поспи малко. После ще отида у тях да си поговорим.

— Не отлагай прекалено дълго. — Дракон помисли за миг. — Най-добре ще е да не поемаме излишни рискове в момента. Ако наистина е болен, ще се наложи да го излекуваме. Завинаги.

Гидиън бе толкова изтощен, че не му се ставаше от леглото. Видеопосланието от майка му и тайната, която му сподели за сбогом, се оказаха последната капка. Тъгата, безсънието и хаосът от емоции бяха на път да го повалят.

Първо дойдоха разкритията на баща му — Светините, Последователите, жертвоприношенията. После ракът — омразната ХЛЛ, убила майка му. Думите ѝ, предназначени единствено за него, които се забиха като стрели в сърцето му.

Тръгна надолу по стълбите и внезапно се разнесе пронизително дрънчене, което го втрещи. Напълно бе забравил, че снощи активира алармата. Въпреки шока успя да я изключи. С все още препускащо сърце си направи чаша черен чай и седна до кухненския прозорец да погледа края на изгрева.

За кратко, докато наблюдаваше златистата светлина, в която се къпеха върховете на дърветата и нежните извивки на цветните лехи, забрави за ужасите в личния си живот. После обаче чаят му изстина, слънцето се издигна високо и вече нямаше какво да го разсее. Тревогите му отново го притиснаха. Дали наистина гените му представляваха тиктакаща бомба със закъснител, която рано или късно щеше да избухне? Дали щеше да сподели участта на майка си? Или странното кръщение, на което баща му го бе подложил с водата от камъните, го бе изцелило? Припомни си думите от дневниците:

„Аз доброволно ще отдам кръвта си и собствения си живот. Надявам се единствено да са достойни да променят съдбата, която очаква моето бедно, останало без майка дете.

Уповавам се на Светините, на връзката ми с тях, на своята чиста кръв, която им предложих в замяна на тази на сина ми.“

Гидиън уморено се заизкачва обратно към стаята, където на земята лежаха разпилени дневниците. Повечето бяха отворени на страници, които му се бяха сторили важни. На много от тях се споменаваха за Стоунхендж (тема, на която баща му бе посветил не една от книгите си) и мистичните връзки на монумента с пролетното равноденствие, земния прецесионен цикъл^[1], небесния екватор, Платон и Сфинкса.

Винаги бе смятал, че това са пълни глупости, но някои от парченцата, които бе открил, се напасваха и образуваха ужасяващо логична пътека, водеща право към сърцето на странното му и неспокойно детство. Баща му го бе принудил да научи старогръцки, оставяше му кодирани бележки на този език. Подари му най-ужасния подарък за рожден ден на едно десетгодишно момче — „Държавата“ от Платон. Не състезателния велосипед, за който го бе умолявал, а дебела като тухла книга с напълно неразбираема философия за щастието, справедливостта и способността на хората да управляват.

Сега, като гледаше дневниците, усещаше сянката на древния философ в думите на баща си. На не едно място се подчертаваше ролята на Светините в небесната механика и Голямата година^[2] — времето, което е необходимо за един пълен цикъл на прецесията на равноденствията. Грубо казано, около 25 800 години. Толкова, колкото щеше да му отнеме да дешифрира и разбере всичко, което баща му бе написал.

---

[1] Прецесия е промяна на наклона на оста (оттам и на равнината) на въртене на едно тяло. Земната ос прецесира — върти се под наклон около оста на еклиптиката в посока, обратна на посоката на движение на Земята около Слънцето, с период приблизително 25 800 години. ↑

[2] „Голямата година“ е период според календара на майте, равняващ се на приблизително 25 800 години. Предполага се, че поредният такъв период ще завърши на 21 декември 2012 г. (денят на зимното слънцестоене). ↑

Алан Хънт се насочи към мястото, определено за пресконференцията в осем сутринта. Новините за смъртта на Джейк Тимбърленд и предстоящото пристигане на родителите на момичето допълнително бяха нагнетили обстановката. Не можеше да си позволи грешки, не и когато се целеше в поста началник на лондонската полиция. Наясно бе, че назначението му зависи изцяло от справянето му с това разследване.

Репортерите се разположиха около гората от телевизионни камери и микрофони. От двете му страни стояха Докъри и Роуландс. Той почука по микрофона на масата пред себе си и се разнесе високо прашене. Отдавна бе научил предимствата на това да знаеш силата на звука, преди да започнеш да говориш.

— Дами и господа, благодаря ви, че дойдохте, макар да нямахме възможност да ви предупредим по-рано. В два часа през нощта хората ми са открили тялото на трийсет и една годишен мъж сред останките на опожарено превозно средство — същото, което издирвахме във връзка с изчезването на Кейтлин Лок. Тя, както повечето от вас знаят, е дъщеря на актрисата Кайли Лок и вицепрезидента на Съединените щати Том Лок.

Тук направи кратка пауза, за да даде възможност на журналистите от печатни издания да запишат казаното.

— Предвид това развитие помолих лондонската полиция да ни окаже съдействие, като изпрати свои експерти от специализираното звено. — Вдигна ръка предупредително. — Искам да подчертая, че това са превантивни мерки. Предпочитаме да се презастраховаме, отколкото после да съжаляваме. В момента нямаме представа за местонахождението на госпожица Лок. Не сме получавали и информация, която да подсказва, че животът ѝ е в опасност. Разследването се ръководи от комисар Роуландс, който е пряко подчинен на главен комисар Докъри, моя заместник. Те ще отговорят на въпросите ви и ще споделят с вас толкова, колкото сметнат, че е разумно.

Комисар Роуландс прочисти гърлото си, взе подготвеното за пресата досие и го вдигна високо, така че всички да могат да видят снимката на Кейтлин.

— Всеки от вас ще получи екземпляр от тези материали. Вътре ще намерите диск със записите от охранителните камери на мястото, където е видяна за последно. На диска има и снимки на госпожица Лок, на мъжа, с когото е пътувала — Джейкъб Тимбърленд, както и на използваната от тях кемпер-каравана „Фолксваген“. Интересува ни дали някой е забелязал тях или превозното средство през последните двайсет и четири часа. Призоваваме всеки, който е видял нещо дори съвсем незначително, да се обърне към нас.

Един репортер се намеси:

— Ще потвърдите ли, че мъртвият мъж, когото сте открили, е Джейк Тимбърленд? Синът на лорд и лейди Тимбърленд?

Роуландс ловко отбягна въпроса:

— Семейството на починалия все още не е потвърдило самоличността му, така че в момента не мога да отговоря утвърдително.

— Можете ли да кажете със сигурност, че става дума за убийство?

Той отново подходи предпазливо:

— Тепърва трябва да получа доклада на съдебния лекар, който е огледал тялото. Преди това не мога да правя никакви заключения.

— Къде е бил открит трупът?

Роуландс се поколеба:

— Още не сме готови да разкрием точното местонахождение. Надявам се разбирате, че някои детайли по случая се пазят в тайна, за да не се възпрепятства разследването.

Една репортерка с конска физиономия и кожа с цвят на препечен бекон надуши слабото им място:

— Страхувате се, че Кейтлин Лок е била отвлечена, а само похитителите ѝ знаят точното място, където са убили приятеля ѝ — затова ли не желаете да разкриете тази подробност?

Въпросът бе проникателен и твърде близо до истината, така че Грег Докъри се намеси, за да замаже положението:

— Искам да подчертая още веднъж колко важни са нещата, казани от комисар Роуландс. Разследването е в ранната си фаза и част

от информацията, с която разполагаме, трябва да остане тайна. Надяваме се да проявите разбиране. Необходима ни е вашата помощ, за да открием Кейтлин. Ако спекулирате и публикувате измислици, няма да помогнете нито на нея, нито на нас, нито дори на себе си.

Хънт предугади, че журналистите ще продължат да любопитстват, освен ако не им подхвърли по-голям кокал.

— Дами и господа, няма да преувелича, ако кажа, че вашата роля в разследването е изключително важна. Случаят трябва да се отрази отговорно и с подходящия тон. Възможно е причината за изчезването на госпожица Лок да е съвсем тривиална, а може и да не е така. Ако е държана някъде против волята си, тези хора ще дебнат всяка дума, която кажете или напишете. Затова трябва да проявим благоразумие и предпазливост. За момента това е всичко, което можем да споделим с вас. Благодаря ви още веднъж, че дойдохте.

Замълча за няколко секунди, за да засили интереса им, а после разкри онова, което утре щеше да бъде водещата новина:

— След няколко часа ще се срещна лично с вицепрезидента Лок и Кайли Лок, които в момента летят насам. Надявам се вече да знаем къде се намира дъщеря им и да ги посрещна с добри новини. Ако не, ще ги уверя, че полицията и населението на графство Уилтшир, както и правителството правят всичко по силите си да я открият и върнат невредима у дома. Благодаря ви отново за присъствието!

Изправи се, прибра материалите си от бюрото и бавно и уверено се отправи към изхода.

След пресконференцията бе организирана среща на екипа, ангажиран с разследването. Новината, че началниците са привлекли експерти от лондонската полиция, изобщо не се понрави на присъстващите.

След края на брифинга Джуд Томпкинс дръпна Меган настрани:

— Преди малко началникът на отдела е говорил с Барни Гибсън от специализираната криминална дирекция. Той ще пристигне след час заедно с още двама експерти от столицата и ще поемат ръководството на операцията. Джон ще докладва на тях, а аз — на него. Искам да се видиш с патоанатома и да вземеш резултатите за смъртта на Тимбърленд — каквото е готово. След като се върнеш и ми докладваш, се оттегляш от случая.

Меган се слиса:

— Какво?

— Казва се „моля?“.

— Роуландс смята, че се справям добре!

— Това беше преди желанието ти да се изявяваш под светлината на прожекторите. Сега искам да изпълниш нарежданията ми, и без възражения. Уорън и Дженкинс вече се върнаха към предишните си задачи.

С огромни усилия Меган успя да се въздържи и само кимна учтиво. После се обърна и започна негласно да проклина, като оформяше ругатните само с устни. Спря едва след като влезе в помещението на отдела си.

Джими Докъри ѝ подвижна от бюрото си:

— Хей, шефе...

Тя не го остави да довърши:

— Грабвай си палтото, Джими! Излезе ти късметът.

Змия бе в ужасно състояние. Чувството за вина го измъчваше непоносимо. В измъченото му съзнание не спираха да проблесват ужасяващи картини. Младежът, разчленен и накълцан на кайма в кланицата. Залятото с водка и подпалено тяло в кемпера. Не можеше да се скрие от тях. Не можеше да избяга.

Сега бе най-натовареното време за охранителната компания, в която работеше, но въпреки това се обади и си взе болничен. С пулсираща от главоболие глава се качи на мицубишито и подкара накъдето му видят очите. Трябваше да се махне от всичко, да намери малко спокойствие.

Час по-късно вече беше в Бат — спретнат и добре поддържан курортен град, в който прекарваше ваканциите си като дете. Свързваше го с множество щастливи спомени и се надяваше те да са достатъчно, за да постигне душевен мир.

Паркира пред търговския център „Саутгейт“ и си купи шест нискоалкохолни бири и половин литър шотландско уиски. Местните възрастни трезвеници му хвърляха сърдити погледи, докато минаваше пийейки покрай тях. Докато изброди няколко улици, стекът свърши. Облекчи се в едни храсти, след което се насочи на изток, покрай брега на реката.

Седна да си почине на сянка под едно дърво и облегна гръб на ствола му. Щом затвори уморените си очи, в ума му се завихри ужасна смесица от образи и звуци — търкалянето и дрънченето на празната бутилка, която Муха хвърли в кемпера, съскането на запалената кибритена клечка, глухата експлозия и ръмженето на огъня, пукотът на горящото почерняло дърво, трясъкът от срутването на стените на плевнята.

Змия отвори уискито и отпи голяма глътка, която изгори гърлото му. Като че ли бе погълнал един от адските огньове, които го преследваха. Колкото повече пареше, толкова по-добре. Преглътна болезнено и огнената течност се вля в него. Бе убил човек. Бе счупил черепа му и бе сложил край на живота му. В един миг младежът бе

господар на света и се забавляваше с приятелката си, а след секунда бе мъртъв и предстоеше да стане на пепел.

Телефонът му иззвъня. Змия не се изненада особено — не бе спрял да звъни през цялата сутрин. Знаеше кой го търси и за какво. Извади телефона от джоба си и го хвърли в реката. Пляс! Звукът го накара да се усмихне за първи път от много дни. Отпи от бутилката и се закашля. Сигурно му бе влязло в кривото гърло. Ето това вече наистина щеше да е подходящ завършек — да се удави в уиски, в буквалния смисъл.

Покрай него притичаха деца. Едно момченце със зачервено лице преследваше по-голямо момиче, което го закачаше. Ето, тези наистина живееха. Змия се изправи уморено и известно време ги гледа как се гонят около едно дърво, кикотят се и хукват към карирано одеяло за пикник, на което привлекателна жена нареждаше опаковани във фолио сандвичи и кутийки с безалкохолни напитки. Щастие. Една дума, която му бе станала напълно чужда.

Змия наля в гърлото си още уиски и така, докато стомахът му като запушена канализационна тръба не започна да връща течността. Хвърли бутилката в оредялата трева, разпери широко ръце и падна като посечено дърво в бързите води на Ейвън.

В залата за аутопсии, под суровата светлина на флуоресцентните лампи тялото на Джейк Тимбърленд изглеждаше дори по-зле, отколкото в спомените на Джими Докъри. Почернелият и разкъсан от взрива труп беше отворен, вътрешните органи — извадени и претеглени.

Професор Лиса Хамилтън прочете мислите на двамата инспектори срещу себе си:

— Не са го убили нито експлозията, нито пожарът. Кемперът е поел голяма част от ударната сила, така че са оцелели достатъчно тъкани, органи и телесни течности, по които установих, че е лежал мъртъв на лявата си страна близо десет часа, преди тялото му да бъде обгорено.

Меган се учуди:

— Десет часа?

— Приблизително. — Лиса обясни: — След смъртта контрол върху тялото поема гравитацията. Сърцето спира да изтласква кръвта и тя се уталожва в определени части на тялото и оцветява тъканите. Бил е пренесен в плевнята дълго време след като сърцето му е спряло. Това личи от степента и разположението на петната. Някой е нагласил тялото в кемпера, за да изглежда като нещастен случай. За лош късмет на извършителите те са го положили на погрешната страна, дясната. При това гърбът му е бил леко повдигнат. Тази позиция въобще не съответства на постсмъртните петна.

Тя заобиколи масата за аутопсии и плъзна ръка по посивелия торс на Джейк.

— Причината за смъртта е масиран инфаркт, предизвикан от един-единствен силен удар в тила. Открих частички почва и плътна скала, проникнали в черепа — ударен е с някакво импровизирано оръжие.

Джими обобщи разкритията:

— Значи, цапардосали са го по главата някъде навън, после са го преместили в наетия от самия него кемпер и са го проснали на пода до

печката. След това извършителят или извършителите са подпалили караваната, за да ни заблудят, че този приятел тук се е напил, паднал е и си строшил главата, при което е причинил пожар.

Лиса кимна:

— Горедолу. Не забравяйте какво казах — по лявата страна на трупа има постсмъртни петна, защото именно на нея е лежал в продължение на десет часа.

Меган разбра какво имаше предвид:

— Искате да кажете, че който и да го е убил, е прекарал въпросните десет часа в размисъл какво да прави след това. Накрая е измислил този план — да прибере кемпер-караваната в плевнята, да го нагласи в нея, все едно е паднал, и после да подпали всичко.

— Именно. И още нещо: криминалистите откриха две празни бутилки от водка в близост до тялото, но в организма му няма следи от изпит и разграден алкохол. В кръвта му намерих минимално количество етанол, но черният му дроб е чист. Тези факти изобщо не подкрепят теорията, че е погълнал сам огромно количество твърд алкохол.

Джими се опита да попита нещо, но Лиса не му позволи да я прекъсне:

— Изследвах белите дробове. В тях няма следи от вдишване на дим. Няма частици, нито увредени тъкани. Абсолютно нищо. Със сигурност е престанал да диша, преди да започне пожарът.

— Всичко е било инсценирано — заключи Меган. — Точно както подозираше, Джими. Беше абсолютно прав.

— Наистина ли? — възкликна Лиса с неподправено удивление.

— Наистина — потвърди той гордо.

Повелителят държеше разговорът му с Дракон да е възможно най-кратък.

— Разреши ли проблема?

— Не, за съжаление. Не можахме да открием нашия човек.

— Не успяхте да се свържете с него, така ли?

— Да, съжалявам. Не отговаряше на нито един от телефоните. Оставих му няколко съобщения, но още не ми е отговорил. Освен това се е обадил в службата да каже, че е болен.

— Ти смяташ ли, че е вярно?

— Не. Бях у тях — не си е вкъщи. Колата му също я няма.

Повелителят се опита да разсъждава позитивно:

— Напоследък му се събра доста стрес. Възможно е да е имал нужда да се махне, да си прочисти главата. Съответства ли това на характера му?

Дракон не бе напълно сигурен:

— Не е невъзможно. Разпратих хора да питат приятелите му къде може да е отишъл. Един от тях периодично пробва да се свърже с него. Вероятно ще отговори на обажданията.

— Добре.

Дракон реши, че трябва да успокои водача си:

— Ще го открием.

— Разчитам на това. Изчакай малко.

Мълча около минута. В кабинета му бе влязъл един асистент, който остави на бюрото му дебела папка с документи за подпис и с приглушен глас му напомни, че има уговорка за обяд с областен съдия. Повелителя го изчака да излезе и чак тогава продължи:

— Колкото до другия въпрос, имам план, който ще ни позволи да се отпуснем малко и да си поемем въздух. Имаш ли възможност да се видим?

— Разбира се. Кога?

Повелителят провери календара на бюрото си:

— В три следобед. Ще разполагам с около час. Не закъснявай.

Меган и Джими паркираха на около километър и половина от изгорялата плевня. Намираха се в средата на сигурно най-голямото пасище в Северозападна Европа. Варовитата земя бе покрита единствено с трева. Пустош, в която сякаш човешки крак не бе стъпвал и която сякаш нямаше край.

Най-после забелязаха овъглената постройка в една долчинка, осеяна с диви цветя. Купчината обгоряло дърво бе като грозна черна рана върху меката зелена кожа на равнината. Меган посочи следите в тревата: отпечатьци от гуми и стъпки, които отиваха до плевнята и после се връщаха.

— Снети ли са отпечатьци от тези?

— Мисля, че да.

Тя му се намръщи:

— Виж какво, ти си полицай. Или си сигурен в нещо, или то просто не е вярно. Погрижи се за отливките.

Направиха няколко крачки и тя забеляза, че го е наранила с внезапната си студенина. Знаеше, че след време, стига да имаше търпение и свестен учител, от него щеше да излезе добро ченге.

— Огледай се, Джими. Ослушай се. Ще видиш, че тревата разказва — нашепва кой е идвал насам и кога, откъде е минал и накъде е отишъл. — Приведе се напред, така че да привлече погледа му в посоката, накъдето бе насочила показалеца си. — Виж тук. Тези дълбоки вдлъбнатини свидетелстват, че оттук е минала някаква доста тежка машина. — Завъртя го за рамото и отново посочи: — Там пък има отпечатьци от поне три превозни средства, две от които са значително по-леки от първото. Предполагам, че някои са от кемпера, а останалите — от два други автомобила.

— Защо два?

Искаше ѝ се да има рулетка, за да му обясни по-добре.

— Обърни внимание на дълбочината и ширината на отделните отпечатьци. По тях се познават големината на гумите и дължината на междуосието. Забелязваш ли, че са различни?

— Добре, значи имаме две коли. Това означава поне двама души.

— Точно така. Обади се на „Пътна полиция“ да проверят. Криминалистите вече трябва да са изследвали отливките от отпечатъците, но от „Пътна полиция“ са най-добри в този тип работа.

Приклекна и се вгледа в следите, оставени във високата трева.

— Ето един въпрос за теб. Защо тези хора са пътували отделно?

Той огледа на свой ред следите и отговори наслуки:

— Единият е останал в плевнята да пази кемпера и мъртвеца, а другият е отишъл да свърши нещо — може би да вземе водката, — и е пристигнал по-късно.

— Добре. — Тя кимна впечатлено и се изправи. — Нека отидем по-далеч. Какво означава това, което току-що каза?

— Какво имате предвид?

— Какво разкрива това за отношенията между двамата мъже?

Джими не разбираше нищо. Поведенческата наука за него бе непозната територия. Меган му помогна:

— Единият от тях е извършител, а другият — поръчител. Мъжът, който е останал с тялото, е извършителят, подчиненият. Това е най-лошата и рискована работа. Поръчителят му е наредил да я свърши. Това е доказателство за йерархията помежду им, която и двамата приемат. — Очите ѝ пробягаха към голямата черна рана в земята, покрита със струпеи от обгоряло дърво. — Разбира се, възможно е да е имало двама извършители и двама поръчители.

— Организирана престъпност?

Тя сви рамене:

— Нещо такова. Да видим колко добре е организирана.

Към средата на утринта Гидиън реши, че му трябва почивка. Направи кратък тур по магазините и се върна с вестник, два литра мляко и няколко кутии с готова храна. Изгълта набързо една порция мазна лазаня, притоплена в микровълновата печка, след което отново се зае с дешифрирането на дневниците.

Много бързо стана ясно, че колкото повече бе научавал баща му за Последователите, толкова повече му бяха допадали организацията им и начинът им на живот.

„Отказах се да нося часовник. Такова недодялано устройство! Ще управлявам живота си по един по-стар начин, който е настроен на духовна вълна. Ще използвам звездното време^[1] и метода на великите астрономи: естествения инструмент, чрез който следим звездите. Звездите, на които те са разчитали за знания и напътствия. Истинското значение на звездния зодиак се разкри пред мен; знаменателното подреждане на знаците, подравняването им с екватора на Галактиката.“

Думите бяха по-трудни за преглъщане и от лазанята. Мисълта му неволно се върна назад, в детството. Веднъж баща му го изведе в градината. Беше късно през нощта. Посочи му много от звездите, обясни му как се наричат съзвездията. Говореше за слънчева и лунна орбита, споменаваеше странни, магически имена. Такава бе онази нощ — магична.

В този миг забеляза, че в другия в ъгъл на стаята, покрит с дебел слой прах, е старият телескоп на баща му. Как не го бе видял досега? Увит бе в пожълтял от времето найлон и заради праха почти се сливаше с цвета на стените. Гидиън отиде бързо до него, наведе се и започна да го развива. Имаше чувството, че е получил неочакван подарък.

Марката на телескопа бе „Мийд“ — една от най-добрите в света. Толкова бе скъп и ценен за баща му, че той му позволяваше да го използва само в негово присъствие, като винаги заставаеше плътно до него. Мари не знаеше — тя в никакъв случай не би одобрила подобен разход: хиляди лири, дадени за купчина рефлекторни огледала, ако ще

да бяха почти толкова добри, колкото онези в обсерваториите. Централната обструкция бе почти нулева, а имаше и адаптер за фокуса, и специални поставки за камерите — правеше страхотни снимки. Въпреки това за нея това беше неоправдан разход.

Когато се изправи, удари глава в ниския таван. Потри тила си с длан и погледна обвинително панела отгоре. Изглеждаше странно, някак не на място. Протегна ръка и силно го натисна. Ръбът му се освободи с тихо щракване и изскочи. Когато Гидиън отмести ръка, квадратната плоскост увисна надолу, закрепена на една-единствена метална панта. Зад нея се разкри плъзгащ се настрани прозорец и... покривът.

Гидиън натисна дръжката и излезе навън. За миг ярката слънчева светлина го заслепи. Намираше се на нещо като тясна тераса, покрита с битумни плочи, която правеше остър завой на няколко метра от него. Той предпазливо тръгна към ъгъла. Прецени, че в момента заобикаля скритата стаичка. След миг се озова на открито.

Точно над централната част на къщата, в пространството между две островърхи и покрити с червени керемиди купички, се издигаше малка дървена постройка. Дължината ѝ бе около три метра, широчината — по-малко от два, а височината — само метър и половина. Толкова бе необичайна, че той моментално я разпозна: една от собственоръчно построените от баща му обсерватории, прилични на кутии за обувки. Те предлагаха заслон от вятъра и дъжда, а покривът бе на панти и се вдигаше при хубаво време, подходящо за наблюдение на небето.

Приведе се и се вмъкна в нея. Вътре откри разхвърлени вещи, без съмнение на баща му: стар метален чайник, оборудване за къмпинг, чаши, пакетчета чай, химикалки, листове, астрономически карти, справочници и всякакви специализирани издания и снимки. Много снимки. Покриваха почти изцяло стените и пода.

Лесно бе да си представи баща си, седнал тук, загледан в звездите. Потънал в собствения си свят. Зает да рисува карти на звездното небе. Гидиън разви една от тях. На нея бе изобразено изравняването на Слънцето с галактическия екватор по време на лятното слънцестоене. Откри още една, която показваше разположението на основните планети по време на зимното равноденствие. Разгледа закачените на стените фотографии: невиджана

изложба от непознат за него майстор. На десетки от тях се различаваше Поларис. Бяха толкова много, че пробудиха спомен за друг разказ на баща му: за огромното значение на великата Северна звезда. За това как през вековете ролята ѝ на пътеводна светлина за астрономите и мореплавателите бе преминавала от една звезда на друга — Тубан, Кохаб, Вега...

Насочи вниманието си към снимките на звездния куп Плеяди — „Седемте сестри“, както са ги наричали още древните гърци. Сети се за стиховете от Тенисън:

*„Преди много нощи бе, когато
видях Плеядите да се издигат.
В мека полусянка те блестяха —
рой светулки със крила сребристи.“*

Обхванат от носталгия, той седна на пода и бавно започна да прехвърля фотографиите и картите. А после го видя. Едно-единствено изображение, което развали приятния миг. Стоунхендж.

Кръгът се различаваше ясно. Той обаче не бе в сегашното си състояние, а по-скоро както е изглеждал по времето, когато древните строители са го завършили. Гидиън се вгледа по-отблизо. Тънки бели чертички свързваха камъните с малки бели точки над тях. След малко разбра какво е изобразено: звезди и съзвездия. Камъните бяха подредени според движението на звездите и планетите. Други две тънки линии разделяха картата на четири. С мънички букви бяха отбелязани четирите посоки. Имаше още две думи, толкова избледнели, че едва се различаваха: една в горната и една в долната част на схемата. Земя. Небе.

Гидиън усети как фините косъмчета по врата му настръхват. За Последователите Стоунхендж не бе просто центърът на собствения им живот. Той беше много повече.

Център на небесния зодиак.

Център на цялата вселена.

---

[1] Звездно (сидерично) време: измерва се според местоположението на звездите в небето. Звездното денонощие е

времето за две последователни пресичания на определен небесен меридиан от дадена звезда. То е малко по-късо от слънчевото денонощие — продължителността му е 23 ч 56 мин и 4,1 сек. Причина за по-късото звездно денонощие е комбинацията от въртенето на Земята около оста и около Слънцето, като и двете се извършват в посока, обратна на часовниковата стрелка, гледано от Северния полюс.

↑

Когато Меган и Джими си тръгнаха от опожарената плевня, по пътищата вече бе пълно с коли. Всички те бавно пълзяха в посока към Стоунхендж. Меган запроклина натоварения трафик преди слънцестоеенето. Стигнаха в управлението цял час по-късно, отколкото се бе надявала. Веднага се обади на бившия си мъж да провери как е Сами.

— Как върви? — Адам бе необичайно разговорлив.

— Добре. — Тя се заигра с кабела на телефона. — Или поне така смятах допреди няколко часа. Отстраниха ме от разследването.

— Защо?

— Заради Нейно Величество Джуд Томпкинс!

— Наистина ли? — в гласа му прозвуча съчувствие. — Защо, какво става? Да няма промяна в приоритетите? Този случай вече не е ли сред спешните и свръхважните?

— Точно обратното. Докараха големите клечки от столицата. Няма място за местни селски момичета. И то точно когато започна да става интересно!

— Някаква следа ли имаш?

— Не за момичето. Смъртта на приятеля ѝ обаче вече официално е обявена за убийство. От патологията току-що го потвърдиха.

Адам се опита да помогне:

— Виж какво, Мег, ако искаш да се грижа за Сами и тази вечер, нямам нищо против. Ако смяташ, че с повече работа и отделено време може и да те върнат в случая, аз ще я поема.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Ще се радвам да е при мен през седмицата.

Адам взимаше Сами на всеки две седмици, но само за почивните дни. Такова бе споразумението, рутината, с която бяха свикнали. Зачуди се дали не ѝ се подмазва заради някакъв скрит мотив.

— Къде е уловката? Защото, ако смяташ, че ще променя уговорките за посещенията или попечителството, бъркаш. Нямам такива намерения.

— Не ставай цинична! — избухна той. — Само исках да помогна.

Тя усети, че вратата ще хлопне под носа ѝ, ако не побърза да сграбчи възможността:

— В такъв случай добре, благодаря. Наистина ще ми помогнеш, ако я вземеш за тази вечер.

— Чудесно. Ще я заведа в Кей Еф Си.

— Да не си посмял!

Когато затвориха, и двамата се смееха.

Джими постави чаша черен чай пред нея.

— Нямам представа как го пиете това нещо без мляко.

— Както и с всичко останало — свиква се.

Меган се облегна на стола си и провери пощата си за нещо ново по случая. Когато видя, че има съобщение, почти подскочи от радост:

— Да, да, ДА! Благодаря ти, господи!

— Какво става? — Джими се наведе над рамото ѝ да разчете написаното на екрана.

— Идентифицирали са пръстовите отпечатьци, намерени в кемпер-караваната. — Посочи монитора. — Снети са от дръжката на страничната врата и вътрешната част на едното стъкло. Принадлежат на някой си Шон Елиът Граб. Има го в базата данни, защото е излежавал присъди за кражба и нападение.

— Доста ще има да обяснява — закани се Джими.

Меган имаше чувството, че се здрависва с гигант. Лапата, стиснала нейната с такава сила, че заплашваше да я счупи, принадлежеше на старши комисар Барни Гибсън. Той бе главен експерт в столичната Специализирана дирекция „Криминална полиция“, а също и новият ръководител на разследването.

— Заповядайте, седнете — каза той с измамно приятна усмивка — и ни разкажете за аутопсията.

Меган се настани на масата, на която вече бяха облегли лакти Джуд Томпкинс, началникът на отдел „Криминално разследване“ Джон Роуландс, както и дясната ръка на Гибсън — Стюарт Уилис. Знаеше, че това е последната ѝ възможност да я върнат в разследването.

— Сър, посмъртният оглед бе проведен от професор Лиса Хамилтън. Според нея смъртта е настъпила около десет часа преди тялото на Джейк Тимбърленд да бъде изгорено в кемпер-караваната. Нейните заключения сочат, че пожарът е подпален с цел инсцениране на нещастен случай. Извършителите са искали да мислим, че е загинал от експлозия, предизвикана от самия него, докато е бил неадекватен под въздействието на алкохол. Не това обаче се е случило в действителност. — Плъзна копие от пълния доклад по масата. — Аутопсията категорично доказва, че Тимбърленд е бил убит.

Гибсън скоростно прочете първата страница:

— Причина за смъртта?

— На следващата страница, сър. Травма, причинена от удар с тъп предмет, последвана от инфаркт. Бил е ударен по тила с нещо тежко, подобно на камък.

— Не „камък“, ами „подобно на камък“, така ли? — попита той, впервайки в нея острия си поглед.

— Възможно е да е било камък, сър. Със сигурност не става въпрос за тухла или чук, но може да е било паве или скална отломка.

— Разбирам. — Той прочете още малко, след което вдигна очи. — Професор Хамилтън споменава, че в черепа са намерени частици

почва и пясъчник. От лабораторията открили ли са нещо, което да подсказва откъде са се взели?

— Не, сър, но според мен са от Стоунхендж.

Гибсън се изненада:

— Защо?

— Заради слънцестоеенето, сър. Имаме основания да мислим, че Тимбърленд е наел кемпер-караваната, за да заведе Лок да наблюдават изгрева там. Вероятно са пристигнали много рано сутринта. Смятам, че са били нападнати именно тогава. Това съвпада и с времето, определено от професор Хамилтън като час на смъртта. Може би Тимбърленд се е опитал да попречи на нападателите да отвлекат Лок и е бил убит по време на борбата.

— Много „може би“, инспекторе. — Гибсън хвърли поглед към своя заместник. — Стюарт?

Уилис премери Меган с малките си кафяви очи:

— За отвличането на някого като Кейтлин Лок е необходимо внимателно планиране, продължително наблюдение и професионално изпълнение. Говорим за дъщерята на вицепрезидента все пак. Хората, които провеждат подобни изненадващи операции, притежават военна подготовка и използват автоматични оръжия. Не пристигат с празни ръце и не удрят хората с „нещо подобно камък“.

Гибсън изгледа осъдително Меган:

— Нещо друго, инспектор Бейкър?

Тя се почувства унижена. Освен това се уплаши. Знаеше, че има само още един шанс да промени мнението им за себе си:

— Да, сър, има. Криминалистите откриха отпечатыци от пръсти върху дръжката на вратата и един от прозорците на кемпер-караваната. Принадлежат на местен престъпник. — Погледна Уилис право в очите. — Дребен местен престъпник от Уинтърборн Стоук на име Шон Граб. Живее съвсем близо до Стоунхендж.

Гибсън погледна към Роуландс:

— Ще пратите ли някого да провери този Граб? Ако наистина е този, за когото го представя инспектор Бейкър, може да е попаднал случайно на кемпера. — След това се обърна към Меган: — Възможно е вашият дребен престъпник да се е занимавал с кражби на инструменти от плевни и градински бараки. И когато е отворил тази, е попаднал на неприятна изненада.

— Много неща са възможни — натърти Роуландс.

Меган съзря пролука в кръстосания огън.

— Сър, с удоволствие бих се заела да откроя Граб.

Гибсън плъзна доклада на патоанатома към Томпкинс.

— Казаха ми, че вие и сержант Докъри имате други, поналежащи задължения.

Меган едва се сдържа да не избухне.

— Сър...

— Можете да тръгвате, Бейкър — началникът кимна към вратата. — Благодарим ви за свършената работа.

Меган си пое въздух чак когато излезе в коридора. Насочи се право към дамската тоалетна, влезе вътре и започна да крещи и да блъска с юмрук по стената. Копелетата щяха да следват нишките, които тя бе открила!

Кейтлин усети нещо различно у мъжете с качулки, които я изкараха от адската дупка. Бяха по-внимателни с нея от обикновено. Непокойни, напрегнати, много по-бавни. За миг се почувства обнадеедена. Сигурно бяха решили да я пуснат. После отново посърна. Много по-вероятно бе просто да я местят другаде. Похитителите често го правят. И това беше научила от Ерик.

Очите ѝ едва се бяха приспособили към светлината, когато ги завързаха с превръзка. Вдигна ръце към лицето си, но някой сграбчи китките ѝ и ги закопча с белезници. Студеният метал сякаш ухапа кожата ѝ.

Подкараха я по някакъв спускащ се надолу коридор. Понеже не виждаше, се клатушкаше като болна от морска болест. Невидими ръце ѝ помогнаха да заобиколи ъглите, след което я въведоха в стая, където температурата бе поне с десет градуса по-висока.

— Сложете я да седне.

Гласът беше на мъж. Англичанин. Образован. Авторитетен.

Натиснаха я да седне на някакъв стол. Усещането бе приятно — дърво и кожа вместо ледения камък.

— Кейтлин — гласът бе равен и спокоен, — ще ти зададем няколко въпроса. Съвсем лесни са. Много е важно да ни отговориш честно. Разбираш ли?

Тя си припомни думите на Ерик: „Създай връзка с похитителите си — независимо каква. Говори с тях. Това може да се окаже единствената нишка, която те свързва с живота.“

— Разбирам.

— Добре — в гласа прозвуча удовлетворение.

— Мога ли да получа нещо за пиене? Много съм жадна.

— Разбира се — той махна към един от Помагачите.

— Но не вода — помоли тя. — Само не и вода. Изпих толкова, че имам чувството, че от още една капка ще се удавя! Може ли да получа кока-кола или сок?

— Имаме само вода.

Пъхнаха в ръцете ѝ стъклена чаша. Повдигна я, но я наклони прекалено много, така че част от водата се разля, докато пиеше.

После някой я измъкна от ръцете ѝ.

— Как се казваш?

Различен глас. По-младежки. По-тънък. Имаше лек акцент. Определено не бе така добре образован.

— Кейтлин Лок — отвърна гордо.

— На колко години си?

— На двайсет и две.

— Къде си родена?

— В Харисън, Ню Йорк.

— Какъв е най-щастливият ти спомен с баща ти?

Въпросът я хвана неподготвена.

— Я пак?

— Баща ти — кой е най-щастливият ти спомен от него?

Болеше я дори само при мисълта за това. Дълго време измина в мълчание, докато Кейтлин мислеше какво да им каже:

— Когато бях дете, баща ми ми разказваше приказки. Всяка вечер сядаше до мен и ми четеше, докато заспя.

Успя да се засмее, макар и измъчено. След това продължи:

— Понякога измисляше приказки за принцеса, наречена Кей и приключенията ѝ, а после... — Тук едва успя да сдържи сълзите си. — А после заспивах, стиснала ръката му.

— А майка ти? Кой е най-щастливият ти спомен, свързан с нея?

Болеше ужасно. Ясно виждаше образа на баща си. Липсваше ѝ толкова много! Отчаяно копнееше да пъхне длан в неговата и отново да се почувства в безопасност.

— Не си спомням много за майка си.

— Опитай.

Отне ѝ известно време. Толкова дълго бе мислила за нея само лоши неща, че сега бяха необходими сериозни усилия, за да си припомни хубавото:

— Помня, че завърза жълти панделки в косата ми за първия учебен ден, защото мразех синята униформа. Спомням си също, че заедно правехме гофрети в дома на баба — почти всеки път, когато ходехме там. Освен това ме слагаше да седна на една възглавница в гримьорната ѝ в студиото и личният ѝ гримьор ме разкрасяваше.

Сега като се замисли, хубавите спомени не бяха никак малко. Само ако майка ѝ не ги бе предала... Ако не ги бе изоставила...

— Добре. Достатъчно. — Отново гласът на по-възрастния мъж.

Чу някакво щракване и бръмчене, което бързо секна — сякаш току-що изключиха нещо, захранвано с електричество. После чу приближаването на нечий стъпки.

— Защо ми зададохте тези въпроси?

Не последва отговор. Нечий ръце я вдигнаха от стола.

— Джейк, какво стана с Джейк? — в гласа ѝ прозвуча отчаяние.

— Къде е той? Може ли да говоря с него?

Обърнаха я и я побутнаха. Принуждаваха я да върви.

— Кажете ми! Кажете ми какво се е случило с него!

Заби пети в пода, наклони се назад. С всички сили се опита да им се противопостави. Силни ръце я вдигнаха от пода.

— Мръсни копелета! — Започна да се извива и рита, но мъжете, поне четирима, я понесоха напред въпреки съпротивата ѝ. — Баща ми ще ви убие за това, което направихте! Хората на баща ми ще ви намерят и ще ви убият всичките, шибани нещастници такива!

Частният самолет „Чесна Ситейшън“ прекоси Атлантическия океан с невероятната скорост от почти хиляда километра в час. Полетът продължи по-малко от шест часа, което бе почти два пъти по-бързо от обикновените презокеански чартъри.

Самолетът навлезе в британското въздушно пространство. Вицепрезидентът Лок и бившата му съпруга закопчаха коланите си. По време на пътуването почти не бяха разговаряли. Натезалата от скръб тишина продължи и когато на „Хийтроу“ ги пое бронирован мерцедес и отряд на тайните служби.

Шест полицейски мотоциклета с включени сирени ги съпроводи през последния етап от пътуването им. В Уилтшир ги забавиха колоните от коли и кемпер-каравани, които пълзяха към Стоунхендж по всички пътища на графството. Успяха да ги подминат, все така обградени от полицейския ескорт. Най-накрая пристигнаха в полицейското управление в Дивайзис.

Том и Кайли Лок бяха въведени в кабинета на Хънт и след като обиколиха присъстващите, за да се здрависат и запознаят, седнаха на голямата конферентна маса. Срещу тях бяха старши комисар Барни Гибсън и заместник-министърът на вътрешните работи Силия Ашборн. Жената — дребна, но много енергична севернячка, която още нямаше петдесет години — започна разговора:

— Министърът на вътрешните работи се извинява за отсъствието си. За съжаление бе невъзможно да прекъсне посещението си в Австралия. Аз ще го замествам и ще ви помагам с всичко, което мога. Искam първо да ви уверя, че британското правителство използва всички средства, с които разполага, за да открие дъщеря ви.

— Имаме значителен напредък — пое щафетата Хънт. — Открихме превозното средство, с което се е придвижвала Кейтлин. Макар да е опожарено, криминалистите ни го изследват много внимателно. — Лицето му придоби тъжно изражение. — Както вероятно знаете, вътре открихме тялото на младия мъж, с когото е пътувала.

Кайли Лок бръкна в чантата си за кърпичка. Хънт продължи:

— Някой от вас знаел ли е за връзката им?

Тя поклати глава.

— Сигурно е отскоро — заяви Том Лок. — Екипът, който пазеше Кейтлин, би ми докладвал за всяка по-сериозна връзка.

Усети нарастващото напрежение на съпругата си и я хвана за ръка. Това бе първият знак на привързаност, който някой от тях проявяваше.

— Получавали ли сте някакво съобщение от похитителите на дъщеря ми?

— Никакво. Няма дори опит за контакт.

— Следователите от екипа ви имат ли информация за самоличността им?

— Най-добрите криминалисти от специализираната лондонска дирекция в момента работят по въпроса.

— МИ6?

— Специалната разузнавателна служба е информирана — намеси се Ашборн — но за момента не смятаме, че ще има полза да ги намесваме директно. Ако научим нещо, предполагащо чужда намеса или терористична заплаха, ще преосмислим позицията си.

Вицепрезидентът въздъхна дълбоко:

— Госпожо Ашборн, с бившата ми съпруга дълбоко оценяваме усилията ви и работата, свършена от полицията. Само че — надявам се да не се обидите — и двамата бихме се чувствали по-спокойни, ако в операцията се включат определени хора, които аз ще ви изпратя. Във ФБР има изтъкнати специалисти в тази сфера.

Ашборн се усмихна със съчувствие:

— Разбирам как се чувствате, господин вицепрезидент. Аз самата имам дъщеря на същата възраст. Бъдете спокоен, с удоволствие ще си сътрудним с ФБР. И вие, и те ще бъдете надлежно уведомени за всяко ново развитие. Същевременно обаче е от изключителна важност командването на тази операция да не се поделя между две и повече служби. От тази гледна точка не е препоръчително в оперативната работа да се намесват външни хора.

Вицепрезидентът пусна ръката на жена си и се наведе напред. В очите му проблясваше стоманена решителност, калена в огъня на не една кампания:

— Госпожо заместник-министър, господин полицейски началник, преди да се кача на самолета, разговарях с президента на Съединените щати. Беше много късно, но той е внимателен човек и е много загрижен. Затова ми се обади и изрази притеснението си — като близък приятел и човек, отговарящ за безопасността на всички американски граждани. С вас можем да продължим по два начина. Бихте могли да уважите молбата ми и да си осигурите безкрайната ми благодарност, както и тази на Кайли и на президента. Препоръчвам ви тази линия на действие. Иначе след няколко часа президентът ще се обади на премиера ви и ще изрази дълбоката си загриженост по повод ръководството и провеждането на това разследване. След това ще свика пресконференция и ще сподели притеснението си с целия американски народ.

Хънт кимна с разбиране:

— Господин вицепрезидент, с удоволствие ще приемем помощта на ФБР. Ще се обадя на секретаря си да се свърже с кабинета на директора.

Кайли Лок проговори за първи път, откакто бе влязла в стаята. Имаше само един въпрос. Треперенето на гласа ѝ издаваше колко се страхува от отговора:

— Господин Хънт, моля ви, кажете ми честно — смятате ли, че дъщеря ми още е жива?

Началникът на областната полиция отговори, без да се колебае:

— Убеден съм в това. Сигурен съм, че много скоро ще я открием.

Кайли се усмихна с облекчение.

Очите на Том Лок обаче говореха друго. В позицията на Хънт би отговорил точно като него. Само че той знаеше истината. Малко вероятно бе дъщеря му да се измъкне жива от тази каша.

Меган не можеше да понесе мисълта да остане дори още една минута на работа. Изключи компютъра, грабна си нещата и тръгна към паркинга. Единственото хубаво нещо в цялата история бе, че сега нямаше нужда Сами да остава при Адам. Толкова бе погълната от гнева, че за малко да подмине Гидиън Чейс, който отиваше към приемната. Главата му бе наведена. Очевидно го бяха налегнали проблеми и мисли, по-мрачни и от нейните.

— Гидиън! — подвижна му Меган.

Той вдигна поглед, насили се да се усмихне и тръгна към колата ѝ.

— Инспекторе, тъкмо идвах да ви видя.

Меган погледна часовника си.

— Трябваше да се обадите. Отивам да прибера дъщеря си. За нещо спешно ли става въпрос, или може да почака до сутринта?

Той се разочарова:

— Разбира се, може да почака. Няма проблем.

Тя обаче веднага разбра, че това не е вярно.

— Какво има? Защо искахте да ме видите?

През последния час бе упражнявал какво точно ще ѝ каже и как, но в момента се чудеше откъде да започне.

— Бяхте права. Не ви казах всичко.

— Какво имате предвид? — В момента наистина не можеше да се сети за какво точно го бе обвинила, че лъже.

— Видях мъжа, който беше в къщата на баща ми. — Извади телефона си. — Успях и да го снимам.

Тя взе телефона от ръката му. Снимката не бе много добра. Леко размазана заради бързината и слабата светкавица, лош фокус и композиция. Беше образец за лоша снимка, но все пак ѝ предоставяше достатъчно информация, за да продължи. Сега можеше да добави към профила на нападателя и лице.

Меган се вгледа продължително в едрият мъж с широки рамене и къса руса коса. Външният му вид беше точно какъвто си го бе

представяла: бял мъж, около трийсет и пет годишен, почти деветдесет килограма, широкоплещест — гръдната му обиколка вероятно бе над сто сантиметра.

— Снимах го точно преди да тресна вратата пред него — обясни Гидиън. — Ако се вгледате по-внимателно, ще забележите горящата хартиена факла в ръката му.

Тя присви очи над мъничкото екранче и видя, че е прав. Снимката бе по-добра от първоначалното ѝ впечатление. Ставаше за доказателство в съда.

— И защо скрихте това от нас?

Гидиън сви рамене:

— Трудно е за обяснение. Помислих си, че ще успея да го открия преди полицията.

— Защо ще искате подобно нещо?

— За да го разпитам за баща ми. Да науча в какво е бил замесен. Какво значение е имало всичко това за него.

Меган веднага усети, че тук се крие нещо повече от желание да проумее случилото се.

— Какво имате предвид с това „каково значение е имало за него“?

Гидиън застина. Искаше да ѝ каже, да я помоли да му помогне да разбере... но смяташе, че ще го помисли за луд.

— Баща ми си е водил дневници — има по един за всяка година от деня, в който е навършил осемнайсет.

Меган не си спомняше в никой от докладите да се споменава за дневници, открити в къщата:

— И?

— Смятам, че са важни. — Погледна я изпитателно в очакване на реакцията ѝ. — Чували ли сте някога за камъните и Последователите на Светините?

— Кои камъни?

— На Стоунхендж.

Меган се разсмя:

— Вижте какво, имах отвратителен ден и нямам сили за гатанки. За какво става въпрос? Какво се опитвате да ми кажете?

— Баща ми е бил член на тайна организация. Казвала се е... — спря и се поправи, — казва се „Последователите на Светините“.

Тя го погледна скептично:

— И какво от това? Баща ти е членувал в някакъв таен клуб. Не е първият. В полицията е пълно с масони и разни подобни. Съжалявам, но сега наистина трябва да тръгвам.

— Не става дума за организация, подобна на масонската. Тази група е много опасна. Замесени са в разни неща... ритуали, може би дори жертвоприношения.

Меган го изгледа внимателно. Очевидно бе изтощен и депресиран. Може би имаше и посттравматичен стрес.

— Гидиън, спите ли добре напоследък?

Той поклати глава:

— Не особено.

Сега вече ѝ стана ясно. Смъртта на баща му, влизането с взлом, нападението над самия него — всичко това си казваше думата.

— Може би трябва да отидете на лекар. Той ще ви предпише нещо, за да можете да спите. Ще ви помогне да преодолеете случилото се.

— Инспекторе, нямам нужда нито от лекарства, нито от лекарски съвети. Онова, от което наистина имам нужда, е да приемете думите ми насериозно. Баща ми се е самоубил заради тази група, „Последователите на светините“. Не съм наясно с точната причина, но смятам, че има нещо общо с мен.

Тя погледна първо вратата на колата си, а после и тази на управлението. Само едната водеше към дома и дъщеря ѝ:

— Това ще почака до утре — отсече накрая. Повдигна леко телефона му и добави: — А това ще го задържа, докато успея да направя копие на снимката. Ще ви го върна, като се видим.

Гидиън кимна разочаровано:

— Моля ви, елате в къщата. Ще ви покажа дневниците. Тогава ще видите нещата по-различно.

Меган се поколеба. Винаги мислеше за собствената си безопасност. А пък Чейс показваше признаци, че губи почва под краката си.

— С колегата ми ще минем около десет сутринта. Удобно ли ще е?

— Да, десет става.

Пожелаха си приятна вечер и тя тръгна към колата си, като гледаше надолу. Взираше се в мобилния телефон и лицето на русия

мъж, стиснал в ръката си горяща хартия.

ТРЕТА ЧАСТ

Понеделник, 21 юни, лятно слънцестоене

Стоунхендж

Застанали високо над камъните — на хълмовете, заобикалящи кръга — Наблюдателите следяха как гуляйджиите пъплят като мравки около гигантските сарсени, хващаха се за ръце и образуваха собствен, жив кръг около мегалита. Хората от Гилдията наблюдаваха пристигането им през цялата нощ.

Хиляди непознати — най-различни националности, цветове, възраст и вярвания. Имаше езичници, последователи на Уика, друиди, протестанти, католици, евреи. Някои от тях бяха тук, за да покажат почитта си, други искаха само да видят представлението. Винаги идваха.

В мрака отвъд оградения периметър, из вълнистите поля на Уилтшир бяха разпръснати множество нелегални лагери с пукащи и съскащи огньове, които трябваше да осветяват пътя на Слънцето по време на слънцестоенето — точно както са правили в древността. Откакто през нощта бе вдигната забраната за достъп до камъните, цялата околност бе потънала в езически цветове.

Мистиката, древните обичаи и ритуали, свързани със слънцестоенето, се сблъскваха с механизмираната съвременна организация: хигиена, контрол на посетителите и пътищата и направление на човекопотока. На духовното се противопоставяше и преклонението пред един от най-древните богове: парите. Навсякъде се предлагаха разнообразни сувенири, без да забравяме за наркотиците и алкохола. Имаше дори трупи танцьори на самба, които продаваха дискове със записи на изпълненията си.

Хората се стичаха от всички краища на света, за да посрещнат заедно този ден. Когато приближаваха каменния кръг, много от тях научаваха, че засиленото полицейско присъствие не е само заради тях. Носеше се слух за изчезнала американка и убития ѝ приятел. Не един и двама коленичеха и отправяха молитви в знак на уважение и надежда за избавление.

Биенето на барабаните, което не бе спряло през цялата нощ, сега стана по-силно, по-плътно, по-напрегнато. Въздухът трептеше от възбуда. Друиди, пременени с бели роби, репетираха молитвите си. Разгърдени езичници танцуваха с пенсионерки с шарени анораци и с хипита с цветя и мъниста в косите.

Започнаха да се обаждат примитивни рогове. Звукът на старите, останали от деди и прадеди инструменти се смесваше с този на вувузелите, пренесени от имигранти. Човешкото море се люлееше, по повърхността му се образуваха вълнички. Хората пляскаха с ръце, чуваха се окуражителни подвиквания и най-различни напеви. Небето започна да розовее и погледите се вдигнаха към него като по команда: някои замъглени от опиати, други чисти, ясни и жадни. Всички чакаха магията. Напрягаха се да доловят първия проблясък на светлината, първия слънчев лъч, който щеше да прекоси най-прочутия каменен кръг на света.

И ето че слънцето изгря и навлезе в сарсеновия пръстен. Посрещна го мощният приветствен вик на хиляди гърла.

С изключение на Наблюдателите, в близост до кръга нямаше други Последователи. Те знаеха истината и нямаше какво да правят там. Бяха се събрали на няколко километра от туристическата атракция, в Светилището. В същия миг, когато невежите се деряха наскреда Стоунхендж, облечени в роби мъже мълчаливо коленичиха на студения каменен под на Голямата зала — истинското обиталище на боговете.

Когато Гидиън се събуди, първата му работа бе да погледне часовника си. Правилно постъпи, като се обърна отново към полицията. Беше почти десет сутринта от най-дългия ден през годината, а той бе спал непробудно — за първи път от близо седмица. Сякаш товар се бе смъкнал от плещите му.

Изкъпа се, избърсна се и побърза да слезе на долния етаж. Пълнеше чайника, когато се разнесе предупредителният звън на охранителната система. Натисна бутона и се загледа в колата на Меган, която се плъзна през огромната метална порта и пое по покритата с чакъл алея към къщата. Гидиън отвори вратата и весело поздрави:

— Добро утро!

— Добро утро — отвърна Меган, но със значително по-малко ентусиазъм. — Това е сержант Докъри.

Другият инспектор се усмихна и му подаде ръка.

— Радвам се да се запознаем — заяви Гидиън и енергично я разтърси. — Елате в задната част.

Двамата полицаи го последваха до кухнята и се разположиха на правоъгълната чамова маса. Той приготви топли напитки, като междувременно завърза разговор на незначителни теми:

— Предполагам, че сте много заети заради слънцестоенето, нали?

— Така е — потвърди Меган. — По пътищата е лудница. Би трябвало да направя като бившия ми мъж и да си взема отпуск по това време на годината. Човек може направо да се побърка!

— Една година тълпата се държи сравнително цивилизовано и кротко, а на следващата рушат и върлуват като истински варвари — намеси се Джими.

Гидиън поднесе чай и кафе заедно с каничка мляко и захарница, след което седна при тях на масата. Меган прие това като знак да изоставят празните приказки и да минат на въпроса:

— Снощи спомена за дневниците на баща ти и намекна, че е възможно да хвърлят някаква светлина върху смъртта му. Може ли да

ги видим?

Той остави чашата си и се изправи.

— Да, да, разбира се. Само че преди това трябва да ви кажа нещо.

— Какво?

Той вече беше сложил крак на първото стъпало:

— Не е лесно да се проследи смисълът им. Момент, най-добре ще е направо да ви покажа какво имам предвид.

Отиде до скритата стая и избра един от томовете, които бе дешифрирал. Върна се, леко задъхан, и връчи дневника на Метан.

— Какъв е този език? — Тя изпъна ръка, като че ли от разстояние написаното щеше да придобие повече смисъл.

— Това е код — обясни той. — Всички дневници са написани на код. Баща ми го измисли, когато бях дете, за да ме научи на гръцки.

Тя присви очи към отворената страница пред себе си.

— Това е гръцки, така ли?

— Не. Буквите са гръцки, но обозначават английските си еквиваленти наобратно. Ω отговаря на А и така нататък.

Пресегна се, взе химикалка и в полето на стария вестник пред себе си написа ΜΥΣΩΛ ΨΩΕΥΝ. После го подаде на Метан:

— Какво значи според вас?

— Меган Бейкър — отвърна тя веднага.

Той се удиви:

— Откъде знаете? Та вие едва го погледнахте!

Меган се усмихна:

— Че какво друго би написал? Опитваш се да ме заинтригуваш, да ме накараш да се ангажирам лично с разбирането на този език. Логично е да напишеш нещо за мен, нещо кратко. А единствената лична информация, която знаеш, е името ми. — Прехвърли няколко страници. — Защо го е направил баща ти? Защо е смятал за необходимо да пише на код, който само двамата разбирате?

Гидиън не бе напълно сигурен:

— Предполагам, за да не може никой друг да ги разчете.

Тя претегли томчето в ръка.

— Човек пише дневник с цел някой ден други хора да го прочетат. Някои не го вярват, но това е истината. Ако написаното от баща ти е важно, то той със сигурност е искал да го прочетеш. Може

би да направиш нещо, нещо, което е смятал, че само ти можеш да сториш. Може би е искал да ги преведеш и да ги публикуваш?

Гидиън смяташе, че това е последното, което баща му би желал, но думите ѝ засегнаха болното му място:

— Смятате ли, че е искал одобрението ми? Или дори да участвам в цялото това нещо?

— Не знам, зависи какво имаш предвид под „това нещо“. Защо просто не ни разкажеш всичко?

През следващите два часа Гидиън им прочете някои значими откъси, които бе превел — за Последователите на Светините, за силата на камъните, за ролята им на богове, лекуващи всичко. Дори им разкри някои подробности за смъртта на майка си, за неизлечимата ѝ болест и страха на Натаниел, че синът му може да я е наследил.

Меган се чудеше как да изрази мнението си, без да го обиди. В крайна сметка реши да бъде директна:

— Възможно е баща ти да е бил душевноболен. — След това се опита да смекчи удара: — Бил е невероятно интелигентен, напълно способен да прикрие нещо подобно.

— Не беше луд — настоя Гидиън. — В написаното от него има много истини.

— Доказуеми истини? — запита Джими.

Гидиън стана от стола си и отиде до прозореца. Погледът му се плъзна по ливадите, из които баща му бе обичал да се разхожда. Не му бе приятно, че в къщата има полицаи. Изобщо не му харесваше идеята да обсъжда баща си и личния си живот с тях, но скептицизмът им не му оставяше друг избор.

— Когато бях дете, се разболях тежко. Вероятно бе началото на същата болест, убила майка ми. — Насочи вниманието си от градината към полицаите. — И знаете ли какво направи баща ми? Прибра ме от болницата и ме изкъпа със студена вода. Само че водата бе специална. Лековита. Баща ми я бе събрал от Стоунхендж. Когато отново бях в състояние да ходя, той ме отведе там и ме накара да докосна всички камъни един по един — огромните сарсени и малките сини пясъчници. Оттогава болестта не се е проявявала. Нито пък съм боледувал от нещо друго. Здравето ми е забележително. Кожата и тялото ми се възстановяват от рани и натъртвания по-бързо, отколкото при когото и да било от познатите ми.

Джими хвърли на Меган дискретен, но многозначителен поглед. Гидиън го забеляза:

— Зная, че ме мислите за луд, но не съм. — Върна се на масата, протегна се и хвана дясната ръка на Меган. — Порязали сте се, нали? Откога носите тази лепенка на пръста си?

Тя погледна замърсения лейкопласт:

— Нямам представа, не помня. Може би от около седмица. Порязването беше доста дълбоко.

— Сега погледнете лицето ми. — Гидиън се обърна в профил и вдигна брадичка. — Дойдохте при мен в болницата, след като ме нападнаха. Видяхте раната и синините. Да ги забелязвате в момента?

Не, не виждаше нищо подобно.

— Какво според вас е станало с порязването на челюстта ми, където лекарите искаха да направят няколко шева? — Забеляза, че в погледа ѝ се прокрадва съмнение и продължи по-настойчиво: — Ами сцепената устна? Да виждате някакви следи от това нараняване? Белег? Някакъв намек, че го е имало?

Сърцето на Меган започна да бие по-силно. Наистина нямаше нищо. Целостта на кожата му бе непокътната. Нямаше дори драскотина.

Очите на Гидиън заблестяха триумфално.

— Вашата лепенка стои вече цяла седмица, а порязването е било незначително. Сега ми кажете, че баща ми е бил луд. Кажете ми, че в неговите писания няма капка истина.

Тази нощ големите клечки не спаха добре, а някои не спаха изобщо. Едно обаждане в малките часове обърна живота на всички следователи наопаки.

Обадиха се похитителите на Кейтлин.

Когато началникът на областната полиция и екипът му се събраха на сутринта, историята вече се бе разчула. Без съмнение информацията бе изтекла от някого в техните редици. Пред главното полицейско управление сякаш се бяха събрали всички световни медии. Старши комисар Барни Гибсън свика спешно съвещание.

— В два часа тази нощ в щаба на разследването бе получено обаждане. Записахме го, както е по правилник. Ще ви пусна записа след малко. Проследихме обаждането, то е направено от улична телефонна кабина, което само по себе си не е учудващо. Само че кабината се намира не в Англия, а във Франция. — Изчака няколко секунди, докато всички проумеят значението на този факт. — Обадили са се от обществен телефон на улица „Лафайет“, почти в центъра на Париж. Френската полиция вече е отцепила района и търси записи от видеокамерите наоколо, но много ще се изненадам, ако открият такива. Ще проверят и за пръстови отпечатащи, както и за всякакви възможни следи и улики.

Том Лок бе уведомен и вече пътуваше към управлението, затова Хънт бързаше да придвижи нещата:

— Барни, пусни записа, ако обичаш.

Гибсън натисна копчето на цифровото устройство в средата на масата. Разнесе се мъжки глас с британски акцент. Качеството на звука бе много лошо:

„Знаем, че очаквахте да ви се обадим. Ние държим Кейтлин Лок и много скоро ще поставим исканията си.“

Последва кратка пауза, после се чу щракване и гласът на момичето се понесе безплатно във въздуха, нисък и тъжен:

„Когато бях дете, баща ми ми разказваше приказки. Всяка вечер сядаше до мен и ми четеше, докато заспя.“

Последва безрадостен смях и тя продължи:

„Понякога измисляше приказки за принцеса, наречена Кей, и приключенията ѝ, а после...”

Гласът ѝ затрепери, сякаш всеки миг щеше да се разплаче. След миг добави:

„А после заспивах, стиснала ръката му.“

Всички присъстващи в залата бяха родители и този запис видимо ги разстрои. Гласът на Кейтлин докосна струните в сърцата на всички:

„Не си спомням много за майка си. Помня, че завърза жълти панделки в косата ми за първия учебен ден, защото мразех синята униформа. Спомням си също, че заедно правехме гофрети в дома на баба — почти всеки път, когато ходехме там. Освен това ме слагаше да седна на една възглавница в гримьорната ѝ в студиото и личният ѝ гримьор ме разкрасяваше.“

Гибсън изключи плейъра.

— В момента техниците проверяват записа, за да кажат дали е автентичен. Господин началник, предполагам, че ще получите потвърждение от вицепрезидента Лок малко по-късно днес.

— Да. Благодаря, Барни. — Хънт се обърна към пресаташето си Кейт Малори. — Колко голямо е изтичането на информация, Кейт?

— Голямо — бе краткият отговор на трийсет и пет годишната жена с кръгло лице, очила и рошава черна коса.

После тя плъзна по масата няколко броя от националните вестници с почернелите си от печатарското мастило пръсти:

— Новината е във всички по-големи издания.

Едрите черни букви на първата страница на „Мирър“ крещяха: „ФРАНЦИЯ Е КЛЮЧЪТ КЪМ СЛУЧАЯ «ЛОК!»“. „Сън“ водеше в надпреварата за печелене на вниманието: на заглавната страница се мъдреше огромна снимка на Кейтлин по бански и само една дума: „Сървайвър?“^[1]

Кейт Малори прочете първите няколко реда от статията в „Мирър“: „Издирването на отвлечената американска красавица Кейтлин Лок, дъщеря на вицепрезидента Том, миналата нощ сензационно се пренесе в Париж. Британските ченгета се впуснаха да разследват обаждане на похитителите отвъд Ламанша. Престъпниците са се свързали на специалната линия, където обществеността може да предоставя информация за отвлечането. Доколкото разбрахме, са

пуснали запис в стил «Ал Кайда», в който Кейтлин разкрива лични подробности за себе си и родителите си.“

— Достатъчно! — извика Хънт. — Не че ще промени нещо, но се обади на главния редактор да изкажа недоволството си.

След това сви рамене:

— Мисля, че нямаме кой знае какъв избор. Ще свикаме пресконференция и ще отговорим на скапаните им въпроси!

— Може би е добре да помислим за пълно медийно затъмнение, сър — предложи пресаташето на Хънт. — Оправдано е, като се има предвид, че животът на младата жена е в опасност.

Хънт хвърли вестника обратно на масата:

— Какъв смисъл има? Новината вече е изтекла и продължава да се разпространява! — Огледа събралите се на масата и накрая спря поглед на Малори. — Кейт, не можем да водим разследване от подобна величина, ако пресата знае за всяко ново развитие преди нашите оперативни служители! Искам да направиш всичко възможно да разбереш от кого е изтекла информацията. Тази история трябва да се разнищи и повече да не се повтаря!

Вратата на конферентната зала се откряна и личният асистент на началника съобщи:

— Вицепрезидентът Лок е тук, сър. Води със себе си двама мъже, които казаха, че са от ФБР.

---

[1] Survivor означава „оцелял“. ↑

Докато началник Хънт разказваше на вицепрезидента последните новости, в един кабинет съвсем наблизо се състоя друга напрегната среща. Срещу Джон Роуландс и Барни Гибсън се бяха изправили агентите от ФБР Тод Бърджес и Дани Алвес.

— Надявам се, че можем да ви помогнем, момчета — заяви старши агент Бърджес. Загорял и в чудесна физическа форма, той изглеждаше на половината от четирийсет и петте си години. — И двамата с Дан познаваме Том Лок и президента много добре. Можем да ви пазим гърбовете, стига, разбира се, да сте честни и открити с нас.

Гибсън веднага разпозна класическата поза на янките: Кажете ни всичко, а пък ние няма да ви кажем нищо в замяна.

— Кой води класацията на бандите, свързани с отвличания? Том Лок ядосвал ли е някого повече от нормалното?

Двамата американци се изсмяха едновременно.

— Том е ядосвал всички, за които можеш да се сетиш — заяви Бърджес. — Мафията в Ню Йорк, чикагските организации за освобождение на животните, защитниците на околната среда от Западния бряг, даже руснаците в Бруклин.

— Да не забравяме и терористичните групировки — добави Алвес. — Той е републиканец и подкрепя войната срещу тероризма. „Ал-Кайда“, колумбийците, арабите... всички му имат зъб.

Замълча за секунда, после насочи атаката си към Гибсън:

— Дотук какво сте открили?

— Не много — призна главният следовател. — Работим съвместно с разузнавателните служби и се стремим да докопаме всяко възможно късче информация.

Дани Алвес бе на около трийсет и пет години, испанското му потекло ясно личеше в дълбоките тъмни очи и вълнистата черна коса, която носеше късо подстригана. Досега бе изчаквал шанса си да зададе големия въпрос:

— Какво смятате за записа?

Роуландс беше директен:

— Още не сме получили доклада от лабораторията. Според мен е автентичен, макар че се чудя защо са използвали аудиокасата, вместо видео. Това е доста подозрително.

— Съгласен съм — веднага каза Алвес. — Но гласът със сигурност е на Кейтлин. Вече говорихме с Том и Кайли и те потвърдиха, че информацията за панделките и приказките е вярна, и доколкото те знаят, никога не е ставала публично достояние.

— Изпратихме копие в Куонтико по секретния канал — добави Бърджес. — Нашите техници казаха, че са правени няколко редакции на първоначалната версия, което се разбира от различните дигитални звукови пластове. Те смятат, че от оригиналния вариант са орязани някои части и редактираната версия е записана наново. Накрая, след може би още един презапис, се е получила версията от Париж.

— И защо? — попита Гибсън. — Защо са им всичките тези главоболия, вместо просто да ѝ връчат телефона?

— Те са професионалисти — отсече Бърджес. — Вероятно са наясно, че всички звукозаписни устройства, дори дигиталните, оставят нещо като звукова ДНК. Когато се прави презапис на презапис, тези улики се смесват. Става много по-трудно да се открият видът на устройството и източникът на звука.

— Само се чудя... — замислено каза Роуландс — дали обяснението не е много по-просто. Възможно е записът да е фалшифициран по някакъв начин. Ами ако гласът на Кейтлин всъщност е записан тук, в Англия, изпратен в Париж и след това пуснат от френската телефонна кабина?

Алвес поклати глава:

— Нашите анализатори са напълно сигурни, че е направен във Франция. Успели са да изчистят фоновия шум и са убедени, че източникът на обаждането е бил в Париж. — После все пак се замисли над теорията на Роуландс. — Предполагам, че технически е възможно фоновият шум да е бил примесен допълнително във Франция, докато е течал записът. Не ми изглежда много вероятно обаче.

Гибсън обаче не бе съгласен:

— Виж, през Ламанша са могли да стигнат до Париж само четири часа след отвличането. Хиляди нелегални преминават канала по този начин всяка година. За организирана група професионалисти

това би било детска игра. Тези са достатъчно дръзки и опитни, щом са посмели да отвлекат дъщерята на важен политик!

Бърджес се съгласи:

— С частен самолет биха могли да се придвижат само за два часа. Аз бих постъпил точно така.

Алвес кимна:

— Аз също.

Бяха трима срещу един, но на Джон Роуландс не му пукаше:

— Тя е още тук, сигурен съм. Инстинктът ми подсказва, че с тази касета искат да ни пратят за зелен хайвер. Кейтлин Лок е тук, някъде съвсем наблизо.

Досега публично Кайли Лок не бе споменала нищо за изчезването на дъщеря си. Остави съпруга си да се оправя с британската полиция, тайните служби, ФБР и президентския кабинет. Биваше го в това. Независимо от всичките им различия тя знаеше, че Том обича Кейтлин не по-малко от нея. Ако някой можеше да накара онези хора да открият дъщеря им, това бе Том. Не се съмняваше в способността му да убеждава.

Само че понякога и той грешеше. Не че щеше да си признае! Дори сега не би признал, че бе грешка да повери Кейтлин на Ерик вместо на специализиран отряд от Тайните служби. Винаги искаше да става на неговото.

Е, днес щеше да бъде различно. Сега бе неин ред да застане под прожекторите. Щеше да се намеси така, както само една майка може. Щеше да действа, водена от сърцето си. Затова бе свикала пресконференция.

Кайли се погледна за последен път в огледалото и скри очите си зад тъмни слънчеви очила „Прада“. Облечена бе в дълга до коляното сива рокля на „Живанши“, косата ѝ бе опъната назад и вързана на опашка. Готова бе за всяко предизвикателство, което можеше да ѝ предложи светът.

Пое си дълбоко въздух и влезе в конферентната зала на последния етаж на хотел „Дорчестър“. Настани се зад дългата дървена маса, застлана с безукорно бяла покривка. Пред нея имаше малка табелка с името ѝ, както и гора от микрофони и диктофони. Вдигна поглед и тълпата в залата се разлюля. Последва експлозия от светкавици, чиито искри за миг я заслепиха. Когато успя да се огледа, установи, че е заобиколена от редактори на Би Би Си, Ай Ти Ен, „Скай“, „Франс прес“, „Ройтерс“, Си Ен Ен, „Интерпрес“, международната информационна агенция „Пресенза“, испанската ЕФЕ, „Юнайтед Прес Интернешънъл“ — както и около милион други. Всички се бяха изправили на крака, за да покажат уважението си към

нея — не като към световноизвестна актриса, а като към поболяла се от скръб майка.

Жегата от прожекторите беше убийствена и сякаш изгаряше кожата ѝ въпреки високите им метални стойки. Залата беше пълна. В дъното, на специално издигнатата платформа, бяха наредени множество камери. От двете страни на Кайли бяха застанали един огромен бодигард в тъмен костюм и кръглолика тъмнокожа жена на около петдесет години — Шарлийн Елба, ветеран от холивудските ѝ прескампании. Елба потупа леко микрофона на масата и откри събитието с думите:

— Дами и господа, благодаря ви, че дойдохте. Всички сте наясно с огромните усилия, които полагат правните органи на редица държави, за да открият Кейтлин Лок. Както Кайли Лок, така и вицепрезидентът Том Лок са изключително благодарни за старанието и усърдието на всички следователи и цивилни, ангажирани с издирването ѝ. Днес обаче няма да обсъждаме разследването. — Последва кратка пауза. — Днес Кайли иска да се обърне директно към онези, които държат дъщеря ѝ в плен. След това ще отговори на въпросите ви и ще даде интервюта. Пресконференцията ще продължи деветдесет минути, след това тя има среща с областния полицейски началник и представители на британското вътрешно министерство и ФБР. Благодарим ви отново за присъствието.

Кайли отдели няколко секунди, за да се успокои, преди да се заеме със задачата да въздейства на публиката. Усещаше цинизма и скептицизма им. Рисковете на професията, каза си тя. Свали слънчевите очила; очите ѝ бяха зачервени и очевидно не носеше никакъв грим — може би само малко пудра. Чертите на лицето ѝ бяха познати на всички.

— Които и да сте, каквото и да искате, моля ви, не наранявайте детето ми! — започна тях с леко треперещ глас. — Помислете за собствената си майка, за собствената си съпруга и сестра. Как щяхте да се чувствате, ако бяха на мястото на Кейтлин? Какво щяхте да кажете на похитителите им? Вероятно именно това: Моля ви, моля ви, не наранявайте човека, когото обичам най-много на този свят! Моля ви, пуснете я!

Пред себе си нямаше записки — само лист хартия и химикалка. Сега сведе поглед към тях и дълго време остана така. После очите и се

приковаха в камерите и дебнешката глутница журналисти забеляза, че са пълни със сълзи.

— Моята Кейтлин има златно сърце. Тя е най-милата, прекрасна и обична дъщеря на света. Всяка майка би била щастлива да има такова дете. Цялото ѝ бъдеще е пред нея. Има поне половин век живот пред себе си. Има право да срещне мъжа на мечтите си и да се влюби, да създаде семейство и да отгледа децата си, да прегръща внуци. Да живее със съзнанието, че е направила света едно по-добро място. Моля ви, не ѝ отнемайте това! Не убивайте любовта, която може да даде на другите, мечтите ѝ... не ѝ отнемайте бъдещето! — Бързо изтри една сълза, стекла се по бузата ѝ. — Бих дала всичко, което имам, за да ми върнете дъщерята. Точно това съм готова да направя.

Обърна листа пред себе си и го вдигна високо, за да го заснемат камерите.

— Това е извлечение от банковите ми сметки. Аз съм късметлийка. Притежавам десет милиона долара. Обещавам да ви ги дам всичките, които и да сте. Всичко, което имам, всичко, което успея да събера. В замяна на това искам само да ми върнете дъщерята невредима. — Очите ѝ се присвиха и лицето ѝ стана сурово. — Имайте предвид обаче и това, че съм готова да дам парите на всеки, който успее да отведе полицията или друг разследващ орган до вратата ви и ми върне Кейтлин, а вас да предаде на правосъдието!

Пое си въздух бавно и дълбоко. Раменете ѝ леко се отпуснаха. Посочи към стоящия до нея грамаден мъж:

— Това е Джош Горан. — Постави треперещата си длан върху лакътя му. — Най-добрият частен детектив в Америка.

Сякаш добиваше сила, когато говореше за него:

— Той е бивш майор от Звеното за специални мисии на Американските военновъздушни сили. Занапред — надявам се, не за дълго — ще работи единствено за мен и ще се посвети на мисията да върне дъщеря ми жива и здрава вкъщи.

Горан изпъна огромния си пръст право към обектива на най-близката камера, насочена към него:

— Имам съобщение за онези, които държат Кейтлин. Бъдете така добри и вземете парите на дамата до мен. Върнете ѝ дъщерята. Предложението на Кайли Лок е справедливо и тя ще спази обещанието си. — После огледа стаята и за миг вдигна очи към тавана: — Моля ви

да приемете това предложение. Ако не, ще съжалявате. Горчиво ще съжалявате, ако се наложи да дойда и да я измъкна със сила.

Меган се опитваше да забрави, че я отстраниха от случая „Лок“, и да се съсредоточи върху малката сребърна плочка, която ѝ бе дал Джими Докъри. Плочката бе висяла на верижка около врата на Тони Нейлър, изчезналият нехранимайко. Същият, чиято папка Томпкинс бе хвърлила на бюрото ѝ точно когато другото започваше да става интересно.

Евтиният медальон бе намерен от някакъв мъж, който тичал за здраве наред равнината на Солсбъри. На гърба имаше надпис: „Честит рожден ден, Т! С обич, Нат.“ Бяха го занесли в „Изгубени вещи“. Джими бе забелязал, че плочката е същата като онази, която Тони носеше на снимката със сестра си. Натали Нейлър тъкмо бе потвърдила, че това е медальонът, който е подарила на брат си.

За Меган интересен бе не фактът, че е бил открит, а мястото, където е бил открит — далеч от главното шосе, наред нищото. Само че не каквото и да е „нищо“. Най-близкият главен път бе на една крачка разстояние от опожарената плевня, където бе намерено тялото на Джейк Тимбърленд.

Джими се вгледа в нея, докато тя мълчаливо се взираше в малката сребърна плочка.

— Да не се опитвате да установите контакт с духа му?

Тя обърна късчето метал на дланта си:

— Де да можех. Щях да попитам Тони Нейлър какво е правил там. Това не е място, което човек би избрал за разходка. Прекалено е пусто, отдалечено от цивилизацията и скучно.

— Върна медальона на сержанта. — Нейлър е бил скитник — без пари, без дом. Със сигурност не е имал кола. Как, по дяволите, е стигнал толкова далеч от най-близкия град или село? И то през подобна пустош — там няма нищо, освен буренияли полета и шубраци!

— Вероятно някой го е закарал дотам. Или пък е отишъл на автостоп.

— Защо?

— Може да е разбрал, че в някоя ферма наоколо предлагат работа.

Тя отвори папката на бюрото си и се вгледа в снимката на Тони Нейлър.

Двайсет и пет годишният мъж със слабо лице и остри черти почти не бе работил през живота си. Когато все пак бе решавал да свърши нещичко, никога не се бе отдалечавал твърде много от центъра на града и кръчмите. Да превива гръб в някоя отдалечена ферма въобще не беше в негов стил.

Нейлър бе мъртъв, Меган бе сигурна в това. Почти го усещаше. Много скоро щеше да ѝ се наложи да вдигне телефона и да съобщи лошата новина на близначката му.

— Джими, виж дали няма да ни дадат няколко души от онези, които се занимават с плевнята. Искам да претърсят полето, по възможност с металотърсачи.

— Смятате, че е заровен там ли?

Меган кимна:

— Убедена съм.

В играта винаги идва момент, когато трябва да отвърнеш. Да минеш от защита в нападение. Вече не чакаш да видиш какво ще стане, а поемаш инициативата и действаш.

Гидиън си повтаряше тези аксиоми, докато стоеше пред офиса на строителната компания на Дейв Смитсън. Беше нервен и напрегнат. Сградите на фирмата представляваха грозни сглобяеми бараки в западнал индустриален район. В двора до тях имаше няколко стари и покрити с кал бордови камиона. По осеяната с огромни ями настилка бяха насипани безразборно купчини чакъл и цимент. На този фон черното лъскаво бентли с персонализиран номер беше странна гледка.

Гидиън си пое дълбоко въздух и влезе в мръсната и вмирисана приемна, от която се излъчваше някаква скрита враждебност.

— Добро утро. Търся господин Смитсън. Имам работа за него.

Жената, седнала зад евтиното бюро, вдигна раздражено поглед, после остави списанието и се изправи.

— Седнете. Ще проверя дали е зает. — Отвори рязко една плъзгаща се врата, надникна вътре, после се обърна към Гидиън. — Можете да влезете.

Издърпа вратата докрай и отстъпи встрани. Дейвид Смитсън стана от прокъсания си кожен стол да поздрави посетителя.

— Господин Чейс, как сте? — Покани го с жест да седне на близкия стол.

— Добре съм, благодаря.

Смитсън отново се отпусна зад бюрото си:

— Определено изглеждате по-добре от последния път, когато ви видях.

— Да, тогава моментът определено не беше подходящ.

— Да, разбирам ви. А сега — с какво мога да съм ви полезен?

— Реших, че е време да се свърши онази работа. Нали се сещате, ремонтът на кабинета, повредените тухли. А също и покрива.

— Покрива?

— Споменахте, че с баща ми сте говорили да го поправите. Даже ви дал капаро.

Смитсън се плесна по челото.

— Разбира се! Съжалявам, сега си спомних. Реших, че имате предвид покрива над кабинета.

Гидиън се усмихна. Време бе да спрат с преструвките. Нямаше никакво намерение да наема услугите на строителната фирма. Това бе само претекст да дойде тук и да се изправи очи в очи с мъжа.

— Когато дойдохте в Толард Роял, се качихте на втория етаж да душите наоколо. Ровихте в личните вещи и в книгите на баща ми.

Смитсън го погледна ужасено:

— Отидох да проверя дали покривът е здрав, това е всичко!

— Не, не е вярно. — Гидиън говореше спокойно, но се чувстваше все по-нервен. — Господин Смитсън, знам точно как и къде бях оставил онези книги. Вие ги бяхте преместили. Опитали сте се да откриете нещо — и смятам, че знам какво.

Строителният предприемач запази мълчание.

— Търсили сте същото като мъжа, който бе влязъл с взлом. Онзи, който запали пожара и ме остави да изгоря.

Смитсън се опита да си предаде вид на обиден:

— Господин Чейс, аз наистина...

Гидиън безцеремонно го прекъсна:

— Вижте, знам в какво участвате и в какво вярвате. Аз не се опитвам да ви изоблича или да ви спра. — Поклати глава. — Гилдията съществува от хилядолетия. Разбирам колко е важна.

Опря длани на бюрото и се наведе напред:

— Искам и аз да участвам. Говорете с Повелителя на кръга и с хората от Вътрешния кръг. — Избута стола си и се изправи. — После елате пак при мен. Знаете номера и адреса ми.

На вратата се обърна и добави:

— Между другото, преместих другаде книгите и подбрах някои много конкретни и подробни извадки. Дал съм ги на специален куриер, който ще ги достави в полицията заедно с обяснителните ми бележки, освен ако не му се обадя лично до двайсет и четири часа. — Преди да излезе, му се усмихна. — Часовникът тиктака. Постарайте се скоро да имам отговор.

В шест вечерта Меган изключи компютъра си и тръгна да прибере Сами от дома на Адам. Той искаше да вечерят тримата заедно. Да си поиграят отново на щастливо семейство. Независимо че интуицията ѝ подсказваше да не го прави, тя се поддаде. Съвсем близо до дома му имаше приятно заведение на име „Харвест Ин“. Отидоха пеша и седнаха на една от дървените маси отвън. След малко Адам донесе халба светла бира, чаша бяло вино и друга с ябълков сок. Докато Меган поръчваше вечерята, той заведе Сами при люлките. Меган седеше и гледаше как слънцето полека изчезва над детската площадка. Макар и за кратко, всичко изглеждаше постарому. Сами остави люлките и отиде на пясъчника. Адам я остави да се рови в пясъка и да си играе и се върна при Меган.

— Толкова бързо расте! — Той седна до нея на масата и вдигна бирата си. — Наздраве! Ти си чудесен родител.

— Наздраве! — Наклони чашата си към неговата. — Ти също. За съпруг не ставаше, но поне те бива като баща.

— Знам. Сега го осъзнавам. — Погледна към Сами, която бе застанала на четири крака като кученце и изтребваше с ръце пясъка назад. — Тя е част от теб и от мен. Бих направил всичко за нея и...

За миг сякаш изгуби кураж, но после добави:

— ... и всичко, за да те спечеля отново.

— Адам...

— Не, моля те, нека довърша. Направих грешка. Съжалявам. Наистина съжалявам! Не можем ли да забравим станалото и да започнем начисто?

Меган сведе поглед към масата:

— Неща като изневяратата не се забравят просто така. Това не е разляно мляко, да го забършеш и да забравиш.

Храната пристигна и им спести неудобството от разговора. Когато приключиха с яденето, Сами бе заспала в скута на баща си. Върнаха се в къщата му и Меган я сложи да спи в свободната стая.

Адам отвори бутилка бренди — същото, което бяха купили във Франция по време на последната си почивка, преди да се роди Сами. В крайна сметка седнаха да си поговорят. За работата. За Сами. За причините, поради които бе започнал извънбрачна връзка. Говориха много, докато изкараха цялата отрова и вече нямаше какво да изчистват, нито за какво да приказват.

Меган се чувстваше изцедена. Целуна красивото спящо лице на Сами и направи онова, което бе сигурна, че не бива. Легна с лъжливия си бивш съпруг. Онова, което последва, не бе див секс, не беше мост на страстта, който водеше отвъд стореното от него. Бе по-скоро примирие, което скрепиха, лежейки един до друг. Откриха утеха в онова, което имаха някога и което отново можеха да имат.

Вторник, 22 юни

Сутрешното слънце се промъкна между евтините пердета в спалнята на Адам Стоун, пропълзя по пода и се отрази в старото огледало.

Меган бе будна от часове. Лежеше тихо до бащата на детето си и наблюдаваше слънчевите лъчи, които се спускаха по стените.

Беше ужасно объркана. В ума ѝ се блъскаха съжаление, надежда и опасения. В един момент Сами влетя в стаята и прогони всички тези мисли. Бузите ѝ бяха зачервени от съня, а очите ѝ светеха, все едно бе Коледа. Тя скочи на леглото с писък и се опита да мушне между тях. Меган я спря:

— Тихо, тихо, миличка! Ще събудиш татко.

Тя обаче вече бе сритала Адам и той отвори очи. Надигна се и се подпря сънено на възглавниците.

— Ела, момичето ми! Дай на татко голяма прегръдка!

Само след секунда тя вече бе в ръцете му, а Меган се чувстваше още по-объркана, отколкото бе преди десет минути. Тримата закусиха в малката кухня на Адам, а той не спираше да приказва. Думите му звучаха не принудено и внимателно, загрижено. Както някога.

— Натоварен ден ли те чака?

Тя наля кафе и на двама им.

— Че какъв друг? Дори след като ме отстраниха от убийството на Тимбърленд, съм ужасно заета. Освен това след слънцестоеенето със сигурност има купища задачи.

Той отхапа от препечената филийка с масло и каза:

— Снощи проверих в контролната. Към този момент има десетина ареста за нарушаване на обществения ред, пет или шест за притежание и два за продажба на наркотици.

Метан отвърна облекчено:

— Благодаря ти, Господи, за тези дребни жестове на милосърдие! А случайно да си чул нещо ново по случая „Лок“?

— Медиите още предъвкват пресконференцията на майка ѝ.

— Той облиза маслото от пръстите си, подаде ѝ дистанционното и посочи към малкия телевизор в другия край на стаята.

— Опитай на „Скай“. Те обикновено са наясно със събитията още преди нас.

Тя послуша съвета му и почти веднага попадна на репортаж от пресконференцията на филмовата звезда: кратък откъс от думите на Джош Горан, скучно интервю с Алан Хънт, който изглеждаше блед и изтощен, няколко кадри на мъже, вероятно агенти от ФБР, безсмислен коментар на някакъв чиновник от вътрешното министерство, произволни фотографии от Париж и накрая — монтаж от две снимки на изтощените и вбесени Джон Роуландс и Барни Гибсън, които си тръгваха от главното полицейско управление в отделни коли.

— И така — попита Адам, като допи кафето си и стана да си вземе якето, — какво ще правиш днес?

— В какъв смисъл?

Той се усмихна топло:

— В смисъл, ще се върнеш ли тук?

Не бе сигурна. Прекалено трудно бе да прости и да забрави.

— Нека си помисля. Сега трябва да се върна вкъщи и да се преоблека. Днес имам да свърша нещо важно. Можеш ли да оставиш Сами в детската градина вместо мен?

— Разбира се. — После отново си опита късмета: — И все пак... за довечера?

— Ще *видим* — каза тя, като наблегна на втората дума. После изражението ѝ се смекчи. — Нека изчакаме и да видим как ще се развият събитията.

Джими Докъри махна на боядисания в камуфлажни цветове рейндж роувър. Шофьорът, мъж на около шейсет години, облечен като фермер, отби и спря на пустия третостепенен път. Излезе и с енергични крачки отиде до багажника на колата. Джими го последва, изпълнен с тревожни предчувствия.

— Добро утро, инспекторе! — поздрави шофьорът с особения акцент, присъщ на висшата класа. — Хубав ден за нашата задача!

Джими не бе толкова уверен:

— Добро утро. Надявам се. Как са днес лудите чудовища?

Надникна през задното стъкло към клетката с двата пуйкови лешояда на Таркуин де Уейл.

— Чудесно — заяви Де Уейл. — Казах ли ви миналата вечер, когато наминахте, че съм ги отгледал от малки пиленца?

— Да, казахте ми.

— Родителите им са от Канада. Канадските са най-добрите в света, да знаете. — Тръгна да смъква огромната клетка от джипа. — Бихте ли ми помогнали?

За миг Джими се поколеба. Може би идеята бе прекалено откачена. От „Оперативно снабдяване“ не можаха да му предоставят специализиран отряд. Нямаше нито едно полицейско куче на километри наоколо, а екипът с металотърсачите и специалните детектори бе зает до Коледа. Тогава реши да използва лешоядите на Таркуин да търси телесни останки. По-точно, за телесните останки на Тони Нейлър.

— Нямам търпение да разбера дали тия момчета ще се справят със задачата! — възкликна Де Уейл.

В една статия на списание „Полиция“ Джими бе чел за немски детективи, които използват мишелови и ястреби за намирането на заровени трупове. Беше цитиран и Таркуин де Уейл, който се занимаваше с развъждане на екзотични животни. Той твърдеше, че е готов да съдейства безплатно на британската полиция, в случай че тя

реши да изпробва подобен метод на територията на страната. Е, това беше шансът му.

Според докладите немските птици бяха открили трупове при всички тестове. Смяташе се, че лешоядите имат изключително обоняние и успяват да подушат парче разлагаща се плът от сто метра височина. И за разлика от ловджийските кучета не се уморяваха бързо.

Сержантът си сложи слънчевите очила. За първи път наистина му бяха необходими — обедното слънце ярко грееше.

— Господин Де Уейл, ако се получи, в края на деня и двамата ще сме герои.

— Разбира се, че ще се получи! — заяви уверено Де Уейл. — Имайте вяра.

Джими му помогна да свали металната клетка, достатъчно голяма да побере две възрастни немски овчарки, и я поставиха на земята. Размахът на крилете на птиците беше над метър и седемдесет. В момента съскаха и сумтяха, изнервени от това, че ги безпокоят.

Де Уейл нахлузи два направени по поръчка намордници върху белите им клюнове и прикрепи на краката им проследяващи устройства, за да разбере местонахождението им по-късно.

— Нали имате нещо от изчезналия?

Джими му подаде медальона на Тони Нейлър и възрастният мъж го поднесе първо към едната, после към другата впечатляваща плешива червена глава.

— Ако е някъде там, дори да е заровен, тия двамата ще го надушат. Всъщност тази джунджурия въобще не им е необходима.

Върна плочката на Джими и отиде да нагласи електронното оборудване на седалката до шофьорската. След няколко минути се върна с широка усмивка и по детски блестящи от въодушевление очи:

— Готов ли сте да започваме?

Джими вдигна вежда зад слънчевите очила:

— По-готов от това няма да стана...

По време на едночасовото пътуване Гидиън се чувстваше по-самотен от когато и да било през живота си. Стори му се безкрайно дълго.

Бе будувал през по-голямата част от предишната нощ, мислейки за днешния ден. И ето че той бе настъпил. Сега седеше в колата със запален мотор и гледаше навън с надеждата времето да спре.

Крематориумът на Западен Уилтшир заемаше десет акра от тихото провинциално землище на Семингтън. Красотата на пейзажа обаче не успяваше да го разсее. Нямаше как да забрави факта, че съвсем скоро ще изгорят тялото на баща му. Щяха да го изпепелят. Да напалят огъня в пещта и да го поддържат, докато от баща му останеше само безименна сива пепел. „Прах при прахта, пепел при пепелта“. Беше чувал този израз хиляди пъти, но едва сега наистина осъзна значението му. Нищо си и в нищо ще се превърнеш.

Всички емоционални връзки с баща му щяха да изчезнат и да му останат единствено спомени. И добри, и лоши. Наистина, сега имаше книгите и касетите на Натаниел, но те бяха просто вещи. Археологически артефакти, които да му напомнят повече за онази страна на баща му, която не познаваше, отколкото за другата, познатата.

Щом излезе от колата, усети горещината на сутрешното слънце. Вървеше бавно по безукорно чистата пътека. Крематориумът ясно се открояваше сред околните постройки — модерна сграда с множество дървени врати, високи прозорци със стъклописи и елегантен червен покрив.

След малко зад гърба си чу стъпки; обърна се и видя Меган, която бързаше да го настигне. Не бе очаквал тя да дойде и се трогна. Носеше обикновена черна рокля и черни обувки с равна подметка. На ръката ѝ бе праметнат черен шлифер.

— Здравей! — задъхано произнесе тя. — Нали нямаш против, че дойдох?

— Съвсем не. Много мило от ваша страна.

Тя докосна със съчувствие ръкава на новия му черен костюм. Дватама тръгнаха към входа.

— Реших, че едва ли познаваш много хора тук и малко морална подкрепа няма да ти се отрази зле.

Той си пое дълбоко въздух:

— Така е. Благодаря.

Меган пропусна да спомене факта, че я интересуваеше кой още ще се появи на кремацията. Искаше да разбере каква е връзката на тези хора с Натаниел Чейс и как Гидиън ще се държи по време на това тежко изпитание.

Посрещна ги специален разпоредител, който ги въведе в малкия параклис към сградата. Ковчегът вече бе разположен в средата. Гидиън бе отказал предложението да кара след катафалката от Шафтсбъри. Щеше да е прекалено бавно и болезнено. Отхвърли и идеята за хвалебствена реч.

В залата бяха само той и Меган, когато ковчегът се плъзна по рампата и изчезна от погледите им. Гидиън сведе глава и тя успокоително стисна ръката му. Опитва се да не мисли за тялото на баща си, което в момента бе стигнало до специалното отделение на пещта с температура от над хиляда градуса. Като археолог знаеше, че при кремация всички меки тъкани и органи се изпаряват. Остават единствено костите. Служителите в крематориума щяха да използват специална машина, с която да ги стрият на прах.

Пепел при пепелта.

Опитва се да не мисли за човека, когото бе изгубил, за думите, които му се искаше да бе казал, и за онези, които искаше да върне.

Прах при прахта.

Тук бе, за да изпълни дълга си. Това бе всичко. Щеше да изпълни волята на баща си да бъде кремиран и пепелта му да бъде разпръсната над Стоунхендж.

Службата приключи за по-малко от петнайсет минути. Нямаше фанфари, нито плач. Само тишина и пустота.

На изхода един от служителите му каза, че може да прибере тленните останки след няколко часа или на сутринта, ако предпочита. Гидиън реши да мине по-късно следобед. Искаше в края на деня да знае, че всичко е свършило. Че никога повече няма да се върне тук.

Двамата бавно отидоха до колите си. Гидиън застана до старото си ауди със странното усещане, че се е изгубил и не знае какво да прави.

— Отиваме на кръчма — каза неочаквано тя. — Не можем да си тръгнем оттук, без да пийнем по нещо и да изпратим баща ти подobaващо.

Кейтлин чу страховито трополене. В зловонната дупка, в която бе затворена, нахлу хладен въздух. Нечии ръце се протегнаха през стената и започнаха да я дърпат. Тялото ѝ обаче бе толкова вдървено и натежало, че имаше чувството, че е прикована към каменния под. Успяха да я измъкнат от клетката и я поведоха по един тесен и тъмен коридор. Накрая влезе с препъване в неголяма кръгла стая, осветена от свещи. Макар и съвсем малки, пламъците изгаряха отвикналите ѝ от светлината очи. Опита се да ги закрие с ръце. Стисна клепачи, но ярките кръгове не изчезваха; като че бяха прогорени в ретините ѝ. За миг изпадна в паника, бореше се и не успяваше да си поеме въздух.

Двама мъже нахлузиха въжета около китките ѝ и я повлякоха като цирково магаре. Водеха я в кръг, по посока на часовниковата стрелка. Двайсет обиколки на студената безлична стая. Когато спряха, Кейтлин бе напълно дезориентирана. Дадох ѝ да пие вода. Стомахът ѝ запротестира. Прониза я толкова силен глад, че цялото ѝ тяло се сгърчи. След упражненията и пиенето на вода свалиха въжетата и се отдръпнаха до стената.

Сега можеше да прави каквото поиска. Само че нямаше нищо за правене. Заобикаляше я само празно пространство. Тя бе затворник в него, а строени в кръг пазачи очертаваха границите на затвора ѝ.

Разбираше, че си играят с разсъдъка ѝ. Първо я затвориха в дупка, толкова тясна, че не можеше да мърда, после ѝ даваха цялото пространство, което би могла да иска. Обаче тя пак не можеше да се движи.

Играеха си със свободната ѝ воля.

Кейтлин седна, кръстоса крака, затвори очи и се опита да забрави за ужасния свят, който обитаваше в момента. Опита се да стигне до вътрешния си свят. Търсеше връзка с нещо истинско, към което да се прикрепят като със стоманена нишка, толкова здрава, че никой да не може да я прекъсне. Невидима и вечна верига, за която винаги да може да се хване.

Постепенно забрави хората около себе си, миризмата и светлината на свещите, студа, излъчващ се от каменния под, спазмите в стомаха и жлъчката, която се надигаше в гърлото ѝ. Но това, от което най-много искаше да се изолира, беше пространството. Беше в друг свят; в безопасния мрак на собствените си мечти.

После започнаха да я болят краката. Силите я напускаха. Усети, че не издържа повече... падаше. Загуби равновесие и се стовари назад. Мъжете с качулки наоколо се хвърлиха като глутница кучета отгоре ѝ, вдигнаха я и отново я повлякоха към мястото за пречистване. Блъснаха я под струята гореща вода, от която се вдигаше пара.

Гледаха я, докато се къпеше и преобличаше, после я съпроводиха до килията. Мястото без пространство. Обратно в кошмара.

Като черни пернати светкавици птиците се издигнаха в бледото небе над пустите ниви. След секунди бяха изчезнали. Не се виждаха дори като точки на хоризонта. Таркуин де Уейл се вгледа в изображението от сателитната навигационна система на екрана на лаптопа му. Линиите, бележещи полета им, изчезваха в безкрайната синева.

— Много са бързи, а?

— А какво ще стане, ако не се върнат? — запита Джими. — Може да се наложи да ги търсите цял живот.

— Лешоядите не летят на твърде големи разстояния. — Възрастният ексцентрик не сваляше погледа си от екрана. — Хранят се с мърша и са мързеливи. Предпочитат топлите въздушни течения. Само когато надушат нещо за ядене, се променят — издигат се както сега, политат с голяма скорост и се спускат към храната.

Плесна с ръце и вдигна поглед, после добави:

— Освен това Уилтшир вече се е превърнал в естествената им среда. Единственият дом, който познават.

— Военните провеждат много учения наоколо — предупреди го Джими. — Надявам се да не ги застрелят.

— Няма проблем. Ето ги! — възбудено възкликна Де Уейл.

Лешоядите пикираха край рейндж роувъра, кацнаха на около сто метра от двамата мъже и веднага започнаха да ровят с клюнове земята. Явно бяха намерили нещо, защото заподскачаха и на няколко метра от първото място отново започнаха да кълват почвата. По-малкият се дръпна малко встрани и заби клюн в дълбоките дири на около двеста метра от изгорялата плевня.

Джими ги наблюдаваше със смесени чувства. Беше се надявал на нещо по-зрелищно — както когато полицейските кучета надушат целта и буквално полудяват: скачат, скимтят и ровят, все едно искат да прокопаят тунел до Австралия. Лешоядите не им направиха такова шоу. Те продължиха да кълват лениво като кокошки в продължение на

цял час, без да напускат полето около плевнята. Джими започна да се обезсърчава. Погледна си часовника и предложи:

— Хайде да приключваме. Струваше си да опитаме.

— Ще взема нещо за хапване и ще ги подмамя — съгласи се Де Уейл.

— Добре.

След като повелителят на лешоядите отиде да вземе няколко мъртви мишки от специалната хладилна чанта, Джими погледна към лаптопа. На екрана се виждаше траекторията на полета им. Линиите описваха фина мрежа — все едно разграфяваха полето на малки квадранти. Като орачи, оставили след себе си равни бразди.

Не можеше да се отърси от тази мисъл. Какви странни създания. Защо правеха така? Върна се при колата си, порови малко в жабката и измъкна няколко пликчета за събиране на улики. Прехвърли се през насипа, който отделяше полето от пътя, застана редом до лешоядите, които не спираха да кълват, и започна да събира проби от почвата.

Изобщо не бе сигурен, че ще постигне нещо, но ако бе прав, птиците бяха открили останките на Тони Нейлър. По някакъв начин тялото на изчезналия се бе превърнало в аморфна маса, в каша, разпръсната като тор по полето.

Меган постави две чаши вино на масата. Мястото бе някак шизофренично: нещо средно между бистро и старомодна кръчма, където се предлагаха и морски дарове, и пица; салата от рукола и пържени свински кожички.

— Благодаря.

Гидиън придърпа чашата към себе си, но не отпи от нея. В главата му се въртяха безброй мисли. Имаше да ѝ казва много неща.

— Спомняте ли си какво ви споменах, когато дойдохте в къщата на баща ми? Казах ви, че според мен се е самоубил заради това тайно общество... „Последователите на Светините“.

Тя кимна утвърдително. Започваше сериозно да се безпокои за психичното му здраве.

— Да, помня. Ставаше въпрос за тайна организация, която била описана в дневниците му.

Недоверието ѝ не му убягна:

— За луд ли ме смятате? Мислите, че съм се побъркал от скръб?

— Не. — Тя се опита да прояви съчувствие. — Със сигурност не си луд, но според мен си подложен на огромен стрес. — Приведе се напред и заговори тихо: — Гидиън, възможно е баща ти наистина да е бил замесен в дейността на някаква тайна организация, но се съмнявам това да има нещо общо със смъртта Му. — Потръпна при мисълта за това, което щеше да му каже. — Съжалявам, но моят опит показва друго. Хората посягат на живота си основно поради лични причини. Не се самоубиват, защото членуват в тайна организация.

Той поклати глава и започна нервно да побутва чашата по масата.

— Мъжът, който проникна в къщата на баща ми и я подпали, е член на тази група. — Наведе се към нея. — Тук не става дума за някаква безобидна скаутска организация. Тези хора вършат ужасни неща.

Меган превключи на служебен тон — онзи, който използваше при разпит на свидетели:

— Дори наистина да го вярваш, не можеш да го докажеш, нали?

— Знам го със сигурност — отсече Гидиън и притисна юмрук към гърдите си. — Усещам го със сърцето си.

— За съда това не е доказателство. — Тя разбираше, че той страда, но никой нямаше да има полза, ако продължаваше да се самозаблуждава. — Не мислиш ли, че ако баща ти е бил част от подобна организация, на службата щяха да дойдат и други нейни членове? Не се появи нито един от тези предполагаеми „братя“. Бяхме само ти и аз.

Думите ѝ го ужилиха.

— Може да не са знаели. Не беше публикувано по вестниците. — Хрумна му и нещо друго. — Може да са решили да стоят настрана. — После впери в нея леден поглед: — Може би са очаквали полицията да е там.

Тя разбра за какво намеква:

— Не дойдох за това.

— Не, разбира се, че не. — Той усети, че е прекалил с остротата. — Съжалявам.

Най-после отпи глътка вино. Имаше вкус на кисела ябълка. В момента обаче му беше все едно какво пие.

— Онзи ден намина един строителен предприемач. Каза, че е чул за пожара и иска да помогне с ремонта. Спомена също така, че няколко пъти е вършил дребни ремонти за баща ми. Затова го пуснах — да огледа щетите и да прецени колко ще струва отстраняването им. И след пет минути го хванах да рови из вещите на баща ми на втория етаж.

Меган остави чашата си на масата.

— Откраднал ли е нещо?

— Нямаше време за това, но го заварих в личната стая на баща ми. Опитваше се да докопа дневниците, които ви показвах.

Тя не бе сигурна какво точно има предвид:

— Личната стая на баща ти? Спалнята ли имаш предвид?

— Не, стаята до нея. В края на площадката има тайно помещение. В него бяха скрити всички дневници. Ако човек не знае за съществуването му, няма как да го намери. За нещастие обаче аз бях оставил вратата отворена.

Меган се зачуди дали неволно не е пуснал съучастник на предишния крадец — или пък някой нов. Някой, който е искал да

прецени дали в нея има достатъчно ценни вещи, които да си заслужават риска.

— А успя ли да научиш името му?

— Смитсън. Дейв Смитсън.

Тя извади химикалка от чантата си и си записа името върху една подложка за бира.

— Искаш ли да проверя дали наистина е крадец?

— Няма нужда. Вече ходих при него. Попитах го направо дали има нещо общо с Последователите и с баща ми. Отрече.

Меган изгледа продължително уморения скърбящ мъж срещу себе си. Скрити стаи. Тайни секти. Строители, които бърка с мародери. Този човек беше болен, преследван от параноя. Нищо чудно да страда от силен посттравматичен стрес.

— Гидиън, смятам, че отдаваш прекалено голямо значение на всичко това. В момента си ужасно объркан. Трябва ти известно време да преодолееш първоначалния шок от смъртта на баща си, проникването с взлом и нападението. Когато заловим някого, ще си отдъхнеш. Надявам се това да стане съвсем скоро. В момента изследваме снимката, която ни даде, и разговаряме с някои от неофициалните ни информатори.

Той кимна.

Меган усети, че това не е достатъчно, за да го успокои:

— Гледаме сериозно на това разследване, повярвай ми.

— Не е вярно! — избухна той. — Баща ми е отнел живота си заради нещо, което върши тази група! Нещо ужасно. И вие въобще не го приемате сериозно. Интересува ви единствено скапаният взломаджия и да си увеличите броя на разкритите престъпления!

Изпи на един дъх остатъка от виното си и се изправи:

— Благодаря ви за виното и за това, че дойдохте. Сега тръгвам. Имам нужда от малко чист въздух. Да остана сам за известно време.

По пътя към Дивайзис Меган се замисли над думите на Гидиън. Убедена бе, че страховете му са безпочвени. Просто бе стресиран и объркан. Когато стигна управлението, вече имаше план как да прогони всички досадни съмнения и да докаже, че обвиненията му са неоснователни.

Грабна телефона и задейства мрежата си от контакти. В крайна сметка успя да се добере до директния телефон на професор Лилиан Купър, завеждащата Отделението по хематология в Областната болница в Солсбъри. Лекарката бе близка приятелка на позната на Меган. Избра номера ѝ и успя да измъкне от нея резултатите от кръвните тестове на Гидиън. Бяха му взели кръв за изследване при престоя му в болницата след пожара.

— Тестовите са отрицателни. Всичко изглежда наред. Вашият човек е олицетворение на здравето. — Професор Купър преглеждаше отегчено картоната на Гидиън. — Всъщност според тези документи от детството си насам не е имал никакви проблеми.

Последва дълго мълчание. Чуваше се само тракането по клавишите.

— Хм-м, не съм напълно сигурна колко достоверно е това, което чета в момента. — В гласа ѝ прозвуча изненада: — Изглежда, че когато е бил дете, са му поставили погрешна диагноза. В картоната му е отбелязано, че е имал ХЛЛ, хронична лимфоцитна левкемия.

— Какво точно е това?

— ХЛЛ е ужасна болест. Рядко се проявява у хора под четирийсет години. Наследствена е. Заболяването се развива, когато производството на кръвни клетки е нарушено и процесът излезе извън контрол. Лимфоцитните клетки се размножават твърде бързо и живеят прекалено дълго. В крайна сметка болният се оказва с прекалено много бели кръвни телца, които надвиват нормалните бели и червени клетки и тромбоцитите в костния мозък.

Меган искаше да се увери, че е разорала правилно:

— Той обаче няма подобно заболяване, така ли? Диагнозата е била погрешна?

— Точно така. Един момент.

Последва нова пауза, докато лекарката преглеждаше бележките за втори път.

— Сигурна съм, че са сбъркали диагнозата, но явно никой не си го е признал. Много странно. Тук пише, че болестта е била в напреднала фаза и той спешно се нуждаел от лечение. Няколко месеца по-късно обаче резултатите от изследванията показват, че кръвта му е съвсем чиста. Точно както когато ние го изследвахме тук. — По гласа ѝ пролича, че започва да се дразни. — Няма логика! Това изобщо не се връзва. ХЛЛ е неизлечима. Не може просто да изчезне!

— А вие, професоре, сте сигурна, че в момента няма и следа от болестта?

— Човек не бива непредпазливо да обявява, че подобна смъртоносна болест си е отишла завинаги. Но да, според картона и резултатите от изследванията заключавам, че е така. Той вече не страда от фаталното заболяване, диагностицирано преди години.

Меган ѝ благодари и затвори. Не това бе очаквала да чуе. Медицинските доклади подкрепяха невероятната история на Гидиън, че е бил изцелен след къпането с вода от Стоунхендж.

След това се обади да провери Дейвид Е. Смитсън в търговските регистри. Изиска разпечатки на домашния и служебния му телефон, както и проверка на банковите му сметки и кредитната му карта.

Скоро я заля потоп от електронни писма. Според документите Смитсън бе преуспял и уважаван строител и професионален озеленител. Меган използва интернет-карта и разгледа снимките от въздуха на дома и работните му помещения. Къщата бе просторна, с разчупена архитектура и в близост не се виждаха други постройки. Вероятно бе преустроена някогашна ферма. Меган прецени, че има поне пет, ако не и шест спални, както и няколко пристройки. Увеличи изображението. Имаше плувен басейн и фитнес салон. Къщата бе заобиколена отвсякъде с висока ограда. Електронно заключване на портите. Охранителни камери. Пет-шест акра площ. Тя оцени имота на около три милиона лири стерлинги. Поне. Натисна няколко клавиша — нямаше ипотека. Всъщност нямаше никакви задължения. След кратка проверка установи, че мъжът притежава порше кабриолет (по

документи беше на жена му) и бентли с персонализиран регистрационен номер, записано на негово име. В банковата си сметка имаше един милион — хубава сумичка.

Финансовите отчетите изглеждаха редовни. Бизнесът му бе легален и документите бяха наред. Той и съпругата му бяха управители на дружество с ограничена отговорност, чийто годишен оборот се изчисляваше на единайсет милиона паунда, а печалбата — на милион и половина. Начинът им на живот отговаряше на приходите. Провери за криминално досие и не откри абсолютно нищо. Нямаше дори глоба за неправилно паркиране.

На повърхността всичко изглеждаше както трябва и въпреки това Меган усещаше, че нещо не е наред. Сигурно бе пропуснала нещо. Погледна по-внимателно телефонните разпечатки. Смитсън имаше модерен и много скъп мобилен телефон — 4G iPhone, а почти не го използваше. Проследи ред по ред разговорите. Беше звънял вкъщи, няколко пъти бе запазвал маса в един и същи ресторант, два-три пъти бе проверявал през телефона електронната си поща. Един толкова успешен бизнесмен като него би трябвало да използва този 4G iPhone непрекъснато. Меган насочи вниманието си към стационарната линия. И там положението бе същото. Имаше само две възможности. Или бе невероятен ръководител, който бе поверил обажданията на подчинените си, или имаше втори мобилен телефон. Номер, който не се води нито на домашния, нито на служебния му адрес.

Метан бе убедена, че е второто. Смитсън ползваше нерегистрирана, предплатена карта — без договор, без информация за самоличността на собственика.

Защо му е на милионер подобен телефон? Особено ако вече си има свръхмодерно произведение на изкуството. Облегна се назад и се усмихна.

Защото криеше нещо. Ето защо.

Докато вървеше към камъните под гаснещата вечерна светлина, Гидиън се опита да си припомни кога за последен път е идвал тук. Вероятно преди двайсет години, когато се бе разболял.

Носеше пепелта на баща си в специална цилиндрична кутия, за да може да я разпръсне по-лесно. Чувстваше носталгия и дълбока тъга. Погледна напред, към ширналото се поле. Спомни си как баща му го държеше за ръка, докато го водеше през мъглата към извисяващите се пред тях камъни.

Две десетилетия по-късно усети същия страх, който изпитваше в онзи момент, но по-слаб — като далечно ехо на тревогата, която чувстваше на осем години. Тогава бе останал сам сред каменните гиганти за няколко минути, но имаше чувството, че е било цяла вечност. Сенчестите призраци, надвиснали като огромни древни дървета, сякаш го притискаха към земята. Скупчиха се наоколо му и протегнаха към него сгърчените си пръсти.

Сега Гидиън си спомни всичко. През онзи ден баща му бе някак странен. Каза му, че в живота има неща, които все още не разбира напълно, но трябва да почита. Като например Луната — велика богиня, която го наблюдава отгоре и се грижи за него. Според баща му нейната могъща сила бе свързана с вътрешната му енергия и цикличния ритъм на живота — човешката плодовитост, растежа на реколтата, смяната на сезоните. Тогава бе твърде малък, за да разбере думите му.

Гидиън впери поглед в огромните сарсени и сините камъни. Спомни си как баща му постави едната си ръка върху един от най-големите, издигащ се точно в средата на кръга, после протегна другата към него. Каза му, че душата на вселената е заровена дълбоко в този камък, където се пази завинаги.

Тогава не искаше да хване ръката на баща си, но го бе направил. Онова, което последва, го уплаши. Сякаш електрически заряд се втурна от две места към тях. Свистяща, пукаща енергия, която ги свърза — един с друг и с камъка. После баща му го поведе из кръга и го накара да докосне и останалите камъни. Притискаше го към тях и го

придържаше така, докато страховитото могъщо течение пулсираше между плътта на момчето и скалата.

— Добър вечер.

Гласът го стресна. Идваше сякаш от нищото. Гидиън рязко се обърна.

Баща му.

Или поне така му се стори за миг. Сърцето му биеше лудо. Пое дълбоко дъх. Мъжът пред него имаше същата фигура и височина като Натаниел, вероятно и годините му бяха приблизително толкова. В съгъстващата се мъгла приликата беше още по-голяма. Смущаваща.

Възрастният мъж се усмихна:

— Не исках да ви плаша. Съжалявам.

— Няма проблем. Бях се замислил за нещо.

Непознатият пристъпи към него и Гидиън видя, че е по-висок и по-едър, отколкото му се бе сторило първоначално. Косата му бе къса и посивяла, очите — тъмни и пронизващи.

— Не е редно да идвате тук, нали знаете? Достъпът е позволен само след предварително записване.

— Съжалявам. — Ред бе на Гидиън да се извинява. Погледна назад, към паркинга.

— Няма проблем. Аз лично нямам против. Какво е това? — непознатият кимна към кутията.

— Прахът на баща ми. В завещанието си е пожелал да бъде разпръснат тук, сред камъните.

Мъжът махна с ръка към кръга:

— Сигурно това място е имало особено значение за него.

— Така е. — Гидиън се вгледа в безличната кутия. — Той беше археолог. Изучаваше Стоунхендж в продължение на години, и то много задълбочено. Смяташе, че камъните притежават магическа сила, че са свещени.

Непознатият се усмихна:

— Много хора мислят така, затова идват тук. Съжалявам за загубата ви. — Сведе почтително глава. — Ще ви оставя тогава да изпълните волята на баща си. Приятна вечер.

Обърна се и си тръгна. Гидиън остана на място още няколко минути, като се оглеждаше наоколо. Вече беше притъмняло. Мъглата прииждаше като някакъв странен призрачен прилив. Захладня и го

побиха тръпки. Знаеше, че ако продължи да се бави, няма да успее да изпълни желанието на баща си.

Капакът на кутията бе плътно затворен, така че го свали много внимателно, за да не разсипе съдържанието. Не беше сигурен откъде да започне, нито къде да приключи. Дали просто да не разклати цилиндъра и да го изсипе? Или да се опита да разпръсне пепелта възможно най-равномерно?

После си спомни прочетеното в дневниците. В кръг около Стоунхендж бяха открити човешки останки. Стотици други бяха заровени в околното поле — там, където вероятно са били лагерите, в които са живели древните каменоделци.

Гидиън надникна в кутията, след което тръгна към първия камък срещу „Слънчевия“. Вървеше по посока на часовниковата стрелка и изтръскваше по малко пепел край всеки от сарсените и сините пясъчници. Контейнерът се изпразни, преди да стигне последния камък. Въпреки това той завърши ритуала, като не спираше да тръска кутията, докато не направи пълен кръг.

Накрая усети някакво необичайно привличане. Сякаш невидимо въже го придърпваше към средата. Гидиън се подчини. Отиде до камъка, коленичи и каза онова, което не можа да изрече в крематориума. Сега в безмълвния мрак прошепна:

— Съжалявам, татко. Съжалявам, че не се опознахме по-добре. Прости ми, че не ти казах, че те обичам. Съжалявам, че не открихме начин да преодолеем различията си и да споделим мечтите си. Липсваш ми. Винаги ще ми липсваш.

Около бледата луна, която тъкмо бе започнала да се издига, се скупчиха тъмни облаци. Преди Гидиън да успее да стане, нечий здрави ръце нахлузиха на главата му плътна качулка. Четирима Наблюдатели го натиснаха и го повалиха на земята.

Меган се канеше да изключи компютъра си, когато на монитора се появи изображение на писмо — беше получила имейл. Вече беше уморена и искаше да си ходи, но отвори съобщението. От екипа за разпознаване на биометрични данни бяха открили запис от улична камера. Лицевата структура на човека от записа съвпаднаше с тази на крадеца от снимката, направена от Гидиън.

Меган прочете текста: „Лице от мъжки пол; биометричните данни отговарят на търсения от вас мъж; идентифицирано от камера XR7 в град Тидуърт. По-долу има още кадри и адрес за контакт с екипа.“

Премести курсора върху иконката, изобразяваща фотоапарат, и щракна два пъти. Сърцето и подскочи — снимките бяха невероятни. На някои от тях заподозреният стоеше пред някакъв магазин — отключваше и заключваше помещението. Месарница. По дяволите! Мислеше, че е готвач или пък работи в компания за кетъринг... Не се бе сетила за месарница.

Припомни си психологическия профил, който бе изготвила на извършителя: бял мъж, възраст — между трийсет и четирийсет и пет години, занимава се с физически труд, може би в сферата на кетъринга или в местен бар/ресторант. Съвпаднаше напълно.

Толкова бе въодушевена, че не забеляза бившия си съпруг и дъщеря си, която изкрещя:

— Мамо!

Четиригодишното момиченце се втурна покрай бюрата, а Меган разтвори ръце и я прегърна.

— Открих едно изгубено момиченце — пошегува се Адам. — Каза ми, че майка му е изтъкнат детектив, така че реших да я открия и да ѝ го върна лично.

Тя целуна Сами и я намести на коляното си.

— Какво правите тук?

Той я изгледа предизвикателно:

— Реших, че може да поискаш да дойдеш с нас.

Меган искаше да му каже да стои настрана и да забави малко темпото. Обаче Сами беше толкова щастлива с него...

Точно когато Адам седна на бюрото ѝ, в помещението влезе Джими Докъри. Погледите на двамата мъже се срещнаха. Любопитство се усещаше във въздуха, осезателно като статичното електричество, което кара опашките на котките да настръхват.

Джими носеше на Меган новини. Добри новини. Важни. Сега обаче не искаше да ѝ ги каже — не и след като видя съпруга ѝ, седнал до нея. Щеше да изчака до сутринта. Махна с ръка и се отдалечи.

Адам наблюдаваше оттеглянето му със самодоволна усмивка.

Гидиън се опитваше да разбере какво се случва. Спомни си, че някой покри главата му, силни ръце го хванаха и задържаха неподвижен, после остра болка прониза крака му. Явно го бяха упоили и отнесли някъде, където бе спал досега.

Качулката вече я нямаше. Седеше върху студен каменен под. В четирите ъгъла около него проблесваха запалени свещи, които обаче не успяваха да прогонят тъмнината. Помещението беше малко; врата нямаше. Намираще се в килия.

А може да не бе килия. Може би бе гробница.

Все още под въздействието на упойката, той се изправи със залитане, за да опипа стените. Не намери изход. В дневниците си баща му бе споменал за хора, погребани в някакво светилище. Сигурно бе това. Бяха го затворили в Светилището и го бяха оставили да умре.

В гърдите му се надигна тревога. Започнаха да го стягат. В това място едва ли имаше кой знае колко въздух. Нямаше да му стигне за дълго. Взе една от свещите и угаси останалите. Нямаше смисъл да прахосва безценния кислород.

Замисли се и реши, че едва ли го бяха оставили тук да умре. Казал бе на Смитсън, че е взел предохранителни мерки и полицията ще получи изобличаваща информация за Последователите, ако той лично не спре куриера.

Свещта догоря. Пулсът му се ускори, надеждата му започна да гасне. Повтаряше си, че щяха да дойдат при него, за да разберат какво точно знае и може ли да им навреди.

Наоколо се разнесе глух тропот. В средата на двете срещуположни стени се появиха тънки ивици светлина. В малката стая нахлуха мрачни фигури с тъмни роби и качулки. Гидиън не се съпротивляваше. Остави ги да оковат ръцете му в белезници и да го повлекат към изхода.

Този път не му поставиха качулка, нито превързаха очите му. Нещо се бе променило.

Коридорът, по който го водеха, бе дълъг и криволичещ. Постепенно ставаше по-светло, а като че ли и по-топло.

Съпровождаха го двама мъже, по един от всяка страна. Спряха и единият дръпна металния пръстен, подаващ се от стената. Скрытият механизъм се задейства и с гръмовен шум част от камъка се отмести встрани. Побутнаха го вътре.

В малката стая се озова срещу непознатия, когото срещна в мъглата при Стоунхендж. Загърнат в кафява роба с качулка, той седеше зад обла маса от камък с меднозлатист цвят.

— Седни, Гидиън. — Мъжът посочи пейката срещу себе си.

Гидиън се отпусна на студения камък с формата на подкова, без да откъсва очи от човека пред себе си.

— Не се сещаш кой съм, нали?

— Видях ви в каменния кръг.

Повелителят се усмихна:

— Срещали сме се и преди, когато беше дете. Няколко пъти. Бях приятел на баща ти.

Гидиън се учуди:

— В такъв случай сте знаели какво е преживял. Какво се е случило с майка ми и какво е трябвало да стори, за да ме спаси.

— О, да, знам. — По-възрастният мъж го изучаваше внимателно. — Явно си научил много неща... от дневниците на баща си, предполагам. Само че дали разбираш прочетеното?

— Така мисля.

— Обясни ми тогава.

— Вие сте Повелителят на кръга — духовният водач на Последователите на Светините. Баща ми е бил уважаван член на вашия Вътрешен кръг. Вие, той, както и много други, сте посветили живота си на защитата на Светините и на обновлението на тяхната енергия.

Повелителят пусна тънка усмивка:

— Не точно, но си близо.

Искаше да разбере какво още знае момчето на Натаниел:

— Имаш ли представа как се поддържа енергията на Светините?

— Чрез човешки жертвоприношения, дар за боговете преди и след зимното и лятното слънцестоене. По време на определени фази на Луната. Баща ми пише, че са необходими за възстановяването на небесното и земното равновесие.

Повелителят го погледна впечатлено:

— Безспорно си добър учен. Само че между теорията и практиката има голяма разлика. — Скръсти ръце и ръкавите на робата му ги закриха. — Ти потърси нас, Гидиън. Какво точно искаш?

— Да ме приемете. Майка ми и баща ми са мъртви. Сега вие сте моето семейство. Аз вече съм дете на Светините. Знаете какво кръщение ми е направил баща ми, нали?

Повелителят кимна:

— Зная, да. Изкъпа те във вода от Светините и ги помоли да те пазят от болестта, убила майка ти. Обеща им собствения си живот, ако ти позволят да живееш дълго и щастливо, в здраве и охолство.

Очите на Гидиън се наляха със сълзи. Отново си припомни думите на Натаниел: „Аз доброволно ще отдам кръвта си и собствения си живот. Надявам се единствено да са достойни да променят съдбата, която очаква моето бедно, останало без майка дете.“

Повелителят се изправи и започна да се разхожда из стаята:

— Светините не са чудовища. Те не пожелават случайни жертви. Това е фундаментален принцип — ако искаш да получаващ, трябва и да даваш. Такъв е нормалният ход на нещата. Живот за смърт. В замяна на твоя живот Натаниел им обрече своя собствен. Той прие да бъде принесен в жертва.

Умът на Гидиън блокира:

— Затова ли се самоуби?

— Не. Това не бе жертвоприношение. Това бе едно ужасно егоистично действие, подбудено от отчаяние. Не беше съгласен да направи онова, което Вътрешният кръг поиска от него.

— Какво е трябвало да направи?

Повелителят въздъхна уморено:

— Баща ти бе учен човек и според него доктрината на Гилдията изискваше онези, които получават даровете на Светините, да бъдат жертвани. Той смяташе, че те са избраните. Твърдеше, че всеки, който е черпил от свещения извор и е преуспял, трябва да плати цената за това, когато остарее. Членовете на Вътрешния кръг не бяха съгласни. Смятаха, че тази древна практика трябва да бъде подменена с нещо по-съвременно. Че ще е най-добре Светините сами да избират кой да им бъде принесен в жертва.

— Как така?

— Лесно. — Повелителят разпери ръце спокойно и самоуверено. — Те привличат хората. Наблюдателите — мъжете, които те отвлякоха от Стоунхендж — чакат и гледат внимателно. Един от камъните е специален. Той има господстваща роля в звездния хороскоп. Хората, които го докоснат, трябва да бъдат принесени в жертва. Те са избраниците на Светините.

Повелителят седна на каменната пейка до Гидиън. Онова, което се канеше да каже, щеше да разстрои момчето, да го разтърси до дъното на душата му.

— Гилдията е демократична организация. Ние следваме правила, определени преди векове. Обаче тълкуването на тези правила е право и задължение на Повелителя и неговия Вътрешен кръг. Баща ти сам реши съдбата си, когато се опълчи на Кръга за жертвоприношенията.

Гидиън го погледна объркано:

— Не разбирам. Защо мнението на баща ми е било толкова важно? С какво е бил по-различен от останалите членове на Гилдията?

Повелителят разбра, че Натаниел не е казал всичко на сина си.

— Защото, Гидиън, когато въпросът бе подложен за гласуване, не аз бях Повелител на кръга. Повелителят бе баща ти.

Писъците на Кейтлин пронизаха дебелия половин метър камък. Не издържаше повече. Мракът и неподвижността я побъркваха. Започна да блъска с юмруци, колене и глава по стените на вертикалната си гробница.

Двамата Наблюдатели, които я пазеха, се втурнаха към килията ѝ. Не можеха да ѝ позволят да се нарани. Тя не биваше да умира преди насроченото време. Издърпаха резетата и отвориха, при което Кейтлин залитна и се приземи болезнено на коленете си. Цялото ѝ тяло бе покрито с охлузвания, а дългата ѝ тъмна коса бе сплъстена от пот, кръв и мръсотия. Озъби им се и се опита да ги изрита.

— Махнете се от мен! Шибани копелета, пуснете ме!

Наблюдателите я приковаха по гръб на земята. Лицето ѝ бе покрито с кръв, а от някога поддържания ѝ маникюр нямаше и следа. На челото ѝ имаше няколко дълбоки порезни рани от блъскането в стените. Мъжете се спогледаха. Явно бе изпаднала в умопомрачение — хвърляла се бе срещу камъка в опит да си строши черепа. Да се самоубие.

Кейтлин искаше да приключи с този кошмар. Още сега, дори това да означава да умре. Просто искаше всичко да свърши. Постепенно обаче се успокои, разумът отново пое контрол над тялото ѝ и укроти звяра в нея.

Мъжете продължаваха да я притискат към ледения под. Единият я бе възседнал през гърдите и бе приковал китките ѝ към земята, а другият притискаше глезените ѝ. Едва сега, когато умът ѝ се проясни, осъзна очевидното.

Те бяха аматьори.

Ерик и екипът му ѝ бяха демонстрирали как се обезврежда противник. Те никога не го правеха така. Едно извиване на китката е напълно достатъчно, стига да знаеш как. Достатъчно бе да забиеш с пръст в определено нервно окончание и противникът беше извън строя, дори да беше боксьор тежка категория. Тези мъже не знаеха как се прави. Взимаха решения на момента.

Кейтлин се взря в очите на мъжа над себе си.

— Добре съм. Вече съм добре.

Той отпусна ръцете ѝ и се изправи. Изглеждаше уморен, но готов отново да я прикове към пода.

— Някой трябва да прегледа раните на главата ѝ — обърна се към по-младия, който все още притискаше глезените ѝ.

Помогнаха ѝ да се изправи на крака и първият тъкмо се канеше да щракне белезници около китките ѝ, когато Кейтлин издърпа ръце и с всички сили заби коляно в слабините на мъжа пред себе си. Вторият Наблюдател я сграбчи откъм гърба. Тя рязко се наведе назад и използва тежестта на тялото си, за да го извади от равновесие, след което се засили и го блъсна в стената.

Когато той се удари в камъка, тя го фрасна с тила си в лицето. Ударът бе ужасен и мъжът се смъкна покрай стената. Със сигурност му бе счупила носа.

Кейтлин се изправи наред осветения с факли коридор на Светилището. Наоколо нямаше никой, който да я спре.

Гидиън бе замаян. Опустошен. Разкритието, че баща му е бил Повелител на кръга, го накара да се почувства емоционално изцеден. Не бе очаквал да научи подобно нещо. Търсил бе истината, да. Искал бе да разбере причината за самоубийството му, да открие виновника. Но не бе подготвен за това.

Повелителят на кръга не се вълнуваше от чувствата на Гидиън. Единственото му желание бе да научи колко знае той. Дали представлява опасност за тях.

— Имаш ли представа къде се намираме?

— В Светилището. — Говореше безучастно — мислите му бяха другаде.

— А знаеш ли местоположението му?

Този въпрос бе по-сериозен и успя да извади Гидиън от унеса му.

— Баща ми е описал само за какво служи Храмът, но не и къде се намира. Но пък още не съм дешифрирал всичките му дневници. Сигурен съм, че по-нататък разкрива и точното му местонахождение.

Повелителят се опита да прочете мислите на момчето. Възможно бе Натаниел да е запазил мястото в тайна. А може би синът му знаеше къде е, но не искаше да си признае, защото бе наясно с опасността.

— Доста си информиран за външен човек. За непосветен. — Събра замислено пръсти пред лицето си. — Което ни изправя пред следния проблем: Какво да те правим?

Гидиън се премести по-близо до него:

— Позволете ми да се присъединя към вас. Нямам представа какво друго да сторя. Вземете предвид загубата на баща ми. Клетвата му. Аз вече съм безвъзвратно свързан със Светините, независимо какво ще стане оттук нататък.

— Дори да искахме да те приемем в Гилдията, не смятам, че си готов. Посвещението е изпитание. Между Повелителя на кръга и онзи, който желае да бъде посветен, трябва да има пълно доверие. Вярата е единственото, на което може да се уповава кандидатът, докато проливаме кръвта му. Болката е невъобразима, непоносима.

Гидиън сведе глава:

— Това е желанието ми.

Повелителят повдигна с пръсти брадичката му и се вгледа в очите му:

— А кой ще гарантира, че няма да продължиш делото на баща си, като ни се противопоставиш и се опиташ да ни унищожиш отвътре?

Гидиън подскочи и разгорещено отвърна:

— Не ви желая злото! Нито на вас, нито на останалите Последователи! Просто искам да ме приемете в паството си така, както някога сте приели баща ми. Искам да изживея живота си пълноценно с благословията на Светините. Не искам да изпитам проклятието на онази ужасна болест, нито да живея в страх, че отново могат да ме нападнат или да подпалят дома ми!

Повелителят разбираше, че Гидиън има сериозни причини да иска да прегърне учението на Гилдията. Пък и ако го убиеха, рискуваха да се разкрият. Гилдията щеше да бъде изобличена, ритуалът по обновлението щеше да се провали. Изправи се и закрачи пред него.

— Има начин да ни докажеш, че си ни предан и си готов да се посветиш на Гилдията и на Светините. Ако го направиш, лично ще гарантирам за теб и посвещението ще започне още тази нощ.

— Какъв е начинът?

— Дневниците на баща ти. Предай ни ги и ще станеш един от нас.

Гидиън поклати глава:

— Знам какво представлява посвещаването. Готов съм да позволя да пронижете с нож плътта ми и да разбиете с чук черепа ми. Нима това не е достатъчно?

— Не е. Книгите са нож, който ти си опрял в *нашата* плът, а заплахите ти — чук, с който можеш да порaziш *нашите* кости.

Гидиън се замисли как да се измъкне от тази патова ситуация:

— Ще ви дам една четвърт от книгите преди посвещаването и ще се обадя на куриера да не носи нищо в полицията. След посвещаването ще получите още една четвърт. След една година — третата четвърт.

— Това са само седемдесет и пет процента. Кога ще получим последната „вноска“?

— Може би никога — каза с усмивка Гидиън. — Или пък когато знам достатъчно за Гилдията и тя е доволна от мен. А може би... когато вие приемете аз да ви наследя като Повелител.

Беше на живот и смърт. Кейтлин тичаше с всички сили, колкото я държаха босите ѝ крака. Стигна края на един къс тъмен коридор, който се разклоняваше наляво и надясно. Тя избра десния ръкав. Втурна се по него, благодарна, че робата ѝ е свободна и не затруднява движенията.

Бе бърза, защото тренираше всеки ден: пет километра на пътеката, още пет — на тренажора. Сега се радваше за всяка стъпка, за всяка капка пот, пролята в залата. Бяха я ранили, оставиха я да гладува, уплашиха я, обаче тя все още бе силна и във форма.

Коридорът завиваше и пътят се губеше в мрака. Ако имаше късмет, пътят следваше външна стена. А външните стени обикновено имаха изходи.

Хвърли поглед през рамо: никой не я следваше. Мястото бе огромно, много по-голямо, отколкото си бе представяла. На каменния под, който краката ѝ едва докосваха, се виждаха странни надписи, сякаш издълбани с длето. Надгробни плочи. Осъзна, че тича върху нечий гробове. Пулсът ѝ се ускори още повече.

Вдигна поглед и установи още нещо. Коридорът описваше кръг. Беше се върнала в изходната точка. Пред себе си виждаше двамата, които бе повалила.

Само че сега качулатите фигури бяха много повече. Цяла тълпа, която стоеше и я очакваше.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Сряда, 23 юни

От всички хора, свързани по някакъв начин с разследването, единствено Джош Горан не присъстваше на свиканата от началника на полицията междуведомствена среща. Не че имаше нещо против. От самото начало си бе подсигурил непрекъснат достъп до информационния поток. Екипът му плащаше на огромна мрежа журналисти, полицаи, чиновници и цивилни. Десетте хиляди долара, които бе поставил в ръката на оперативен агент Алвес, гарантираха, че ще получава навременна информация за всяка новост.

Заседателната зала беше прекалено топла. Седналият на масата Грег Докъри, заместникът на Алан Хънт, помоли останалите седмина:

— Трябва да си съдействаме — да си предаваме важната информация конфиденциално и своевременно. Трябва да забравим различията си и да работим заедно. Затова сме тук. По-късно днес Хънт лично ще запознае вицепрезидента Лок с институциите и ресурсите, ангажирани с откриването на дъщеря му. Старши комисар Гибсън — докладът ви, ако обичате.

Барни Гибсън огледа масата и забеляза вече оформените лагери — недопустимо от оперативна гледна точка. Двамата агенти на ФБР бяха седнали точно срещу него, полицаите от уилтширското управление бяха в другия край, а неговите колеги от столичната полиция стояха отделно от двете групички. Една-единствена операция бе достатъчна да извади наяве културния разкол, непреодолимата пропаст между тях.

— Рано тази сутрин получихме ново съобщение от евентуалните похитители на Кейтлин. Обаждането е направено от Франция, но този път от телефонна кабина в Кан.

Джон Роуландс отчаяно разпери ръце:

— Съжалявам, но просто не го вярвам. Те са в Южна Франция точно толкова, колкото и ние!

Докъри хвърли на главния си следовател изпепеляващ поглед.

— Джон, ако обичаш, забрави поне за минута любимата си теория. По-късно можем да разсъждаваме, колкото пожелаем. Нека сега чуем записа. — Пое си въздух и се обърна към цялата група. — Обърнете внимание на времето и естеството на съобщението. Това послание е отговор на казаното от Кайли Лок по време на пресконференцията и.

Барни Гибсън натисна копчето на малката машинка в средата на масата и в притихналата зала се разнесе модулиран мъжки глас:

„Цената да върнем Кейтлин Лок невредима е дваайсет милиона долара. Майка ѝ вече обеща десет. Очакваме баща ѝ да стори същото. Условията ни са следните: ФБР, британската полиция и частният детектив публично да обещаят, че няма да надзирават размяната, нито ще се опитват да ни заловят. Едва когато получим тази гаранция, ще съобщим и останалите си условия. Уверяваме ви, че разполагаме с всичко необходимо да държим Кейтлин Лок толкова дълго, колкото пожелаем. Години, ако е необходимо. Рано или късно ще изпълните исканията ни.“

Внезапно в стаята се разнесе гласът на Кейтлин — спокоен, но отпаднал:

„Мамо, аз съм в Кан, близо до хотел «Карлтън», където бяхме отседнали с теб и Франсоа преди филмовия фестивал. На булевард «Кроазет» днес вали, а във Фестивалния дворец има конференция на тема видеоигри. Тате, за мен се грижат добре. Нищо лошо не са ми сторили. Моля те, направи каквото искат!“

Отново се чу промененият мъжки глас:

„Искам да ви е пределно ясно, че ако не обещаете публично да изпълните тези искания, повече няма да се свързваме с вас.“

Записът свърши с пращане. Шокирани, следователите мълчаха. Гибсън знаеше, че всички си мислят за реакцията на родителите на Кейтлин, когато го чуят. Той се отърси от емоциите и продължи:

— Подробности, които чухте преди малко, са верни. Времето в Кан вчера е било точно като описаното, а конференцията продължава. Техниците и от двете страни на Атлантика потвърдиха, че обаждането е направено от Кан. Фоновият шум съответства на тази конкретна част от Лазурния бряг. Тод, искаш ли да добавиш нещо?

— Записът си го бива — заяви тежко агентът от ФБР. — Нашите техници го разнищиха, докато вие спяхте. Те потвърдиха, че както и първия, се състои от няколко нива. Двата гласа са записани поотделно, после са наставени, а накрая е прибавен фоновият шум. Анализирахме женския глас и сме сигурни, че е на Кейтлин. Мъжкият е по-труден заради механичното му преправяне. Смятаме обаче, че мъжът е англичанин, най-вероятно същият като на първата касета.

— Първо Париж, сега пък Кан — отбеляза заместник-началникът на полицията. — Непрекъснато я местят. Сигурно и в момента пътуват нанякъде.

— Това би обяснило използването на телефонни кабинки — замислено каза Гибсън. — Не ги интересува дали ще ги проследим, защото когато открием мястото, тях отдавна няма да ги има.

— Или защото никога не са били там — намеси се Джон Роуландс, който още не бе убеден, че Кейтлин е прекосила Ламанша. — Може да е само един човек, който пътува напред-назад из Европа, с мотор например. Спира, в която си поиска точка, и пуска оттам записите. Въобще не съм убеден, че е извън Обединеното кралство.

— Трябва да подготвим план за всяка от двете ситуации — отсече Хънт и по този начин преустанови дискусията. — Грег, продължавай да ме държиш в течение как са разпределени ресурсите и как върви разследването.

Заместникът му кимна:

— Разбира се.

— А какво ще правим с исканията им? — попита рязко Джон Роуландс.

Хънт вдигна вежда:

— Британското правителство не преговаря с похитители. Такава е политиката ни. Никога не сме го правили и никога няма да го направим.

Дани Алвес кимна:

— Вицепрезидентът Лок каза същото. Има някаква вероятност да промени мнението си предвид това, че става въпрос за дъщеря му, но се съмнявам.

— Няма начин — присъедини се Бърджес. — Том има много твърда позиция по въпроса. Няма да се разколебае. Гадните копелета могат да чакат, колкото искат — той няма да преговаря с тях!

Целта щеше да се появи всеки момент. Бял, между трийсет и четирийсет и пет години. Меган бе убедена, че ще съответства точно на профила, който бе изготвила.

Паркирала бе срещу един магазин в Тидуърт и не отделяше очи от табелата отпред, на която смело бе написано: „Мат Атли. Майстор месар“. Веднъж да успееше да го идентифицира със сигурност, щеше да вземе заповед за обиск и да прерови къщата му. Надяваше се да намери дрехи, които да съответстват на парчето плат, открито в Толард Роял, или инструменти от същата партия като онези в сака.

Часът бе осем и половина. Тя чакаше търпеливо вече час. Умът ѝ се отклони за миг — замисли се за възобновената връзка с бившия си съпруг. Като че ли всичко вървеше добре. Адам прекара предната нощ в дома ѝ — в старата им къща — и тази сутрин Сами се пъкна в леглото при тях с щастлива усмивка.

В осем и четирийсет един мъж притича по улицата пред нея, отвори вратата на магазина и запали всички лампи. Меган го наблюдаваше внимателно. Той си сложи престилка на червени и бели райета и се зае да почиства и да подрежда тезгяха и хладилните витрини. Беше на около двайсет години, следователно не беше нейният обект. Точно в девет обърна табелката на вратата и отвори месарницата. Тя почака още малко. В девет и половина излезе от колата, извади един обикновен бележник и влезе в магазина.

Когато отвори вратата, над главата ѝ издрънча медно звънче. Не изчака да я поздравят:

— Казвам се Ейлийн Бексъндейл, от отдела за местни данъци и такси. — Вдигна бележника и пригответи химикалка. — Името ви?

— Карл, Карл Прингъл. — Младежът я изгледа объркано. — Не знам нищо за данъците.

— Така ли? Кой знае тогава? — попита тя и се огледа подчертано критично.

— Трябва да говорите с Мат. С господин Атли, тоест. Той е собственикът. Аз само работя тук.

— И кога мога да се видя с него?

— Днес няма да идва. Каза ми аз да поема магазина.

— Болен ли е?

— Не ми обясни. Просто каза да отворя и да обслужвам клиентите, а той ще ми се обади по-късно през деня.

Разполагаше с достатъчно информация, за да открие Атли и сама. Данните му фигурираха в избирателните списъци, в базата данни на данъчните и в медицинските архиви. Нямахме смисъл да върти момчето на шиш.

— Добре, ще дойда някой друг ден тази седмица.

Когато излезе, звънчето отново издрънча.

Докато пътуваше обратно към управлението, се обади да поиска справка за месаря. Ако имаше късмет, информацията щеше да пристигне, преди тя да влезе в офиса.

В стаята на отдела я посрещна Джими Докъри с лист хартия в ръка и широка усмивка на уста:

— Ходих до лабораторията. Погледнете това!

Той подхвърли доклада на бюрото ѝ и забодя пръст в него да ѝ покаже къде е най-важната част:

— Полето в близост до изгорялата плевня е покрито със слой миниатюрни частици човешка плът!

Очите ѝ се разшириха:

— Кучетата ли ги надушиха?

Той се разсмя:

— Не, не бяха кучета. По-интересно е. Сигурно ще ви прозвучи откачено, но четох, че немските следователи използват лешояди за издирването на трупове и части от тела. И понеже не успях да осигуря кучета или металотърсачи, се свързах с един експерт по отглеждането на екзотични птици. Той пусна два пуйкови лешояда, които прелетяха над полето. — Отново потупа гордо доклада. — И ето какво излезе.

Меган бе наистина впечатлена. Прегледа написаното от микробиолога: „При изследването на почвените проби бяха открити следи от човешки останки. Идентифицираната човешка ДНК принадлежи на едно лице.“

— Нали казахте, че Тони Нейлър е някъде из онова поле, шефе? Познахте.

Тя си наложи да не изпада в прекомерно въодушевление.

— Нека първо се уверим, че наистина е Нейлър. После ще съобщим официално. Опитай се да вземеш ДНК-проба от някого от семейството — сестрата или родителите. Провери дали в националната база данни нямат ДНК-материал във връзка с някакво провинение. — Сети се за още нещо: — А, да! И вземи да разпиташ собственика на земята. Умирам да разбера защо си тори полето с човешки останки!

Гидиън излезе от Светилището по същия начин, по който и дойде: с качулка на главата, оковани в белезници ръце и скрит в товарния отсек на един обикновен микробус на строителна фирма.

След двайсетминутно пътуване автомобилът отби и спря. Задните му врати се отвориха и Гидиън чу птича песни. Чуруликането се чуваше надалеч, защото бе рано сутринта, задръстванията още не бяха започнали и наоколо бе тихо. Някой се покатери отзад и подът под него хлътна и се разтресе. Хванаха го за глезените и го издърпаха да седне с крака, провесени навън. Накрая свалиха качулката от главата му.

Човекът, който се взираше в лицето му, не бе Дейв Смитсън. Пред него стоеше мъжът, който едва не го уби. Същият, който го бе оставил да умре в горящия кабинет на баща му. Гидиън сведе очи към ръцете на непознатия. На кутрето му видя пръстена с печат, който бе прорязал лицето му. Нямаше как да го сбърка.

Местността наоколо бе гориста и пуста. Идеалното място да изкопаеш гроб и да заровиш тяло.

В този миг се появи Смитсън с широка усмивка на лицето:

— Това е Муха. Оттук нататък за теб аз съм просто Дракон. Ще се държиш и с двама ни като със свои отдавна изгубени братя. Ако не, ще те убием. Изборът си е твой.

Муха посегна зад гърба си и измъкна изпод якето си затъкнатия в колана пистолет. Притисна дулото към челото на Гидиън:

— На мен лично ми е все едно кое ще избереш.

Дракон небрежно се настани до Гидиън и го прегърна през раменете. Жестът беше насмешливо приятелски.

— Едно от основните ни правила е да се пази тайна. Налагаме я принудително, ако разбираш какво искам да кажа. Това е задачата, с която ни натовари Повелителят. — Той притисна Гидиън по-силно. — Ако избереш да живееш, трябва да живееш според правилата. По никакъв повод не бива да споменаваш за Гилдията, Последователите или Светините на човек, който не е посветен. Никога. Няма да ни се

обаждаш, нито ще идваш неканен в домовете и на работните ни места. Няма да ни търсиш — ние ще се свързваме с теб. Ако ти се обадим по телефона, няма да споменаващ нито своето име, нито това на човека, който ти се е обадил. Ще използваш името, което ще ти дадем по-късно, ако те посветим. Тогава ще използваш само него. Не забравяй тези неща. Ако ти се изплъзне от паметта, пръстът на моя приятел може да се приплъзне по спусъка.

Очите на Муха затанцуваха и той притисна по-силно пистолета към черепа на Гидиън:

— Бум!

Дракон се изправи:

— Премести го отпред и можеш да тръгваш.

Муха заведе Гидиън до предната част на микробуса и му помогна да се качи на седалката до шофьорската. После затръшна вратата и се насочи към мерцедеса, паркиран наблизо.

Дракон включи двигателя и потегли.

— Ето какво ще направим. Сега ще те откарам до дома ти и ще изчакам да събереш книгите на баща си. Ще ми ги предадеш, а аз ще те върна при Повелителя. Съвсем просто е.

— Значи би трябвало лесно да се справиш със задачата, нали?

Дракон се разсмя:

— С теб трябва да си изясним някои неща. Преди няколко часа Вътрешният кръг гласува дали да бъдеш посветен. Предложението бе прието с гласа на Повелителя. Това бе всичко. Един глас. Така че по-добре слушай, вместо да приказваш, ясно ли е? — Очите му проблеснаха заплашително. — През следващите двайсет и четири часа аз отговарям за теб. Ще те отведа при ножа и чука на Повелителя. Ако преживееш посвещаването, след това ще видиш първо моето лице. От този миг насетне си длъжен да ме следваш като куче. Ще правиш каквото аз кажа, когато ти кажа. Разбра ли ме?

Гидиън виждаше, че мъжът е ядосан, но това не го спря:

— Идеално те разбрах. Правиш се на много велик, а всъщност си момчето за поръчки на Повелителя. Не правиш и крачка без негово нареждане.

Дракон рязко натисна спирачките. Микробусът подскочи, после спря и моторът изхърка в знак на протест. В следващия миг тежкия му юмрук се заби в лицето на Гидиън и блъсна главата му в прозореца.

Гидиън се опита да се защити с ръка, но Дракон вече бе станал от седалката си и го налагаше по главата.

Побоят продължи по-малко от десет секунди. Дракон стисна врата му с железни пръсти и нанесе последен удар — най-болезнения.

— Виж какво, умнико! Когато сме сами, аз съм твоят господар. Ти си мой роб. Ще правиш каквото аз кажа! И запомни: бях готов да убия баща ти. Бих убил и теб, без да ми мигне окото!

Останалата част от пътуването премина в болезнено мълчание, поне за Гидиън. Устната му бе сцепена и един от зъбите му се клатеше.

Дракон го блъсна през предната врата и го избута нагоре по стълбите — право до скритата стая.

— Изпипано е — отбеляза той, когато Гидиън отвори служещия за врата панел в стената. Почука по него с покритите си с белези кокалчета, характерни за строител. — Изобщо не е зле. Ако вече не бях влизал в стаята, никога нямаше да предположа, че има такава.

Гидиън не му обърна внимание и влезе в дългото тясно помещение. Дракон не успя да скрие неприятната си изненада при вида на празните лавици. Единствено следите в праха показваха къде са били дневниците. Гидиън попи кървящата си устна и каза:

— Ти какво очакваше?

— Внимавай с тая твоя уста!

Усмихна се на собствената си шега и влезе в стаята. Започна да почуква по стените, потупа с крак на няколко места.

— Има ли още тайници тук? — Удари с пета по пода.

— Вече не се ли притесняваш, че гредите са повредени? — саркастично запита Гидиън.

— Съвсем добре са си — отвърна със същия тон Дракон. — И Големият лондонски пожар не би ги срутил.

После взе да блъска с юмрук по плоскостите на тавана.

Очите на Гидиън се приковаха в далечния край, точно над телескопа на баща му. Дракон спря само на няколко сантиметра от него.

— Е, къде са? Къде си скрил дневниците?

Звукът на електрически звънчета му спести необходимостта да отговаря. Някой беше звъннал на вратата. Дракон го погледна изнервено:

— Очакваш ли някого?

Гидиън сви рамене:

— Не. Мониторът на охранителната система е в кухнята. Можем да видим кой е.

Слязоха на долния етаж. На малкия, вграден в стената екран се виждаше кола, спряла пред външните порти. В нея седеше жена.

— Това е инспектор Бейкър, тя води разследването на смъртта на баща ми. Със сигурност вече е видяла колата ми, както и микробуса ти на алеята.

— Пусни я, но гледай бързо да се отървеш от нея — нареди Дракон и се насочи към опожарения кабинет. — Явно все пак ще ми се наложи да поработя тук.

Гидиън натисна копчето и пусна Меган. После отвори вратата на къщата и излезе да я посрещне. Пътюм избърса още веднъж кръвта с опакото на дланта си.

— Добро утро, инспекторе. Не очаквах да ви видя днес.

Тя грабна чантата си от седалката и се измъкна от колата.

— Искрах да проверя как си. — Забеляза подутата му и разкъравена уста. — И явно има защо. Какво е станало?

Гидиън отново докосна устните си:

— Паднах, докато се опитвах да оправя кабинета. Не е толкова зле, колкото изглежда.

Очите ѝ пробягаха към Дракон, който тъкмо отиваше към микробуса си.

— Ремонт ли сте започнали?

Гидиън също отправи поглед към него:

— Да, господин Смитсън е работил за баща ми. Когато чул за пожара, бе така добър да мине и да си предложи услугите.

— Добросъседска постъпка.

Тя добре си спомняше разговора им в заведението близо до крематориума. Тогава Гидиън ѝ бе разказал за предишното посещение на майстора и за подозренията си, че е замесен в смъртта на баща му.

— Направо не ми се вярва какъв лош късмет има господин Чейс! — високо заяви Дракон и се приближи към тях. — Накъде отива този свят? Първо изгуби баща си, после някакъв изрод нахлул в къщата, запалил я и за малко да не го убил. Ужасна история, просто ужасна!

Отвори задната част на микробуса и измъкна от нея голям сак с подрънкващи инструменти.

Меган разбираше, че той ги наблюдава и няма как да говорят открито.

— Дойдох да ти задам още няколко въпроса за баща ти. Неподходящ момент ли улучих?

— Сега наистина не е удобно — бързо отвърна Гидиън. — Имате ли нещо против да ви се обадя? Мога да дойда и в управлението, ако така ще ви улесня.

— Да, това е добра идея. — С периферното си зрение видя, че строителят ги гледа. — Само, преди да тръгна, може ли да използвам тоалетната? Доста път ме чака.

— Разбира се. Заповядайте, ще ви покажа къде е.

В мига, в който се скриха от погледа на Дракон, тя се приведе към Гидиън и го попита:

— Добре ли си?

— Не особено. Трябва да отида с него, когато си тръгнете. Искат дневниците на баща ми.

Светна лампата в коридора и погледна към откrehнатата входна врата. Дракон затвори микробуса и тръгна към тях.

— Сега не мога да говоря.

Меган нямаше избор и се вмъкна се в тоалетната в секундата, в която мъжът прекрачи прага. Дракон се приближи и придърпа Гидиън към себе си:

— Видях ви да разговаряте. Тя какво ти каза?

Гидиън се опита да потисне надигащата се паника:

— Махни си ръцете от мен! Вчера беше погребението на баща ми. Дойде да изрази съчувствие, това е.

Другият разтвори юмруци и пусна ризата му:

— Разкарай я бързо оттук! Или ще ти се наложи да ходиш на още едно погребение.

Гидиън придружи Меган до колата ѝ и задържа учтиво вратата, докато се качи. Разполагаше само с няколко секунди.

— Тази сутрин ме заплашиха с пистолет. — Кимна към къщата. — Смитсън и онзи, който ме нападна в къщата. Работят заедно.

Лицето на Мат Атли се появи пред очите ѝ. Искаше да му разкаже за месарницата, но нямаше време.

— Влизай в колата. Ще се разберем в управлението.

Той погледна нервно към предната врата:

— Не мога. Трябва да отида с него.

— Защо?

— Баща ми е предпочел да се самоубие, вместо да се примири с онова, което правят.

— А какво правят? — Тя го изгледа изпитателно, като си мислеше за нестабилното му психично състояние.

Гидиън видя недоверието ѝ:

— Казах ви вече. Жертвоприношения. Мисля, че подготвят ново.

На Меган ѝ се искаше да го разпита по-подробно, но забеляза, че Смитсън стои до къщата и не ги изпуска от поглед. В ръце държеше парче обгоряло дърво, за да създава впечатлението, че е зает с ремонта.

Тя разбра, че моментът наистина не е подходящ. Запали двигателя и отпусна ръчната спирачка:

— Ще ти се обадя по-късно.

Гидиън отстъпи встрани и Меган потегли. Смитсън веднага хвърли парчето гредя и се приближи към него. Той проследи с очи колата до портата на имението и се обърна се към Гидиън едва когато тя пое по тесния път отвъд границите на имота.

— За какво става въпрос?

— За пари — отвърна кратко Гидиън. — Баща ми търгуваше с безценни артефакти. Печелеше милиони от тях — вероятно защото повечето са изкопани и изнесени без позволение от местните власти. Хората от отдела за кражби на произведения на изкуството искат да ме разпитат във връзка с банковите му сметки.

— Попита ли те за лицето?

— Казах ѝ, че съм паднал.

— Добре. — Обърна се и тръгна към къщата. — Хайде, губим време. Да взимаме дневниците и да се махаме оттук.

— Чакай малко! — спря го Гидиън. — Да не мислиш, че съм толкова глупав да ги оставя в къщата?!

Лицето на Смитсън застина като каменна маска. Гидиън извади ключовете за колата си и отвори багажника. Вътре имаше пакет, увит в одеяло. Майсторът надникна над рамото му, после се наведе и отви единия край. Отдолу се показаха четири томчета, формат А4. По два за всяко десетилетие, което Натаниел Чейс бе прекарал в Гилдията.

— Това ли е всичко?

— Засега.

Смитсън отвори един от бележниците и се вгледа неразбиращо в кодирания текст.

— И как да разберем, че вътре пише онова, което ти казваш?

Гидиън го взе от ръцете му.

— Само аз и баща ми знаехме този код, което е добре и за мен, и за вас. Повечето хора просто биха изхвърлили дневниците, защото няма да разберат написаното. Което би било грешка. Голяма грешка.

Затвори бележника, прибра го при останалите и отново ги уви в одеялото. После подаде вързоп на Дракон:

— Изпълних моята част от сделката. Сега е ваш ред.

Докато се издигнеш до ранга старши детектив, обикновено си поел поне няколко професионални удара. А ако си жена, си си изработила някои основни правила. Например да си тръгваш рано от купона след приключването на някой случай и да не се омъжваш за колега.

Меган бе нарушила тези две правила. Имаше едно обаче, което спазваше винаги: гледай на нещата глобално. Не реагирай първосигнално и не бързай да си вадиш заключения. Вземи дистанция, поеми си въздух и огледай всичко внимателно. Прецени кое е от значение и кое не. Взимай всеки фактор под внимание.

Това бе и причината да не се втурне към кабинета на шефката си да иска заповед за арест и въоръжен отряд, които да прати при Дейв Смитсън. Вместо това реши да обсъди подробно ситуацията с Джими и се опита да я осмисли.

— Тази сутрин се видях с Гидиън Чейс. Изглежда, са го били. Каза, че двама мъже са го заплашили с пистолет. Единият е строителен предприемач на име Смитсън, а другият е онзи, който нахлу в къщата на баща му миналата седмица.

Джими се сепна:

— Нали казахте, че Чейс не е успял да види лицето на нападателя?

— Да, но се оказа, че го е видял.

— И защо е излъгал?

— Дълга история. Твърди, че се чувства лично задължен да разбере в какво се е забъркал баща му.

— Добре, а къде са го заплашили? И най-вече — защо?

Тя поклати глава:

— Не зная подробностите. Нямах възможност да го попитам. Смитсън беше с него в къщата, поправяше щетите от пожара.

Джими схвана картината:

— Значи този майстор и крадливото му приятелче заплашват Чейс, а няколко часа по-късно същият майстор идва в дома му да прави

ремонт? Доста странно звучи.

— Прав си, странно е. Само че това ме накара да се замисля дали самоубийството на Натаниел Чейс не е свързано по някакъв начин с отвличената американка и откупа.

Очите на Джими се разшириха:

— Че защо? Какво общо има между двата случая?

— Нали след като видя тялото на Джейк Тимбърленд в плевнята, каза, че нещо не се връзва? Че нещата изглеждат нагласени. Спомняш ли си какво те накара да мислиш така?

— Разбира се. „Местоположение, местоположение и пак местоположение“.

— Е, точно това ме притеснява. Местоположението. И при двата случая то е от основно значение. Едно конкретно място — Стоунхендж. Много е вероятно именно натам да са отивали Лок и Тимбърленд преди отвличането и убийството. Натаниел Чейс е изписал томовете за това място и именно там е пожелал да бъде разпръсната пепелта му. Сега се сещам, че според сина именно то го е излекувало от генетичното раково заболяване, което е имал като дете. Освен това е убеден, че там членовете на някакъв древен култ принасят човешки жертви, за да черпят от силата му.

Джими изкриви лице:

— Не вярвате на тези глупости, нали?

— Просто се правя на адвокат на дявола. Така че, защо не? В продължение на векове хората са принасяли в жертва хора. Кости са изравяни на стотици места. Практиката е описана в Библията и десетки исторически документи.

— Познавам историята. Обаче дори да съществуваше подобен култ, защо ще искат да принесат в жертва дъщерята на американски политик и сина на английски лорд? И как ще обясните искането за откуп?

Нямаше как да обори логическите аргументи на Джими. Идеята за култа бе глупава, но тя не искаше да я отхвърли напълно:

— Поклонниците на култовете избират жертвите си според най-различни критерии, като изнасилваните и серийните убийци. Може да са сексуални, расови, полови. Жертвите може да споделят или да отхвърлят убежденията им. Нищо чудно Кейтлин да е отговаряла на един или няколко от тези критерии.

— Ами Тимбърленд?

— Може би не се е вписвал в представата им. Не е отговарял на критерии им, затова са го убили. Или пък просто се е втурнал да брани Кейтлин като рицар на бял кон.

Джими отново изтъкна основния си довод:

— Ами откупа?

Тя започна да потропва с пръсти по бюрото. Звукът приличаше на почукването на кълвач по кората на дърво.

— Забрави за малко за откупа. Не съм си изяснила въпроса с местоположението.

Джими обаче не смяташе, че тази теория е обоснована.

— Добре, да вземем Стоунхендж. Как се предполага въпросният култ да извърши ритуално убийство там? Кръгът се намира между две изключително натоварени шосета. Наоколо винаги е пълно с туристи; да не говорим, че има денонощна охрана.

Очите на Меган проблеснаха:

— Ами ако е замесена и охраната?

Джими обмисли възможността. Това определено променяше нещата.

— Един от тамошните охранители се казва Шон Граб. Чух, че е изчезнал след отвлечането и убийството.

— Сигурна ли сте?

— Говореха за това в столовата. Има и още нещо — той има досие в полицията. Съден е за кражба с взлом и нападение. — Меган се въодушеви: — Тоест, ако някои от охранителите са част от култа, биха могли да осигурят достъп до мястото. Могат да идват и да си отиват, когато си поискат.

— Наистина е възможно. Ще проверя в „Английско културно наследство“ и в охранителната компания кога Граб е бил на смяна, дали често си взима болнични, или отсъства за първи път от години.

Меган не го слушаше особено съсредоточено:

— Добре, опитай. Няма да навреди.

Думите на Джими я наведоха на друга мисъл. Това беше най-ексцентричната идея, която ѝ бе хрумвала в кариерата ѝ. Можеше да реши целия случай или да си докара уволнение.

Макар да бе с белезници и качулка на главата, Гидиън се опита да запомни маршрута, по който пътуваха към Светилището. Сигурен бе, че след Толард Роял са завили на запад по шосе В3081, покрай ресторант „Крал Джон“. Започна да се извива, докато накрая успя да седне. Опря гръб в стената, която отделяше кабината и товарния отсек на микробуса на Дракон. Постара се да се ориентира според посоката, в която биваше отхвърлян при движението. Полетя вляво, което му подсказа, че Дракон е завил надясно и се насочва на север. Опита се да прецени колко време е изминало и стигна до извода, че вече са подминали Шафтсбъри и пътуват към Джилингам и Уорминстър.

Последната част от пътуването бе най-тиха. Почти не се чуваха коли. Явно вече не се движеха по шосето, защото скоростта намаля, а друсането се увеличи. В продължение на няколко минути Гидиън непрекъснато подскачаше и се удряше в стените, след което микробусът спря. Задните му врати се отвориха.

Трима или може би четирима мъже го издърпаха навън и го проснаха на твърдата земя, след което го изправиха и грубо го въведоха в някакво затворено пространство. Въздухът вътре бе леден, а стъпките кънтяха. Чу отключването на врата пред себе си, после долови суматоха: мърморене, местене, плъзгане на нещо тежко.

— Бързо! — провикна се някой.

Нечия ръка се плъзна по тила му и го побутна настойчиво напред, натисна главата му, за да не се удари в нещо. Отново чу трополене и тежко дишане зад гърба си. В продължение на близо минута никой не каза нищо. Изтощеният му ум изключи. Тишината бе като отрова, която го парализираше.

Най-накрая се разнесе гласът на Дракон:

— Следват няколко стъпала. Внимавай да не паднеш!

Сарказмът в думите му бе ясно доловим.

Докато се спускаше надолу, пред и зад себе си Гидиън чуваше кънтенето на стъпки. Намираха се в някакво обширно пространство с

каменен под и стени, които не поглъщаха шума. Стъпалата бяха точно дваисет на брой.

Спускането свърши и два чифта ръце го подхванаха и бързо го поведоха напред. След около трийсет секунди отново чу саркастичния глас:

— Пак стъпала.

Още дваисет. Разпозна миризмата, характерна за подземия и пещери. Познаваше аромата на земята — торф, варовик, вода, стичаща се по тавана и стените, пясъчник, кремък, мокро желязо, богата почва. Като археолог той имаше изострени сетива и миризмите почти го удариха в носа.

Ръцете, които го направляваха, го стиснаха за миг да спре. Смъкнаха му качулката и Гидиън мигом усети хлад. Наоколо горяха факли. Намираще се дълбоко под земята, в сърцето на Светилището. Предишният път със сигурност не бе слизал толкова надолу. Мъжете около него бяха облечени в роби с ниско спуснати качулки. Вероятно на това се дължеше забавянето, преди да започнат да се спускат — трябваше да се преоблекат.

— Съблечете го и го подгответе — нареди Дракон.

Гласът му бе твърд и груб, студен като камъка наоколо. Гидиън се опита да не мисли за онова, което предстоеше да му се случи. Вместо това се съсредоточи в задачата да нарисува мислено карта на мястото, където се намираше. Просторно помещение под земята. Някъде наскре полето, на около час път с кола. Допусна, че е на около четирийсет-петдесет километра от Толард Роял, вероятно в северна посока. Може би с леко отклонение на запад.

Дракон се приведе към него и прекъсна изчисленията му. Гидиън усети върху лицето си топлия му кисел дъх:

— Слушай сега. Ще те науча какво да отговаряш на Повелителя по време на ритуала. Не смей да посрамваш себе си и мен! Трябва да запомниш всичко и да го повториш без грешка. Помни също така, че ще преминеш през огромно изпитание на тялото и ума, ще се гърчиш от болка и ужас и агонията ще е почти непоносима. Ако наистина си предан и вярваш в Светините, ще оцелееш. — Усмихна се жестоко. — А ако не си, ще изчезнеш без следа.

Пейджърът на Лилиан Купър изпиука. Тя го свали от колана си и изруга, като видя съобщението от секретарката си: „Инспектор Бейкър иска да ви види.“

И без това дългият ден щеше да стане още по-дълъг и неприятен. Горещата вана и студеното бяло вино се отлагаха. Тръгна към кабинета по приличните на лабиринт болнични коридори и се замисли. Полицайте обикновено не идваха без предварителна уговорка, освен ако не бяха загазили. Лошото беше, че самата тя можеше да загази. Вече бе нарушила етиката и вътрешния правилник и бе погазила бог знае колко точки от Закона за защита на личните данни, предоставяйки на инспектор Бейкър конфиденциална информация.

— Меган Бейкър. Извинявам се, че идвам без предупреждение.
— Полицайката се изправи рязко от стола пред кабинета ѝ и протегна ръка.

— Няма проблем — отвърна Купър. — Влезте, моля. С какво мога да ви помогна?

Сърцето ѝ се блъскаше тревожно в гърдите.

Меган седна на стола пред бюрото ѝ и отвори светлокафявата кожена чанта „Падовано“, която Адам ѝ бе купил преди три години от Италия.

— Става въпрос за последния ни разговор. За Гидиън Чейс.

Извади едно малко листче и го подаде на лекарката. Купър го взе и му хвърли поглед.

— Не разбирам — измърмори. — Кои са тези хора?

Меган се усмихна възможно най-приятелски:

— Имам нужда от помощта ви. Само още веднъж. Искам да влезете в медицинските им досиета и да ми кажете какво пише в тях. Бележките на личните им лекари, информация за операции и сериозни заболявания.

Професор Купър се ужаси. Пусна листчето и се дръпна назад, все едно бе заразно:

— Инспекторе, не биваше да ви помагам първия път. Не смятам да ви помагам до безкрай.

— Не е нужно да го правите до безкрай. Погледът на Меган бе станал леден. — Четирима души са. Ще направите по-голяма грешка, ако не ми помогнете.

Премести се по-напред на стола си.

— Първият в списъка, Натаниел Чейс, е бащата на мъжа, когото проверихте миналия път. Имаме основателни причини да смятаме, че Шон Граб, Дейвид Смитсън и Мат Атли са свързани със смъртта на Натаниел и с още един случай, който разследваме. В момента Граб отсъства от работа и е издадена заповед за ареста му. Единственото, което искам да знам за него и за останалите, е дали имат или са имали сериозни здравословни проблеми. Това е всичко.

— Инспекторе, наистина...

Меган усети, че професорката се размеква.

— Просто ми кажете дали личните им лекари или други са им издавали болнични листове и на какво основание. — Разпери ръце, сякаш да покаже, че е съвсем просто. — Не е кой знае какво.

Купър я погледна разтревожено, после поклати глава:

— Всяко търсене в базата данни се записва и може да се проследи от кой компютър е направено. Дори да използвам чужд компютър, пак трябва да използвам своите потребителско име и парола. Мога да си загубя работата.

Меган се почеса по главата. Беше очаквала подобна причина за отказ. Не така бе искала да се развие разговорът, но бе подготвена.

— Докторе, от общата ни приятелка знаете що за човек съм. Това, което искам от вас, е само и единствено в името на общественото благо. Уверявам ви в това.

— Въпросът не е там. Просто не е редно.

Колкото и да не ѝ се искаше, налагаше се да играе грубо. Наведе се напред и промени тона:

— Лилиан, ти си омъжена, а имаш извънбрачна връзка с полицай, който също е женен. Нима това е редно?

Жената насреща ѝ ахна:

— Не мога да повярвам, че намесвате личния ми живот в това!

— Ами повярвай! — Лицето и гласът ѝ изразяваха решителност, закалена по време на безброй разпити. — Затова, моля те, не ми

пробутвай проповеди за това кое е редно и кое не! Нямах право да ме съдиш. Опитвам се да разкрия изключително сериозно престъпление и да спася живота на няколко души. Готова съм почти на всичко, за да го постигна — а точно в момента ми е нужно съдействието ти!

Грабна списъка от бюрото и го вдигна пред очите на лекарката:

— И така, сега ще ми помогнеш ли, или да се обадя на приятелката си от местен седмичен таблоид?

Главният коридор в Светилището бе осветен само от димящите оранжеви пламъци на безкрайна редица закачени на стената факли. Над тях камъкът бе опушен и дългите черни сенки приличаха на танцуващи призраци. Коридорът се извиваше все по-надълбоко и навътре, точно както баща му го бе описал. Мястото приличаше на подземно копие на „Свети Павел“ — огромно, прилично на катедрала, с невероятен лабиринт от зали, пещери и крипти. Гидиън се стараеше да не мисли за онова, което му се случваше — и което тепърва щеше да му се случи. Ако обстоятелствата бяха различни, щеше да е щастлив да посети това място. Като археолог щеше да бъде опиянен от перспективата да отвори една по една гробниците под краката си, да изследва помещенията, да датира находките и да сглоби картината на живота, кипял някога на това място.

Четирима Носачи го преведоха през едно толкова тясно отворстие, че едва се виждаше. Върхът на главата му бръсна тавана, докато минаваше през дупката. След още двацет стъпала завиха през втори отвор, също толкова тесен, и влязоха в някакво по-малко помещение. Изпод качулката от зебло се виждаше кръгло като луна лице с хлътнали челюсти, което надигна брадичка и каза:

— Трябва да се съблечеш и да се измиеш. После ще те облечем за посвещаването.

Поведоха го към едно отделено пространство, където той свали дрехите си и им ги подаде. После пристъпи в тъмната каменна падинка. Нямаше с какво да се изкъпе — нито шампоан, нито сапун. Беше гол и сам. Внезапно отгоре му се изля поток вода. Струята бе толкова силна, че вратът му пламна. Гидиън падна на колене, затвори очи и закри лицето си с ръце. Пороят продължи няколко минути и спря толкова неочаквано, колкото бе започнал. Подадоха му кърпа и го поведоха гол по коридорите към Голямата зала.

При вида на огромната пещера дъхът му секна. Изпълваше я копие на Стоунхендж в естествена величина. Само че за разлика от монумента отвън този бе цял като в деня на завършването. Баща му

твърдеше, че именно това е истинското обиталище на древните богове, мястото, където си почивали, докато бил издигнат комплексът в полето край Еймсбъри.

Разнесе се силен тропот, който накара Гидиън да обърне глава — запечатваха Голямата зала. Площта около него бе залята от Последователи в кафяви роби със спуснати качулки. Група Носачи го заобиколиха и притиснаха. Понесен от мощната приливна вълна, той навлезе в пламтящ кръг от високи дебели свещи. От другата страна на огнения пръстен стоеше Повелителят на кръга, стиснал в ръце обредните чук и нож. Сечива, които можеха да отнемат живота на Гидиън. Почувства как по вените му плъзва страх.

Посвещаването бе започнало.

— Погледни въплъщението на Светините! — Повелителят вдигна ръце и бавно се обърна. — Боговете са си почивали тук преди много, много векове. Тогава дошли нашите прадеди, първите Последователи, и построили този космичен кръг и това Светилище. Сега си в тяхното присъствие. Като проява на уважение, след като бъдеш посветен, винаги ще идваш с покрита глава и сведени очи. Разбра ли?

Гидиън отвърна според инструкциите на Дракон:

— Да, Повелителю.

— Доведоха те тук, защото според членовете на нашата Гилдия си достоен да станеш Последовател до края на дните си. Това ли е твоето желание?

— Да, Повелителю.

— Готов ли си да обречеш живота, душата и верността си на Светините и на хората, които ги защитават?

— Да, Повелителю.

— Светините ни обновяват и оздравяват само ако ние обновяваме тях. Почитаме ги с кръвта и плътта си и в замяна те ни пазят и лекуват нашите кръв и плът. Предаваш ли кръвта и плътта си на безсмъртната им святост?

— Да, Повелителю.

Около него размахаха кандилници и въздухът се изпълни със сладкия аромат на екзотични подправки и тамян. Повелителят на кръга отново разпери ръце:

— Доведете до Оброчния камък този, който желае да следва!

Гидиън бе поведен през огнения пръстен към каменния кръг. Припомни си предупреждението на Дракон да не поглежда към Повелителя. Невидими ръце го повалиха на колене, после го проснаха по корем. Завързаха китките и глезените му. Прониза го страх, първичен и див.

— Вярваш ли в могъществото на Светините и в силата на онези, които ги следват?

Гидиън се замисли за баща си, който бе лежал на същото това място, окован като самия него, в очакване да пролеят кръвта му, за да не умре синът му от жестоката болест на майка си. Повелителят повтори въпроса, като повиши глас:

— Вярваш ли в могъществото на Светините и в силата на онези, които ги следват?

— Да, Повелителю.

— Вярваш ли безусловно в способностите им да предпазват и лекуват?

— Да, Повелителю.

— Посвещаваш ли живота си на това да им служиш?

— Да, Повелителю.

— Заклеваш ли се в живота си и живота на близките си никога да не споменаваш Гилдията извън пределите на братството, освен ако не получиш изрично разрешение?

— Да, Повелителю.

Членовете на Вътрешния кръг размахаха кандилниците над него и отстъпиха встрани. Повелителят на кръга извади каменния нож, изсечен от първия трилитон:

— Проливам тази човешка кръв и ви предлагам костите и плътта му с надеждата, че ще го приемете за свой слуга и ще му дадете благословията и защитата си. Свещени богове, смирено ви умолявам да приемете нашия брат сред онези, на които оказвате благоволенieto си.

Посегна и направи дълбоки разрези от китките до раменете на Гидиън, от глезените до бедрата, после от врата до основата на гръбнака. Гидиън едва потисна вика си. Видя пред себе си майка си. В спомените му тя го слагаше да си легне, целуваше го за лека нощ, усмихваше му се. В ума му проблеснаха кадрите от Венеция, после посланието ѝ и ужасната тайна.

Ужасен удар отметна главата му встрани. Знаеше какво е това. Беше се подготвил за жестокостта на чука и острието. Гласът на Повелителя долиташе някъде отдалеч, твърде далеч, за да различи думите му. Обгърна го мрак. В ума му звучаха единствено думите на майка му, произнесени от отвъдното.

Докато пътуваше обратно към Дивайзис, Меган се обади на Джими:

— Сам ли си?

— Един момент. — Той стана от бюрото и излезе в коридора.

— Вече да.

— Докъде стигна с проверката на Шон Граб?

— Добре върви. От охранителната компания ми оказаха голямо съдействие. Знаеха за предишните му провинения и присъдата, съобщил им е. Решили да му дадат шанс. Казаха ми, че се е държал като образцов служител. Винаги е идвал навреме и никога не отсъствал от работа, освен по време на годишната си отпуска и националните празници.

— Това е защото никога не е боледувал. Нито ден през целия си живот — обясни Меган. — Същото важи за баща му и дядо му. Впрочем и двамата доживели почти до стогодишна възраст.

— Добри гени явно.

— Не е само това. — Тя хвърли поглед към дамската си чанта на съседната седалка. В нея се намираха записките, които си бе водила, след като най-накрая пречупи Лилиан Купър.

— Дейв Смитсън, майсторът, също никога не се е разболявал. Дори от училище не е отсъствал. Същата е ситуацията с Мат Атли, месарят, нахлул в имението на Чейс.

— Ами просто са си здрави. Това доказва ли нещо? — Гидиън Чейс твърди, че камъните имат специална сила, че като дете са го излекували от рак и пазят останалите членове на култа. Спомняш ли си колко бързо зарасна раната на лицето му? Онази, която му нанесе въпросният Атли?

— Шефе, вие не сте от тук, но аз мога да ви кажа, че Уилтшир е много здравословно място — заяви Джими, който не бе сигурен накъде бие тя. — Храним се правилно, животните тук са здрави, реколтата е добра. Няма замърсяване, няма ресторанти за бързо хранене. Разхождаме се много и въобще, живеем здравословно от деца.

— Джими — прекъсна го тя, — всеки се разболява понякога. Натравя се с храна, получава сенна хрема или някаква друга алергия. Наследява нещо генетично... Винаги има нещо. Свежият селски въздух и разходките по поляните не могат да те предпазят от наранявания или от по-сериозни болести. А тези хора никога не са се разболявали, не са стъпвали в болница.

— Това не доказва нищо. Баща ми е здрав като бик и никога не се е наранявал, поне доколкото ми е известно. Нито пък майка ми.

И двамата млъкнаха в мига, в който осъзнаха какво могат да значат думите му.

Меган влезе в малката си къща и се насочи право към хладилника с преполовената бутилка „Совиньон Блан“. Изрита обувките си и се отпусна на дивана с чаша бяло вино в ръка. Днес с Адам се канеха да прекарат една романтична вечер заедно. Родителите ѝ бяха взели Сами, за да могат двамата да излязат на вечеря и после да останат сами. Само до секс и беше...

По пътя към дома доста бе мислила. За Гидиън, за Джими, за бащата на Джими — заместник-началника на областната полиция... Божичко. Чу превъртането на ключ в ключалката и потръпна. Адам я повика от антрето:

— Мег, горе ли си?

— Във всекидневната съм. Напивам се.

Той изникна на прага и ѝ се усмихна:

— Добре ли си?

Тя кимна, после обаче промълви:

— Не, не бих казала.

Адам се приближи до нея. Изглеждаше напрегната, а той бе сигурен, че знае причината. Натоварваше се прекалено много и стресът си казваше думата.

— Скъпа, недей да се притесняваш точно тази вечер. Нямам нищо против да си останем вкъщи и да гледаме някой филм. Можем да се сгушим на дивана, както правехме, когато Сам беше бебе.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се засрами. Чувстваше се неловко, но бе благодарна.

Адам отиде до хладилника и взе нова бутилка вино. Допълни чашата ѝ, а за себе си взе една бира. Върна се и седна до нея — там, където сядаше някога. Меган положи глава на гърдите му, затвори очи и се заплака.

Четвъртък, 24 юни

Гидиън не бе напълно сигурен дали е в съзнание, или все още се намира насред кошмара. В главата му се разбиваха вълни на шокираща болка. Ужасяващи образи го разкъсваха и подмятаха като малка лодка в бурно море. Подземното копие на Стоунхендж. Черните очи под качулки от зебло. Огромният пръстен от горящи свещи. Лицето на майка му. Древният каменен нож и церемониалният чук. Дневниците на баща му. Вдигнатите ръце на Повелителя на кръга. Собственото му голо тяло, приковано към Оброчния камък. Пронизващата болка, когато острието се спусна по ръцете към нозете и гърба му. Вкусът на собствената му кръв, потекла в устата му.

После видя едно момче. Осемгодишно момче с тъмна коса и големи очи, изпълнени с надежда. Държеше баща си за ръката. Двамата стояха насред открито поле, заобиколени от надигаща се мъгла. Стоунхендж. Само дето не бе Стоунхендж.

Бяха заобиколени от високи призрачни фигури. Полупрозрачните форми се въртяха, разтягаха се и ставаха почти невидими, после се съгъстяваха и издигаха като тънки вретена от пара. Разгаряха се като червени пламъци, бликнали направо от ада, почерняваха като пушек от горящ петрол, проблесваха като тънките златни струни на божествена арфа. В кръга като в някаква космична купа се изливаха потоци от звезди, които се завихряха в безкраен поток от енергия. После звездите започнаха да избледняват. Зад гърба му се срутवाха огромни скали, сякаш имаше земетресение. Каменните богове по края на езерото от светлини се раздвижиха, прекосиха мрака в ума му. Обградиха го и го притиснаха. Един от тях сграбчи веригата около крака му, втори вдигна китката му, а после я пусна, все едно беше на парцалена кукла. Сърцето му блъскаше в гърдите на голото му оковано тяло. Над него се надвесиха огромни богове, после се отдръпнаха и изчезнаха като мъглата, която преди обгръщаше Стоунхендж. Блещукащите свещи — единствената светлина в Голямата зала — угаснаха. Гидиън остана сам в каменния мрак.

Адам стана преди Меган, за да направи закуска. Точно както преди. Всичко щеше да бъде както преди. Чу я да излиза от душа и побърза да я върне в леглото, разхвърляно след любовната нощ. Слезе бързо на долния етаж и след малко се върна с поднос, на който имаше препечени филийки, портокалов сок, плодове и ваза с цветове от градината.

Тя се усмихна:

— Доста време мина, откакто за последен път беше така мил с мен.

— Доста време мина, откакто за последен път ми позволи да бъда мил.

Целунаха се и почти едновременно погледнаха към часовника на нощното шкафче: 7:10 сутринта. Нямаха време за нищо друго, освен за закуска. Тя захапа лакомо една гореща филийка, намазана с масло.

— Аз ще заведа Сами на детска градина — предложи той.

Приседна на ръба на леглото. Искаше да я пита нещо.

— Онова, което каза снощи за странните култове и Стоунхендж... Наистина ли вярваш в него? Или бе просто реакция на гадния ден и бутилка и половина вино?

— По малко и от двете, предполагам.

Не му бе разказала всичко — само част от предположенията си за Лок и Тимбърленд: защо са били привлечени към мястото, за изкушението да посрещнат заедно слънцестоеенето и за светостта на това време от годината. Интересуваше се от професионалното му мнение.

— Смяташ ли, че е глупаво да подозирам поклонници на някакъв култ вместо банда професионални похитители?

Той сви рамене:

— По света има един-двама наистина откачени като Чарлс Менсън например. Според мен обаче останалите култове и последователите им са само групички маниакални фанатици, които

харесват странни танци и малоумни ритуали, а после се обличат в извратени одежди и се отдават на луд секс.

Тя се разсмя, а Адам продължи:

— Виж какво, Стоунхендж е ужасно комерсиализиран. Рекламират го като тайнствено магическо място, където може да се случи какво ли не. Хората от охраната дори казват, че е свещено, и предупреждават да не докосваш камъните. Именно за това им плащат. Така хем подклаждат митовете, хем предпазват самите камъни. От езически времена това е място за поклонение. Когато и да отидеш, все ще завариш разни откачалки, дошли от цял свят да коленичат и да се молят на тия скали. Просто няма как да не попаднеш на истории за култове и странни ритуали.

Бяха ѝ липсвали разговорите с него, това, да може да се довери на някого, да чуе мнението му на професионалист.

— Значи не вярваш в това? Смяташ, че е само легенда, някаква съвременна интерпретация на фолклорни сказания? Мит като това да превръщаш водата във вино и да нахраниш хиляди с пет хляба и две риби?

— Нали знаеш, Мег, в Уилтшир е пълно с митове и легенди, с истории за духове и странни събития. Ако питаш разказвачите, самият сейнт Джордж е убил дракона от Уфингтън, а Мерлин е построил Стоунхендж. — Разсмя се и се изправи. — Не се увеличай твърде много. На твоє място не бих тръгнал да разправам това в службата. Поне не на някого с повече акъл от Джими.

После се наведе и я целуна:

— Трябва да тръгвам.

— Благодаря. Кажи на мама, че ще ѝ се обадя по-късно.

Тя го чу да слиза и да затръшва входната врата.

Адам запали двигателя на четиригодишното си беемве тройка, купено на старо. Излезе на заден ход от алеята пред къщата и се обади в управлението да провери дали има нещо спешно. Извади късмет. Очертаваше се хубав безоблачен ден без произшествия. Второто му обаждане бе лично, от друг телефон, без абонаментен договор. Не можеше да позвъни пред Меган.

— Орел е. Не съм сигурен, но май имаме проблем.

Повелителят на кръга седеше на светлината на свещите в стаята си в Храма и разсъждаваше над неприятния въпрос за краткото време, с което разполагаха. Оставаха три дни до първия здрач преди първата пълна луна след лятното слънцестоене. Тогава бе началото на ритуала. Жертвоприношението трябваше да започне в неделя вечер, по време на астрономическия здрач, и да завърши на развиделяване в понеделник сутринта, през така наречения „морски здрач“.

Имаше твърде много неща за планиране. Трябваше да избере Носачи, да уточни кои ще са Наблюдателите. Скоро щяха да започнат да пристигат доверени Последователи от всички краища на света, които трябваше да настанят в домовете на британските им събратя.

Активността на полицията бе намаляла, но все още не можеше да я пренебрегне. По вестниците не пишеха за нищо друго, освен за младата жена, затворена само на няколко метра от него. В момента поне тя им създаваше по-малко проблеми. Шестте дена без храна бяха сломили съпротивата ѝ. След безрезултатния опит да избяга се бе укротила. „Да благодарим на боговете за дребните неща.“ — помисли си Повелителят.

А после идваше проблемът с Гидиън. В момента из помещението бяха разпилени кодираните дневници, които Чейс бе донесъл със себе си. Повелителят не разбираше нищо от написаното. Момчето не бе глупаво, вероятно им бе направило копия. Всъщност май бе не по-малко умен от баща си. Беше му равен във всяко едно отношение. Ако оцелееше след посвещаването, вероятно щеше да се окаже по-скоро придобивка за Гилдията, отколкото проблем.

Вратата се отвори и в стаята влезе облеченият с тежка роба Дракон. Качулката бе спусната ниско над очите му.

— Какво има? — Забързаният и насечен говор на Повелителя разкриваше нарастващото му напрежение.

— Благодаря, че ме приехте толкова бързо. Тази сутрин с мен се свърза брат Орел. Съпругата му, която е старши инспектор в

полицията, започва да прави връзка между събитията. Възможно е това да ни навреди.

— В какъв смисъл?

— Става въпрос за американката и английския ѝ приятел. Инспекторът смята, че са отишли край Стоунхендж заради слънцестоеенето и американката е била отвлечена там.

Повелителят не се притесни особено:

— Това го пишеше и по вестниците. От полицията няма да обърнат внимание на подобна теория. Знаят много добре, че жълтата преса измисля ново заглавие на всеки половин час.

— Само че същата жена разследва и самоубийството на Натаниел Чейс и едно изчезване — онова на младежа, който бе избран за предишното жертвоприношение — продължи Дракон.

Повелителят кимна:

— Сега вече разбирам. Добре е, че ми съобщи. Хубаво е и че Орел е споделил притесненията си. Ще имам грижата за инспекторката.

Джими Докъри не бе дошъл на работа. Никой не го бе виждал. Компютърът на бюрото му бе изключен. Не отговаряше на радиостанцията си. Не се бе обадил да си вземе болничен, а не си бе и вкъщи — Меган бе проверила. Колата му не бе паркирана пред дома му и там не се виждаха признаци на живот.

За това можеше да има някакво съвсем разумно обяснение. Тя обаче не мислеше така — представяше си най-лошия сценарий. А и имаше основания. Гидиън Чейс също бе изчезнал. Не отговаряше нито на домашния, нито на мобилния си телефон. И той не си бе вкъщи. Тя тъкмо се връщаше от Толард Роял, където нямаше и следа от него.

Възможно ли бе Джими и Гидиън да са заедно? Изглеждаше логично. Само че защо? Дали Джими не бе тръгнал да разследва нещата, за които бяха говорили?

В главата и се промъкна друга, много по-злокобна мисъл. Страшно ѝ се искаше да застане лице в лице с Докъри старши и да попита заместник-началника на областната полиция дали знае нещо за изчезването на сина си.

Направо не ѝ се вярваше, че си мисли тези неща. Спомни си думите на Адам, че да обсъжда с колегите си идеите, които ѝ се въртяха в ума, би било професионално самоубийство. Тръсна глава, за да отпрати мрачните мисли, и реши да се залови с нещо друго. И да чака или Джими, или Гидиън да се появят.

Месарят Мат Атли бе начело в списъка ѝ със задачи. Тръгна към склада за веществени доказателства, за да погледне още веднъж предметите, иззети от местопрестъплението след нахлуването с взлом. Бе напълно убедена, че брадвичката в чантата с инструменти ще се окаже месарски сатър.

Меган отиде при началник-склада, наскоро овдовялата петдесет и две годишна Луиз. Докато двете си говореха, Луиз отиде в задната част на помещението. След малко наскоро шума от местене на хартиени пликосе и кутии по металните рафтове долетя гласът ѝ:

— Сигурна ли си за датите и номера на делото, Меган?

— Разбира се, че съм сигурна!

По-възрастната жена се върна при нея:

— Момент тогава, ще проверя отново.

Введе данните в компютъра си.

— Съжалявам, но не излиза входящ номер. — Вдигна озадачен поглед. — Въобще няма данни нещо да е внасяно тук, нито пък да е въвеждана информация. А и номерата, които ми продиктува, не отговарят на никоя вещ в склада.

Меган се сепна:

— Къде е тогава? Аз лично видях уликата! Огледах я заедно с полицаия, който я е открил, а помощникът ми...

За миг изгуби дар слово. Джими ѝ бе казал, че ще въведе данните за веществените доказателства в компютъра и ще ги предаде в склада. Ясно си спомняше, че ги взе от бюрото ѝ. Кръвта ѝ изстина. Връхлетя я друга мисъл.

Благодари на Луиз и хукна обратно към бюрото си. Отвори пощата си и с нарастваща уплаха прегледа съобщенията. В гърдите ѝ се надига паника. Написа няколко думи в търсачката. Нищо. Опита отново, този път — по-бавно. Прегледа внимателно съобщенията си едно по едно. Пак нищо. Не вярваше на очите си. Цялата зачервена от шока, потърси последните документи, които бе отваряла, прегледа и папката с изтритите съобщения. Нищичко. Всичко бе необратимо изтрито.

— О, Боже!

Закри лицето си с длани. Дори писмото, с което ѝ съобщаваха за разпознаването на Мат Атли, бе изчезнало. Вече нямаше нищо срещу него. Всички доказателства, които имаше по случая, бяха изгубени.

— Сега вече не изглеждаш толкова самодоволен и арогантен — каза Дракон, привеждайки се над Гидиън.

Вгледа се в бялото му като платно лице, в което сякаш не бе останала и капка кръв. Пазителят на Вътрешния кръг знаеше какво е преживял — ад. И той самият бе минал през него.

Сега повдигна китката му и сложи ключа в металната гривна. Веригата, прикачена към една извита кука в стената, издаваше глухо дрънчене при триенето в каменния под.

— Преди да те пусна, искам да знам дали мога да ти вярвам.

Гидиън отвърна слабо и измъчено:

— Можеш.

Говореше бавно, с нисък и дрезгав глас.

Дракон отключи оковите. Двама мъже изникнаха от сенките зад гърба му и изправиха Гидиън на крака. Тялото му бе толкова отпуснато, че не можеше да се държи на краката си. Кръвта болезнено нахлу в главата му. Усещаше неистов глад и ужасна слабост.

Понесе се през Голямата зала, без да чувства пода под краката си, дезориентиран и замаян. Все едно душата му се бе откъснала от тялото. Мъжете около него сякаш блестяха, заобиколени от златисти аури, които се разширяваха и свиваха, докато дишаха. Когато Дракон заговори, от устните му се откъснаха бели облачета пара, като че се намираще навън, посред зима.

Разбираше, че се спускат надолу по някакви коридори, но не усещаше краката си. Не усещаше нищо. В същото време зрението и слухът му бяха изключително изострени, а не притъпени. Чуваше как капки вода се стичат и изсъхват в пролуките на скалите наоколо. Виждаше целия коридор, отразен в тъмните очи на една мравка в миниатюрната цепнатина между пода и стената.

Изведнъж фигурите край него спряха, обзети от страх. Блестящите им аури се сляха и сякаш пламнаха. Гласовете им се прескачаха и застъпваха, преливаха се. Думите подскачаха, обагрени в

зелено, червено, кафяво. Гидиън се разсмя. Някой рязко го завъртя. Усети несигурността им. Край него имаше няколко мъже и една жена.

Красива млада жена с дълга тъмна коса. Беше прекрасна.

Майка му.

Гидиън знаеше, че е тя. Беше жива. Някой го дръпна и го отдалечи от нея. Тя обаче го видя. Макар и само за част от секундата, очите им се срещнаха.

После със сила го принудиха да върви. Той надникна през рамо и я потърси с очи. Тя обаче бе изчезнала.

Меган почука леко на вратата на Джуд Томпкинс и надникна в кабинета ѝ. Едва ли можеше да се каже, че е близка с пряката си началничка, но в момента нямаше към кого другиго да се обърне.

— Госпожо, много се извинявам за безпокойството. Изникна нещо важно и трябва да говоря с вас насаме.

В кабинета бе тъмно. На фона на жълта светлина от настолната лампа се виждаше намръщената физиономия на Томпкинс.

— Какво има, Бейкър?

— Госпожо, с Джими работехме по случая „Нейлър“.

Главен инспектор Томпкинс вдигна поглед, замисли се за миг и си припомни папката, която ѝ бе прехвърлила.

— Тони Нейлър?

— Точно така.

Началничката ѝ остави химикалката на бюрото си и изправи гръб:

— Добре, влизай. Разкажи ми, но гледай да е бързо. Гибсън и Роуландс здраво са ме подгонили и чакат резултати.

Посочи на Меган един стол.

— Благодаря ви, госпожо. — Меган затвори вратата и седна. — Накратко, Нейлър е мъртъв.

Напрегнатото лице на началничката ѝ леко се отпусна. Като се вземат предвид необходимите ресурси, време, хора и пари, мъртъв изчезнал е по-добре, отколкото жив. А и приключеният случай винаги е за предпочитане пред отворения.

— Открихте ли тялото?

— В известен смисъл. Тялото му е било натрошено и смляно, а после разхвърляно като тор по едно поле.

Главен инспектор Томпкинс уморено отпусна глава върху дланите си. Убит изчезнал бе нещо съвсем различно. Последното, което ѝ трябваше в момента. Започна да масажира с пръсти челото под твърдата си като каска, покрита с лак коса, за да възстанови кръвообращението си.

— Имаш ли доказателства, Бейкър?

— Взехме ДНК-проби от родителите му. Съвпадат напълно с неговата.

Очите на началничката ѝ се разшириха, тя се поизправи на стола и се взря напрегнато в Меган:

— Съобщихте ли им подробностите?

— Все още не.

— Като тор ли каза, че бил разпръснат?

— Може би не се изразих правилно, госпожо. По-точно казано, някой, или по-скоро нещо е стрило тялото му на каша и го е разпиляло над една нива близо до Имбър.

Томпкинс попита кисело:

— И как го открихте тогава?

— Имахме следа — медальон с плочка, открит от един, който тичал за здраве на мястото. Сестрата на Нейлър потвърди, че е на брат ѝ, след като видя надписа на гърба.

Меган усети, че моментът изобщо не е подходящ да обяснява на изтощената си началничка за доста необичайното приложение, което бяха намерили на лешоядите. Затова побърза да продължи:

— Сержант Докъри организира претърсване и донесе почвени, проби. От лабораторията използваха полимеразна верижна реакция^[1] и резултатите показаха наличие на миниатюрни частици човешка плът в почвата. Самите проби са взети от няколко места на едно доста обширно поле. Всички съдържат една и съща ДНК. После се установи, че тя съответства на тази на членовете на семейството на Нейлър.

Томпкинс изглеждаше впечатлена:

— Добра работа. При други обстоятелства това би бил случай на годината.

После погледна купчината папки на бюрото си — отделни листове хартия, доклади, снимки на Джейк Тимбърленд и Кейтлин Лок.

— Това ли искаше да обсъдим насаме, или има и друго?

— Има и друго. — Меган посочи голямата карта на Уилтшир, закачена на стената. — Безпокои ме мястото, където открихме останките на Нейлър.

Стана, отиде бързо до картата и сложи пръст насред равнината на Солсбъри. — Намерихме останките от Нейлър тук, в тази изолирана

местност, покрита само с гори и ниви. Намира се само на километър от мястото, където бе намерено тялото на Джейк Тимбърленд.

Томпкинс също се изправи, отиде до нея и се взря там, където сочеше пръстът на Меган.

— Добре, чий е този терен?

— Именно това е интересното, госпожо. Според архивите на Поземлената комисия всичко тук принадлежи на Министерството на отбраната. Оказа се обаче, че това не е съвсем вярно. Разрових се малко и установих, че те притежават 99,9%. А полето и плевнята се намират точно на останалия 0,1% процент — мястото, на което открихме останките от две тела в рамките само на няколко дни.

— Добре — на кого е теренът в крайна сметка?

— На Натаниел Чейс. Преди да се самоубие естествено. Сега е собственост на сина му Гидиън.

---

[1] Експериментален метод от молекулярната биология, при който се увеличава броят на началните молекули ДНК. Използва се, когато наличната ДНК не е достатъчна за анализ. ↑

Тройното правило — това бе едно от първите неща, което продуцентите обясниха на Кейтлин при влизането ѝ в „Сървайвър“.

Правило номер едно: при излагане на прекалено ниски или високи температури човек не може да оцелее повече от три часа, освен ако няма специално облекло. Правило номер две: човек не може да оцелее без вода повече от три дни. Правило номер три: човек не може да оцелее без храна повече от три седмици.

Сега Кейтлин си помисли, че трябва да добавят и четвърто: човек не може да оцелее затворен в скална камера, особено ако със съзнанието му си играят психопати, облечени в нощници.

Стените я притискаха и я караха да се чувства физически смазана. Липсата на свеж въздух бе равносилна на агония. Не спираше да трепери от студ. Най-убийствена обаче бе скуката. Собственото ѝ въображение и страховете ѝ я смазваха.

Зъбите ѝ бяха започнали да тракат. Знаеше, че телесната ѝ температура е паднала почти до критичната точка. Тук обаче не разполагаше с достатъчно място, за да прави упражнения и да се стопли. Даваха ѝ вода, но въпреки това бе обезводнена. Страдаше от мигрена, толкова силна, че имаше чувството, че ще припадне. Гладът също не я оставяше на мира. Не можеше дори да си припомни кога е яла за последно. Май в кемпера с Джейк. Да, тогава беше. Сякаш цял един живот бе минал оттогава.

Стомахът ѝ се сгърчи отново и Кейтлин се присви от болката. Знаеше съвсем точно какво се случва с тялото ѝ. Искеше ѝ се да не е така. То се самоизяждаше. Гризеше запасите си от мазнини и мускули. Годишите правилно хранене и потене във фитнеса отиваха на боклука. Вече усещаше как омекват добре оформените ѝ бицепси и мускулите на бедрата ѝ. Свиваха се и скоро щяха да изчезнат.

След участието си в „Сървайвър“ Кейтлин бе станала посланик на Световната организация срещу бедността. Знаеше добре цялата грозна истина за гладната смърт. Средно по един човек умира от глад всяка секунда. Четири хиляди на час. Сто хиляди на ден. Трийсет и

шест милиона на година. Не искаше да става една от тях. Не искаше да е поредната бройка в ужасяващата статистика.

Отново започна да ѝ се гади. Плъзна се на пода, за да не падне назад и да си удари главата. Прилоша ѝ. Обгърна я мрак.

Не бе съвсем сигурна дали е будна, или халюцинира. Някакви хора я вдигнаха на ръце и я изнесоха от килията. Изправиха я и я поведоха към душовете. Зрението ѝ бе замъглено, имаше чувството, че всеки миг ще припадне отново. Бореше се за всяка глътка въздух.

С периферното си зрение видя как встрани от нея се надига странна тъмна форма. Приближаваха се хора. Похитители в кафяви роби, които държаха някого. Джейк.

Беше жив!

Опита се да се съсредоточи и успя да го види. Заобикаляха го много други мъже с ниско спуснати качулки и зли очи. Точно като чудовищата, които пазеха самата нея. Освен това, изглежда, бе гол. Брадичката му бе отпусната на гърдите, а тъмничарите му го водеха напред за ръцете, сякаш бе слепец. Искаше ѝ се да го повика, да му каже нещо, но устните ѝ като че бяха залепнали. Искаше да хукне към него, но краката едва я държаха. Кръвта нахлу в главата ѝ като отрова и тя пропадна в задушавания мрак.

Меган и началничката ѝ още се взираха в картата. И двете бяха стигнали до един и същи извод.

Двама мъртъвци. Две тела, открити на такава малка площ, само в рамките на няколко дни. При това на земя, собственост на богат и известен мъж, който неочаквано се бе самоубил. Тази комбинация от факти просто не можеше да бъде пренебрегната.

— Прибери Гидиън Чейс и го подложи на кръстосан разпит — нареди Томпкинс. — Разтърси дървото и виж какво ще падне. Провери дали скърбящият син наистина е толкова чист и искрен, колкото изглежда... или в тази история има нещо повече.

— Госпожо, цял ден безуспешно се опитвам да се свържа с него. — Поколеба се за миг, после продължи: — Освен това не успях да открия сержант Докъри. Сякаш е потънал вдън земя.

Томпкинс реши, че става въпрос за класическия случай, при който лявата ръка не знае какво прави дясната.

— Да не би вече да е при Чейс, Бейкър? — Това ѝ прозвуча доста забавно. — Да не би подчиненият ти да е на крачка пред теб?

Метан не се хвана на уловката:

— Може би, госпожо. Това обаче не обяснява защо не мога да се свържа с никого от тях. На домашния телефон на Чейс се включва телефонният секретар. Звънях по няколко пъти на мобилните и на двамата, оставих съобщения, но за момента нямам отговор.

— Може Джими да го е завлякъл насред равнината на Солсбъри. Там почти няма обхват. — При тази мисъл се притесни за нещо друго. — Всъщност трябва да поискаме оперативните да обградят района, където сте открили останките на Нейлър, и да повикаме съдебен лекар, който да претърси мястото.

— Вече се погрижих за отцепването на полето, госпожо. Позволих си тази волност, когато излязоха резултатите от лабораторните анализи. Вие не бяхте тук, иначе щях да ви осведомя по-рано и да поискам позволение.

Вратата на кабинета се отвори и секретарката на главен инспектор Томпкинс надникна вътре:

— Началникът на отдела и заместник-началникът на областната полиция искат да видят старши инспектор Бейкър, госпожо.

Томпкинс се изненада:

— За какво?

— Боя се, че не знам. Секретарката на началника не сподели подробности, само каза спешно да я намеря.

Опитът на Меган показваше, че думата „спешно“ може да значи само едно: лоши новини. Винаги е било така и винаги щеше да бъде.

— Ще дойда с теб. — Томпкинс свали чантата си от облегалката на стола. — Ако е спешно за теб, значи е спешно и за мен.

Повелителят на кръга се изправи и прегърна новопосветения:

— Сине мой, толкова се радвам, че вече си един от нас. Придърпа главата му и го прегърна както баща прегръща изгубеното си дете.

— Седни. Трябва да си починеш. — После се обърна към Дракон: — Остави ни. Ще те повикам, когато приключим.

Седнаха заедно на каменната пейка и Повелителят се усмихна:

— Церемонията е наистина изтощаваща. В продължение на поне няколко часа ще се чувстваш зле, но тялото ти бързо ще оздравее и ще се възстановиш напълно.

На масата пред него имаше дървени табли с нарязани плодове и няколко кани с вода и сок.

— Храната тук е идеална за пречистеното ти тяло. Боровинки, къпини, смокини, банани. Всичките дават сила. Хайде, яж. Трябва да си възвърнеш енергията.

Гидиън си взе няколко парченца. Нямаше апетит. Огледа се — тъмните каменни стени сякаш поглъщаха цялата светлина в стаята.

— Такъв известен плод... такъв могъщ символ. Не мислиш ли? — Повелителят взе една ябълка.

— За Адам и Ева ли говорите?

— Не, не. Мислех за нещо гръцко.

Гидиън разбра, че го изпитват. Умът му бавно се раздвижи.

— А, да. Дванайсетте подвига. Херкулес трябвало да открадне златните ябълки от градината на Хесперидите. Повелителят се усмихна леко и отхапа от ябълката.

— Наистина си син на баща си, в това няма никакво съмнение. — После кимна към кодираните дневници на масата.

— Когато свършим с това, бих искал да ми прочетеш нещо. Да ми обясниш кода.

Гидиън откъсна дръжката на една едра череша.

— Имам някои въпроси.

— Питай, сега е моментът. Тук съм да ти помогна да станеш истински полезен член на нашата Гилдия. Ще те науча на всичко, което знам.

— Интересува ме Светилището. Как и кога е построено... къде точно се намира.

Повелителят пусна тънка усмивка:

— Ще научиш местоположението на Храма, когато му дойде времето, когато преценим, че си се доказал. Аз лично ще те разведа из великолепните му зали.

Гидиън го изглежда обидено:

— Нима още не ми вярвате?

Повелителят на кръга въздъхна.

— Посвещаването е първото стъпало към вярата, не последното. Мисля, че знаеш — приближаваме се към една изключително важна дата в нашия календар. Предстои събитие, което никой не бива да застрашава. Ще се върнем на този въпрос след това.

— Ритуалът по обновлението — предполагам, че него имате предвид.

— Да, него. След три дни ще бъде завършен. После ще ти позволим да си тръгнеш.

Усмихна се по-широко.

— Когато излезеш от тук, ще научиш къде се намира Светилището. — След това се разсмя. — Ще разбереш веднага.

— А дотогава трябва да остана тук ли? Като затворник?

— Разбира се, че не. Като чирак. Ученик. Ще разговаряме всеки ден. Ще ми разкажеш за кода на Натаниел. Ще ми обясниш системата му. — Вдигна един от дневниците. — А пък аз ще те посветя в задълженията ти на Последовател на Светините. Добре ще оползотворим това време.

Двете жени не разговаряха по време на краткия път към кабинета на началника си. Помолиха ги да изчакат малко отпред, после личната му секретарка ги покани да влязат.

Алан Хънт и Грег Докъри седяха на заседателната маса близо до вратата. Като че ли никой от тях не забеляза, че и Томпкинс е дошла с подчинената си.

— Искали сте да ме видите, сър — каза Метан, като се опитваше да скрие притеснението си.

— Да, инспекторе. — Началникът се усмихна с фалшивата усмивка на политик и ѝ кимна да заеме близкия стол. — Седнете, ако обичате.

После погледна Томпкинс:

— Няма причина за безпокойство, Джуд.

— Радвам се да го чуя, сър. Разбрах, че е спешно, и реших, че е добре да дойда и аз. — Безшумно седна на стола до Меган.

Хънт не обърна внимание на думите ѝ и се обърна към заместника си. Грег Докъри прикова поглед в Меган:

— Току-що ни съобщиха, че от министерството се канят да публикуват годишния си доклад. — Тонът му бе мрачен, все едно бяха на погребение. — Той ще бъде изключително критичен към уилтширската полиция. Най-вече по отношение на вниманието, което според тях не отделяме на стари неразрешени случаи. Трябва да приемем много сериозно тази забележка и да вземем мерки за отхвърлянето на подобни критики. — Млъкна за миг и се усмихна измъчено: — Това е добра новина за теб, Меган. От днес ти поемаш новосформираното подразделение. Операцията се нарича „Забравени досиета“. Ако разрешиш достатъчно случаи, за да променим негативното мнение на министерството, ще получиш скоростно повишение. Ще станеш главен инспектор. Поздравления. — Изправи се и се приведе над масата да стисне ръката ѝ.

Меган беше изненадана и объркана.

— Благодаря ви, сър. — Изправи се и здраво стисна протегнатата му длан.

— Смятано от кога? — запита студено Томпкинс. — При цялото ми уважение, сър, всичките ни хора са изключително заети. Освен по случая „Лок“ старши инспектор Бейкър работи по още няколко, включително ново убийство. Моментът въобще не е подходящ да ѝ възлагате подобна задача.

— Смятано от тази минута — отсече Хънт. — Моментът никога не е подходящ, Джуд. Винаги се намира причина промяната да бъде отложена. Ще пратим някого да поеме работата на инспектор Бейкър.

Докъри също се намеси:

— Това е невероятна възможност, Меган. За теб ще бъде голяма крачка напред. Мястото на назначението е в Суиндън. Днес трябва да си събереш нещата. Започваш утре сутринта.

Тя преглътна:

— Сър, имам малка дъщеря, която ходи на детска градина в Хартмур. Трябва ми малко повече време.

Хънт я сръза:

— Нямате време, инспекторе! — Погледна към часовника си. — Нито пък ние. Дава ви се изключителен шанс. Вървете и се постарайте да се възползвате максимално от него.

— Да, сър.

Меган си тръгна с мълчаливо достойнство, следвана от Джуд Томпкинс. В момента, в който затвори вратата зад себе си, началничката ѝ я хвана за лакътя:

— Ела с мен в кабинета ми. Трябва да поговорим. Умна си, Бейкър, но не чак толкова. Назначения като това не падат ей така, от небето. Щях да знам, ако търсеха човек за такава стратегическа позиция.

Главната инспекторка не каза нищо повече, докато не останаха насаме в кабинета ѝ. Затвори вратата и погледна Меган обвинително:

— Гонят те от тук. Изхвърлят те като мръсно коте, и то спешно. Какви си ги свършила? Заради Джими ли е? Да не би да спиш с тая рижава отрепка?

Меган се ужаси:

— Нищо подобно!

— Добре, ти си разумен човек. Какво е тогава?

— Няма нищо общо с личния ми живот. Не че това ви влиза в работата, но се събрах със съпруга си.

— Добре тогава, обясни ми! Ако не е заради това, за какво е?

Меган се опита да разсъждава логично. Началничката ѝ бе права — новият пост не бе повишение. Точно обратното, отстраняваха я.

Томпкинс не можеше да седи на едно място. Започна да крачи гневно из стаята:

— Никога не сме имали толкова работа. Имаме самоубийство, две убийства — Нейлър и Тимбърленд — както и отвлечане на VIP-персона. А големите клечки искат да отпратят старшия инспектор в глухата провинция. — Приблужи се към Меган. — Мисли, Бейкър! Помисли дали не си открила нещо необичайно. Или пък да ти се е случило нещо странно. Да не си ми спестила някакво откритие по случаите? Да си работила допълнително? Трябва да знам всичко, и то веднага!

Петък, 25 юни

След нощта, прекарана на сламено легло в тясна каменна клетка, цялото тяло на Гидиън го болеше. Повелителят можеше да му разправя колкото си иска, че е чирак, но той знаеше истината — беше затворник. Не бе по-свободен от бледата млада жена, която видя, докато го извеждаха от Голямата зала. Същата, която, объркан и изтощен след посвещаването, бе взел за майка си. Сега, когато съзнанието му се бе проявило, разбра, че това бе момичето от новините. Кейтлин Лок, дъщерята на американския вицепрезидент. Доколкото помнеше, тя бе изчезнала заедно с приятеля си, който бе англичанин. Предположи, че и него държат затворен някъде наоколо, в килия, подобна на неговата.

После си спомни написаното от баща му. Зазиждане. Древните британци заели тази практика от гръко-римляните. Те вграждали в стените на античните сгради свои прегрешили съграждани, затваряли ги в тесни ниши и ги оставяли да умрат от глад. Последователите използваха същия метод, за да пречистят тялото на жертвата и да освободят ума ѝ от всички визуални и звукови влияния преди жертвоприношението.

Гидиън изпитваше жал към нея. Тя сигурно бе на път да полудее — притисната между прашните каменни масиви, без възможност да се движи, без никакви занимания. Истински ад. Той се изправи и започна да крачи в малката си клетка. Седем крачки дължина, три — ширина. Истински лукс в сравнение със затвора на Кейтлин.

Седна на сламеното легло и се замисли дълбоко. Светилището имаше кръгла форма. Представи си главната галерия, която се спускаше надолу. После — коридора на Външния кръг. Голямата зала. Мястото за пречистване. Стаята на Повелителя. Няколко от външните зали и помещения. Килията, в която се намираше в момента. На базата на собствените си наблюдения и описанията в дневниците на баща си се досещаше кое къде е разположено. Включително къде държат Кейтлин.

Само едно нещо не знаеше. Къде е изходът.

Меган прекара още една нощ при родителите си заедно със Сами. След новината за така нареченото ѝ „повишение“ и съмненията, изказани от Томпкинс, последното, което искаше, бе да прекара вечерта с Адам, с неговото нетърпение да се върнат към нормалния семеен живот, все едно нищо не се е случило.

Влезе под душа и се опита да проясни съзнанието си. Вчерашните грижи си бяха тук, до една. Още не можеха да открият нито Гидиън, нито Джими. Щеше да се наложи да изтръгне Сами от средата, с която бе свикнала, и да я премести в Суиндън.

Избърса се и се облече. Томпкинс ѝ бе обещала да спре тази история с назначението, или поне да го забави, докато намерят някакъв изход от ситуацията. Само че Меган се съмняваше, че дори главната инспекторка ще успее да накара началника на полицията и заместника му да променят решението си.

Родителите ѝ нахраниха и облякоха Сами. Меган им благодари и я откара на градина. Вършеше всичко автоматично, без да може да се съсредоточи. Вчерашният обрат на събитията я бе сближил с Томпкинс. Дори се бе почувствала достатъчно уверена да ѝ сподели притесненията си. В типичния си стил главната инспекторка бе изисквала всяка дребна подробност — и Меган ѝ бе разказала всичко. Абсолютно всичко: теориите на Гидиън Чейс за култове и жертвоприношения, изчезналите доказателства, уличаващи Мат Атли за проникването в къщата на Чейс. Абсолютно всичко. Беше учудена и облекчена, че Джуд не ѝ се присмя и не я изгони.

След като целуна Сами за довиждане, се обади на отдел „Човешки ресурси“. Съобщи им, че отива на лекар и днес няма да идва на работа, а може би и утре също. Вгледа се за миг в клавиатурата на телефона, после набра номера на Гидиън, след това — този на Джими. Пълно мълчание. Отсъствието на Чейс не можеше да означава нищо добро. Обърна колата и се насочи към Толард Роял.

Денят бе слънчев и безоблачен. Едночасовото пътуване ѝ подежда почти като терапия. Селцето бе малко, намираще се на

южната граница на графството, до Дорсет. Не представляваше особен интерес за туристите — в него имаше само една църква от XIII век и квакерско гробище. Единствената забележителност в цялата околност беше „Ашкоум Хаус“, домът на Сесил Бийтън, Гай Ричи и Мадона.

Външните порти на имението на Чейс бяха заключени. Натисна няколко пъти звънеца и отново позвъни на двата номера на Гидиън. Нищо. Излезе от колата и тръгна покрай високите каменни стени, докато стигна място, което не се виждаше от шосето. Щом Атли бе успял да открие пролука в охраната на къщата, и тя можеше.

И наистина успя. Намери едно дърво, покатери се по него и се прехвърли на стената. Сами би изръкопляскала на изпълнението ѝ. Отпусна се на колене, стисна здраво ръба на оградата, провеси крака от другата страна и се пусна. На земята се изправи бързо на крака и пое през дългата ливада към сградата.

— Гидиън! — извика тя, докато вървеше.

Не искаше да го плаши, нито пък имаше желание да я сбъркат с поредния крадец. Отне ѝ няколко минути да заобиколи езерцето и да стигне задната част на къщата. Не видя никого.

Аудито бе паркирано на покритата с чакъл алея. Съдейки по паяжината, която проблясваше между страничното огледало и вратата, колата не бе карана от доста време.

Меган натисна звънеца на входната врата. Тресна го с юмрук и започна да крещи името му с всички сили, даже притисна лице към процепа на пощенската кутия. Отново нищо. Надраска една бележка да ѝ се обади и я бутна под металното капаче. Отдръпна ръка и за известно време остана така, неподвижна и замислена.

Последния път, когато бе видяла Гидиън, той бе точно тук, заедно със Смитсън, и изглеждаше уплашен. В онзи миг не му обърна внимание; реши, че е психологическа реакция след смъртта на баща му. Сега разбра, че е сгрешила. В момента можеше да лежи мъртъв на пода вътре.

Опита се да разсъждава трезво, без емоция. Не вярваше Смитсън наистина да го е убил. Не и след като я бе видял тук и бе разговарял с нея, представителя на закона. Трябва да е луд, за да го направи. Това логично заключение я възпря да не нахлуе в къщата. Първо щеше да говори с Джуд Томпкинс.

Меган се върна по същия път, покатери се по стената и се насочи към колата си. Когато запали двигателя, в страничното огледало забеляза нещо да проблясва. Мъж със зелено яке изчезна от полезрението ѝ толкова бързо, колкото се бе появил.

Някой я следеше.

В момента, в който отмина ресторанта „Крал Джон“, Меган здраво настъпи газта на своя форд „Фокус“ и се насочи се към необитаемия район край Ашмор. Деветдесет километра, сто и десет, сто и трийсет. С тази малка кола бе съвсем лесно. Ако наистина я следяха, щеше да им се наложи да се покажат.

Точно преди един много остър ляв завой, мерна в огледалото друга кола. Още беше много далеч, но бързо я застигаше. Възможно бе водачът просто да се е изкушил да изпробва възможностите на автомобила си на пустото шосе. Трябваше да провери.

Знаеше, че от тук до хълма пътят е гладък и не предлага никакви предизвикателства. Много скоро тя се движеше с повече от сто и шейсет километра в час. Между форда и другата кола имаше поне четиристотин метра. Когато навлезе в коварния десен завой в подножието на хълма, рязко натисна спирачките и завъртя волана наляво. Фордът поднесе, но после послушно зави. Сърцето ѝ препускаше толкова бързо, сякаш се опитваше да изскочи от гърдите ѝ. Отново наби спирачки и бързо намали скоростта, за да не оставя издайнически следи от гуми по асфалта.

Меган плъзна колата в горичката вдясно от пътя и спря толкова навътре, колкото успя да влезе, без да губи шосето от поглед. След няколко секунди автомобилът, който я следваше, профуча край нея. Беше мерцедес, кремав на цвят. Само това успя да види.

Сега следваше истинският тест. Ако на шофьора на мерцедеса просто му харесваше да кара бързо, щеше да отмине хълма и веднага да натисне газта. В такъв случай нямаше да го види повече. Ако я следваше обаче, след не повече от минута щеше да започне да се пита къде, по дяволите, е изчезнала. Вероятно щеше да обърне, да провери дали не е пропуснал някоя отбивка или дори да обиколи втори път.

Меган внимателно се измъкна от горичката и предпазливо пое към управлението в Дивайзис. Сега се движеше с доста по-разумна скорост. Видя мерцедеса веднага след Кан Комън. Спрял бе встрани от

пътя, стоповете светеха, значи бе спуснал ръчната спирачка. Отпред седяха двама мъже. Номерът завършваше с 57 МА. Мат Атли.

Спомни си думите на Гидиън, че Атли има пистолет. В този миг стоповете угаснаха и мерцедесът бавно се измъкна от отбивката пред Меган. Тя натисна педала на газта, светкавично смени скоростите и се насочи към него, все едно искаше да го блъсне. В последния момент зави вдясно и полетя по малкия локален път, на който бяха разположени пет-шест къщи и който беше като трасе към бокса на състезателен болид. Само дето Меган нямаше никакво намерение да спира в бокса.

Когато прелетя над тревата и се озова отново на асфалта, задницата на колата поднесе. Бързият рефлекс ѝ помогна да запази контрол над автомобила. Върна се на главния път и смело натисна газта. Профуча покрай мерцедеса, като продължи да ускорява. За част от секундата очите ѝ срещнаха тези на шофьора. Да, определено бе Атли. Достатъчно често и продължително се бе взирала в снимката му и не можеше да го сбърка. Спътникът му обаче също ѝ се стори познат — едър мъж с бяла риза. Имаше нещо във фигурата му, в извивката на раменете му, в начина, по който държеше изправена главата си.

Отново увеличи скоростта и намали едва когато се прехвърли на много по-натоварения първокласен А350.

Не спря да поглежда в огледалото за обратно виждане по целия път до Дивайзис. Умът ѝ препускаше, превъзбуден от току-що видяното.

Мъжът на предната седалка до Мат Атли бе бившият ѝ съпруг. Адам.

Пускаха го единствено до тоалетната. През останалото време Гидиън стоеше затворен в единичната си килия. Носеха му оскъдна храна и с всеки изминал час все повече се чувстваше като затворник. Осъзнаваше, че остават само два дни, преди Последователите да завършат ритуала по обновлението и да принесат жената в жертва на боговете си. Не можеха да си позволят рисковете, а той може би представляваше риск за тях. Знаеха, че баща му се бе опитал да предотврати принасянето на жертви, които не принадлежаха към редиците на Гилдията. Съществуваше немалък шанс той да се опита да стори същото.

Внезапно резетата се отместиха със скърцане, вратата се откряна и при него влязоха двама мъже. Казаха му единствено, че ще го водят при Повелителя.

Вървеше по същия коридор, по който някога бе крачил баща му, и се опитваше да си представи тайния живот на мъжа, когото не бе познавал. Как се бе чувствал след посвещаването си? За какво ли бе мислил, след като бе станал част от едно от най-древните тайни братства на света?

Наблюдателите оставиха Гидиън в стаята на Повелителя и той го покани с жест да седне на каменната пейка, където бяха струпани и дневниците на Натаниел. Тонът му бе делови:

— Време е да ми почетеш. Да ми обясниш нещата, които не разбирам. После аз пък ще те просветя.

Гидиън отвори един от последните дневници на баща си. Чудесно знаеше къде се намира откъсът, който търсеше. Прочисти гърло и започна:

— „Ако някой някога прочете този дневник, моля се на Светините това да си ти, Гидиън. Винаги си бил методичен, затова предполагам, че си започнал от началото и тази е една от последните дати, които четеш. Вече знаеш за различията ми с Вътрешния кръг, за желанието им да ме принудят да приема волята им. Не мога да го направя. Не мога да им се подчиня. Не бива и няма. Ако взимаш,

трябва да даваш. Ти, лично, а не чрез заместители или служейки си със заплаха. Напълно погрешно е сам да взимаш, а да принуждаваш друг да дава вместо теб. Това не е начинът, по който светите хора изплащат дълговете си. Така постъпват егоистичните, недостойните за доверие, безчестните. Така иска да постъпи един човек, когото смятах за свой приятел. Човек, когото пуснах в дома си и на когото вярвах като на брат. Мъж, който опетни и поквари всичко, което почитах.“

Гидиън спря да чете и обърна дневника:

— Ето тук. — Постави пръст на страницата, точно до думите ΟΩΜΥΖ ΙΥΛΦΗΩΣΚΛ. — Познато ли ви е това име?

Повелителят не можеше да разчете кода, но бе наясно, че вижда собственото си име. Не бе особено учуден, че Натаниел го споменава с презрение. Чутото обаче доказваше нещо важно — тези дневници наистина се оказаха много опасни.

— С баща ти имахме различия по много въпроси. Той обаче съвсем не бе прав за всичко. Беше изключителен човек, както знаеш. Невероятен ум. Именно затова обаче не беше лесно човек да се разбере с него. — Изправи се и започна бавно да крачи напред-назад. — Кажете ми, ти споделяш ли мнението му?

— За какво?

— За мен. За братството. Той вероятно подробно е описал различията ни, особено по отношение на ритуалите.

Гидиън отвърна, без да се колебае:

— Да, така е. Аз по-добре от всеки друг зная, че баща ми невинаги бе прав. В продължение на години почти не си говорихме. Но него вече го няма. — Гидиън млъкна замислено, после погледна Повелителя право в очите. — Единственото ми желание е да съм здрав и да живея дълго; да засвидетелствам предаността си към Светините. И ако вие ми помогнете за това, ще съм предан и на вас.

Повелителят го прегърна. Това бе отговорът, на който се бе надявал, най-добрия, който можеше да получи. Гидиън отвърна на жеста му, макар всъщност да искаше да забие нож в сърцето му.

Повелителят се отдръпна и го погледна гордо, без да пуска ръцете му:

— Дойде моментът да те просветя. Да ти разкрия тайни, които ще те оставят без дъх.

Меган седеше в колата си на паркинга пред супермаркета и чакаше. Не можеше да се прибере вкъщи, нито да отиде на работа. Можеше единствено да седи и да мисли за Адам в мерцедеса заедно с Атли. Чувстваше се точно толкова зле, колкото ако го бе хванала в леглото с друга жена. Още една гнусна измама, поредното му предателство.

Помисли за Сами и се запита как може да е толкова нагъл. Как е могъл да се върне вкъщи при тях и да се преструва на идеалния баща и съпруг, след като крие толкова тайни. Принадлежеше на други жени, на други мъже — въобще, на много други хора. На всеки друг, но не и на нея и дъщеря ѝ. Сега тъгата ѝ се превърна в гняв, който накара лицето ѝ да поаленее и кожата ѝ да настръхне.

Вече бе късно следобед, когато един стар ягуар спря до нейния форд. Стъклото се спусна и началничката ѝ прекъсна гневните ѝ мисли:

— Качвай се!

Чакането бе приключило.

Главен инспектор Джуд Томпкинс търпеливо изслуша разказа ѝ, това, че Атли и собственият ѝ съпруг я следят. Обади се да проверят превозното средство и получи потвърждение, че мерцедесът е регистриран на името на Матю Стивън Атли от Тидуърт.

— Мога да проверя какво е правил съпругът ти през последните два-три часа, но ще трябва да обяснявам защо ми трябва подобна информация.

— Не си правете труда — отсече Меган. — Сигурна съм, че беше той. — Започна да гризе вече разкъравения си нокът. — Толкова глупаво се чувствам! Смятах, че се е върнал, защото иска да бъде с мен и Сами.

— По-късно ще имаш достатъчно време да се самобичуваш — заяви началничката ѝ. — В момента трябва да решим какво да правим с дъщеря ти. Към кого можем да се обърнем, без да повдигаме излишни подозрения?

— Сами е при майка ми — обясни Меган. — Обадох ѝ се и ѝ казах, че Адам е започнал да се държи агресивно с мен. Тя няма да го пусне в къщата или близо до Сами. Баща ми също си е вкъщи, така че всичко ще е наред.

— Добре. Тази сутрин проверих някои неща. Можеш да го наречеш двойно подсигуриране. Просто за да сме сигурни, че не правим прибързани изводи.

— И?

Томпкинс извади една арестантска снимка от чантата си:

— Шон Елиът Граб.

— Онзи, чиито отпечатащи бяха открити в кемпер-караваната. — Меган взе fotografia. — Работел е като охрана на Стоунхендж.

— Същият. Мъртъв е. Намерили са го в Бат. Изплувал от Ейвън.

— Убит ли е?

— Рано е да се каже със сигурност — тежко заяви Томпкинс. — Граб и Стоунхендж. Още една връзка между случаите „Тимбърленд“, „Лок“ и „Чейс“. Твърде много съвпадения. Това изобщо не ми харесва.

— Добре, какво да правим в такъв случай? Към кого да отнесем въпроса?

— Именно това ме притеснява. — Томпкинс я изгледа замислено. — Полицейският началник и заместникът му искат да те разкарат от Дивайзис. Не смятам, че можем да имаме доверие на някого от двамата.

— А какво става с Джими Докъри? Някаква следа от него?

— Изчезнал е яко дим. — Джуд се почеса по тила. — Чудя се дали да не изнесем информацията извън нашата служба. Да отидем при Барни Гибсън, комисаря от столичната полиция.

Меган се изненада:

— Той ще ни помисли за луди.

Томпкинс се усмихна:

— Знам. Именно затова ще му кажеш ти, а не аз.

Повелителят на кръга поведе Гидиън през приличните на лабиринт коридори и сакрални помещения на Светилището. Вдигна ръце към изсечените от камък стени и таван:

— Древните са обикаляли кариерите наблизо и надалеч за тези камъни. Посветени строители ги носили и обработвали на ръка. Умението и прецизността им били невероятни. Всеки скален къс е благословен от самите Светини. Два милиона на брой. Цялата постройка е изградена, без да се използва хоросан.

Гидиън прокара ръка по гладките стени наоколо. Криволическите коридори ставаха все по-тесни, а таваните — все по-ниски. Двамата се спускаха към самото сърце на Храма.

— А как така никой не е успял да открие това място?

Повелителят се усмихна:

— Много просто — никой никога не е имал причина да го търси. Никой не знае за съществуването му, то не е описано в историческите източници. Археолозите съсредоточават разкопките си край Стоунхендж. От време на време там има находки — дървен кръг, подобен на Светините, ритуален крематориум, костите на мъртви войни, древни брадви и инструменти. Това е достатъчно да задоволи апетита на академиците.

— Обаче има и друго, така ли?

— Много други неща — отвърна Повелителят. — Не става въпрос само за този храм. Съществуват много други свещени места, свързани едно с друго, строени с една и съща ориентация. Благословени и пазени. При това не само тук, а по целия свят.

Гидиън се смая колко много неща не знаеше. Имаше хиляди въпроси.

— Ела — подкани го Повелителят. — Над сто хиляди души са строили Светилището и Стоунхендж. Отнело им повече от двеста години да ги завършат.

Поведе го по спираловидно спускащия се надолу лабиринт от тунели.

— Извличали са камъните без машини. Използвали груби дървени шейни и ръцете си, за да пренесат огромни, неимоверно тежки късове на стотици километри разстояние. Понякога им се е налагало да прекосяват дълбоки водни басейни. Изработвали са скеле от паднали дървета, възета от трева и лико и макари от отсечени дънери. Прокопали са изключително новаторска канализационна система, която функционира и сега, хилядолетия по-късно. Каналите минават през равнината над нас, тръбите прекосяват почвата и стигат до Светилището. Преминават през цялата постройка и се изливат във варни ями, подхранвани от подземни потоци. — Протегна ръка и докосна един отвор в каменния блок над главата си.

— Древни тръби за въздух. Осигуряват непрекъснат приток на кислород. Тези вертикални тунели са и нещо като звездни канали, проводници. Насочени са към определени звезди или съзвездия. Освен всичко останало Светилището е прецесионен часовник. Помага ни да сверяваме картите и календарите си, както са правили прадедите ни.

Повелителят го поведе през един тесен, оформен като арка проход. Озоваха се в коридор, който минаваше точно под Голямата зала.

— Макар че първоначалното предназначение на Светилището е било да служи за храм на Светините, през неолита е използвано и за много други неща. Представлявало е нещо средно между университет, болница, научно средище и административна управа. Тук са се практикували и изучавали наука, медицина, право, управление.

— Нима онова общество е било толкова развито? — учуди се Гидиън.

— Всяка епоха има своите първенци и водачи, дори неолитната.

Повелителят прекоси коридора и извади един голям железен ключ, закачен на кафява връв на врата му.

— Ще ти покажа, за да разбереш за какво говоря.

Отключи една тясна дъбова врата и двамата навлязоха в непрогледния мрак вътре. Въздухът там бе още по-хладен, а стъпките им отекваха по-силно. Повелителят запали една факла, закачена на стената, и няколко големи свещи, разположени на пода.

Когато очите им свикнаха с полумрака, пред тях се разкри обширна, идеално кръгла зала. В средата ѝ се извисяваше тъмен каменен блок. Стените бяха изсечени от кървавочервен гранит, който

напомняше на използвания в египетските гробници. Покрай тях — и вляво, и вдясно, докъдето стигаше поглед — бяха изправени десетки отворени ковчези. Те бяха внимателно подпрени, така че черепите на мъртвите да виждат възможно най-добре приличния на пантеон звезден „проводник“ в центъра на помещението.

— Това е крипта — отбеляза Гидиън. — Кой са били тези хора? На какво се дължи това специално отношение?

— Това са древните, нашите предшественици. Тези изключителни мъже са проектирали и построили Светилището, Стоунхендж и всички останали кръгове, каменни и дървени. Също и ритуалните, и погребалните могили, заедно с алеите, които водят към тях и ги свързват помежду им.

Повелителят бавно тръгна из стаята, като палеше още факли и свещи.

— Това обаче не е само свещено място за покой, Гидиън.

Грамадният каменен блок в средата се виждаше все по-ясно. Изсечен бе от полиран пясъчник и бе поне пет метра висок и три широк. От двете му страни имаше лавици, отрупани с карти и свитъци. Другите две бяха разделени на прилични на малки пещи отделения, пълни с някакви дреболии.

Гидиън бе удивен. Приблжи се като котка, дебнеща птица. Страхуваше се да протегне ръка и да докосне нещо. Това бе библиотека. Музей. Капсула на времето, съдържаща древни ръкописи, артефакти, дялани фигурки и сечива.

— Колко стари са тези неща? — попита, останал без дъх.

— Най-старите са от самото начало. — Повелителят посочи върха на монолита. — Резбованите плочи най-горе представляват първите планове на Светилището и Стоунхендж. Там пък, в най-големите ковчези, са останките от първите жертвоприношения — онези, които построили Светилището и Кръга.

— Строителите са били принесени в жертва?!

— Такава е била волята им. Те са знаели, че като предадат себе си на Светините, подсигуряват благословията им за децата си и за бъдните поколения.

Гидиън не помръдваше, застинал в благоговение. Това бе мечтата на всеки археолог. Все едно се бе озовал насред пещерата на Аладин,

само че пълна с древната история на отдавна изгубена цивилизация. Това можеше да бъде откритието на живота му. Пулсът му се ускори:

— Никога не съм чел за подобно нещо. Дори в дневниците на баща ми не се споменава за това място и какво крие.

— Така и трябва да бъде. Да се говори и пише за него е забранено. — Повелителят се приближи към него и се усмихна. — Натаниел познаваше тази зала. Често работеше тук. Сред документите и пергаментите в архива ще откриеш и негови трудове. Всички Повелители са длъжни да дават своя принос, като допълват звездните карти и схемите на движението на звездите.

Толкова много история на едно място. Толкова много знания. Толкова много тайни. Гидиън усети, че му се вие свят. Повелителят махна към вратата и развали магията.

— Трябва да тръгваме. Искam да ти покажа още много неща, а времето е малко.

С огромна неохота Гидиън излезе. Повелителят угаси факлите и свещите и заключи отново вратата. Двамата мълчаливо стигнаха края на коридора и започнаха да се изкачват внимателно по стръмни каменни стълби, които сякаш нямаха край. Притискаха се като клонки бръшлян към външната стена на Светилището. Нямаше перила, нито предпазна мрежа. Ако залитнеха или се подхлъзнаха, щяха да се пребият.

— Внимателно — каза му Повелителят. — Възможно е все още да си прекалено слаб заради посвещаването.

Съветът бе добър. След повече от сто стъпала Гидиън обилно се потеше и едва си поемаше дъх. Мъжът пред него крачеше равномерно и неуморно като планинска коза. Стъпките му бяха широки и уверени, взимаше стъпалата с лекота.

Гидиън се придържаше с една ръка за стената. Върху камъка забеляза сложни изображения — древни картини, показващи работници на полето, жени с бебета на ръце, стада животни, събрали се на водопой. На стената отсреща видя други сцени, доста по-различни. Работници издигаха гигантски каменни късове, а зад тях се оформяха очертанията на Стоунхендж. Край погребална могила стояха хора с ниско сведени глави. Някои рисунки показваха орбитата на Слънцето, движението на съзвездията и фазите на Луната. А още по-нагоре имаше друго, много по-плашещо изображение. Мъже, облечени

в роби, наобиколили фигура, вързана за Оброчния камък. Повелителя, вдигнал високо чука. Гидиън се сети за младата американка от новините, затворена някъде под краката им, съвсем наблизо.

Залитна, но една ръка го сграбчи за робата. Повелителят на кръга го придърпа плътно до стената:

— Внимавай!

Успя да възстанови равновесието си и започна бавно да вдишва и издишва.

— Добре съм.

— Хубаво. Да продължаваме тогава.

Оказа се, че от върха ги делят само няколко стъпала. Сега Гидиън видя, че от другата страна има огледално стълбище, което се спускаше надолу и минаваше покрай стаите и Голямата зала.

С ключа, който висеше на врата му, Повелителят отключи друга врата. Стаята, в която се озова Гидиън, принадлежеше към различен свят; свят, който нямаше нищо общо със залата-архив, която бе посетил преди това, но също така удивителна.

Първото нещо, което му направи впечатление, бе светлината. Ярката бяла светлина на флуоресцентни лампи, които съскаха, проблесваха и бръмчаха като оковани разгневени призраци. Подът и стените бяха сиви, но не бяха от камък. Наоколо имаше бетон, хоросан. Все едно се намираше в грамаден модерен склад или гараж.

Предположи, че пред него се простира поне един акър бетон. Стотици метри стени, покрити с хоросан. Повелителят тръгна към едно десетметрово стоманено скеле, върху което бе монтирана мощна лебедка. Гидиън го последва. В далечния край на помещението бяха паркирани няколко автомобила: грозен нисък джип и белият микробус на Дракон.

Мястото обаче не беше просто гараж. Дълго преди очите му да успеят да пребродят монотонното сиво море, инстинктът му подсказа, че има още нещо. Пространството бе разделено на няколко отделни, ясно различими части. Имаше десетки метални шкафчета, подредени една до друга пейки за преобличане, маси и столове. Кухненско отделение с редици мивки, множество плотове, върху които да се приготвя храната, върволица високи хладилници и камери, микровълнови и готварски печки, огромни фурни и шкафове със съдове. Пространство и оборудване, достатъчно за цяла армия.

— Това е оперативният ни център — подхвърли нехайно Повелителят. — Когато сме под земята, почитаме традициите, завещани ни от прадедите. На повърхността сме елитна военна сила. Утре ще дойдеш тук и ще работиш. Ще поемеш ролята си в подготовката за големия ден.

Събота, 26 юни

Един ден преди пълнолунието

Утрото сънливо подръпваше тъмните пердета на небето, подобно на зачервено от съня дете, което се опитва да смъкне одеялото от леглото на родителите си. Наблюдателите бяха плъзнали по покритите с роса полета край Стоунхендж. Няколко от тях стояха спокойно на пустия паркинг. Нямаше туристи — не бяха позволили на никого да си запази час за посещение в ранната утрин.

Повелителят на кръга вървеше по обществената алея — пътеката, по която всяка година минаваха милиони туристи. После тръгна по току-що окосената трева. Навлезе в кръга. Днес денят щеше да продължи 16 часа, 37 минути и 5 секунди. Височината на слънцето бе 61.9 градуса. Утре то щеше да направи първото си голямо преместване и щеше да се смъкне на 61.8 градуса. Той се вгледа в непрекъснато променящото се небе и пристъпи към средата на подковата от трилитони.

Луната бе залязла преди повече от час — от сестрата на Слънцето нямаше и следа. Сега тя танцуваше в невидимия мрак на повече от 380 хиляди километра от тях. Точно в девет часа тази вечер щеше да се завърне. Щеше да се появи с 98 процента от пълното си великолепие. Моментът приближаваше.

Над откритото поле подухваше нежен ветреца. Повелителят разпери ръце, за да усети енергията на Светините. Сега всичко зависеше от точността. От точността, правилното подреждане и последната воля на боговете.

Кейтлин никога не се бе молила. Баща ѝ произхождаше от семейство на безбожни евреи, а майка ѝ бе протестантка, която се интересуваше от религията толкова, колкото и един атеист.

Единствените неща, в които семейството ѝ вярваше безрезервно, бяха честността, справедливостта и добротата. Не прави на другите онова, което не искаш да сторят на теб самия. Подобен тип възпитание не те учи какво да правиш, след като са те отвлекли, зазидали и те държат гладна.

След нараняването ѝ я бяха затворили в една много тясна пролука, покрита отвътре с високоеластична пяна. Кейтлин се чувстваше като плънка на сандвич от матраци.

Затвори очи и се опита да се помоли. В главата ѝ цареше такъв хаос от страхове и нерви, че не можеше да се съсредоточи, за да изрече наум и най-простичката молба към който да е духовен спасител. За първи път, откакто я бяха заключили, се разплака.

Точно в осем сутринта Меган последва началничката си във временния кабинет на Барни Гибсън. За последен път бе видяла него и дясната му ръка. Стюарт Уилис преди шест дена. Сега двамата изглеждаха с десет години по-възрастни. Безкрайните смени, безсънните нощи и стресът от разследването се отразяваха ужасно на здравето им.

Томпкинс не губи излишно време и веднага изложи ситуацията:

— Преди около седмица старши инспектор Бейкър ви каза, че според нея Кейтлин Лок и Джейк Тимбърленд са пътували към Стоунхендж, когато той е бил убит, а тя — отвлечена. Сега разполагаме с информация, която, изглежда, потвърждава тези предположения. Освен това знаем кои са вероятните извършители. Колкото и невероятно да звучи, имаме сериозни причини да вярваме, че зад отвличането стои древен езически култ.

— Малко вероятно — веднага отсече Уилис. — Според наши благонадеждни източници Лок е в ръцете на международен престъпен синдикат. Те вече отправиха искания за откуп.

Томпкинс не отстъпи:

— Ще ви помоля да не отхвърляте никоя възможност, сър. Онова, което ще ви разкаже старши инспектор Бейкър, звучи наистина невероятно. Уверявам ви обаче, че има сериозни косвени доказателства, които подкрепят теорията ѝ.

Гибсън започваше да мисли, че е направил сериозна грешка, като се е съгласил на тази тайна среща.

— Джуд, защо не отнесохте този въпрос към Джон Роуландс или началника на вашата полицейска служба?

Тя бе наясно, че стъпва по много тънък лед:

— Сър, има вероятност нашата служба да е въввлечена в случая. Някой е посегнал на електронните и физическите доказателства. Възможно е да са замесени вътрешни хора.

— Това са много сериозни обвинения. Поставяте ме в изключително деликатна ситуация.

— Така е, сър. Извинявам се за това. Предвид обстоятелствата обаче смятам за правилно да се обърнем именно към вас. Вие сте старши офицери, ръководите разследването и освен това сте външни лица.

— Разбирам. — Обърна се към Меган: — Е, инспектор Бейкър, за какво става дума?

Тя добре знаеше, че разполага само с един опит да обясни теорията си и да докаже правдоподобността ѝ.

— Докато разследвахме самоубийството на професор Натаниел Чейс, изтъкнат археолог, писател и световноизвестен експерт по Стоунхендж, синът му Гидиън ми съобщи, че баща му е водил дневници, в които е описал съществуването на таен култ, посветен на монумента.

— На друиди ли? — намеси се Уилис.

— Не, сър. Това общество предхожда друидското движение и прилича повече на масонското. Вярвам, че в случая става въпрос за орден, който се е развил изключително много през вековете и в момента разполага със значителни възможности и влияние.

В момента, в който изрече думите, съжали. Ако Уилис или Гибсън бяха масони, цялата ѝ пледоария заедно със случая отиваха на вятъра.

— Сър, в откритите от Гидиън Чейс кодирани дневници се намеква, че привържениците на този култ получават благословия и защита от Стоунхендж, стига периодично да принасят хора в жертва на боговете си.

Мъжете се спогледаха. По лицата и на двамата им заиграха тънки усмивки.

— Трудно ми е да повярвам в подобно нещо. Човешките жертвоприношения са нещо нечувано в съвременна Европа — отсеке Гибсън. — Дори в Америка, която е известна с откачените си екстремисти, през последните столетия има само няколко документирувани случая на подобно нещо. Тази теория звучи изключително неправдоподобно.

— Аз също смятах така, сър — заяви Меган. — Само че някои събития ме накараха да променя мнението си.

Уилис нетърпеливо погледна часовника си:

— Какви?

— Първо, като че ли всичко се върти около Стоунхендж. Той е центърът на всичките ни големи случаи напоследък. Натаниел Чейс, експерт по въпросите за монумента, се самоубива. Док и Тимбърленд са нападнати при посещението си на мястото. Шон Граб, един от мъжете, които искахме да разпитаме във връзка с нападенията, бе открит мъртъв в Бат. Работел е като охрана на Стоунхендж. И всичко това се случва по време на и около лятното слънцестоене.

Гибсън като че ли започна да проявява интерес. А може би само се забавляваше — Меган не бе сигурна кое от двете.

— Сър, има и друго. Проверих медицинското досие на Гидиън Чейс. Беше ми споменал, че като дете е бил болен от рак, а камъните са го излекували. Документите потвърждават думите му.

Уилис се намръщи. За него това бе абсурдно.

— Да не би да казвате, че според медицинските изследвания камъните са го излекували от рак?

— Не, сър. В документите пише, че е имал неизлечима форма на рак, от която се е излекувал. Лекарите нямат обяснение за случилото се, защото не са успели да открият такова.

Гибсън въздъхна раздразнено:

— Главен инспектор Томпкинс спомена, че някой е пипал уликите. За какви улики става дума?

Метан осъзна, че търпението му се изчерпва, затова се постара да бъде кратка:

— Някой е проникнал в дома на Натаниел Чейс и го е запалил. Преди това обаче се е опитал да открие и евентуално да унищожи нещо ценно. Смятаме, че престъпникът е търсел тайните дневници на професора, в които се говори за Стоунхендж и за култа, свързан с него. Синът, Гидиън, успял да заснеме с телефона си нарушителя. Успяхме да разпознаем мъжа. Той е местен. Освен това от местопрестъплението бяха иззети физически улики: забравена чанта с инструменти. После те изчезнаха от склада за веществени доказателства. Всички следи за получаването и складирането им са изтрети от компютърния архив. От електронната ми поща е изтрито и уведомлението за разпознаване на лицето, както и другите ми документи, свързани със случая.

Гибсън си записа нещо, после вдигна очи към Томпкинс:

— Това трябва да го обсъдим отделно и да решим какво да предприемем.

Тя само кимна.

Лондонският комисар се облегна на стола си и измери Меган с поглед. Колкото и откачено да звучаха думите ѝ, тя създаваше впечатление на отличен полицай. Съвсем не приличаше на човек, който би оставил въображението си да го заслепи. Освен това бе наясно, че в момента тя би трябвало да е в Суиндън и да сформира екипа за операция „Забравени досиета“. Не да стои тук и да говори с него зад гърба на шефа си.

Приведе се напред и сплете ръце на бюрото.

— Ти си опитен полицай, Меган. Сигурен съм, че разбираш в какво положение сме. Балансираме на ръба на острието. ФБР, Интерпол, частни детективи и огромен брой британски полицаи проучват най-различни следи и се надпреварват помежду си. Най-силните доказателствени материали сочат, че Кейтлин е отвлечена от международна престъпна организация с цел получаване на откуп. Всички служби и ангажирани в разследването частни лица са съгласни по този въпрос. Сумата, която похитителите искат от родителите ѝ, е двайсет милиона долара. Уважавам решението ти да се обърнеш към нас, но в момента не мога да си позволя да отделя хора и ресурси, които да разследват твърденията ти. Аз...

— Но, сър...

Той я спря:

— Нека да довърша. — Последва сурово мълчание. — Трябват ми доказателства. Искам да видя кодираните дневници, за които спомена. Искам улики, че в миналото е имало човешки жертвоприношения. Трябва ми нещо веществено, преди дори да си помисля да пренасоча някого да разследва тази теория. Ако ми предоставите подобни доказателства, ще получите различен отговор.

Томпкинс бутна стола си назад:

— Благодаря, началник. — После кимна към Уилис. — Моля ви този разговор да остане конфиденциален, поне за момента. Причините са очевидни.

— Добре — веднага отговори Гибсън. — Но само за момента.

В деня преди ритуала започваше свят период. Време за преклонение. Повелителят, Вътрешният кръг и всички Последователи набожно и ревностно спазваха строги пости в знак на уважение към жертвата, която щеше да бъде принесена на боговете. Пиеха само вода, практикуваха пълно сексуално въздържание — нямаха право дори да виждат сексуален акт. Постите щяха да продължат до първия вечерен здрач след края на церемонията.

Когато се върнаха в стаята му, Повелителят на кръга обясни на Гидиън този стремеж към чистотата:

— Церемонията по обновлението е свещена за нас, но това не означава, че сме варвари. В момента най-важният човек помежду ни е онази, която ще бъде принесена в жертва. — Постави длан върху четирите дневника. — Смятам, че от баща си си научил много за светостта на живота и значението му в смъртта. Много повече, отколкото знаят обикновените хора.

Гидиън не бе сигурен какво има предвид.

— Знам единствено, че е бил готов да даде собствения си живот, за да спаси моя. За да ми осигури шанс аз самият да имам деца.

— Точно така. Една-единствена жертва, принесена за доброто на мнозинството.

Повелителят внимателно изучаваше младия мъж срещу себе си:

— Съгласно нашите традиции един от Последователите — обикновено някой от членовете на Вътрешния кръг — прекарва с жертвата нейните последни изключително стресови часове. Целта е да я подкрепи морално и духовно до сетния ѝ миг. Негова работа е също да се погрижи нищо да не ѝ се случи преди началото на ритуала. Искam ти да изпълниш тази роля, Гидиън.

Младият мъж не успя да скрие изненадата си:

— Не разбирам. Защо аз?

Повелителят се усмихна.

— Смятам, че разбираш, Гидиън. Смятам, че знаеш защо проявих към теб милосърдие и благосклонност. Защо ти оказах

доверие и ти възлагам такива надежди, макар всички покрай мен да смятат за неразумно това, че те оставихме жив.

Гидиън го побиха тръпки.

— За мен е важно да пристъпя към изпълнението на ритуала с ясен ум и свободен дух. Е, Гидиън — баща ти казал ли ти е нещо, за което още не зная?

Гидиън поклати глава. Не лъжеше, като отричаше. Същевременно обаче бе наясно за какво намеква Повелителят. Отново видя майка си — крехка, преждевременно състарена жена, легнала на смъртния си одър. Думите ѝ промениха живота му завинаги. *Натаниел не ти е баща, Гидиън.*

Повелителят на кръга прочете отговора в очите му.

— Значи майка ти ти е казала. Твоят баща съм аз, а не Натаниел Чейс.

Меган остави колата на тротоара, на една пресечка от къщата си, и измина останалото разстояние пеша. Опитваше се да се успокои. Срещата с Гибсън и Уилис се бе оказала загуба на време. Двете с Томпкинс изглеждаха като глупачки. Двамата лондонски полицаи не бяха повярвали на нито една дума от казаното. Искаха факти, нищо друго.

Меган се почувства самотна. Уязвима. Напрегната. Вървеше не само за да се успокои; това бе и предпазна мярка. Възможно бе Адам да е в къщата. Адам — съпругът, в когото си мислеше, че отново е влюбена. Мъжът, когото седеше до престъпника Мат Атли.

Край къщата не се виждаха никакви странни коли, но въпреки това тя се забави на тихата улица почти пет минути, преди да събере смелост да влезе.

Къщата бе празна, но той бе идвал. На масата във всекидневната имаше бележка, написана с неговия почерк. Грабна я, като за малко не бутна вазата с цветя, на която бе подпряна.

„Мег, прибирам се у нас. Обади ми се, когато осмислиш нещата.

А.

ПП — Трябва да поговорим за това кога мога да виждам Сами.“

Смачка я и я захвърли в пълното кошче. Сърцето ѝ препускаше. Събра малко дрехи за себе си и дъщеря си, огледа се още веднъж и излезе да заключи.

Там стоеше мъж. Беше наблюдавал дома ѝ в очакване тя да се появи.

Баща и син стояха от двете страни на древната каменна маса и се гледаха.

— Кога разбра? — запита Гидиън.

Повелителят наклони глава.

— Малко преди Мари да умре. — Вдигна глава — очите му бяха безизразни, стъклени. — Натаниел изпрати да ме повикат, когато тя вече бе в болница. Мари ми каза само няколко часа преди да умре. Не можех да направя нищо. Прекалено късно бе да се опитвам да променя съдбата ѝ.

Гидиън с изненада установи, че в гърдите му се надига гняв.

— Какво означаваше тя за теб?

Повелителят се намръщи:

— Какво означаваше ли? Тя беше всичко за мен. Всичко и нищо. Мари бе жената, която не можех да имам, жената, за която щях да се ожения, ако не се бяхме скарали и отчуждили. Ако тя не бе срещнала Натаниел.

— Какво имаш предвид?

— С нея се обичахме от деца, но после връзката ни се разпадна и тя се премести в Кеймбридж. Там срещна Натаниел и се омъжи за него. Видях я отново едва след като се върна в Уилтшир година след сватбата.

Гидиън пресметна бързо. Неговата възвишена и свята майка бе нарушила брачния си обет с чудовището, седящо срещу него, и то само година след като се бе заклела във вечна вяност на мъжа, когото бе смятал за свой баща.

— Как можа?! — Изправи се с пламнало от гняв лице. — Тя е била току-що омъжена, а ти си я прелъстил!

— Нищо подобно — заяви Повелителят, без изобщо да се впечатлява от избухването му. — Просто така се случи. Ти не знаеш колко много я обичах, затова не разбираш колко ни изненада онзи миг на слабост.

— Един миг? — попита Гидиън със съмнение. — Аз съм резултат от един-единствен миг на слабост?

Повелителят на кръга стана и заобиколи каменната маса.

— Нямах никаква представа, преди майка ти да почине. А после... Как бих могъл да се обърна към Натаниел? Как да му кажа за теб?

— Знаеше ли, че този вид рак се предава по наследство?

По-възрастният мъж кимна.

— И си убедил баща ми да се присъедини към Гилдията, за да предпазиш собствения си син — мен?

— Именно. Всеки баща би постъпил така. Искях да те предпазя, да те защита.

Повелителят го притисна силно към себе си — така, както баща прегръща отдавна изгубеното си дете.

Джими Докъри пристъпи към Меган. Виждаше, че е уплашена.

— Не се страхувайте, шефе!

Тя обаче се страхуваше. Отдръпна се и почти опря гръб във входната врата.

— Трябва да говоря с вас. — Той отново пристъпи към нея.

Тя пусна чантата си на земята и здраво стисна в юмрук ключодържателя си. Той погледна импровизираното оръжие и на лицето му се изписа пренебрежение.

— Нали не искате да се биете с мен?

— Само още една крачка, Джими, и ще те убия!

Веднага разбра, че тя не се шегува, но нямаше много време. Приведе се напред и се престори, че иска да я сграбчи с лявата си ръка. Меган се подведе и замахна с дясната, в която стискаше ключовете. Джими бързо пристъпи напред и блокира удара ѝ, при което изби ключодържателя от хватката ѝ. Едно дясно кроше в челюстта и можеше да я свали без никакъв проблем. Вместо това изви лявата ѝ китка зад гърба ѝ, а с другата си длан затисна устата ѝ.

Преди тя да осъзнае какво става, той вече бе успял да я замъкне встрани от къщата. Опита се да го ритне, но той не ѝ позволи. Разтвори крака, заби пети в земята и я задържа, както родител държи буйстващо малко дете.

— Няма да ви сторя нищо!

Меган продължи да рита.

— Шефе, спрете вече! Бяхте права. Проследих Смитсън и се уверих, че сте права за него.

Не беше сигурна, че е чула добре, но спря да се мята и да се опитва да го повали.

Джими веднага я пусна и Меган се обърна към него:

— Какво каза?

— Знам къде ходят. Разбрах къде се срещат Смитсън и останалите.

Повелителят на кръга отвори дневника и посочи собственото си име.

ΩΜΥΖ ΙΥΛΦΗΩΣΚΛ.

— Джеймс Пендрагон — произнесе високо и ясно и допря гордо юмрук към гърдите си. — Име, с което човек може да се гордее. Родословие, което може да се проследи чак до келтски времена, до най-известния крал на Британия. До обвитите в мистерия митове и даже отвъд тях. Ние сме въплъщение на самата история, ти и аз.

Гидиън бе добре запознат както с фактите, така и с измислиците.

— Крал Артур е по-скоро приказан герой, отколкото реалност — заяви той.

Тази забележка по никакъв начин не повлия на страстта, с която Повелителят говореше за семейната си история:

— Наистина ли? Артур Пендрагон, великият британски крал? Или крал Риотам, или кралят на Камбрия, или кралят на Пенините? Кралят на Елмет, Шотландският крал... има дори Римски крал^[1]! Нима смяташ, че всички тези хора са просто измислица? Ти си образован човек. Всички тези истории се коренят в нещо много повече от митове. Неслучайно са просъществували толкова дълго.

— Ами ти? — попита Гидиън с горчива нотка в гласа. — Кое за теб е факт и кое — измислица?

Повелителят сви рамене:

— Определено не съм крал, но ръководя и служа на нашите братя, Последователите. Аз съм единственото дете на Стивън Джордж и Алис Елизабет Пендрагон. Никога не съм се женил и като изключим теб, нямам деца.

— Родителите ти живи ли са още?

— Живи са и в добро здраве. Дядо ти е на деветдесет, а баба ти ще стане на осемдесет тази година.

Емоциите на Гидиън бяха съвсем объркани. Независимо от предсмъртното ѝ признание той все още копнееше за майка си. Все още се чувстваше виновен за случилото се между него и Натаниел. А

сега се бе сблъскал с родния си баща и родословно дърво с митични корени, забулени в мъгла. Беше твърде много за психиката му.

Повелителят на кръга бързо разбра дилемата му:

— Ще ти трябва известно време да свикнеш с тази мисъл. — Стисна здраво ръката му. — За щастие разполагаме с достатъчно време. След като приключи ритуалът, ще имаме възможност да се опознаем. Да изградим мост над годините, които сме прекарвали разделени.

Гидиън все още имаше десетки въпроси, но сега не бе моментът да пита. Сега трябваше да замълчи и да помисли.

— Е? — запита Повелителят. — Приемаш ли задачата? Мога ли да разчитам да придружаваш момичето в последните му часове?

Гидиън кимна.

— Добре. Много добре. — Повелителят го прегърна отново.

Когато се отделиха един от друг, очите им се срещнаха.

— Ти вече не си Гидиън. Кръщавам те Феникс.

— Доколкото си спомням, Последователите обикновено приемат имена на съзвездия, които започват с буквата на собственото им име.

— Така е — отвърна Пендрагон и внезапно изражението му отново стана сурово. — Винаги съм искал синът ми да се казва Филип. В мислите си винаги така съм те наричал. Затова от този миг насетне ще бъдеш Феникс.

Гидиън имаше чувството, че са му изиграли груба шега, че са му нанесли психологически удар, целящ да подкопае основите на представата му за самия себе си. Загубата на името болеше. Все едно му бяха отнели самоличността.

— Семейното ни мото е съвсем просто — отново се обади Пендрагон. — *Temet Nosce*. Опознай себе си.

---

[1] Повечето от тях са исторически личности, за всяка от които се предполага, че може да е първообразът на крал Артур. ↑

— Дявол да те вземе, Джими, почти ми счупи ръката! — каза Меган, докато разтриваше болезненото място.

— Съжалявам — измърмори той. — Опитах се да ви спра, без да ви наранявам. Можех да съм много по-груб.

Тя приглади дрехите си.

— Хулиган такъв! Къде, по дяволите, си научил тия хватки?

— Доста ме тормозеха в училище. Рижата коса те прави ясно забележима мишена. Баща ми ме записа на уроци по таекуондо.

— Томпкинс направо ще ти скрита задника, задето изчезна. Тя протегна няколко пъти ръка и леко я раздвижи. Като че ли нямаше трайни поражения.

— Значи сте ѝ казали?

— Все на някого трябваше да кажа.

Джими схвана, че е крайно време да даде някакво обяснение за изчезването си.

— Вие не ми вярвахте, личеше си. Затова отидох да потърся нещо, с което да ви докажа, че не съм част от оня откачен култ, свързан с мъртвия професор и Стоунхендж.

Тя го изгледа подозрително:

— И успя ли?

— Проследих Атли и Смитсън. Те със сигурност се познават. Засякох Атли пред дома му и последвах мерцедеса му. Срещна се със Смитсън на една отбивка от шосе А360. Качиха се в задната част на микробуса на Смитсън, откъдето той извади нещо. После се разделиха и всеки пое в различна посока.

— В каква?

— Атли тръгна обратно на изток към Тидуърт, а Смитсън се насочи на запад.

Меган си представи мислено разположението на обектите.

— Там няма нищо особено. Не и преди да завиеш на север към Дивайзис.

— Всичко принадлежи на военните. От Министерството на отбраната са закупили всичко наоколо.

— Ти кого последва — Атли или Смитсън?

— Реших да тръгна след Смитсън и да го следвам, докъдето мога.

— И какво стана?

— Ами той продължи на север покрай Уестдаун Камп и Тилшед. След около три километра зави рязко наляво, към Имбър.

— Имбър?

— Това е един призрачен град, разположен доста навътре в забранената зона. Никой не живее там от повече от шейсет години. Има само необитаеми къщи и пустеещи градини. Сградите си стоят, но никой не ги посещава. Само в църквата все още има служба всяка година.

Меган си припомни картата в кабинета на Томпкинс и проверката в архивите на Поземлената комисия.

— Точно там е парчето земя, собственост на Натаниел Чейс. Едно от малкото, които военното министерство не е успяло да закупи.

— Не мога да си представя кой би могъл да го иска и за какво му е притрябвало. Доколкото знам, военните използват района да се упражняват в стрелба. Обикалят и стрелят по всичко, което им падне, а после минават отгоре с танковете и дори бомбардират околностите.

— Сигурно има много работа за строителни фирми — предположи Меган.

— Съмнявам се. От армията сами отстраняват щетите. Пращат един взвод войници да иззидат стените и да заковат вратите и прозорците с дъски.

Тя претегли нещата. Ако Гидиън Чейс все още бе в неизвестност, имаше немалка вероятност да го държат именно в Имбър. Също и Кейтлин Лок.

— Не знам какво да правя, Джими. Не мога да отида при Томпкинс само с това. На всичкото отгоре баща ти и началникът на областната полиция искат да ме прехвърлят в Суиндън.

— Какво?!

— Разкарват ме. Това е дълга история. Как да огледаме Имбър и околностите, без никой в службата да разбере?

— Знам точно как да стане. — Погледна я с уверена усмивка. —
Всъщност вече намерих човек, който може да ни помогне. Чака в
колата ми.

Помещението, в което бяха преместили Гидиън, бе много по-голямо от предишното. По негова преценка бе около шест метра на дължина и четири на ширина — истински палат в сравнение с кибритената кутийка, в която бе затворен преди. Това обаче нямаше значение. Пак си бе затворническа килия.

Вратата бе отворена и от двете ѝ страни стояха двама Наблюдатели. Гидиън познаваше единия, беше го виждал преди с Дракон. Вътре, прикрепени високо на стените, горяха четири факли. На твърдия каменен под бяха сложени две импровизирани дървени легла, покрити със слама. В ъгъла на стаята имаше две тесни каменни корита, пълни с вода. Ако не грешеше, помещението се намиреше при един завой на коридора, на около петдесет метра от стръмното стълбище, което водеше към склада.

Не след дълго разбра защо беше там. Щяха да доведат момичето. От тук щеше да им е по-удобно да я качат в очакващия я автомобил.

Гидиън чу стъпки и мъжки гласове. На прага паднаха сенки и в килията влязоха четирима Наблюдатели. Отначало не забеляза жената сред тях. Двама от мъжете я вдигнаха за ръцете, а останалите сграбчиха краката ѝ. Залюляха я и я пуснаха на леглото.

Единият от мъжете бе Дракон. Първите двама Наблюдатели излязоха, а той остана за малко в килията:

— Много е слаба, не е яла нищо почти седем дни. — Постави ръка на рамото на добре сложения Наблюдател до себе си.

— Това е Хвърчаща риба. Той ще стои пред стаята. Инструктиран е да извика лекар, ако състоянието ѝ се влоши. Разбра ли?

Гидиън кимна.

— Добре, защото тази жена не бива да умира. Най-важното за нас е здравето ѝ. Поне за следващите двайсет и четири часа.

Удари Гидиън приятелски по рамото, после излезе заедно с Хвърчаща риба и затвори желязната врата зад тях.

Гидиън се зачуди дали Повелителят е казал на Дракон за връзката помежду им. Това би бил правилният ход, ако наистина се безпокоеше за подкрепата на Вътрешния кръг. Гидиън би постъпил точно така, ако беше на негово място.

Сега за първи път огледа жертвата. Явно съвсем доскоро е била изключително красива. Дори без грим и с мръсна и сплъстена тъмна коса си личеше, че е естествено привлекателна. Късата ѝ роба с качулка се бе набрала нагоре и той виждаше ивица плът и част от татуировка: британското знаме — знак за едно друго, отминало време; символ на предишен бунтарски период, на предизвикателен флирт и открито непокорство. Гидиън се наведе и смъкна дрехата надолу, за да запази благоприличието и достойнството ѝ.

Тя плесна ръката му.

— Остави ме!

Той се стресна и отстъпи назад. Жената седна на леглото и зае отбранителна поза. Беше дезориентирана и уплашена.

— Не се приближавай! Не се приближавай до мен!

— Няма да те нараня. Наистина няма.

Тя се огледа. Молитвите ѝ не бяха изпълнени изцяло, но поне вече не беше в онази клаустрофобична адска дупка. Можеше да се протегне, да легне. Да диша.

Вгледа се в непознатия до себе си с потъмнели от страх и изтощение очи.

— Кой си ти? Защо си тук с мен?

От черния голф на Джими се измъкна огромен, приличен на планина мъж.

— Джош Горан, госпожо. Приятно ми е да се запознаем.

Извиси се над Меган и се здрависаха. Косата му бе къса и тъмна, а очите — сини. Лицето му сякаш бе изсечено от гранит. Тя си спомни — беше онзи тип, направил обръщение към похитителите по време на пресконференцията на Кайли Лок. Предположи, че Джими вече му е обяснил коя е.

— Най-добре ще е да влезете вътре. Там можем да говорим по-спокойно.

Двамата я последваха в къщата. Когато вратата се затвори зад тях, Джими ѝ обясни:

— Майката на Кейтлин е ангажирала Джош да я открие.

— И да я върна жива и здрава — добави Горан.

— Знам — отвърна Меган. — Ти си нещо като частен детектив, нали?

— Такъв, който изпълнява спасителни операции — поясни той. — Откривам хората и ги доставям на поръчителите. Имам двацет години опит в американския еквивалент на вашите САС.

После пусна една холивудска усмивка:

— Госпожо, аз лично смятам, че с вас сме сродни души. И двамата ни държат в неведение, и искат да стоим настрана. Именно затова Джими дойде при мен.

— Нямах никаква представа за това — призна тя.

— С цялото ми уважение, госпожо, смятам, че вероятно знаете повече от всички останали.

— В смисъл?

— Според информацията, която събрах, а тя наистина е много — от местната полиция, момчетата от ФБР и всички останали — мисля, че отдават прекалено много внимание на тази теория, че престъпна група я е отвлякла и я държи във Франция. Мисля, че вие, госпожо, и Джим сте много по-близо до истината.

Меган не успя да се сдържи и го прекъсна:

— Джош, ще ме побъркаш с това „госпожо“. Наричай ме просто „Меган“.

— Меган — произнесе той и ѝ хвърли ослепително бяла усмивка. — Опитът ми показва, че ако отвлечеш някого и го прехвърлиш в чужбина, оставяш следи. Най-лесно става с кола, но пък тогава се налага да избягваш куп охранителни камери. Трябва да купиш билети за влак или за ферибот, без да те видят и разпознаят, а в днешно време това е невъзможно. Когато напускаш дадена страна, винаги има нещо, което те издава. Някаква диря. В този случай обаче никой не попадна на някаква следа — нито федералните, нито вашите полицаи, нито моите следователи. И знаете ли защо? Защото извършителите изобщо не са напускали страната. Все още са тук, и то някъде наблизо.

Меган бе съгласна с тази логика. Все още обаче имаше твърде много неясноти, твърде много неща, които не пасваха.

— Ами записите с гласа на Кейтлин?

Той сви рамене:

— Не е задължително да са такива, каквито изглеждат. Не е проблем да запишат Кейтлин тук, а после някой да хване „Евростар“^[1] от Лондон и да пусне редактираната касета във Франция, от местен телефон. Мястото, където е установен контакт, не доказва нищо.

— Освен че похитителите са добре организирани — намеси се Джими.

— Определено са добре организирани и изключително дисциплинирани — заяви Горан. — Според мен това донякъде обяснява факта, че са избрали за своя база военна зона, забранена за външни лица.

— Имбър е собственост на британската армия и тя я охранява — заяви Меган. — Невъзможно е случайни хора да влизат и да излизат просто така, без специално разрешение.

Горан се усмихна широко:

— Въобще не е така. Наоколо има доста ферми, а около мястото минава пешеходна пътека, дълга четирийсет и пет километра. Освен това пазачите в армията са възможно най-тъпите същества на света. Знам какво говоря, почти цял живот съм работил с военни.

Меган отвърна на усмивката му:

— Значи смяташ, че има начин да влезем вътре?

— Вече съм една крачка пред теб. Довечера ще пратя там екип за наблюдение. В 01:00 часа, ако трябва да съм съвсем точен. Ще се присъедините ли към нас?

---

[1] Високоскоростен влак, свързващ Лондон и Париж под Ламанша. ↑

ПЕТА ЧАСТ

*Малкият Имбър се гуши сред хълмове
пусти,
на мили наоколо друг град няма.
Край него овцете бляят и кротко пасат си,
животът тече като мед сладък.
О, нека вечно сред хълмовете
в малкия Имбър останем!*

Анон

*Неделя, 27 юни, Денят на обновлението,
01:00 часа*

Черният форд „Транзит“ се движеше на юг от Дивайзис по безлюдния първокласен път А360. Върху колата се вееше червено знаме, а под официалния герб „Военни имоти“ се мъдреха думите „Специализиран екип за научни изследвания“.

В микробуса имаше шест души. Всички бяха облечени със светлоотразителни непромокаеми якета със същия герб. В джобовете си носеха ламинирани идентификационни карти и официално разрешение за нощно наблюдение на поведението на дивите животни във и около имбърската огнева зона.

Меган огледа хората от екипа. Наистина бе впечатлена.

— Забележително е какво може да постигне човек, когато преследва чек от десет милиона долара.

— Така си е — съгласи се Джош Горан, който седеше на спускащата се седалка насреща ѝ. — Трой, поклони се, момчето ми!

Трой Линтън вдигна поглед от проблясващия в яркосиньо екран на лаптопа си и скромно се усмихна.

— Трой е нашият компютърен гений — обясни Горан. — Най-добрият хакер и фалшификатор на света. Стига да му дадеш малко време, и ще успее да проникне във всеки кът на виртуалния свят. За него няма недостъпни места или нещо, което да не може да открадне или промени.

Меган и Джими бяха натъпкани отзад заедно с двамата американци. Шофьорът се казваше Джей и, изглежда, беше англичанин. Заедно с него отпред бе седнал Люк, бивш военен от холандската армия, който работеше за Горан от две години.

— В момента в Имбър не са планирани значими военни маневри, затова има съвсем малко войници — съобщи Горан. — При това повечето от тях спят в казармените помещения или в местни частни квартири. Би трябвало да се придвижим без проблеми.

След половин час фаровете на микробуса осветиха предупредителен знак, на който пишеше: „ОГНЕВА ЗОНА. ВХОД ЗАБРАНЕН ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА!“

Фордът бавно мина покрай него. Когато стигнаха до една изоставена фермерска къща, Джей внимателно я заобиколи и паркира зад нея, така че колата да не се вижда откъм шосето.

— Добре. Да действаме! — възкликна Горан.

Грабнаха раниците си и бързо се разпръснаха в различни посоки. Всички разполагаха с двупосочни радиостанции, компаси, очила за нощно виждане, фенерчета и — за по-голяма достоверност на прикритието — фотоапарати и таблици за вписване на наблюденията. Линтън пък им бе разказал накратко за дъждосвирците, сърните и язовците в Имбър.

Поеха безшумно покрай безжизнените черупки на изоставени къщи, руини без прозорци и врати, тухлени скелети — свидетели на едно по-добро време. Пейзажът напомняше по-скоро на Косово, отколкото на Уилтшир.

Някогашните красиви сламени покриви бяха заменени с ръждясали ламарини. Градините с цветя се бяха превърнали в кални ями, белязани от веригите на танковете. В тъмнината се издигаше самотен жълто-червен знак, който заявяваше: „ВНИМАНИЕ! ОПАСНОСТ! НЕДЕТОНИРАНИ МИНИ!“

Придържайки се към инструкциите на Горан, Джими и Метан методично си проправяха път през останките на Имбър. Англичанинът Джей тръгна на север към Литълтън Даун. Линтън се насочи на изток към Съмър Даун, а самият Горан проучваше външните части на Уест Лавингтън Даун.

Търсиха в продължение на три часа. Не откриха нищо.

Когато се събраха отново, Горан разпъна една голяма карта на предния капак на микробуса и заби пръст южно от Имбър.

— Тук е самото сърце на периметъра. Военните го наричат „опасната зона“. Почти не сме стъпвали там. Досега обхождахме само периферните части.

Все още задъхан, Джей огледа топографията и каза:

— Ще ни трябва цял ден да обиколим толкова голям район с кола, какво остава, ако вървим пеша и претърсваме.

Никой не посмя да спори с него.

— Значи сега трябва да вземем решение — заяви Горан. — Слънцето ще изгрее всеки момент. Ако продължим, има сериозна опасност да ни засекат. А спрат ли ни, няма как да оправдаем присъствието си тук.

— Трябва ни друго прикритие — отсече Линтън. — Ще се представим, че правим дневно наблюдение, а не нощно. Днес е неделя. Едва ли някой ще тръгне да ни проверява. Само че първо трябва да се добера до компютър, за да променя документите ни и да уточня някои подробности.

Горан хвърли поглед на часовника си:

— 04:00 часа. Можем да поспим малко, докато Трой пригответи новите документи. Ще се съберем отново по обед, ще се върнем и ще работим до падането на нощта.

Меган се съгласи наравно с останалите, но изпита вина. Пак щеше да се наложи да остави Сами при родителите си.

Тъкмо прибираха раниците си в микробуса, когато Горан рязко вдигна длан. Всички застинаха. В далечината видяха подскачащите фарове на бързо приближаващ се автомобил. Прикриха се зад изоставената сграда и изчакаха да отмине. Колата се насочи към близкото село.

— Бял микробус на някаква строителна компания — съобщи Горан и се изправи. — Отстрани имаше надпис „Смитсън“ или нещо подобно. Един от стоповете не работеше, затова не успях да видя номера.

После погледна първо Джими, после и Меган:

— Нещо да ви говори това описание?

— Да — процеди тя. — Определено ни говори.

Повелителят на кръга седеше сам и обгърнат от мрак в Източната зала. Чакаше да мине времето. Както бе правил и вчера сутринта, и сутринта преди това. Едно от вечните задължения на Повелителите бе да отбелязват изгрева и залеза над Светилището и Стоунхендж, да скицират пътя на Слънцето.

Това бе геоцентричният модел на Последователите. И те като гръцките философи Аристотел и Птолемей вярваха, че една конкретна земна точка е център на Вселената и всичко се върти около нея. Само че Последователите бяха по-мъдри; те знаеха, че са важни не само орбитите на планетите и движението им, а и резултатът — раздвижването на духовните сили. Подреждането, подравняването и свързването на душите и енергията. Теченията, подчинени на гравитацията на този център, носещи безгранична мощ. Самата квинтесенция на духовните сили.

Знанията на Последователите предхождаха тези на всички останали. Те бяха измислили науката, дала начало на астрономията, астрологията, географията, метеорологията и всички останали. На тях се дължеше мъдростта на древните.

През източния звезден канал Повелителят съзря първата следа на изгрева. Това не бе зората. Беше нещо различно, по-конкретно. Моментът, в който ръбът на великото светило се показва над хоризонта. Мигът, в който се променя равновесието на силите. Онази част от секундата, когато свършва господството на нощта. Първата глътка въздух, която си поема новороденият ден.

Приковал очи в издигащия се в утринното небе оранжевочервен диск, Повелителят за кратко се замисли за новия член на Гилдията. Феникс. Собственият му син. Кръв от кръвта му, плът от плътта му. Днес щеше да бъде решаващ ден за него. И за двама им. Казват, че кръвта вода не става. Залезът щеше да подложи тази теория на изпитание. Когато огненото кълбо се потопеше под хоризонта и на запад изчезнеше и последната следа от заревото му, щяха да научат отговора. А после щяха да напишат нова страница в историята.

Кейтлин се събуди с писъци.

Килията бе тъмна като гроб. Факлите по стените бяха догорели. Гидиън се надигна от сламеното легло до нея.

— Ерик! Ерик, помогни ми!

Гидиън тръгна пипнешком към източника на гласа. В този миг през железните врати на затвора им проникнаха червените отблясъци на факли. На тяхната светлина успя да я види за кратко. Бе притиснала колене към гърдите си, а очите ѝ бяха изцъклени от ужас.

— Какво става там? — подвикна един Наблюдател.

— Помощ! Помогнете ми!

Гидиън се опита да я успокои:

— Всичко е наред. Добре си. Всичко е наред.

— Помощ! — изпищя тя още по-силно.

Той седна на ръба на леглото и се постара да я усмири:

— Кейтлин, това е сън, чуваш ли? Събуди се!

Двама Наблюдатели влязоха бързо в килията. Високо вдигнатите факли в ръцете им хвърляха странни сенки по лицата им и ги превръщаха в уродливи маски.

— Всичко е наред — заяви Гидиън, като леко извърна тялото си към тях. — Запалете факлите тук и ще се успокои. Просто е уплашена.

Обгърна я през раменете и я придърпа към себе си:

— Не се безпокой. Никой няма да те нарани.

Думите обаче заседнаха в гърлото му. Подъл лъжец.

Запалиха четирите факли в клетката и светлината бавно пропълзя по стените. Кейтлин се пробуди от ужаса на сънищата си, за да се изправи срещу жестоката реалност. Потърси закрила в прегръдките на Гидиън. Гласът ѝ бе груб и дрезгав:

— Искам вода.

Двамата Наблюдатели изчакаха съгласието на Феникс.

— Донесете ѝ, моля.

По-високият от двамата, онзи, когото наричаха Хвърчаща риба, отиде до ъгъла на килията и напълни една голяма чаша с вода. Подаде

й я и тя отпи.

Гидиън се вгледа отново в двамата мъже. В тях имаше нещо различно. Начинът, по който се държаха, по който стояха. Погледна лицата им. Изглеждаха загрижени и съсредоточени. После забеляза, че на две места робите им са издути. Бяха въоръжени. Носеха пистолети.

Меган искаше веднага да се впусне след него, да го притисне и вкара в канавката. Искаше да разбере какво, по дяволите, прави Смитсън на земята на Министерството на отбраната в четири сутринта.

Горан разкопча и свали радиото от колана си:

— Командването до водач „Ехо“. Засякохме бял микробус, който се насочва на изток от Имбър. Отстрани има надпис „Смитсън“. С-М-И-Т-С-Ъ-Н. Наблюдавайте и докладвайте, освен ако не получите други инструкции. Край.

Чу се някакво съскане, после изпраща глас:

— Разбрано, командир. Край.

Меган го изгледа раздразнено:

— Това пък кой беше?

Горан самодоволно обясни:

— Разположил съм екипи за наблюдение по целия периметър. Ще действат още известно време, докато движението по пътищата не е особено натоварено. После ще е доста по-трудно. Екип „Ехо“ следи микробуса и ще ни докладва.

— Предпочитам да ми бе казал, че разполагаш с подобни ресурси. Как да ти помогна, като не знам с какво участваш в играта?

Американецът широко се усмихна:

— Съжалявам, мадам. Ще споделя подобна информация само в случай на необходимост. — Усети, че тя се кани да му отвърне жлъчно, и продължи: — Нямаме време за спорове. Трябва да се махнем оттук, преди да се е развиделило напълно.

Тя го изгледа гневно:

— А не ви ли се иска да разберете откъде се взе микробусът, който ни задмина?

Вгледа се в здрача към опасната огнева зона на военните, накъдето бе поел Смитсън. Горан тъкмо се канеше да ѝ отговори, когато от радиостанцията долетя глас:

— Командир, тук „Ехо“. Имаме проблем. Мисля, че мишената току-що ни забеляза.

Кейтлин не бе сигурна що за човек е мъжът в килията. Вчера се бе представил като Гидиън, но тя бе прекалено зле и не можа да предприеме нищо, само се взираше изтощено в него. Защо бе тук с нея? Какво искаше? Облечен бе като всички останали, но се държеше различно. Не бе така злобен. Погледна го внимателно. Държеше се приятелски, сякаш бе на нейна страна. Но всъщност бе един от тях, сигурна беше. Другите го слушаха. Каза им да запалят факлите на стените и те го сториха. Правеха каквото им нареди, и то без колебание. Той имаше влияние над тях. Тогава какво правеше в килията?

Беше слаба, виеше ѝ се свят, но въпреки това се изправи от скърцащото си легло и се опита да направи една-две крачки. Гидиън видя напрежението на лицето ѝ и попита:

— Добре ли си?

— Какво те е грижа? — извика тя и го погледна с очите на уплашено животинче.

— Не съм дошъл да те нараня.

Сърцето ѝ подскочи. Обзе я надежда.

— Родителите ми вече платиха ли откупа? Ще ме върнете ли вкъщи? — Забрави предпазливостта и отиде при него. — Затова е, нали? Затова ме доведохте тук, вместо да ме държите в онази адска дупка! Затова и ти се държиш така добре с мен. Подготвяш ме за освобождаването. Нещо като аклиматизация.

Гидиън се изправи, издърпа я и ѝ помогна да се задържи на крака:

— Не, Кейтлин. Не е затова. — Хвърли поглед към железните решетки. — Доколкото знам, от родителите ти дори не е поискан откуп. Хората, които са те отвлекли, не искат пари. Съжалявам.

Тя не разбираше. Ако не искаха пари, тогава какво? Страхът се върна на лицето ѝ.

— Какво става в такъв случай? Защо съм тук?

— Седни. Ще се опитам да ти обясня.

Тя седна, нервна като котенце. Гидиън усети, че паниката ѝ се предава и на него. Онова, което се канеше да ѝ каже, може би щеше да я извади от равновесие. Трябваше обаче да ѝ съобщи. Тя трябваше да знае какво я очаква. Да осъзнае, че това са последните ѝ часове живот.

Очите на Дракон бяха приковани в страничното огледало, а ръцете му стискаха здраво волана. Преди около седем-осем километра забеляза нещо зад микробуса. Някакво тъмно размазано петно на около петстотин метра зад тях. Съвсем малко бе, но все пак достатъчно, за да го види. А по пътя, който водеше извън Имбър, никога нямаше движение. Никога. Не и днес обаче. Тъмното петно си стоеше.

— Можеш ли да видиш какво има зад нас? — попита той Муха, който седеше до него. — Какво е превозното средство?

Едрият месар се извъртя на седалката си и се опита да различи формата му. Не беше микробус. Не беше и комби.

— Твърде далеч е, не го виждам ясно. Нещо голямо е. Форд „Фокус“ или някакъв голф.

— А видя ли откъде се появи?

Муха отново се обърна назад:

— Не, нямам представа. Защо?

— Военните не дават на никого да паркира наоколо. Така че откъде, по дяволите, се взе, и какво прави тук по това време?

Муха се приведе напред, за да го види по-добре в страничното огледало.

— Може да са се изгубили.

— Може.

Дракон свали крак от педала на газта и намали до петдесет километра в час. Погледна пак в предното огледало: кървавочервено слънце, което тъкмо изплуваше на хоризонта, и малък черен автомобил в далечината, който скъсяваше разстоянието. Дракон намали скоростта до четирийсет километра.

— Ще спра рязко, без да пускам мигач преди това. Подготви се.

Муха разкопча кобура на малкия пистолет „Глок“ 26, затъкнат в колана му. Дракон наби спирачки и изви волана. Колата се плъзна в една покрита с чакъл отбивка. Автомобилът зад тях рязко изви и шофьорът ѝ натисна клаксона, но не спря. Прозорецът се смъкна и водачът размаха към тях месест юмрук.

Никой от двамата им не отвърна. Очите им останаха приковани в стоповете на черния автомобил, който се носеше по прашното шосе, докато той не се скри от погледите им.

— Пияници — каза Муха. — На бас, че са се наливали цяла нощ и сега отиват на работа.

Дракон отново запали двигателя. Имаше логика. Може би отиваха към Тилшед или Уестдаун Камп.

— Да се надяваме — каза накрая. — Днес определено не е подходящ ден да се разправяме с досадници.

— Ти си луд! — каза Кейтлин и се отдръпна от Гидиън. — Култове? Жертвоприношения? Това не може да е истина!

Стана и започна да крачи нервно из килията. Гидиън хвърли поглед към вратата. Наблюдателите бяха там. Хвърчаща риба и останалите. Чакаха. Щяха да чуят.

— Ами това място? — Тя вдигна ръце. — Какво е? Стаята до залата за екзекуции ли? Какво ще направите ти и откачените ти приятелчета — ще ме закарате някъде и ще ме опечете жива ли?!

Умът ѝ просто не можеше да възприеме лудостта на онова, което той се опитваше да ѝ обясни.

Той я остави да излива яда си, да си изпусне парата, после ѝ каза и останалото:

— Точно преди да настъпи здрач, ще те преместят отгук. Ще те измият и пременят в церемониална роба и ще те отведат в Голямата зала в Светилището. Там Повелителят ще проведе ритуал, който се изпълнява преди жертвоприношението.

Очите ѝ се разшириха. Той наистина се бе побъркал. Нали така?

Гидиън се опита да ѝ вдъхне някаква увереност, поне малко да смекчи удара:

— Няма нищо сексуално в него, но е болезнен. Върху тялото ти ще бъдат изрязани знаците на Светините — по един срез за всеки от трилитоните. По ръцете, краката и гърба. Раните ти ще бъдат измити с вода от Светините и ще те оставят сама за пет часа.

— А после какво?

— Носачите ще те вземат и отнесат при реката. Там ще бъдеш потопена във водите, прекосени от древните, преди да издигнат Стоунхендж и този храм.

Когато чу „Стоунхендж“, Кейтлин се сети за Джейк. Там бяха прекарвали последните си мигове заедно.

— Последната част от церемонията ще бъде извършена именно там, в каменния кръг. Самото жертвоприношение.

Тя продължи да го гледа невярващо. Думите му все едно бяха извадени от някакъв речник за ненормални: жертвоприношение, светини, ритуали.

— Как? — въпросът сякаш сам изскочи от устата ѝ. — Как ще го направят?

— Ще стане бързо. И милостиво.

— Милостиво? Какво значи „милостиво“?

Тя погледна надолу, към ръцете си. Те трепереха. Онова, което чуваше, бе такава лудост. Не вярваше, че ще се случи.

— Къде е Джейк? Той... — разстрои се при самото произнасяне на името му. — И него ли ще го сполети същото?

— Не. — Гидиън се постара да говори меко, да ѝ съобщи внимателно. — Приятелят ти е мъртъв. От полицията са открили тялото му преди няколко дни. В една кемпер-каравана.

Дъхът ѝ секна. Именно от това се бе страхувала. Затворена в адската дупка, бе мислила за тази възможност стотици пъти. Въпреки това новината я сломи.

Гидиън я прегърна и я притисна към себе си, а тя зариде на рамото му. Цялото ѝ тяло се тресеше, а сълзите не спираха. Той вдигна поглед и зад решетките видя лице. Баща му.

Когато Меган пристигна, Сами вече бе будна и създаваше хаос в дома на дядо си и баба си. Беше наплескала с грим лицето си и половината от мебелите в спалнята.

— Правя се красива, мамо! — Момиченцето се усмихна гордо и нацупи току-що начервените си устни.

— Хайде, дай да те изчистим.

Меган пусна душа и се опита да измие поне част от цапаницата. Дъщеря ѝ отиде до шкафчето под мивката и взе собствения си шампоан.

— Мамо, вече съм голяма! Мога и сама да се измия.

Тези думи накараха Меган да се усмихне. Дъщеря ѝ наистина растеше. След още няколко месеца щеше да започне предучилищна подготовка. Сякаш вчера беше бебе. Времето летеше.

Когато водата стана достатъчно топла, помогна на Сами да влезе в душ-кабината, като внимаваше момиченцето да не удари пръстчетата си. После затвори вратата и подвижна:

— Справяш ли се?

Притисна лице към замъгленото от парата стъкло. Сами плесна с длан от другата му страна и се разкикоти. Меган се хвана за главата и се престори, че я боли, после отново залепи буза за стъклото. Сами пак я „цапна“ през преградата и се разсмя още по-високо. Можеха да си играят така цял ден.

— Много смешно — разнесе се дълбок глас зад гърба ѝ.

Меган се обърна рязко.

— Адам! — Усети, че я обзема паника. — Как влезе?

Усмивката му бе като тънка черта и в нея нямаше нищо весело:

— През задната врата. Майка ти я беше оставила отворена. Десетки пъти съм ѝ казвал да я заключва, но тя просто не слуша — нали?

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че сигурно и той го чуваше:

— Какво искаш, Адам? Какво правиш тук?

Той затвори вратата на банята зад себе си. Тя беше в капан.

— Къде беше снощи, Мег?

— Моля? — опита се да изрази възмущение.

— Нямаше те цялата нощ. При това не бе с твоята кола — тя стоеше на алеята отпред. Не беше и на работа. Къде си ходила? И с кого?

— Върви си, Адам!

Опита се да го заобиколи, но той ѝ препречи пътя. Меган го изгледа сърдито и процеди:

— Къде съм ходила и какво съм правила си е лично моя работа! Няма нищо общо с теб. А сега излез!

Кръвта нахлу в лицето му. Една вена на врата му започна да пулсира. Меган се опита да отвори вратата, но той отново ѝ попречи, а после опря лявата си ръка от другата ѝ страна. Тя беше в капан между него и стената.

— Пусни ме да мина!

Меган не повиши глас. С едно око наблюдаваше Сами. Дъщеря ѝ седеше на пода на душ-кабината и изстискваше шампоан в канала.

— Когато аз реша, Мег. А сега ми кажи къде беше!

Той беше много по-едър от нея. Тя знаеше, че ще загуби, ако се опита да се пребори с него. Въпреки това опита. Засили коляно към слабините му, но той го хвана с една ръка. Пръстите му я стиснаха като в менгеме. Усили натиска и продължи да стиска чак докато на лицето ѝ се изписа болка. С другата си ръка я сграбчи за гърлото и силно я блъсна във вратата на банята:

— Чух, че са ти предложили работа в Суиндън. Повишение. Това е хубава новина за теб. Най-добре ще е да приемеш. — После хвърли поглед към дъщеря си. — За всички ще е най-добре.

Така няма да се бъркаш в моя живот и в този на останалите. Схващаш ли какво ти казвам?

— Тате!

Гласът ѝ стресна и двама им. Сами беше излязла от кабината и стоеше мокра насреца им.

— Принцесо! — Той грабна една кърпа, обви я около телцето ѝ и я притисна към гърдите си. Дай да те погледна! После отвори вратата и подхвърли през рамо: — Направи услуга и на двама ни, Мег. Пригответи кафе, докато избърша дъщеря си.

Повелителят на кръга се бе заровил в древните карти и астрономически таблици, разстлани на каменната маса. Движението на небесните тела през днешния ден бе от изключителна важност. Времето напредваше и моментът скоро щеше да настъпи.

— Татко.

И гласът, и самата дума го изненадаха. „Татко“. Толкова дълго бе копнял да я чуе.

— Феникс! Влизай. Бях забравил, че пратих да те повикат.

Името прободе Гидиън право в сърцето, все едно бяха забили нож там.

— Седни. — Повелителят посочи към каменната пейка до масата. — Как е момичето? Изглеждаше доста разстроено, когато ви видях за последно.

— Разбираемо е.

— Какво ѝ каза?

— Разкрих ѝ съдбата ѝ. Разказах ѝ какво ще ѝ се случи днес. Смятам, че трябва да ѝ дадем възможност да свикне с мисълта. Да се помири със своя бог.

— И може би да бъде приета от нашите богове.

— Именно. Бих искал да остана с нея, ако е възможно. Чак до самия край. Мисля, че присъствието ми ѝ дава сила. Тя има нужда от мен.

— До самия край ли? Смяташ ли, че си готов за това?

— Сигурен съм. — Гидиън замълча за няколко секунди, сякаш преценяваше казаното от двамата им. — Татко, ние нямаме повече тайни един от друг. Ти смяташ, че имаш нещо срещу мен, нещо, с което можеш да ми влияеш. Само че това не е така. Знам къде се намираме. Разбрах го от името ти, моето фамилно име, наследството ми. Сигурен съм заради невероятните сили, които умееш да призоваваш. Уверих се още веднъж в това от архитектурата и археологическите находки в Светилището, от разположението на звездните канали и равняването спрямо каменния кръг. Зная отговора, татко.

Очите на Джеймс Пендрагон проблесваха в тъмнината. Той бавно се приближи до сина си.

— Прав си. Време е да започнем да си вярваме. Само че трябва да знаеш и още нещо: ритуалът е доста... ярък. Твърде реален е. Може да ти се стори прекалено шокиращ. Сигурен ли си, че искаш да останеш с жената?

— Абсолютно.

— Добре тогава. Остани, докато завърши ритуалът по обновлението, докато почетем Светините и изплатим дълга си.

— А след това?

— После ще събираме плодовете от него. Ще се насладим на облагите. Остават дванайсет седмици до есенното равноденствие. Тогава Светините ще ни дадат благословията си.

Гидиън сведе очи към свитъците на бюрото на Повелителя. Много напомняха на онези, които бе открил в обсерваторията на Натаниел. Повелителят проследи погледа му:

— Разбираш ли нещо от археоастрономия или етноастрономия?

— Не кой знае колко — призна той. — Първата изучава знанията на древните за движението на планетите и звездите, а също и влиянието им върху културата на някогашните народи. Втората е по-скоро антропологичен подход към изучаването на небето в съвременните общества.

Повелителят изглеждаше доволен:

— Точно така. В Гилдията използваме комбинация от двете. Изучаваме историческите документи — като онези, които видя в архива. Освен това наблюдаваме съзвездията и движението на небесните тела. Равняването им с Кръга и Светилището са от изключително значение за вярванията ни.

— Знам това.

— Разбира се, че го знаеш. Ти си един от малкото, които разбират, че нищо тук не е случайно. Разположението на всеки камък, използван за построяването на сградата; всеки звезден канал; физическото равняване с пътищата на изгрева от изток и залеза на запад; почитта, която отдаваме на магнитния север чрез архитектурата; наклонът на спускащите се надолу галерии, които отразяват наклона на земната ос — всичко това има своето свещено значение. — След тези думи Повелителят се замисли дълбоко. — Съвсем скоро трябва да

тръгвам. Има някои неща извън Храма, за които само аз мога да се погрижа. По-рано днес имахме проблем. Нищо притеснително, но все пак се налага да отида.

— Аз мога ли да съм полезен с нещо?

— Не, не. Но можеш да се погрижиш момичето да е спокойно. С всяка изминала минута ще става по-напрегната.

После взе едно дълго каменно острие, което досега бе останало скрито сред картите.

Ритуалният нож.

Повдигна дясната си длан и прокара острието по кожата. Кръвта започна бавно да се стича по китката му. Приличаше на червена змия.

— Подай ми ръката си.

Гидиън протегна несигурно ръка и Повелителят повтори действието. После се взря в немигащите очи на сина си и стисна кървавата му длан в своята.

— Кръв при кръвта. Баща и син. Сега сме едно цяло.

Повдигна преплетените им пръсти, после придърпа Гидиън към себе си:

— Ще те видя пак едва след като ритуалът започне. — Стисна по-силно ръката на сина си. — Закълни ми се сега, докато кръвта ми се влива в теб, а твоята — в мен, че душите ни са свързани и се подчиняваме на една и съща истина. Закълни ми се, че мога да вярвам безрезервно на теб и връзката помежду ни!

— Кълна се, татко.

Гидиън наблюдаваше ярките червени капки, които се стичаха по лакътя му. Сигурен бе, че това няма да е последната кръв за днес.

Джош Горан затвори рязко телефона. Беше удивен от онова, което му бе казал Джими. Нито той, нито началничката му щяха да се появят. Жената щяла да остане да гледа дъщеря си, а Джими очевидно бе зает да проверява друга следа. Направо не беше за вярване. Ченгетата тук бяха по-зле дори от ФБР! Стопроцентови аматьори.

Нареди на хората си да потеглят. Вече изоставяха от графика, а екип „Ехо“ бе разкрит. Принудени бяха да изоставят наблюдението на микробуса на строителната фирма. Горан обаче не се притесняваше. Ако в района имаше нещо скрито, той щеше да го открие.

Върнаха се в Имбър в ранния следобед. Пътят, който водеше навътре във военната зона, бе толкова пуст, колкото и рано сутринта. Когато минаваха покрай ограничителните знаци, запустелите сгради и неподдържаните градини обаче, по шосето видяха ивици кал.

— Скорошни следи от танк — обади се Люк от предната седалка. — Дори не са се намокрили още.

— „Чалънджър“ най-вероятно — отбеляза Горан. — По дяволите! Виждал съм ги в Косово. Тия британци! По-добре да не бяха сменяли старите „Чифтън“.

— И „Ротем“ К2 не бяха лоши — съгласи се Люк. — Както и корейските „Черни пантери“ — разполагат с пълна ядрена, биологична и химична защита.

— К2 са военният еквивалент на лека кола „Киа“ — подвижна Линтън от задната седалка. — Кой би тръгнал на война с „Киа“?!

Всички се разсмяха.

Горан пое на запад към Уорминстър по един черен път. Фордът се друса по него в продължение на около два километра и половина, после спряха и измъкнаха раниците си, пълни с фотоапарати, таблици, фалшиви документи и пликчета за събиране на проби. Този път бяха екипирани като членове на Международното дружество по ентомология. С други думи, търсачи на насекоми. Линтън бе изработил документи за достъп до Имбър и бе набавил какви ли не материали на тема пчели, бръмбари и други странни създания.

Люк и Джей спуснаха рампите и свалиха от товарната част на микробуса четири мотоциклета „Ямаха“ YZ125.

— Екипи „Ехо“, „Ноември“, „Сиера“ и „Уиски“, тук командирът — изрече Горан по радиостанцията. — Тръгваме. Повтарям, тръгваме! Край.

Четири мотоциклета започнаха да обхождат терена методично отвътре навън. Четири екипа тръгнаха пеша от външния периметър към центъра. Претърсването бе започнало.

Уорминстър беше на малко повече от тринайсет километра на запад от Имбър. През всеки друг ден Повелителят на кръга би изминал това разстояние за деветнайсет минути. Само че днес бе неделя — денят, в който богомолците отиваха на църква, а и беше пълно с туристи. В стария англосаксонски град имаше осем важни места за поклонение, плюс живописна околност, която привличаше хората. Никой, освен него не бързаше, затова пътуването му отне цели двайсет и пет минути.

Автомобилът му изтрополи през главната порта на поделението в Батълсбъри и спря пред плаца. Той излезе и тръгна към кабинета си. Всеки войник, покрай когото минаваше, се изпъваше и козируваше на подполковник сър Джеймс Пендрагон. Рутината и церемониите бяха точно толкова важни в обществения му живот, колкото и в тайния.

Когато вече се бе настанил зад бюрото си, инструктира началника на щаба си да въведе госта му. Онзи, с когото бе дошъл да се срещне. Заместник-началникът на областната полиция Грегъри Докъри бе облечен в цивилни дрехи — сив вълнен костюм, бяла памучна риза и сива вратовръзка. Ако бе със свещената си роба, щеше да бъде наричан просто Жерав.

— Как си? — Пендрагон разтърси ръката му и му направи знак да седне на едно от двете кафяви кожени канапета.

— Ще бъда много доволен, когато утрешният ден най-сетне настъпи.

— Като всички нас. — Пендрагон седна с усмивка. — Как се справяш с всички заинтересовани страни — ФБР, Интерпол, Министерството на вътрешните работи? Разкажи ми.

— Вицепрезидентът Лок се върна в Съединените щати. Звъни на началника по пет пъти на ден. Съпругата му или пие, или се друса, когато не реве и не се моли по телевизията. Онези от министерството са отегчени. Като че ли са се примирили, че ще им се наложи да се справят с последствията, когато намерят тялото на момичето. Колкото

до Интерпол, знаеш колко са безполезни. Със същия успех могат да пратят пощенските служби да я търсят.

— Тоест, всичко е наред?

— Не съвсем. — Докъри започна нервно да се върти. — Мисля, че може да имаме проблеми с онзи американски вълк-единак.

Пендрагон кимна:

— Джошуа Горан, бивш майор от Звеното за специални мисии на Американските военновъздушни сили. Чудех се колко време ще мине, преди да започне да ни създава главоболия.

— Наел е двама от моите хора. Те му подават толкова информация, колкото ние решим, но дочух, че кучетата му душат около Имбър.

— Да, Дракон каза, че е видял някакви хора там днес сутринта. Известно време са следили него и Муха, но са разбрали, че са разкрити, и са се изтеглили.

— Има ли вреди?

— Не мисля. — Пендрагон помисли малко над случилото се. — Повечето от хората ни са пръснати заради подготовката за довечера и утре сутринта. Ще засиля обаче наблюдението и охраната на Светилището. Ще се погрижа Горан да не създава повече проблеми.

— Добре.

Докъри се премести малко по-напред в креслото и опря ръце на коленете си:

— Имам и някои проблеми в службата, но се надявам, че скоро ще ги разрешим.

— За жената на Орел ли говориш?

— Да. Отстранена е от случая. Хънт естествено беше объркан, но в крайна сметка повярва на причината за преместването ѝ. Сега тя ще отговаря за разследването на неразкрити случаи в Суиндън. Започва утре. Освен това унищожихме всички физически и електронни доказателства, които бе събрала. Накарах Орел да я посети и той го е направил тази сутрин. Доколкото разбрах, търсеният ефект е постигнат.

— Да се надяваме. Ами синът ти? Какво става между него и жената на Орел?

Докъри потръпна:

— Все така ме притеснява. Изглежда, има прекалено голямо доверие в инспекторката.

— Може да ти е син, но не можеш да го оставиш да ни пречи, Грегъри!

— Много добре го знам. Ами твоят син?

— Бива си те — стреляш право в целта. Не смятам обаче, че има причина за притеснение. Той, естествено, премина през посвещаването и е съвсем наясно, че животът му принадлежи на каузата ни. — Изражението му стана твърдо и непоколебимо. — Добре, каква тогава е причината за посещението ти? Какво си намислил?

Докъри се премести на ръба на креслото.

— Имам предложение. Доста нетрадиционно, но смятам, че ще го одобриш. Уверен съм, че ако се съгласиш, довечера всичко ще мине по план. Няма да има нужда да се притесняваме от ненавременни прекъсвания.

Хеликоптерът „Апачи“ се спусна над Солсбъри Плейн с над двеста и петдесет километра в час. Направи вираж високо в ясното синьо небе, след което рязко се гмурна надолу, към изсушения от слънцето Имбър.

Бойният хеликоптер бе въоръжен с картечница М230, синхронизирана с мерниците на шлемовете на пилота и стрелеца. Още по-смъртоносни бяха ракетите му с лазерно насочване „Хелфайър“ II, предназначени за разрушаване на танкове, сгради и подземни бункери. Машината бе истински летящ арсенал.

Целта на този полет обаче не бе атака, а по-скоро импровизиран разузнавателен обход. Пилотът Томи Милнър и двучленният му екипаж само обикаляха над местността. В щаба бяха получили доклад, според който група нарушители са навлезли в забранената зона. Тримата възприемаха задачата като приятна разтуха след дългите, скучни часове без нищо за вършене.

Само след няколко минути Милнър докладва:

— Мишените забелязани. Общо дванайсет. Разположени са на дванайсет, три, шест и девет часа. Искате ли устно описание на позициите им, или ще свалите данните от нашия екран? Край.

— Вече получихме информацията — отвърна дежурният по въздушен контрол в базата. — В момента я обработваме. Можете ли да опишете маневрите им?

— Чарли ще ви даде подробностите. Аз само ще направя едно кръгче, за да ви пратим по-добра картина.

Вторият пилот, Чарли Голдинг, пое линията:

— Две различни формироваия. Четирима души с мотоциклети, които се придвижват навън, към пътеката, заобикаляща Имбър. Други осем, разпределени по двойки, вървят пеша навътре, към центъра на зоната.

Милнър натисна копчето за увеличение на една от мощните камери за видеонаблюдение. На екрана видя мъж с черна униформа и военна стойка.

— Хванал съм на фокус един от нарушителите — обясни пилотът. — Както виждате, той се движи доста бавно. Използва някакъв мотоциклет, който не е военен.

— Благодаря, „Апачи-едно“. Получихме изображението. Изчакайте там по-нататъшни инструкции. Край.

Мъжът от контролната зала се обърна към подполковник Джеймс Пендрагон:

— Какво ще наредите, сър?

Повелителят се изправи от мястото си до мониторите.

— Изпратете наземните патрули да разчистят периметъра. Заклучете тези глупаци за през нощта, а утре сутрин ги пуснете.

Меган бе в шок почти целия ден. Изненадващото посещение на Адам я бе уплашило. Тя много добре разбираше какво цели. Демонстрираше, че може да я открие, нея и Сами, когато си поиска. Е, тактиката му се бе оказала успешна. Макар да си бе тръгнал отдавна, тя още трепереше.

Все още мислеше за Адам, когато Джими я откара до Уест Лавингтън, където трябваше да се срещнат с някакъв негов познат, който май бе уплашен почти колкото нея самата.

— Ужасен е — каза Джими. — Отказваше да говори с вас, освен ако не се срещнем някъде в дълбоката провинция, на безопасно място без никакви хора наоколо.

Меган хвърли поглед през прозореца. Отвсякъде ги заобикаляше размазана зелена мъгла.

— Е, това определено отговаря на изискванията му.

Навлязоха на територията на училище „Донтси“. Сградата бе на повече от петстотин години, построена от червени тухли, заобиколена от стотици акри земя в северната част на равнината Солсбъри.

— Името му е Лий Джонс — обясни Джими, докато паркираше най-отзад на редицата коли на родители край спортните игрища. — Работел е като охрана на Стоунхендж заедно с Шон Граб. Онзи, когото откриха мъртъв в Бат.

— И какво е станало? Днес му е хрумнало ей така да се разкрие и да изпее всичко?

— Не, просто го открих чак тази сутрин. Проверях списъка с дежурства на охранителната компания и най-сетне успях да го хвана в дома му.

Няколко минути по-късно една стара хонда отби и спря насреща.

— Това е нашето момче — снижи глас Джими. — Най-добре ще е да чуете останалото от самия него.

После се измъкна от колата и тръгна към новодошлия от другата страна на малкия парк.

Меган не излезе от колата. Остана вътре да наблюдава. Измери с поглед приближаващия се Джонс и бързо си състави преценка за него. Изглеждаше на около двацет и пет години, лицето му бе пъпчиво, беше висок и слаб, ходеше с отпуснати рамене, почти прегърбен. Стеснителен. Едва ли се сприятеляваше лесно, вероятно почти нямаше приятели. Почти със сигурност живееше сам, не се хранеше добре и нямаше приятелка.

Джими му отвори вратата, после се върна на шофьорската седалка и ги представи един на друг:

— Лий, това е началничката ми, старши инспектор Бейкър. Разкажи ѝ онова, което каза на мен. Без глупости и измислици.

Младият мъж я погледна, все едно очакваше да го нападне.

— Давай — подкани го тя, — няма да те ухапя.

— Ще ме помислите за луд.

— Ами пробвай, пък ще видим.

— Работя... работех често с Шон Граб. Той беше свестен. Когато дойдох тук, ме взе под крилото си. Намери ми работа, научи ме как да се организирам и да се справям с проблемите. Благодарение на него оставих дрогата. Знаете за Шон, нали?

Меган кимна.

Джонс сведе глава и продължи:

— Свестен беше. Приятел.

Джими го притисна:

— Кажи на инспектора онова, дето разказа на мен за култа и за Стоунхендж.

Младежът вдигна поглед:

— Не е култ. Религия е, и то съвсем истинска, отпреди Христос и всички останали. Шон беше верен последовател. Вярваше, че каменният кръг е нещо свещено, дом на древни богове. Непрекъснато говореше за него, за силата му. Казваше, че хората, които го почитат, са добри хора — доктори, адвокати и подобни. Даже ченгета. — Хвърли стреснат поглед към Джими. — Не исках да ви обидя.

— Продължавай.

— Ами стана ми интересно най-вече защото Шон ми беше приятел и исках да бъда близо до него. Заведоха ме на някакво място и после имаше някакво богослужение... благословия или нещо такова.

— Къде? — рязко запита Меган.

Той обаче поклати глава:

— Не знам. Бяха ми сложили качулка на главата и не виждах нищо. Откараха ме някъде. Вътрешността си я спомням, де. Приличаше на голяма стара църква... нещо като катедрала.

— Уорминстър? — предположи Джими.

— Може и там да е било. Не знам, наистина. Не съм влизал в църква от малък. Както и да е, на влизане и на излизане не видях нищо. Шон каза, че трябва да мине известно време, преди да ми разкрият къде точно е мястото.

Меган не искаше той да се отклонява от разказа:

— Лий, знаеш ли нещо за Кейтлин Лок — американката, която бе отвлечена край Стоунхендж?

— Само онова, което давах по новините.

— Мислиш ли, че тази група я държи на онова тайно място, където си бил?

Той я погледна шокирано:

— Американката ли? Не, не мисля, че биха направили подобно нещо. Не, няма начин!

Меган разбра, че е уплашен. По-интересно обаче бе защо.

— Джими каза, че знаеш за някакво събитие, което трябва да се случи днес.

Джонс доби несигурно изражение.

— Кажй й, Лий! — Сержантът впери в него строг поглед.

— Добре де, добре! Вижте, може би няма значение. Аз... не съм много гъст с тия хора, разбирате ли? Само работя като охрана в Стоунхендж и отидох на церемонията с Шон.

— Това вече го чухме! — избухна Меган. — За какво става въпрос, Лий?

Той си пое дълбоко дъх:

— Нещо голямо става там, при Кръга. Сложили са допълнителна охрана. Има десетки нови униформени. Моята смяна започва в шест часа и не трябва да пускам никого да се приближава на повече от километър и половина от камъните.

— Че там не се ли провеждат непрекъснато разни церемонии, богослужения и прочее?

— Да, но обикновено почти няма охрана за тях. Двама пазачи обикалят, колкото да се уверят, че никой не пипа и не се катери по

Светините. Нощес обаче ще е различно. Никой външен няма да може да се приближи. Забранени са всички посещения от днес следобед до утре. — После се обърна към Джими: — Проверете графика им. Там пише, че ще затворят Стоунхендж за „почистване и поддръжка“. Онова, което ще става тази вечер обаче, няма нищо общо с поддръжката. Или поне не такава, каквато нормалните хора биха очаквали.

Люк ван Дейл първи попадна на наземния патрул. Отдалеч видя един бронетранспортър „Саксън“, който вдигаше прах и бълваше черен пушех. Не се учуди, дори ги бе очаквал по-рано.

Спусна се надолу с прашния си мотоциклет и бавно спря. Слезе от машината, отдръпна се встрани и каза тихо и забързано в радиостанцията си:

— Имам посетители. Бронетранспортър. Идват да си поговорим, нищо повече. Ще държа канала отворен, докато мога. Край.

Големият БТР в камуфлажни цветове спря с шумно скърцане и от него се изсипаха няколко войници. Време бе да изпробва надеждността на прикритието, което бе подготвил Линтън. Свали раницата от гърба си и извади от нея фалшивите документи.

— Здравейте! — подвикна и се усмихна приятелски. — Работите и в неделя, а, момчета?

Първи проговори един ниско остриган войник на около двайсет и седем — двайсет и осем години, облечен в стандартната зелено-кафява униформа. Обозначителната лента на ръката му показваше, че е капитан от Йоркширския пехотен полк, един от най-големите в британската армия.

— Навлезли сте в забранена за външни лица територия, сър. Оставете мотоциклета и елате с нас.

— Мисля, че бъркате. — Люк протегна една пластмасова папка, пълна с документи. — Аз съм член на Международното дружество по ентомология. С колегите ми имаме разрешение да изследваме поведението на многоножките и равноногите в региона.

Веднага установи, че военният срещу него не разбира и дума от казаното, затова допълни:

— Стоножки, пухояди, въшки, мокрици и други такива.

Капитанът взе документите, но изобщо не ги погледна.

— Съжалявам, господине. Няма значение какво пише тук, кой сте или какво правите. Имам заповед да ви изведе от зоната.

Ван Дейл бе достатъчно умен, за да не се опитва да спори:

— Добре. Няма проблем! — Махна примирено с ръка. — Нямам против да се прибера по-рано при жената и децата.

Взе безполезната папка, прибра я в раницата си и отиде при мотора. Младият капитан му препречи пътя.

— Не можете да си тръгнете. Трябва да се качите с нас в бронетранспортъра и да дойдете до казармените помещения. Някой от хората ми ще се погрижи за мотоциклета ви.

— Стига де! — бутна ръката му Люк. — Готов съм да се махна от територията ви, какво повече искате?

Капитанът подвикна на хората си:

— Уелсби, Симондс, Ричардс!

Трима от войниците мигновено наобиколиха нарушителя и го накараха да се отдръпне от мотоциклета. Двамата приличаха по-скоро на деца. Можеше без проблем да им счупи главите, да ги просне на земята и да ги остави да плачат за майките си. Така обаче щеше да излезе всякакъв, само не и миролюбив учен, който събира насекоми.

Двамата инспектори пуснаха Джонс да си ходи и подкараха към Стоунхендж. Меган изпитваше смесени чувства по отношение на чутото току-що.

— Вярваш ли му, Джими? И доколко?

Той шофираше с една ръка на волана, без да откъсва поглед от пътя.

— Лий е бивш наркоман. На тия момчета им е трудно дори от леглото да станат, без да излъжат. Какво точно имате предвид?

— Използва думата „Светините“. Не ги нарече просто „камъните“. Светините — повтори пак замислено. — Това е същата дума, която чухме от Гидиън Чейс.

— Тогава явно не си е измислял — щом и Чейс ги споменава.

Меган все мислеше над казаното от Лий:

— Не ни каза всичко. Или е замесен повече, отколкото си признава, или пък по-малко — и съответно не знае почти нищо и лъже. Каквато и да е причината, определено крие нещо.

Подминаха Шрутън и пое по последната отсечка на пътя, който водеше към Еймсбъри. Джими намали скоростта. Вдясно се появи голям кафяв знак с надпис „Стоунхендж“ и стрелка, указваща посоката.

— Искате ли да спра на паркинга?

— Не, недей. Просто обиколи мястото.

Той намали още. Почти пълзяха, докато минаваха покрай кръга. После зави вдясно по А344 и пое към другата част на монумента. Зави отново по А303. Около камъните видяха поне дваайсет и петима пазачи в черни костюми, разделени на малки групички от по двама-трима.

— Е, поне за някои неща явно е казал истината — отбеляза Джими.

— Завий пак вдясно — нареди Метан. — Ето там, на алеята. Спри и ще повървим малко пеша.

Джими включи мигач и завъртя волана. Когато завърши маневрата обаче, се озова пред знак „Пътят е затворен“, закрепен с

помощта на чували с пясък в средата на алеята.

— Ще спра малко по-надолу и ще обърна — реши той. — Иначе ще трябва да се върнем чак до Уинтърборн Стоук и да минем през Шрутън.

Той даде на заден ход. Меган хвърли поглед към откритата местност, която ги заобикаляше:

— Аз пък се чудя на нещо друго, което каза Джонс.

— Какво? — Той завъртя волана и изправи автомобила.

— Спомена, че сред последователите на тази религия има лекари и полицаи. При тези думи те погледна и добави да не се обиждаш. Защо според теб?

Джими разбра за какво намеква:

— Казах му, че знам всичко за тях, за това движение. Че баща ми винаги е бил негов член, но аз не съм и не желая да бъда. Казах му и че е полицай — заместник-началник на областната полиция; че може лесно да провери, ако иска. Така го накарах да се отпусне и да ми разкаже за довчера.

— Истина ли е това, Джими? Че баща ти е член на Последователите? Затова ли ме преместиха в Суиндън?

— Това си го измислих, за да спечеля доверието на Джонс!

Меган се взря в очите му. За човек с нейния опит бе очевидно, че прикрива емоциите си.

— Само че ти мислиш, че е вярно, нали?

Джими отклони поглед. Разкъсваше се от съмнения. През целия му живот баща му бе неговият герой. Именно заради него кандидатства в полицията. Той бе единственият, който някога го бе подкрепял. Не можеше да приеме, че е замесен в нещо толкова ужасно. Не и без неоспорими доказателства.

На Кейтлин ѝ се повдигаше. Спазмите обаче бяха сухи, нямаше дори стомашен сок, който да изхвърли. А и нищо не можеше да направи, за да спре гаденето. Седна на ръба на леглото, после се отпусна по колене на пода. Напъваше се и се давеше, тресеше се цялата. Беше болезнено и мъчително, а не носеше облекчение.

Гидиън я наблюдаваше безсилно. Обгърна с ръка раменете ѝ, подаде ѝ вода, като придържаше глинената чаша до устните ѝ. Въпреки това виждаше, че не може да ѝ донесе облекчение. Състоянието ѝ бързо се влошаваше.

Кейтлин седна на пода, опря гръб на стената и постави ръце върху корема си:

— Имам чувството, че стомахът ми е пълен с киселина.

— Общо взето. Стомашна киселина, отделяна в лигавицата на стомаха ти. Спомняш ли си кога те отвялякоха? Кога яде за последно?

— Не зная. Напълно загубих представа за времето... не знам дори дали е ден или нощ. — Замисли се за известно време. — Чакай малко... Беше в събота, ранните сутрешни часове. В деня преди равноденствието. Деветнайсети.

— Днес е двайсет и седми, неделя.

— О, боже!

— Правят го, за да те пречистят. Според изискванията за церемонията, преди ритуала трябва да изминат поне седем дни, през които да не поглъщаш никаква храна.

Очите ѝ бяха приковани в решетките и двамата Наблюдатели, които стояха отвън.

— Кейтлин, скоро ще дойдат да те вземат. Тогава ще започне ритуалът. Ще те изведат навън. Аз ще бъда с теб. Ще има много пазачи, дори повече, отколкото в момента. Друг шанс обаче няма да имаме.

— Шанс... — оживи се тя, макар и едва забележимо. — Шанс за какво? Какво смяташ да правиш?

Той впери поглед в очите ѝ.

— Всичко, което ми е по силите.

Пилотът на носещия се високо в небето хеликоптер първи разбра какво се случва. Трите оставащи мотоциклета се опитваха да избягат. Впуснаха се рязко през равнината, гумите им свиреха и вдигаха облаци прах и дребни камъчета. И трите полетяха в различни посоки.

— Наземен контрол, нарушителите се разпръсват.

Милнър се постара да разшири обхвата на камерата. Искаше да покаже колкото бе възможно по-голяма част от местността под себе си.

— Разбрано. Имаме картина, „Апачи“. Наземните патрули са готови да се намесят.

Милнър забеляза големия трмав бронетранспортър, който тежко се придвижваше напред, а после и следите на двата малки и доста по-бързи ленд роувъра „Снеч“, които бяха дошли от запад.

— Не виждаме често мотоциклетисти наоколо — отбеляза Голдинг, като закри с ръка микрофона. — Особено такива. Държат се странно.

— Няма значение. За старата птичка е добре да се раздвижи малко. Няма само на едно място да стои, я!

Голдинг бе съвсем спокоен, също като пилота:

— Съгласен съм. Няма смисъл от тежко въоръжение, ако не го използваш.

И двамата се разсмяха, докато наблюдаваха на монитора гонитбата, която се заформяше под тях. Засега мотористите не се даваха, дори напротив — доста бяха изпотили военните.

— Може да е някакво учение и 76-и или 19-и батальон да играят ролята на нарушители — замислено отбеляза Голдинг.

— А може и да са външни — измърмори Милнър. — Понякога от САС или Военноморските сили идват тук за тренировки, преди да поемат към Близкия изток.

Един от мотоциклетите направи рязък обратен завой, остави ленд роувъра далеч зад себе си и тръгна в съвсем различна посока.

— Нашите момчета ще вземат да ги изгубят — надвеси се Милнър над монитора. — Само ги виж какво правят! Толкова бързо се

разпръснаха, и то на такова голямо разстояние! Патрулите няма да успеят да ги стигнат.

— Да, някой определено ще си изпати довечера. — Голдинг включи радиостанцията си. — Засякохме един от нарушителите. Насочил се е на юг, към прикритието на горичката близо до Хейтсбъри. Да ги последваме ли, или да останем на място и да прикриваме останалите?

— Останете на позиция, „Апачи-едно“.

След пет минути всичко бе приключило. Мотористите бяха надхитрили наземните патрули и бяха изчезнали. Само четирима от нарушителите — всичките пешаци — бяха заловени. „Апачи-едно“ направи завой и се насочи обратно към базата.

„СТОУНХЕНДЖ Е ЗАТВОРЕН“.

Доколкото Меган и Джими успяха да видят, подобни знаци препречваха всички възможни подстъпи към историческата местност. Всички обществени и частни пътища, както и паркингът, също бяха затворени.

Двамата полицаи крачеха по тясната тревна ивица край път А344. Подминаха грозния, настлан със сгурия паркинг, прекосиха шосето и надникнаха през оградата, заобикаляща кръга.

— Джими, какво става тук според теб? — запита тя, загледана невярващо в десетките униформени пазачи. Бяха плъзнали навсякъде.

— Нямам никаква представа.

Стояха и наблюдаваха. Групички от охраната започнаха да окачват по телената ограда големи черни пластмасови платна. Така със сигурност щяха да попречат на любопитните погледи на неканени посетители и нежелани съседи. Меган се приближи тичешком до най-близката група.

— Здравейте! Какво правите, момчета?

Те не ѝ обърнаха внимание и продължиха да полагат пластмасовите платна върху мрежата.

— Какво правите? — изкрещя и Джими.

— Гледаме си нашата работа! — отговори един по-възрастен, небръснат мъж с черна тениска и провиснали работни панталони.

Меган лепна служебната си карта на оградата пред лицето му.

— А пък аз съм полицай. Вашата работа току-що стана моя.

Мъжът се изправи и тръгна към нея с ножовка в ръката.

— Продължавайте! — нареди на останалите, след което се усмихна пресилено на картата и. — Довечера ще има частно парти. Цялото място е запазено за някаква ВИП-персона. Бихте ли ми казали как това ви влиза в работата?

Меган не обърна внимание на агресивния му тон. Може би беше бивш полицай, който държеше да се изтъкне пред колегите си, да им покаже, че е по-важен от тях.

— Ами това? — махна с ръка към реката от черен найлон, която сега прекосяваше полето и скриваше камъните от погледите на минувачите. — Преградата за какво е?

Той я изгледа така, все едно беше пълна глупачка.

— Частна земя. Частно парти. Сега схванахте ли? Ако човек плаща много пари да се позабавлява, не иска разни досадници да паркират наоколо и да надничат през цялата нощ към празнуващите. Разбрахте ли? Ако искате да научите повече, можете да се обадите в офиса на компанията. Може да ви кажат кой е направил резервацията. А може и да не кажат. А сега, ще ме извините, но си имам работа.

С тези думи се обърна и се върна при колегите си, без да поглежда назад.

„Копеле!“ — изруга наум.

— Имам номера на охранителната компания — обади се Джими зад нея. — Мога да им звънна от колата.

Меган удари няколко пъти с длан по мрежата, докато вървеше след него.

— Май информаторът ти беше прав. Тази нощ ще има нещо наистина голямо. Нещо, което държат да запазят в дълбока тайна. В много дълбока тайна.

Вратата на килията леко се откrehна и пламъците на факлите по стените потрепнаха от течението.

— Феникс! — Муха му направи знак да се отдръпне от жертвата.

Гидиън остави Кейтлин на леглото ѝ. Тя лежеше на една страна с очи, приковани във фигурата на прага. Муха носеше роба, ниско нахлупена качулката и бели памучни ръкавици. Подаде друг чифт на Гидиън:

— Сложи ги.

— Защо?

В погледа на едрия месар пролича, че го смята за глупак:

— Заради отпечатъците, естествено. Не трябва да остават следи по това, което ще ти дам. — Приведе се към него. — Ще дойдем за нея след час. Трябва да ѝ го съобщиш. Друго време за себе си няма да има. Трябва да се подготви за смъртта.

Гидиън разбра, че за Муха това е много повече от ритуал. Той изпитваше садистично удоволствие. Намираше тръпка в това да гледа чуждото страдание.

Месарят излезе от килията и взе от един Наблюдател лист обикновена хартия и евтина химикалка.

— Дай ѝ ги. Може да напише писмо на когото поиска. Кажи ѝ, че адресатът ще го получи.

— А това истина ли е?

— Освен ако не опита да направи нещо глупаво, като например да опише някой от нас или мястото, където се намира. Иначе ще бъде изпратено.

— Разбирам. Нещо друго?

— Не. Шейсет минути. Това е цялото време, с което разполага. Нито секунда повече. Погрижи се да е готова.

Вратата на килията тракна след него.

Кейтлин седна на леглото и го загледа напрегнато. Гидиън ѝ подаде листа и химикалката:

— Дават ти това, за да напишеш писмо.

— На родителите ми ли?

Гидиън схвана, че е останала с погрешна идея.

— Не става въпрос за откуп. Казах ти, няма да има такива искания. Тези хора нямат намерение да те освобождават. — Седна до нея и се опита да ѝ помогне да проумее случващото се: — Мигът настъпи. Подготвят се за началото на ритуала. Имаш един час, това е всичко. После церемонията започва.

Кейтлин написа две писма — едно за майка си, друго за баща си.

Искаше ѝ се да може да напише само едно. Само че нямаше как. Трябваше да са две отделни. Раздялата на родителите ѝ объркваше смъртта ѝ почти толкова, колкото бе объркала и живота ѝ.

Думите не идваха лесно. В началото не идваха изобщо. Писането на ръка бе напълно непозната територия за нея. А и нищо не можеше да те подготви за писането на нещо подобно. Такива писма трябваше да пишат само много възрастни хора или болни с ужасни, смъртоносни болести.

Накрая просто написа онова, което мислеше:

„Благодаря ти, че си ме довела на този свят. Благодаря ти, че си ми дала красотата си и любовта си към забавленията. Мамо, съжалявам, че се карахме толкова много за татко и Франсоа. Обичай онзи, когото сърцето ти иска. Обичай ги и двамата, ако ти позволят! Искане ми се да бяхме имали възможност да се целунем и сдобрим.

Бъди щастлива, мамо!
Обичам те.

Кейтлин“

Бележката до баща ѝ бе много различна, много по-затрогваща.

„Съжалявам, тате! Зная, че трябваше да правя, както ти ми казваше. Моля те, не обвинявай Ерик. Аз просто го надхитрих. Обичам те, тате, и ще ми липсваш. Ако има рай, ще пия кафе със сладкиши, докато те чакам. Гъсто капучино като онова, което пихме заедно в Италия, и пай като онзи в «Хардрок кафе» в Лондон. Много целувки от твоето малко момиче. Винаги ще те обичам, тате!“

Когато тя свърши с писането, Гидиън не прочете писмата, само ги взе и ги сгъна на три.

— Добре ли си?

— Не особено.

Беше изтощена. Сякаш животът се бе отцедил от тялото ѝ. Наля си малко вода.

— По дяволите! — Хвърли чашата на пода и започна да ридае.

— Не искам да умирам! Моля те, Господи, не им позволявай да сторят това с мен!

Когато позвъниха на охранителната компания, направо се включи телефонният секретар. Записаното съобщение гласеше: „В момента не можем да ви обслужим. Всичките ни служители са заети до утре.“

— Имаш ли личния телефон на собственика? — поинтересува се Меган.

— Да, казва се Джон Доран-Смит, Имам номера на мобилния му телефон.

Джими потърси номера и го избра. Никой не вдигна. Той остави съобщение. Постара се да звучи сериозно — официално полицейско разследване, мъжът да му се обади спешно.

Нещо ставаше, сега вече Меган бе напълно уверена. Мисълта ѝ се насочи отново към Лий Джонс. Какво премълчаваше той? Хора като него помагаха на полицията по една от три причини: страх да не влязат в затвора; нужда от пари, обикновено за наркотици; или нещо опасно, от което не знаят как да се измъкнат.

Обърна се към Джими:

— Джонс поиска ли ти пари за информацията?

— Не, никакви.

— Разговаря с теб само защото приятелят му Граб е изчезнал?

— Точно така.

— И двамата би трябвало веднага да си подадем оставките. — Лицето ѝ поаленя. — Как може да съм толкова глупава? Той със сигурност е бил с Граб, когато са убили Тимбърленд и са отвлели Лок.

Джими моментално набра номера на Лий Джонс. Изобщо не трябваше да го пускат да си ходи, сега на Меган ѝ бе ясно. Тогава обаче мислите ѝ бяха отчасти заети със Сами.

— Не отговаря, шефе. — Джими поднесе към очите ѝ телефона си, сякаш за доказателство.

— Знаеш ли къде живее?

Нямаше нужда да му обяснява какво иска. Той запали двигателя.

— Моли се да е там, Джими.

Посещението на Повелителя бе неочаквано. Доверени членове на Вътрешния кръг се включиха в закачването на черните пластмасови листове и работата тръгна по-бързо. Цялата местност бе прочистена и проверена. Едва когато на пост отвъд оградата застанаха опитни Наблюдатели, които със сигурност нямаше да допуснат външни лица, Повелителят мина през прохода под шосето, което водеше към Свещения кръг.

Денят си отиваше, обгърнат от облаци. Слънцето печално потъваше в небето на запад. Времето бе от жизненоважно значение. Той тръгна по края на полето. Както винаги, щеше да мине под гигантските сарсени по линията, очертана от Слънцето между Слънчевия и Олтарния камък. Достигна подковата, образувана от петте грамадни трилитона, и коленичи.

— Свещени господари на нашата вселена, застанал съм пред вас с молба за мъдрост и указания. Покажете ми правилната посока. Съществуването ми е крехко и нетрайно. Осъзнавам смъртността си. Но аз съм посветил всичко, което имам, на вас и ритуала по обновлението. Погрижих се за всичко, подготовката протича по план. Много скоро ще започне церемонията, с която ще ви почетем. Онази, която избрахте, е готова. Това е малка отплата за огромния дълг, който имаме към вас.

Вдигна поглед. Дневната светлина почти бе изчезнала и небето злокобно тъмнееше. Може би се задаваше неочаквана буря. Природна стихия, усилена от Светините.

— Господари мои, враговете ни се събират. Обграждат ни като облаци, които се опитват да затулят Слънцето и Луната. Зная, че това е изпитание, проверка на нашата вяра и решителност като Последователи. Аз обаче не мога да се справя с тази задача без вашите напътствия и съгласието ви.

Усети, че ръцете му натежават. Отпуснаха се безсилно от двете му страни, сякаш прекалено дълго бяха носили огромна тежест. Вече нямаше нужда от думи. Светините знаеха всичко.

Влезли бяха в ума му. Виждаха съмненията му. Прекосиха всеки атом от съществото му. Когато приключиха, го оставиха проснат на земята, борещ се да си поеме въздух. Повелителят обаче бе получил отговор.

Знаеше какво трябва да направи.

Кайли Лок тресна телефона и рязко прекъсна разговора със съпруга си. Този отвратителен скъперник все още отказваше да даде парите! Да, естествено, не можеше да го направи официално. Вицепрезидентите не преговарят с терористи, това го разбираше. И въпреки всичко можеше да даде парите тайно. Тя щеше да каже на полицията и пресата, че сама е събрала останалата част от сумата.

Той обаче не искаше да стори дори това. Отказваше да направи компромис с безценните си принципи. Как не! Та това би поставило под въпрос почтеността му. Иначе казано, щеше да му струва част от гласовете на избирателите. „Железния“

Том Лок нямаше да преговаря с лошите! Дори да ставаше въпрос за собственото му семейство. Още повече в годината, когато щеше да има избори.

Започна да крачи из апартамента си в хотел „Дорчестър“. Гневът ѝ заплашваше да избухне. Дори не можеше да си го изкара на Шарлийн, която пък точно днес бе получила хранително отравяне!

Кайли отиде при минибара и се вгледа в бутилката водка. Бог ѝ бе свидетел колко имаше нужда от това! Но не посегна към нея, а вместо това си взе шоколад. Седна на леглото и започна да дъвче замислено. Пусна телевизора и радиото едновременно. Трябваше ѝ валиум. Или някакви амфетамини. Грабна дистанционното и превключи на „Скай Нюз“. Надяваше се да попадне на някакви новини за детето си.

После включи айпода и започна да търси в интернет. Не трябваше да го прави. Мрежата бе пълна с клюки — злостни, изопачени, жестоки. Попадна дори на виртуален надгробен камък, надраскан с виртуална „боя“. Посланията бяха от някакви хора, които се представяха за фенове. Предимно момчета.

Тя обаче трябваше да ги прочете, всичките. Да се настрои на вълната на всичко, което бе дори бегло свързано с Кейтлин. Защото дълбоко в себе си усещаше нещо, което не можеше да обясни добре.

Нещо първично. Майчин инстинкт. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

Нещо лошо се случваше с детето ѝ. Сигурна бе в това.

Кейтлин чу звука, от който се страхуваше най-много. Стърженето на метал в метал. Превъртането на стар ключ в ръждясала ключалка. Вратата на килията се отвори.

Бяха дошли за нея. Сега щеше да започне ритуалът. Щеше да умре.

Гидиън отново я прегърна:

— Бъди готова — прошепна в ухото ѝ. — Каквото и да направя, когато и да го направя, бъди готова да се бориш за живота си.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че той усещаше ударите му върху собствените си гърди. Тя трепереше от главата до петите.

— Време е — разнесе се нетърпелив глас от вратата.

Кейтлин се притисна по-плътено към Гидиън.

— Бъди смела. Бъди силна! — Свали ръцете ѝ от себе си и стисна дланта ѝ. — Аз ще бъда с теб.

Тя си пое дълбоко въздух. Нареди си да запази самообладание. Да не откача, да не се разпада точно сега. Това би било най-лошото възможно развитие. Каза си, че битката не е приключила, все още имаше някаква надежда. Дълбоко в себе си намери кураж и гордост, издърпа ръката си от тази на Гидиън и тръгна към двамата мъже, които я чакаха на прага.

Дракон кимна на Гидиън, после посочи писмата на леглото. Гидиън го разбра и побърза да ги вземе. После тръгнаха по коридора на смъртта между огнения шпалир на горящите по стените факли. Стигнаха до помещението за пречистване.

Издърпаха Кейтлин встрани от Гидиън, съблякоха я и я положиха в дълбокия каменен трап. От каналите в каменния таван върху нея се изля чиста ледена минерална вода. Тя започна да трепери. Не можеше да си поеме въздух.

Гидиън се обърна настрани, когато Очистващите я измъкнаха от водата и я облякоха в дългата жертвена роба. Един от Наблюдателите се приближи към него и тихо го подкани:

— Ела с мен, Феникс. Трябва да я изчакаш в Голямата зала. Огненият кръг е запален. Те също я очакват там.

Гидиън не желаше да я оставя сама, но някой го дръпна за лакътя. Той погледна назад към Кейтлин. Не виждаше лицето ѝ, а искаше. Искеше да се свърже по някакъв начин с нея, да ѝ предаде мислите си. Само че не можеше. Край нея имаше прекалено много хора.

Когато се озова в Голямата зала, спря и заоглежда безпомощно. Усети миризмата на прясно разтопен восък от свещите. Вдигна поглед и видя, че звездните канали са отворени. Слънцето се бе скрило и небето бе сиво. Скоро щеше да настъпи здрач. Времето изтичаше.

Очите му се спряха върху Оброчния камък — мястото, където щяха да разпънат и завържат Кейтлин, а после да издълбаят знаците на трилитоните върху краката, ръцете и гърба ѝ. Отвън се разнесе някакъв шум. Водеха я. Ритуалът щеше да започне всеки момент.

В този миг през вратата се подаде полускритата под качулката глава на Дракон. Тъмните му очи се втренчиха в Гидиън:

— Ела с мен веднага! Голямата зала трябва да бъде опразнена. Има промяна в плана.

— Няма ли откъде другаде да минем, Джими?

Сержантът поклати отрицателно глава:

— Половината армия се е събрала там: Трета механизирана бригада, Кралският логистичен корпус и даже Кралската военна полиция!

В крайна сметка преминаха кротко край бавно движещия се военен конвой, след което Джими отново натисна газта. Профучаха по Марлборо Роуд, после завиха надясно по Хюбърт Хамилтън Роуд и накрая поеа вляво, по „Харингтън“. Най-сетне се озоваха на улицата, на която живееше Лий Джонс.

Джими удари спирачки, гумите изсвириха, двамата изхвърчаха от колата и се затичаха през една градина, после нагоре по белите бетонни стъпала до един занемарен бедняшки апартамент. Меган натисна продължително звънеца. Джими се промъкна на малкия балкон и захлопа по прозореца на дневната.

Никакъв отговор.

Меган се наведе и изкрещя през отвора на пощенската кутия:

— Лий, ние сме — инспектор Бейкър и инспектор Докъри! Трябва да поговорим. Спешно е!

Пак нищо.

— Разбий вратата.

Той се поколеба.

— Разбий вратата, Джими, или аз ще го направя!

Той отстъпи назад и силно изрита мястото точно под дръжката. Стъпалото му отскочи от ключалката. Вратата не поддаде. Отново зае позиция и я ритна още по-силно, с цялата си тежест. Този път тя се отвори рязко и двамата нахлуха в жилището.

Джими притича през всекидневната и влезе в малката кухня. Меган прегледа спалнята, после и банята. Нямаше го.

Върна се в спалнята, отвори гардероба и чекмеджетата на голямата дървена ракла. Навсякъде бе пълно с дрехи. Върна се в

банята: четката му за зъби си беше там. Всичко изглеждаше нормално, не личеше да е заминал внезапно.

Излязоха навън, като се чудеха къде още да проверят. На около четирийсет метра Меган забеляза слаб мъж, понесъл сандвич в едната си ръка и вестник в другата. Той беше.

Джонс ги видя на стъпалата пред дома си и хукна обратно по улицата. Тичаше бързо, много по-бързо, отколкото би могло да се очаква от бивш наркоман.

Втурна се към полето от другата страна на Харингтън Роуд. Меган се втурна след него, а Джими се затича към колата с надеждата да му пресече пътя, когато излезе на Марлборо Роуд.

Джонс хвърли поглед през рамо и видя, че Меган го настига. Забеляза също така, че Джими го няма. Не беше много трудно да се сети, че всеки момент ще се появи с колата.

Заряза Марлборо Роуд, но не се насочи към откритото поле. Не бе толкова глупав. Вместо това хукна на север, към неголямата, но гъста гора. Ако имаше късмет, там щеше да ѝ се изплъзне.

Само че не успя.

Меган намери в себе си последни запаси от енергия точно когато неговите се изчерпаха. Свали го на земята само на няколко метра от спасителния шубрак. И двамата дишаха тежко, но тя бе в по-добра форма и по-силна. Сграбчи ръката му и я изви на гърба. Той започна да рита, но дробовете му горяха. Не можеше да направи почти нищо.

— Дори не си го помисляй, Лий!

Шестима Последователи, предвождани от Дракон и Муха, забързано поведоха Кейтлин и Гидиън обратно към килията им. Момичето бе ужасено от това бързане, от заразителната им, трептяща като оголен нерв енергия.

— Какво става? — обърна се Гидиън към Дракон.

— Чакай малко.

Наблюдателите блъснаха жертвата вътре, а Дракон дръпна Гидиън по-далеч от решетките:

— Повелителят промени плана за ритуала. Отишъл е до Кръга и сам се е превърнал в съд, в дом на Светините. Сега боговете са в него. В момента той е в Голямата зала. Те ще имат възможност да заемат местата си в Светилището.

— Променил е мястото на церемонията?

— Точно така. Вярва, че ще бъде по-безопасно да се проведе тук, отколкото навън, на открито.

— Нима това съответства на традицията?

— Естествено. Кръгът в Голямата зала е от същия камък, от който е изграден домът на боговете там горе. В известен смисъл е дори по-свещен от онзи, който е на открито и достъпен за всички.

Гидиън разбра какво значи това. Въобще нямаше да я изведат на открито. Той нямаше да има възможност да ѝ помогне да избяга. Вгледа се през решетките на килията. От мястото на смъртта я делеше един съвсем къс коридор.

— Трябва да говоря с баща си.

Опита се да мине покрай Дракон, но той му препречи пътя:

— Това е невъзможно.

— Налага се!

— Казах, че е невъзможно. — Другият присви очи. — Повелителят нареди да не бъде безпокоен. Здрачът ще настъпи съвсем скоро. Ритуалът вече започна.

Върнаха Гидиън в килията и заключиха вратата. Кейтлин бе седнала на покритото със слама легло. Косата ѝ още бе мокра, тя

неловко стискаше набрания плат на робата. На гърба имаше процеп, така че за каменния нож да няма преграда към плътта.

Гидиън разви въжето от кръста си:

— Ето, вземи това да пристегнеш робата.

Тя го пое и едва потисна едно ридание.

— Глупаво е, нали? Съвсем скоро ще ме убият, а аз се притеснявам, че ми се вижда задникът!

Той добре разбираше нуждата ѝ да запази някаква частица самоуважение.

— Не е глупаво. Проява на достойнство е.

Кейтлин погледна към вратата. Толкова бе уплашена, че едва можеше да говори.

— Какво става там?

— Церемонията ще бъде извършена тук, вътре, вместо в каменния кръг горе.

Искаше му се новините да не бяха такива. Да можеше да ѝ каже нещо хубаво вместо това. Лицето ѝ потъмня от тъга. Приличаше на отчаяно, изгубено дете.

— Ще ме прегърнеш ли? Само за малко, моля те. Имам чувството, че ще се разпадна.

Гидиън се приближи. Тя обви ръце около кръста му и положи глава на рамото му. Беше приятно и успокояващо да се притисне към човек, който не иска да я нарани.

— Ей! — един от Наблюдателите потропа по вратата на килията. — Без такива! Отдръпни се веднага от нея!

Гидиън стрелна мъжа с унищожителен поглед. Нима идиотът смяташе, че се кани да прави секс с нея? Ама че глупаво. Той знаеше не по-зле от всеки тук, че осквернената и омърсена жертва не би била подходяща за дар на боговете. Щеше да е непотребна.

Непотребна.

Как не се бе сетил по-рано?!

Може би все още имаше надежда. Имаше шанс да спаси живота ѝ.

Повелителят на кръга се изправи, облечен в церемониалната роба от зебло, боядисана в кървавочервено по стара технология — със смесица от соковете на цвекло, брош и виргинска лавровишна. Под качулката проблясваше полумесец — очертанията на гъстата му сиво-бяла коса.

Светините вече бяха поставени в обиталищата им. На равни разстояния около кръга бяха запалени специални свещени светилници — разноцветни стъклени тръби, в които горяха чисто нови свещи.

През звездните канали виждаше небето. Цветът му не оставяше съмнение: здрачът щеше да настъпи всеки миг.

Повелителят бе почти напълно изтощен. Пренасянето на Светините до Храма бе изцедило силите му. Той обаче нямаше да се провали.

Вдигна ритуалната каменна лейка, пълна с вода от измиването на Светините. Тръгна с нея из кръга и създаде осветена, божествена пътека от Олтарния камък в подковата от трилитони до арките от сарсени на изток, през Оброчния камък до Камъка на петата.

Извади церемониалния каменен нож от джоба на робата си и се вгледа в скалния къс, където щеше да направи срезове по тялото на жертвата. Пет прорежа, по един за всеки от великите трилитони, където си почиваха Главните Светини — боговете на Слънцето, Луната, звездите, Земята и задгробния живот. Щяха да я оставят тук в продължение на пет часа — по един за всеки от боговете. След това щяха да я развържат и отново да я измият със светената вода. Накрая щяха да я принесат в дар.

Ръката на Повелителя се спусна към другия дълбок джоб на дрехата. Нямаше нужда да бърка в него — усещаше присъствието им. Свещените жертвени чукове. Вниманието му се насочи към двамата Носачи, които го наблюдаваха, застанали пред входа на Голямата зала. Гледаха го и чакаха. В ръцете си държаха грубата носилка от борова дървесина, с която щяха да носят жертвата по време на последното ѝ пътуване.

Той бе готов. Кимна.
Носачите изчезнаха на мига.

— Защо бягаш, Лий? — Меган изви още по-силно ръката му и я притисна към гърба му, после се наведе по-ниско. — Нямам време за глупости! Нито пък ти.

— Добре де, добре! Ще ви кажа!

Тя видя приближаващия се през полето Джими и отпусна хватката си. Джонс с усилие се изправи на колене и притисна към гърдите си болезнено пулсиращата си ръка.

— Уплаших се. Видях ви пред апартамента и си изкарах акъла!

Тя го дръпна рязко и го изправи на крака:

— Ти и Шон Граб сте убили Джейк Тимбърленд и сте помогнали да отвлечат Кейтлин Лок. Казано на полицейски жаргон, яко сте загазили, приятелче! — Заби пръст в хилавите му гърди. — Резултатите от лабораторните изследвания вече показаха, че Граб е свързан с убийството и отвличането. Абсолютно съм убедена, че като ти вземем ДНК, ще докажем и твоето участие. А пък съдебните заседатели направо обожават ДНК-резултатите. ДНК. Три букви, на които всички вярват много повече, отколкото на бивш наркоман като теб!

Джонс беше лежал в затвора и не желаше да се връща там. Погледна към далечината отвъд гърбовете им. Там, където беше свободният свят, към който те му препречваха пътя. Преценяваше възможностите си. Най-накрая проговори:

— Искam имунитет, чувате ли? Гаранция, че няма да ме преследват и няма да бъда обвинен в нищо!

— Мечтай си! — отрязва го Джими. — Вече и дума не може да става за имунитет. Моли се да не ти треснат здрава присъда. Изплюй камъчето, преди да сме ти връчили обвинителния акт!

Кльощавият младеж разтри отново ръката си:

— Не е кой знае какво. И въобще не е това, което си мислите!

Меган го изгледа вбесено:

— Не ни занасяй! Искаме да знаем всичко, и то веднага! Не си и помисляй да лъжеш или да спестиш нещо. Трябва да знаем абсолютно

всичко, до последната подробност!

Той притисна ръка към челото си. В съзнанието му нахлуха спомени, заляха го образи. Мъртвият мъж на пода на кемпера. Красивата жена, която пищеше и се бореше. Той самият, застанал в караваната; хладнокръвното му предложение да я убият, за да не рискуват да ги заловят.

— Беше нещастен случай. Никого не сме искали да убиваме. — Вдигна поглед и видя недоверието в очите им. — Наистина! Тръгнахме след тях, защото момичето докосна една от Светините. А после нещата просто излязоха от контрол. Шон цапардоса мъжа и го качихме в колата. После обаче видяхме, че е умрял. Направо откачихме. Изобщо не бяхме планирали нещо подобно!

— Казах да не пропускаш нищо! — натърти Меган и отново го бутна с пръст. — Защо сте били при Стоунхендж? Кой ги е искал и за какво?

Той преглътна с усилие:

— За ритуала трябва да бъде избран човек. Непознат човек. Шон ми обясни, че ще бъде онзи, който докосне един конкретен камък. Не беше казано, че трябва да е момичето или мъжът с нея. Можеше да е всеки, разбирате ли? Те просто се оказаха на неподходящото място в неподходящия момент.

— Добре, къде е тя сега? — запита Джими.

— В Светилището — онова място, за което ви разказах. Само че аз наистина не знам къде се намира то! Нали ви казах! — Виждаше гнева им и сериозно се притесни. — Истина е! Никога не съм го виждал отвън. Намира се някъде край път А360, близо до Имбър. Само това зная! Спряхме на едно шосе точно преди селото, съвсем близо до военната зона. Шон продължи със своята кола, в която беше момичето, а аз останах да чакам в кемпера с оня труп.

На Меган ѝ се прииска да му разбие физиономията:

— Говориш за млад човек, чийто живот сте отнели! Покажи малко уважение!

— Продължавай — процеди Джими.

— Шон се върна и каза, че се е обадил на някого от Вътрешния кръг. Изглеждаше малко по-спокоен, някак облекчен. Смяташе, че всичко ще се нареди.

— А каква беше тая история, дето ни пробута сутринта? — попита го Меган, която едва се сдържаше. — Че нещо голямо щяло да се случи при Стоунхендж?

В лицето му нахлу кръв. Тя видя, че се колебае, и го предупреди:

— Ако момичето умре, ще бъдеш обвинен в убийство.

Той явно схващаше ситуацията:

— Има един мъж, казва се Мат Атли. Ние го наричаме Муха. Та той дойде при мен. — При тези думи погледна към Джими. — Знаеше, че се опитвате да ме откриете. Че искате да разговаряме за Шон. Нареди ми, ако се свържете с мен, да ви кажа, че тази вечер при каменния кръг ще стане нещо.

Замълча за миг, после насочи поглед към Меган:

— Доста бях объркан, защото там наистина трябваше да се случи нещо важно. Тази вечер е началото на ритуала... — млъкна, останал без сили.

— Продължавай, Лий! — подкани го твърдо Джими.

Джонс се насили да изпълни заповедта:

— Нощес момичето ще бъде... нали разбирате? Принесено в жертва. Трябваше да се случи в Стоунхендж.

— Трябваше?

— Ами работата е там, че те знаят, че сте по петите им. Знаят всичко — обясни той, като гледаше ту единия, ту другия. — Затова Муха искаше да ви кажа, че ще има нещо. За да отидете при камъните.

Тя въздъхна дълбоко:

— Добре, къде тогава ще бъде ритуалът?

— Ами в Светилището, предполагам. — После допря китките си и протегна ръце към Джими. — Трябва да ме арестувате. Да ме вземете в програмата за защита на свидетелите и да ме скриете някъде. Муха каза, че ще ме убие, ако прецакам нещо. Че ще свърша по същия начин като Шон, ако не направя, каквото иска.

— Заклучи го — обърна се тя към подчинения си. — Нека главен инспектор Томпкинс да се оправя с него.

Откаченото копеле продължаваше! Феникс бе свалил ризата си и бе сложил ръце на гърба на жената. Бъркаше под робата ѝ. Опипваше я, мръсникът! Хвърчаща риба притисна лице към решетките: направо не вярваше на очите си!

— Ей! — Започна да блъска по вратата на килията. — Остави я на мира, псе такова! Чу ли какво ти казвам?!

Момичето и мъжът отидоха в ъгъла, но той все още ги виждаше. В този миг в коридора се появи Муха.

— Какво става?

— Онзи идиот се натиска с момичето!

— Какво?! Спри ги! Отвори проклетата врата!

Хвърчаща риба затърси непохватно точния ключ. Муха погледна към двамата в ъгъла и видя, че се целуват.

— По-бързо!

Двамата Последователи се втурнаха в килията и видяха Гидиън и Кейтлин, вкопчени в страстна прегръдка, слепи и глухи за ставащото край тях.

— Ненормален глупак такъв!

Муха го сграбчи за косата и рязко го дръпна от нея. Кейтлин отстъпи назад. На лицето ѝ бе изписано отчаяние. Муха завъртя Гидиън към себе си и го фрасна с юмрук в лицето. Той обаче не падна, а заби пети в пода и го стисна в мечешка прегръдка, сякаш животът му зависеше от това.

В този миг Кейтлин се хвърли напред и заби едно остро парче от счупена глинена чаша във врата на Муха. Усети топлата струя кръв, която бликна и оплиска лицето ѝ, и разбра, че е уцелила голяма вена.

Муха потрепери. Гидиън го остави да се свлече на студения под и измъкна пистолета от колана му. Хвърчаща риба бе застинал на място, без да знае какво да предприеме: дали да помогне на умиращия си брат, или да се погрижи жертвата да не избяга.

— Дръпни се от нея! — предупреди го с леден глас Гидиън. — Ще те убия, без да ми мигне окото!

— Кейтлин, вземи му пистолета.

Трепереща от прилива на адреналин, тя извади оръжието от колана на Хвърчаща риба, след което издърпа връзката ключове от ръката му.

— На колене! С лице към стената, веднага!

Докато мъжът изпълняваше, Гидиън погледна пистолета в ръката си. Никога не бе държал огнестрелно оръжие и нямаше представа как да го използва. Не знаеше дори как да вдигне предпазителя или как да разбере дали е зареден.

— Да се махаме!

Избута Кейтлин от килията и затвори металната врата зад себе си. После я стисна за ръкава и двамата се затичаха по коридора. Зад гърбовете им се разнесоха виковете за помощ на Хвърчаща риба.

Картата в ума на Гидиън бе съвсем ясна, но не и пълна. Нямаше обаче на какво друго да разчитат. Реши, че най-прекият път за бягство минава покрай Голямата зала, през коридорите от Външния кръг и накрая — покрай стаята на Повелителя. Така щяха да стигнат до каменното стълбище и до изхода през подземния склад.

Само че Гидиън не пое по него. Вместо това последва инстинкта си, който или щеше да им спаси живота, или да ги обрече на смърт.

Повелителят колебливо пристъпи във вратата на Голямата зала и се огледа. Жертвата вече трябваше да е тук.

От другата част на коридора се чу шум, който се усилваше. Обърна се и влезе обратно в килията. Срещу него изникнаха четирима Носачи.

Без носилката.

— Изчезнала е! — изкрещя единият. — Жената я няма в килията!

— Синът ми — той къде е?

— И него го няма. — Гласът бе на Дракон, който тичаше към Повелителя; ръцете му бяха целите в кръв. — Убили са Муха и са взели пистолета на Хвърчаща риба.

Блокирайте главния изход — нареди Повелителят. — Те ще тръгнат към каменното стълбище в преддверието.

Срамуваше се, че се бе доверил на детето си, че лично го бе развел из Светилището.

Дракон разпрати Носачите да изпълнят нареждането:

— Ами алеята? Изходът през вашата стая?

Повелителят поклати глава:

— Той не знае за него, но за всеки случай сложете пазачи и там.

— Лично ще отида. — Дракон взе двама мъже със себе си и инструктира останалите да претърсят храма.

Повелителят се вгледа в пустата Голяма зала. Усещаше недоволството на Светините, но запази спокойствие. Храмът бе истинска крепост. Имаха достатъчно време да заловят момичето и да завършат церемонията, преди да настъпи утрото.

Тръгна към вратата на залата, но после размисли. Усмихна се и подвикна на Дракон:

— Кажи на останалите да тръгват, а ти ела с мен. Знам къде са.

Факлите по стените бяха малко и разположени на големи разстояния една от друга. Коридорите бяха студени и заплетени като лабиринт. Изпълваха ги влага и мирис на мухъл и смърт. Кейтлин често се притискаше към Гидиън, докато тичаха. Молеше се той да знае какво прави. Споменът за неуспешния ѝ опит за бягство бе съвсем пресен.

Според нея нещо не бе както трябва. Насочваха се надолу. Спускаха се все по-навътре и по-надълбоко в това ужасно място, вместо да се изкачват към свободата и безопасността на света отвън.

— Не вървим в правилната посока!

— Довери ми се! — изкрещя в отговор Гидиън, почти останал без дъх.

Тя знаеше, че няма избор.

Докато тичаха по сумрачните коридори, той трескаво се опитваше да си представи завоите на коридорите и разположението на помещенията. Доколкото бе разбрал, Светилището приличаше на заровена в земята пирамида, само дето бе куполообразно. Представи си горните нива — модерната част. Внимателно конструирани стаи и галерии, строени така, че да носят тежестта на земята над тях. Отдолу бяха стаята на Повелителя и Голямата зала. Двете главни галерии — онази, която се изкачваше нагоре, и другата, която слизаше надолу — тръгваха оттам съответно в западна и източна посока. Представи си цялата постройка, издигната около централния звезден канал. Главния проводник. И останалите, които съответстваха на посоките на света и местоположението на съзвездията.

После насочи вниманието си към източната галерия. Достъпа до най-долното ниво, до Криптата на древните. Мястото, към което в момента се бяха насочили.

Построените под наклон и непрекъснато виещи се коридори му напомниха отново за египетските гробници. За места, които са изпълнени с древни архитектурни тайни. Спомни си за Голямата пирамида на Хеопс и скритите ѝ тунели и зали. Молеше се и

Светилището да крие подобни тайни. Звездните канали, различните височини на таваните на коридорите, двете Главни галерии, ориентацията спрямо небесните тела... всичко това бяха знаци, че е прав.

Двамата рязко спряха пред една заключена дъбова врата.

— Бързо! — изсъска той и притисна задъханата Кейтлин към стената. — Сядай! Седни тук и не мърдай.

Отдръпна се на няколко метра и се обърна към нея:

— Малко по-напред. Ела още половин метър към мен.

Тя се плъзна по пода, придърпа треперещите си колене към гърдите и ги закри с робата.

— Добре. Стига толкова.

Отдръпна се още малко, зави зад ъгъла на коридора, по който бяха дошли. После се появи отново и я изгледа сурово:

— Стой тук. Не се движи. Каквото и да стане, дори да видиш, че идват към теб, не мърдай!

Кейтлин седеше трепереща на студения под. Половината ѝ тяло бе осветено от непостоянния пламък на факлата над главата ѝ, а другата се губеше в сенките на коридора, водещ към Криптата на древните.

Гидиън бе изчезнал. Сега бе сама. Мислите ѝ потънаха в мъглата на спомените. Понесоха я назад, към времето, когато бе дете и играеше на криеница с родителите си. Тогава успяваше да се скрие толкова добре, че никой от тях не можеше да я намери. А тя ги чакаше ли, чакаше, уплашена, че никога няма да дойдат.

Дали не я бе изоставил? Ами ако я бе оставил като примамка, която да отклони вниманието им от него?

После чу шум. Стъпки. Някой се приближаваше. Очакването беше свършило. Приглушени гласове. Идваха за нея. Търсеха я.

Припомни си думите му: „Не се движи... каквото и да стане... не мърдай!“

Наложи си да се овладее. Шумът вече бе близо, съвсем близо. Стъпките ехтяха толкова силно, че тя разбра: след секунда щяха да я открият.

Видя ги. Бяха двама. Един възрастен и един по-млад. Не издържа и изпищя. Единият от двамата се протегна да я сграбчи...

В коридора се разнесе гръм. Звукът бе толкова силен, така неочакван, че тя се сви уплашено на земята и притисна ръце към главата си. Ушите ѝ кънтяха, очите ѝ бяха заслепени от краткия, но мощен проблясък. Мъжът пред нея се хвана конвулсивно за гърдите. Очите му се разшириха, устата му се отвори. Залитна на една страна, после падна на колене.

Гидиън излезе от сенките и пристъпи напред. Вдигна пистолета и с трепереща ръка го насочи към мъжа с червената роба.

— Татко... — произнесе той.

Повелителят на кръга погледна Дракон, чиято кръв се стичаше на каменния под:

— Какво направи?!

Гидиън леко замахна с пистолета:

— Трябва ми ключът за Криптата.

Повелителят свали връвта от врата си. На лицето му бе изписано презрение:

— Знаех си, че няма да си тръгнеш, без да откраднеш нещо безценно. И ти си същият като Натаниел, крадец и осквернител на гробове! — Захвърли ключа в локвата кръв до тялото на Дракон.

— Вземи го — нареди Гидиън на Кейтлин, без да отмества дулото на пистолета. Глокът все още бе насочен право в баща му.

Тя се изправи да изпълни заповедта.

Тогава изведнъж Дракон я сграбчи за глезена и я дръпна към себе си. Повелителят се хвърли към Гидиън и го блъсна в стената.

Чу се още един изстрел.

Двамата мъже се смъкнаха на земята, вкопчени в смъртоносна прегръдка. Глокът изтрополи на оплисканите с кръв каменни плочи. Инстинктът за оцеляване на Кейтлин се задейства. Тя протегна ръка и грабна падналото оръжие. Дракон все още не я пускаше. Силните му ръце се придвижваха от глезена към коляното ѝ, опитваха се да я свалят на земята. Тя нямаше друг избор, освен да се подчини на инстинкта. Натисна спусъка. Стреля право в лицето му.

Изстрелът бе оглушителен. Кръв и мозък се разхвърчаха във всички посоки и я опръскаха цялата. Тя изпусна пистолета и погледна с ужас потъналите си в кръв ръце. Седеше като вкаменена, докато Гидиън дойде при нея:

— Хайде! Трябва да тръгваме.

Не можеше да помръдне. В ума ѝ се бе запечатала серия от кадри. Червеният дъжд, който я бе облял, хвърчащите парчета кожа, слюнка, кости, плът. Мъжът бе мъртъв. Току-що бе убила човек.

— Кейтлин! Ставай веднага!

Усети как Гидиън я сграбчи за ръката — хлъзгава от кървавата влага. Лепкава от размазания по нея мозък.

Той я задърпа, повлече я след себе си. Имаше чувството, че камъкът под краката ѝ изведнъж е омекнал. Зрението ѝ се замъгли. Спря, приведе се и повърна — последните жалки остатъци от течност в празния ѝ стомах.

— Тръгвай!

Тя се сгърчи отново, после погледна към него. Гидиън отключваше някаква врата на четири-пет метра от нея. Остави ключалката и се спусна към Кейтлин, вдигна я и я издърпа през зейналата пролука.

Тъмнина. Непрогледен мрак.

Едва успя да се задържи на крака, докато той търсеше нещо пипнешком. Цялата трепереше. Пред очите си отново видя кървавочервената мъгла. Плътта. Слюнката. Късчетата кост. Изцъкленият и безжизнен поглед в очите му като на счупена кукла.

Светлина. Не много ярка, но достатъчно. На стената, съвсем близо до нея, пламна факла. Оранжев пламък. Оранжево, не червено. Гидиън бе прогонил мрака. Сега я хвана за ръката и я поведе през стаята, като пътьом палеше огромните свещи на пода. Тъмнината се отдръпна като вода върху нагорещен пясък.

Изведнъж стаята се наклони. Коленете на Кейтлин поддадоха, краката ѝ се огънаха. През тялото ѝ премина топла вълна.

— Кейтлин!

Гласът му сякаш долиташе от другия край на някакъв дълъг тъмен тунел. Отдалечаваше се, ставаше все по-слаб и глух. Тя усети, че пропада.

Куршумът бе преминал през бедрото на Повелителя. Имаше късмет. Като професионален войник добре знаеше двете неотменни истини. Първо, няма такова нещо като несмъртоносна огнестрелна рана. Ако я оставиш да кърви, рано или късно умираш. И второ, не можеш да обезвредиш противник с пистолет, освен ако не го простреляш в главата или в гръбнака. Да, ще го зашеметиш, може би за дълго, но в момента, в който шокът премине, врагът ще се втурне отново след теб. Именно това щеше да направи и той самият.

Изтри кръвта и огледа входната и изходната рана. Бяха чисти. Внимателно опипа кожата наоколо. Изстрелът бе отблизо и скоростта на куршума не бе голяма, затова дупката бе правилна, кръгла. Околните тъкани почти не бяха разкъсани. Натисна силно и загледа как раната се изпълва с кръв. Ако бе изстрелян с по-висока скорост, куршумът щеше да причини много по-сериозно нараняване.

Продължи да опипва и натиска, докато се увери, че костта не е раздробена и няма невидими разкъсвания на тъканта или мускулите. Опита се да се изправи, но му бе трудно да пази равновесие. Не можеше да изпъне напълно крака си, а и бе прекалено болезнено да стъпва на него. Облегна се на стената, уви около крака си въжето, което му служеше за колан, и го стегна като турникет. Това бе временно решение, но за момента щеше да свърши работа.

Рискуваше да увреди нервите, но така бе по-добре, отколкото да остави раната да кърви. Иначе щеше да умре. Погледна надолу и видя лепкавата кървава локва, из която плуваха парченца от мозъка на Дракон. Нямаше смисъл да проверява дали има пулс.

С периферното си зрение забеляза проблесващите пламъчета на свещите в криптата. Чу сина си да крещи, да подканва жената да побърза.

Бръкна в дълбокия джоб на робата си и напипа жертвените чукове и церемониалния нож.

Те бяха достатъчни, за да спре двамата бегълци.

И да изпълни ритуала.

Гидиън с нежелание я остави да лежи отмаляла, сгърчена и трепереща. Взе запалената факла и бързо започна да обхожда криптата. Трябваше да открие някакъв знак. Доказателство, че не е направил фатална грешка.

Невиждащите очи на десетките черепи от опрените по стените ковчези сякаш го следваха, вървяха след него като призраци. Усещаше кокалестите им ръце на врата си, ледени като тръпките, които минаваха по гърба му.

Египтяните погребвали благородните мъртъвци с всичко, от което биха имали нужда в задгробния живот. Всичко, което са обичали и ценили. Явно същото важеше и за Последователите на Светините. Само че в гробниците на древните египтяни имаше и още нещо. Тайни проходи, свързващи този и задгробния живот. Дълги тунели, през които преродените им владетели да преминат и да се присъединят отново към хората си.

Гидиън се опита да си спомни всичко, което знаеше за пирамидите. Изброи ги наум една по една. Скромната постройка в памет на младия Пепи II. Стъпаловидната каменна пирамида на Джосер. Червената пирамида на Снеферу. И най-вече онези в Гиза — строени две хиляди и петстотин години преди Христа, горе-долу по същото време, когато бе издигната и част от Стоунхендж, скоро след завършването на Светилището. В Голямата пирамида имаше много зали, подобни на тези, които сега го заобикаляха. Тайнствени канали, които свързваха помещенията на фараона и съпругата му с външния свят. Скрити коридори, по които освободените им от телата души да достигнат небесата.

Гидиън размести ковчезите. Извършваше нечувано светотатство: безпокоеше мъртвите. Чу как костите им тракат в знак на негодувание. Покрити с паяжини скелети скърцаха и пукаха. Много от тях се разпадаха, докато той търсеше под тях скрити входи на тайни проходи. Не намери нищо.

Кейтлин изстена и той бързо се върна при нея. Приведе се и поднесе пламъка на факлата към лицето ѝ, за да я види по-добре. Вече идваше на себе си, но бе бледа като смъртник.

Очите ѝ бяха изцъклени и безжизнени. Не ѝ бе останала никаква енергия.

Докосна рамото ѝ, за да ѝ вдъхне увереност:

— Добре си. Просто припадна.

Очите ѝ пробягнаха по ужасните неща, изпълващи стаята. Ковчези. Скелети. Свещи. Кошмарът ѝ не бе приключил.

Гидиън се върна към годините на обучението си. Припомни си прашните стари документи, които бе изследвал; академичното си минало. Опита се да проникне отвъд очевидното. За миг в паметта му изникна споменът за нещо отдавна забравено. Огромният древен лабиринт на Аменемхет III, в неговата Черна пирамида. За него се говореше, че в архитектурно отношение превъзхожда Великите пирамиди със стотиците си зали, молитвени помещения, тунели, коридори, фалшиви стаи без изход, капани, звездни канали и тайници. В неговия таван бе намерен таен проход, скрит от специална каменна плоча. Малка дупка, през която се влиза в няколко последователни стаички и коридори. Изход, осеян с множество капани и задънени проходи, опасен за непосветените. Но все пак изход.

Припомни си, че според някои скандинавски археолози лабиринтът представлява символ на пролетното равноденствие, на времето, когато Слънцето се спасява от тъмнината на зимата. Вдигна поглед нагоре. Очите му се плъзнаха към върха на гигантския каменен къс в средата на стаята, онзи с артефактите. Дори да се покатереха по него, нямаше да успеят да достигнат тавана. За друг възможен изход обаче просто не се сещаше.

Само дано Кейтлин да е достатъчно силна, за да издържи.

— Трябва да продължим, хайде!

Сграбчи я за ръката и я поведе към монолита. Покатери се и след това я издърпа до първия ред каменни лавици.

— Хвани се тук. — Постави пръстите ѝ на ръба на горния ред. — Дръж се здраво. Трябва да се покатеря още нагоре, после ще...

Думите заседнаха в гърлото му.

Видя онова, което тя не можеше да види.

Фигурата зад гърба ѝ.

Гидиън не успя да се придвижи достатъчно бързо и каменното острие се вряза в прасеца на Кейтлин. Тя изпищя и за малко да се изпусне, но все пак успя да се задържи за ръба. Гидиън сграбчи ръката ѝ и стремително я издърпа още едно ниво нагоре.

Повелителят отново замахна с ножа. Прекалено ниско — пропусна. Приблужи се още малко и замахна отново. Сега бе по-близо, но пак не улучи. Пренебрегна болката в крака си и се покатери на най-долната лавица на монолита.

Гидиън изтласка Кейтлин нагоре и встрани, далеч от него. Докато гледаше другаде обаче, ножът се вряза в рамо му. Пръстите му се разтвориха и той се изпусна от каменния блок.

Повелителят скочи след него. Това вече бе лично. Ставаше въпрос за неговата гордост, за честта му. За нещата, заради които си струваше да живее... и да умре. Отново замахна с ножа.

Пистолетът сега бе на каменния монолит и Гидиън не можеше да го достигне. Очите му се приковаха в смъртоносното острие в ръката на баща му.

Повелителят подскочи тромаво и отново замахна, но понеже не можеше да пази добре равновесие, ударът не достигна целта. Гидиън веднага забеляза слабото му място — по десния му крак се стичаше кръв. Той се стрелна и заби пета право в раната.

Повелителят изкрещя от болка и се сгърчи, а ножът падна от ръката му. Гидиън можеше да го довърши. Да се върне за пистолета и да го застреля. Не го направи.

Вместо това се обърна и започна бързо да се катери към Кейтлин.

— Глупак такъв! — извика след него Повелителят, стиснал с две ръце ранения си крак. — Оттук няма изход! Не можете да избягате!

Гидиън се набра и се изкачи до върха на каменния къс. После помогна на Кейтлин. Когато двамата се изправиха един до друг, разбра, че баща му е казал истината.

Никъде не се виждаше изход.

Повелителят излезе с накуцване от Криптата на древните. Знаеше, че още има време. Все още можеше да намери Носачите и Наблюдателите, които щяха да заловят жертвата. Вече бе доста късно, но не бе невъзможно да завършат ритуала.

Чувстваше слабост, замайване. Губеше прекалено много кръв. Бедрото му се свиваше от спазми. Спря и отново пристегна турникета. Разбираще, че нервите край засегнатото място започват да умират. Всяка стъпка по полегатия коридор бе истинско мъчение. Когато обаче стигна средната площадка, видя Жерав с трима Наблюдатели.

— Насам! Елате насам! — извика той и се свлече на земята.

— Намерете лекар, бързо! — изкрещя Жерав на двама от мъжете.
— Помогни ми да го пренеса в стаята му! — нареди на третия.

— Не! — отказа Повелителят. — Синът ми и жената са в Криптата на древните. Хванете я! Вървете — веднага! Хванете я и ми я доведете.

— Наблюдавай го! — заповяда тогава Жерав. — Не го оставяй да изгуби съзнание!

После се обърна към приятеля си:

— Съвсем скоро ще доведат лекар.

— Върви! — изкрещя Повелителят. — Те се катерят по монолита на архива. Стори, каквото е необходимо, само я доведи!

Повелителят лежеше на каменната маса в стаята си.

— Загубили сте много кръв — отбеляза мъжът, който се бе навел над него.

— Знам много добре! — избухна той. — Просто се погрижи за раната!

Лекарят кимна. Изчака да му донесат лед и алкохол от склада. Налагаше се да обгори входната и изходната рана с нагорещен метал — импровизирана операция, до каквато се прибягваше на бойното поле. Беше го правил и преди.

Умът на Повелителя бе зает със съвсем други неща. Ако не успееше да довърши ритуала, последствията щяха да са страшни. Силата на Светините щеше да отслабне. Може би дори критично. Това би било катастрофално за толкова много хора!

Обаче ако жената и синът му успееха да се измъкнат... Потрепери.

Всички щяха да узнаят за съществуването на Гилдията. Последователите щяха да бъдат изобличени. Не можеше да позволи подобно нещо. Имаше само един изход. Решение, което вече бе подготвено и след което нямаше връщане назад. Заповед, която само той можеше да издаде.

Върхът на каменния монолит бе твърд и студен. Абсолютно равен и плътен. Гидиън не успя да открие никаква цепнатина в повърхността на пясъчника, освен един тесен канал с квадратен отвор, който минаваше през средата на камъка. За какво служеше? Дали от него се изливаше нещо? Може би така се отцеждаше водата? Или във вътрешността имаше газове, които излизаха от тук? Дали пък не бе обратното — може би пропускаше нещо навътре?

Взря се в бездънната дупка. Дали в нея не се бе помещавал друг каменен къс, по-висок, който стигаше чак до тавана на Криптата?

Отворът бе с широчината на кладенец. Той самият щеше едва да се провре през него. Друг избор обаче нямаха. Наоколо не се забелязваше нищо, което дори бегло да прилича на спасителен изход.

Кейтлин бе седнала на ръба на монолита и притискаше раната на крака си. Гидиън се вгледа отново в дълбокия тунел. Пред очите му се разкриваше единствено ужасяващ мрак. Знаеше, че Наблюдателите ще влетят в стаята след секунди.

Седна на ръба на кладенеца и повеси крака в бездната отдолу.

Кейтлин го погледна втренчено. Не вярваше на очите си:

— Какво правиш?

— Не зная. Древните постройки като тази често не отговарят на съвременната логика. Човек трябва да опипва пътя си из тях, за да открие за какво служат.

Спусна тялото си още надолу, като се опираше на лакти. Силна болка прониза раненото му рамо. Започна да опипва с крак стената. Почти веднага усети нещо — малка дупка в пясъчника, ямка, в която можеше да стъпи. Намести в нея босите пръсти на единия си крак и протегна другия, за да потърси втора. В крайна сметка я откри.

Досега Кейтлин го бе наблюдавала, без да помръдва. Когато обаче видя раменете му да изчезват в тунела, пропълзя натам. Не искаше да остава сама.

Виждаха се само пръстите му, стиснали ръба. Дочу гласа му под себе си:

— В стените има изсечени дупки. Като стъпала са. Опирай стената с крак.

Ръцете му изчезнаха и в полумрака вече се различаваше само върхът на главата му. Тя си пое въздух и коленичи, после спусна крака в тъмнината. Отново бе в адска черна дупка. Умът ѝ се разбунтува, тялото ѝ застина. Не можеше да се върне там!

Само че се налагаше. Трябваше да последва Гидиън. Да му се довери.

Протегна крака и ги прокара по стената. Успя да открие процепите, закрепил се и след малко потъна в дълбините на неизвестното.

Пръстите на левия ѝ крак — някога с красив педикюр — се блъснаха в необичайно солидно стъпало, издадено в стената. Тя стъпи на него и прехвърли тежестта на здравия си крак. Сега вече можеше да се придвижва по-уверено.

Изведнъж над главата ѝ се разнесе ужасяващ грохот — все едно влак минаваше през много тесен тунел.

— Какво става? — изкрещя Гидиън под нея.

Нямаше никаква представа. Погледна нагоре. Нещо се плъзгаше върху отвора на шахтата. Каменен капак, който закриваше и малкото стигаща до тях светлина. Кейтлин наблюдаваше ужасена плочата, която затули входа. Чу се глухо тупване, после — мъртва тишина.

Бяха в капан. Погребани живи.

Докато лекарят пристягаше ластичния бинт върху раната на Повелителя, Жерав повтори ужасната новина:

— Криптата е празна. Претърсихме я цялата. Може да са били в нея, но вече ги няма.

— Бяха на монолита! — Гласът му бе изтънял от болката. — Видях ги да се катерят по него!

— Да не мислиш, че съм пренебрегнал заповедта ти? — отвърна забързано Жерав. — Претърсихме всичко, включително и монолита.

— Аз самият се изкатерих по монолита, Повелителю — добави един от Наблюдателите. — Качих се чак на върха. От него е невъзможно да се достигне тавана. Не може да са избягали от там.

Повелителят свали краката си от масата и седна. За миг се замая от резкия приток на кръвта, нахлула в главата му.

— Тогава трябва да са още в стаята.

Жерав се приведе към стария си приятел:

— Вярвай ми, не са. Иначе щяхме да ги открием.

— Сигурно са се измъкнали от криптата зад гърба ми. — Стъпи на пода и потръпна.

— Трябва да си починете — намеси се лекарят. — Току-що обгорих раната. Не бива да я травмизирате допълнително!

Повелителят пренебрегна предупреждението му:

— Претърсете навсякъде още веднъж. Само веднъж — и приключваме!

На лицето му се изписа поражение.

— Жерав, знаеш какво трябва да се направи, нали?

Жерав кимна. Разбра. Знаеше много добре какво трябва да стори.

В продължение на няколко секунди никой от двамата не помръдна. Стояха като вкаменени наред задушавания ги мрак. Не виждаха абсолютно нищо. Не чуваха никакви звуци в горещия застоял въздух, освен собственото си дишане и драскането на краката си по камъка.

Кейтлин бе обзета от паника:

— Ще умрем от задушаване! О, Боже, не!

— Запази спокойствие. — Гидиън се изкачи няколко стъпала нагоре. — Кейтлин, спри!

Протегна се, намери крака ѝ и го докосна. Физическият контакт бе важен. Тунелът бе прекалено тесен и не успя да се доближи повече.

— Моля те, успокой се! Трябва да измислим как да се измъкнем от тук!

Тя затвори очи. Опита се да замести мрака наоколо с този, който изпълваше самата нея. Започна бавно да вдишва през носа и да издишва през устата. Над себе си Гидиън чу някакъв шум. Изчака малко, после попита:

— Какво стана? Да не би да дръпна или да стъпи на нещо?

— Стъпих. — По гласа ѝ личеше, че всеки миг ще се разплаче. — Съжалявам! Сега е близо до коляното ми. Някаква издатина стърчеше навън и аз се опрях на нея.

Да, в това имаше логика. В повечето древни гробници имаше най-различни съоръжения, чиято цел бе да попречат на крадците да проникнат вътре и да ги плякосат. Изкатери се още малко нагоре и започна да опипва стената. Бързо откри издатината. Каменният ръб бе гладък и изглеждаше безобиден. Разположен бе на стратегическо място, така че бе невъзможно да го пропуснеш. Зад него, по-навътре в стената, имаше втори, който служеше като лост. Ако върху първия се оказеше определен натиск, той се отместваше и задействаше втория. В резултат на това каменната плоча се плъзваше и затваряше входа на шахтата. Простичък механизъм, наистина. Прост и смъртоносен.

— В капан сме, нали? — Тя се опитваше да запази спокойствие, но гласът ѝ трепереше от ужас.

— Няма как да се върнем, това е сигурно. — Гидиън не ѝ предостави време за размисли. — Трябва да продължим да се спускаме. Недей да стъпваш на нищо, което се издава от стената. Ако усетиш друг такъв ръб, ми кажи. Разбрано?

Тя си пое дълбоко въздух още веднъж, за да се успокои.

— Добре.

Чуваше и усещаше движението му под себе си. Беше ѝ трудно да продължава. Знаеше, че крайниците ѝ всеки момент ще откажат да я държат. Силите я напускаха. Почти не усещаше пръстите си и разбра, че много скоро няма да е в състояние да се захваща.

— Спри! Спри веднага! — Викът му я накара да застине. — Намерих още една издатина!

Прокара внимателно пръстите на краката си по нея. Без съмнение беше пусков механизъм като предишния. Какво обаче задействаше? Друг отвор? Или нов капан?

А ако беше просто примамка, нещо за отклоняване на вниманието? Дали не трябваше да го пренебрегнат и да продължат нататък? От друга страна, ако не стореха нищо, това също би могло да се окаже фатално.

Мислите на Гидиън се блъскаха хаотично в главата му. Може би дъното на шахтата също бе каменен „спусък“. Възможно бе да задейства лавина от скрит пясък и вар — или дори скални късове. Можеха да ги погребат живи.

— Нищо — каза уморено Жерав. — Няма ги никъде. Повелителят бе седнал, а раненият му крак бе подпрян нависоко.

— Сигурен ли си?

Жерав кимна:

— Претърсихме абсолютно навсякъде. Стая по стая, коридор по коридор.

— Значи са избягали — измърмори Повелителят. — Това е единственото възможно заключение. Сигурно са се промъкнали някак покрай Наблюдателите на повърхността.

Никой от двамата не можеше да си представи как би могло да се случи подобно нещо — но това бе единственото обяснение.

После Жерав, колкото и да не му се искаше, изрази с думи мислите и на двама им:

— Вече нямаме време да завършим ритуала. Трябва да инструктираме Очистващите да се разпръснат — а също и Носачите, и Наблюдателите. Да предупредим чуждестранните си братя. Трябва да вземем всички възможни предохранителни мерки.

Повелителят с усилие се изправи на крака. Болката бе много силна.

— Прав си. Провалихме се, подведохме Светините. — После се поправи: — Не, аз ги подведох. Предадох всички ви.

Жерав знаеше, че няма време за успокоение, прошка и сантименталности:

— Позволяваш ли да отменя всичко предвидено и да минем към резервния план?

— Да. — Разтвори ръце и двамата приятели се прегърнаха. — Светилището да бъде опразнено до десет минути. Аз ще се погрижа за Светините, а после ще използвам прохода. Последен.

Жерав кимна:

— Това е единственият начин.

— Какво става?! — изкрещя Кейтлин. — Какво ще правиш? Гидиън не знаеше.

Сърцето му сякаш щеше да се пръсне.

— Просто малка почивка! — излъга той.

Отдръпна крака си от издатината. В непосредствена близост откри едно от вдълбаните стъпала и си позволи наистина да се отпусне. Съвсем леко.

— Внимавай при слизането — има още един капан, точно до мен е!

— Добре.

Пръстите ѝ се изплъзнаха от ръба, за който се държеше. Тя обаче се наклони назад и се постара да се удари в насрещната стена, преди да пропадне, и това забави скоростта на падането. Поне тук цялото време, което бе прекарала в ужасната дупка, се бе оказало от полза.

— Добре ли си?

— Изтървах се. — Тя опипа стените и с облекчение постави крак в следващата хлътнатина. — Вече съм добре. Всичко е наред. Продължавай.

Той обаче не можеше. Стигнал бе дъното на тунела.

Отдръпна крака си. Обзе го несигурност. Опита се да изчисли на каква дълбочина са се спуснали. Поне пет негови височини, тоест пет пъти по метър и осемдесет. Минимум девет метра. Доколкото си спомняше, каменният монолит бе висок около пет метра, следователно бяха доста под равнището на пода на криптата.

Тази мисъл бе успокояваща. Вдъхна му достатъчно увереност, за да отпусне единия си крак на дъното. После стъпи и с другия.

Нищо не се случи. Беше безопасно. Изход обаче не се виждаше.

Над главата му се разнесе някакъв шум и внезапно върху него се стовари нещо тежко. Блъсна се в рамото му, притисна го надолу и почти го смаза. Кейтлин. Отново се бе изпуснала и бе паднала върху него.

В този миг земята под краката му се разтвори. Неочакваната допълнителна тежест бе задействала нова клапа. Каменната плоча под тях се наклони и се отмести. Телата им, преплетени едно в друго, се плъзнаха през отвора. Докато летяха надолу, грубите каменни стени триеха кожата им като шкурка. В продължение на няколко секунди пропадаха. Сърцата им сякаш бяха спрели да бият. После наклонът стана по-плавен и скоростта, с която се спускаха, намаля. Накрая спряха.

Все още бяха живи. Живи и въодушевени. Причината за това последно падане можеше да е само една: бяха намерили изход навън.

Гидиън разбра какво представлява големият каменен монолит — предназначен е бил да събира духовете на древните. Те сигурно са смятали, че когато шахтата се изпълни с достатъчно преродени души, тежестта им ще задейства механизма; последният капак ще се отвори и духовете ще успеят да излязат на свобода.

Кейтлин изстена и се опита да помръдне. Гидиън се вслуша в тежкото ѝ дишане. Усещаше колко е изтощена. Протегна длан и я спря:

— Почини си мъничко. Сега вече ще се оправим. Всичко ще е наред.

Пет минути след обаждането от базата екипажът на хеликоптера бе готов за излитане.

Томи Милнър бе започнал да си мисли, че пак ще отложат нощната операция. Поне така ставаше обикновено. Тя бе съвсем рутинна: откриване и унищожаване на целта — нещо, което бе в състояние да направи и насън.

Четири ротора бързо ги издигнаха в тъмното нощно небе и те се понесоха се над тренировъчната зона. В далечината се виждаха множество подскачащи светлини — фаровете на автомобилите, които разчистваха периметъра. Бяха им казали, че докато те чакаха нареждания, навън се е провела някаква секретна разузнавателна мисия.

От преподавателя на Милнър се разнесе пукане и статичен шум, после се чу мъжки глас:

— Зоната е разчиствена и обезопасена. Имате зелена светлина за маневрите. Потвърдете, когато стигнете целта, „Апачи-едно“.

— База, тук „Апачи-едно“. Потвърждавам — летим към целта и след малко ще заходим към нея.

— Всички системи в готовност — обяви след миг Чарли Голдинг с пръсти върху прицелно-обзорния радар „Лонгбоу“. — Намираме се в огневи обхват и чакаме заповед за стрелба. Край.

— Имате разрешение за стрелба, „Апачи-едно“!

Голдинг провери нашлемния си визьор. Разположеният над главния ротор радар предаде информацията до контролното устройство на пусковата установка. Разполагаха с четири противотанкови ракети „Хелфайър“ с лазерно насочване — макар че и само една щеше да е достатъчна. В средата на визьора си Голдинг ясно виждаше първия от противниковите танкове, които им бе наредено да унищожат.

Тъмната и тиха уилтширска нощ бе разцепена от ослепителна светкавица и оглушителен гръм. Земята се разтресе, а после поддаде и хлътна от страховитата сила на избухналата бомба. Под двата стари

танка „Чифтън“ куполът на Голямата зала се спуска като черупка на яйце. Проходите и стаите на Светилището се срутиха и изчезнаха. Криптата на древните бе погребана под хиляди тонове пясъчник, земя и чакъл.

Сякаш никога не бяха съществували.

Кейтлин и Гидиън опипваха пътя си в непрогледния мрак на тунела, който бе станал малко по-широк. Таванът също бе по-висок и вече можеха да се изправят и да вървят един до друг. Тя се облегна на него, за да облекчи малко натиска върху ранения си крак.

Гидиън все още се тревожеше. Древните винаги бяха бранили свирепо храмовете си. Нищо чудно да ги очакваха още неприятни изненади. Коридорът можеше да се срути под краката им. Или пък таванът да пропадне и да ги затрупа. Взираше се в мрака, търсеше някакви издайнически знаци по пода, по стените; нещо необичайно, каквото и да е.

Държеше лявата си ръка високо и опипваше пътя, за да не се блъснат в някоя подпорна греда или нещо по-лошо, което да им строши черепите. Усети напрежение в коленете си и разбра, че се изкачват. Надяваше се това да значи, че се движат към изхода. Знаеше обаче колко дълбоко под земята е разположено Светилището и предполагаше, че имат още дълъг път пред себе си.

Кейтлин почти не говореше. Стресът от последните няколко часа и седемте дни без храна преди това бяха изчерпали силите ѝ. Цяло чудо бе, че все още успяваше да върви.

— Искаш ли да спрем за почивка?

— Не, не, не. Продължаваме. Ако спра сега, едва ли ще успея да тръгна отново.

Продължиха да се влачат напред. Изведнъж зад тях се разнесе оглушителен шум, сякаш по тунела се затъркаля каменна топка. Не виждаха нищо, само чуваха грохота и усещаха ударните вълни. Земята под краката им се разтресе, стените сякаш се гърчеха от болка. Въздухът се изпълни с прахоляк. Гидиън знаеше какво става — земните пластове пропадаха.

— Да бягаме! — Сграбчи я през кръста и я задърпа. — Тунелът ще се срути!

Сякаш някакво огромно подземно чудовище се бе събудило и с гръмовно ръмжене препускаше след тях. Те се втурнаха панически

напред в тъмното, а челюстите на ужасния звяр хищно щракаха по петите им.

Гидиън първи се блъсна в каменната стена. Бяха стигнали до задънен край. От удара залитна и се просна по гръб, като повлече и Кейтлин след себе си. Тя падна настрани и силно удари бедрото си.

Край тях хвърчаха толкова много прах и камъчета, че не успяваха да дишат. Проходът бързо се изпълваше с пръст и скални отломки. Земята ги погребваше живи.

— Къде си? — попита тя.

През краката ѝ сякаш се стичаше река от почва и чакъл, която прииждаше като смъртоносен прилив.

— Гидиън! Гидиън, къде си?

Беше успял да се извърти, но само толкова. Лицето му бе заровено в бързо нарастваща купчина отломки. Имаше чувството, че дробовете му са пълни с цимент. В главата му биеха барабани, а носът му бе счупен. Наложил му се да използва цялата си енергия, за да се подпре на колене и длани.

— Гидиън! — Във вика ѝ се долавяше по-скоро отчаяние, отколкото надежда.

— Тук съм — изграчи той немощно.

Кейтлин не можа да го открие и продължи да вика:

— Насам! Гидиън, ето ме! Ела насам!

Той се запрепъва в посоката, от която идваше гласът ѝ. Протегнатите му ръце най-после я достигнаха. Над главите им се вихреше прахоляк.

— Вдигни ръка! — В гласа ѝ се усещаше вълнение. — Вдигни ръка над главата!

Той направи каквото му каза и напипа тясна неравна дупка. Отвор в тавана на тунела.

Гидиън преплете пръсти и я побутна:

— Стъпи на дланите ми, Кейтлин. Покатери се по мен.

Би се разсмяла, ако имаше сили за това. Бяха попаднали на друга шахта. Гидиън бързо пресметна, че ако е като първата — онази в монолита — от изхода ги делиха само девет метра.

Само девет метра до свободата.

С последни сили се изкачиха нагоре.

— Спри! — изкрещя тя по едно време. — Тук има друг спусък!

— Заобиколи го — каза ѝ Гидиън. — В никакъв случай не го натискай!

Кейтлин бавно и внимателно мина покрай каменната издатина. Вече се бе изкачила доста нависоко. Вдигна очи с надеждата да види някаква светлина — късче нощно небе, звезди, луната. Да усети полъха на вятъра или да чуе някакъв шум от повърхността. Нищо. Въздухът бе все така тежък и зловонен.

Продължи да се катери. Мислеше за родителите си, за това как ще се сдобри с майка си и силно ще прегърне баща си. За дългото и искрено извинение, което щеше да поднесе на Ерик.

Вече нямаше за какво да се захване. Нямаше място. Достигнала бе горния край на тунела. Удари го няколко пъти с длани.

— Преградено е! — изкрещя с осезаема паника в гласа. — Няма изход. Или ако има, е блокиран!

На Гидиън му се искаше той да е отпред, да опипа преградата. Шахтата обаче бе прекалено тясна и нямаше как да сменят местата си.

— Какво да правя? — извика тя с нетърпение и страх в гласа.

— Да изчакаме и да помислим! — отвърна ѝ Гидиън.

Опита се да си припомни разположението на криптата. Бяха се покатерили на височина пет метра по каменния монолит, после се бяха спуснали на дълбочина девет метра. Следователно тунелът бе на четири метра под пода на криптата. После обаче се бяха изкачили с поне още толкова, докато вървяха по него. Прецени, че след като влязоха във втората шахта, бяха изминали не повече от два метра нагоре. Значи до повърхността оставаха поне още три или четири метра.

— Дръпни си ръцете от капака на шахтата! — извика. — Ще опитам нещо.

Кейтлин се притисна към стената и зачака.

Той прекрачи до отсрещната стена и се отпусна с цялата си тежест върху издатината до десния си крак. Първоначално нищо не се случи. После каменната плоча над главите им започна бавно да се отмества.

— Движи се! Това нещо се отваря!

Възбудата ѝ бързо премина: през отвора не се виждаше небе. Просто нова шахта.

— Продължавай да се изкачваш! — подкани я Гидиън. — След около метър ще откриеш вдясно още един каменен лост. Недей да стъпваш на нищо от лявата си страна!

Тя бързо откри лоста и, изтръпнала от нетърпение, попита:

— Какво да правя?

Гидиън се поколеба за миг. Съдбата им зависеше от решението му. Затвори очи и рискува:

— Настъпи го.

Кейтлин се премести малко нагоре и се отпусна на десния си крак. Нищо не се случи. Тя плъзна и другия си крак и се отпусна с цялата си тежест върху издатината. По главата ѝ се посипаха пясък и камъчета. Ахна от изненада и страх. Върху нея и Гидиън се посипа дъжд от пясък и торф.

Свеж въздух! За първи път от седмица Кейтлин усети свеж въздух. Измина бързо последния метър. Ръцете ѝ докоснаха влажна трева. Чу невероятно сладките звуци на външния свят. Вкуси свободата.

Набра се и се измъкна от дупката, после се претърколи по гръб. Все още се смееше, когато Гидиън изпълзя от шахтата и се строполи на земята до нея.

Над разораното от експлозиите поле подухна свеж вятрец. Двамата лежаха задъхани, вдишвайки утринния въздух. Не забелязаха джиба, който се приближаваше стремително към тях, нито пътниците в него.

— Спри пред тях! — нареди Жерав на шофьора.

Той и Орел се подготвиха. И двамата все още носеха ритуалните си роби от зебло. Подскачащите фарове на джипа пронизаха сивия утринен здрач и осветиха изтощените тела на Гидиън и Кейтлин.

Всички Последователи бяха напуснали Светилището само няколко минути преди Повелителят да се появи и да позвъни във военната база. Той бе разпоредил въздушната атака, извършена от хеликоптера „Апачи“, след което се бе измъкнал.

Жерав изобщо не бе очаквал да попадне на Гидиън и жената, която трябваше да принесат в жертва. Той просто се опитваше да стигне до колата си, паркирана извън забранената зона на Имбър.

Гидиън се обърна към заслепяващата светлина. Най-сетне идваше помощ! Закри очите си с длан и тъкмо се канеше да извика към шофьора, когато забеляза, че приближаващият се мъж държи в ръка пистолет. Дори да имаше сили да скочи и да побегне, нямаше къде да се скрие.

Жерав се изсмя кратко и безрадостно:

— Един последен дар от Светините. Синът-предател и жената, които провалиха всичко. Май тя все пак ще умре.

Свали предпазителя на пистолета и се приближи още няколко крачки. Изведнъж от небето над главите им блесна светлина. Хеликоптерът бе включил мощните си прожектори за нощно виждане. Насред полето проехтя усилен от мегафон глас:

— Полиция! Хвърлете оръжието! Обградени сте!

Изражението на Жерав показваше, че нямаше да стори нищо подобно. Познаваше този глас. Джими. Собственият му син. Хвърли поглед встрани. На разсеяната светлина на прожектора забеляза множество мъже в черни униформи, които бързо се приближаваха. Бяха на не повече от петдесет метра. Подкрепленията притичваха приведени, прилякваша или лягаха на влажната земя, прицелваха се. Типична военна маневра, която той добре познаваше.

Хеликоптерът се снижи още и светлината стана по-ярка:

— Въоръжени полицейски сили, хвърлете оръжието!

Гласът на сина му прокълкна във въздуха. Времето на Жерав изтичаше и той го знаеше. Вдигна пистолета, пъкна дулото в устата си и стреля.

Джипът взе да рине тревата и се втурна встрани. От полето наоколо започнаха да стрелят. Фаровете му изгаснаха. Последваха още изстрели. Този път от джипа отвърнаха на огъня. Пушките на залегналите в тревата снайперисти се обадиха, заръмжаха като побеснели кучета.

Джипът се завъртя, полетя на една страна и се преобърна няколко пъти. Накрая застина с колелата във въздуха, а от каросерията се посипаха трупове като парцалени кукли. Настъпи злокобна тишина. Никакъв признак на живот.

Едва когато наред притихналото поле се чу песента на птиците, началникът на ударния екип направи знак, че вече могат да се приближат. Гидиън и Кейтлин се изправиха с усилие на крака и се прегърнаха. Новата луна в небето избледняваше.

Над уилтширското поле най-после настъпи зора.

Понеделник, 28 юни

В пет часа сутринта новината, че Кейтлин е намерена жива и здрава, бе предадена на майка ѝ, която беше в хотелския си апартамент. До шест Кайли Лок бе изтрезняла достатъчно, за да говори с дъщеря си и да съобщи на вицепрезидента радостната новина.

В шест и трийсет в Имбър пристигнаха екипите криминалисти, които Джуд Томпкинс бе изпратила. До седем часа патоанатомите вече бяха изследвали телата на шофьора на Джеймс Пендрагон — Никълъс Смит, на заместник-началника на областната полиция — Грегъри Докъри и това на инспектор Адам Стоун. По-късно ги отнесоха в местната морга.

В осем часа сутринта завърши официалният разпит на Лий Джонс. Той бе първият обвинен в отвлечане и убийство.

В осем и десет историята вече беше стигнала до медиите. Почти всяко радио, телевизия и интернет-бюлетин по света пусна кратък репортаж.

Точно в десет сутринта областният полицейски началник Алан Хънт се изправи пред журналистите, свикани на спешна пресконференция в Дивайзис. Той поздрави подчинените си полицаи и благодари на Министерството на вътрешните работи, ФБР и обществеността за подкрепата им.

В единайсет Джош Горан бе дал първото от множеството си планирани телевизионни интервюта. Пред камерите той заяви, че всъщност заслугата полицията да стигне до Имбър е лично негова. Спомена също, че ще съди британската армия за наградата от десет милиона долара, която според него му се полагаше. Накрая показва дупките, които той и хората му бяха изкопали, за да се спасят от военните патрули.

Към обяд някой от военните в Уорминстър се сети, че част от екипа на Горан е все още в ареста. Освободиха ги, макар и с крайно нежелание.

Малко след един часа следобед Меган бе в къщата на родителите си и прегръщаше дъщеря си. Чудеше се как точно да съобщи на Сами, че никога повече няма да види баща си.

Минута преди три Гидиън се събуди в реанимацията в болницата в Солсбъри — същата, в която го бяха приели след нападението в дома на човека, който винаги щеше да смята за свой баща — професор Натаниел Чейс.

В пет следобед му се обади вицепрезидентът на Съединените американски щати, за да му изкаже искрените си благодарности. Последва факс от кабинета на президента.

В шест часа вечерта охраната на Стоунхендж започна да сваля черните пластмасови платна, които покриваха оградата край каменния кръг. На следващия ден той отново щеше да бъде отворен за туристически посещения. Когато приключиха, отново бе паднал здрач.

Според полицейските доклади там не се бе състояло частно парти на VIP-персона. Нямаше тълпи, нито жертвоприношения. Не се бе случило нищо необичайно, освен едно. Насред бледата светлина на следващото напрегнато уилтширско утро Стоунхендж бе посетен от изнурен мъж с посивяло лице. Той коленичи пред всеки от камъните и ги прегърна един по един.

Никой никога не научи името му.

И никой не го е виждал от тогава.

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо искам да благодаря на своя съветник и духовен пазител Луиджи Бономи — едва ли има по-добър агент от него. Хората от издателството бяха невероятни — тази книга принадлежи на Дан Малори точно толкова, колкото и на мен самия, ако не и повече. За мен бе чест да я напиша съвместно с него. Огромни благодарности на Иън Хънт за невероятната работа, която свърши по първата чернова, независимо от краткото предизвестие. Хвала на Анди Хайн, Кейт Хибърт и Хелена Дорий от отдела по международни авторски права — вие сте истински богини! Благодаря на Хана Харгрейв и Кейт Уебстър от рекламния отдел, които популяризираха книгата ми.

Хей, Страшни Джак — големи благодарности и на теб! Госпожо М, без вас наистина нямаше да се справя.

ПОСЛЕПИС

„Завещанието Стоунхендж“ е изцяло художествена измислица. Учените ще забележат, че макар голяма част от произведението да се основава на астрономически, археологически и исторически факти, те често са използвани с единствената цел да обогатят сюжета и нямат претенцията да са истина. Все пак искам да добавя, че след векове научни изследвания все още няма неоспорим отговор на големия въпрос: *Защо е бил построен Стоунхендж?*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.